virtual-project.eu

PE MUCHIE DE CUȚIT

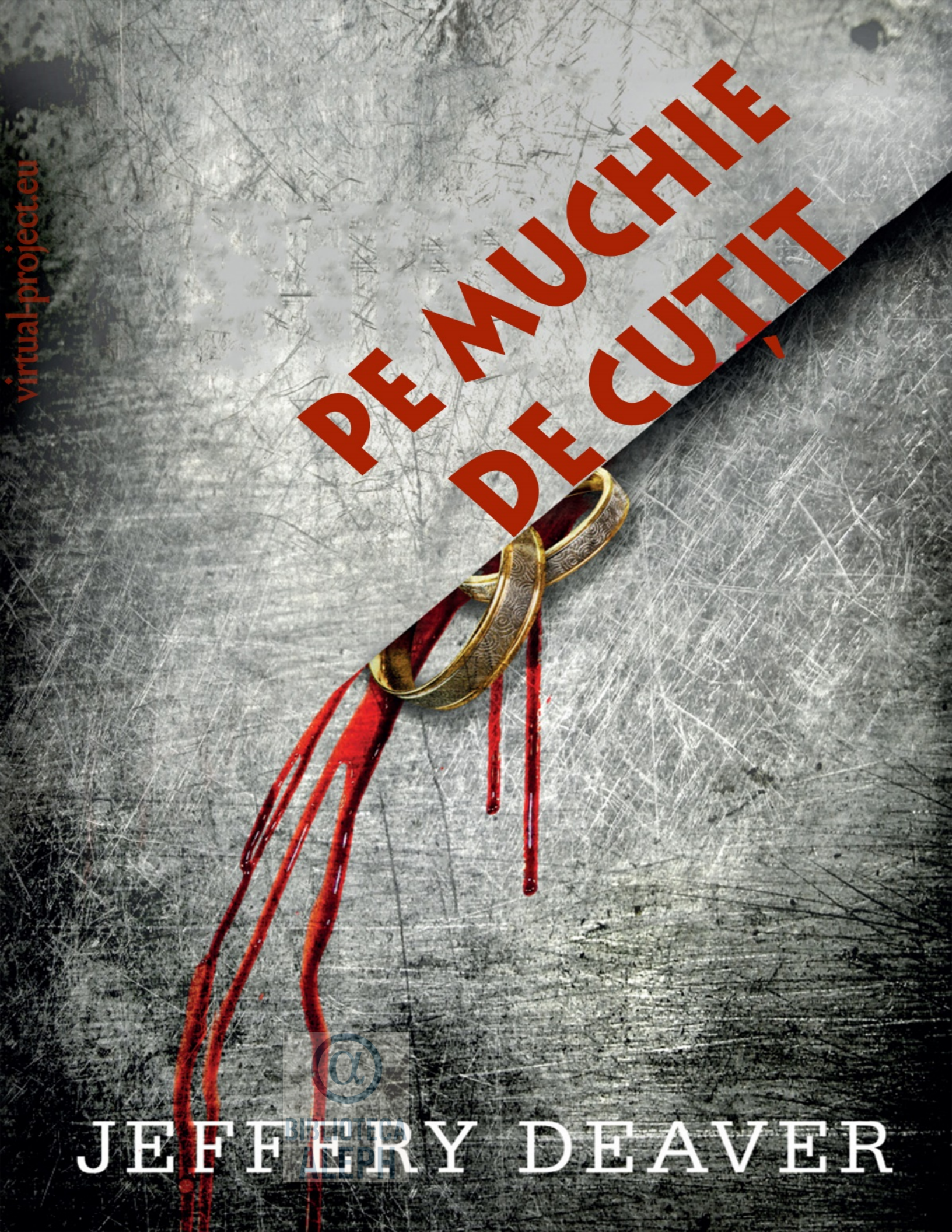

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEAVER

PE MUCHIE DE CUȚIT

Original: *The Cutting Edge* (2018)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

RAO International Publishing Company
2021

Am văzut îngerul în marmură și am
sculptat până când l-am eliberat.

Michelangelo

I

SÂMBĂTĂ, 13 MARTIE

PLOTAREA

CAPITOLUL 1

— E un loc sigur?

Bărbatul se gândi preț de o clipă.

— Sigur? De ce nu ar fi sigur?

— Zic și eu. E cam pustiu.

Femeia privi în jur pe holul slab luminat și sărăcăcios, spre linoleumul care acoperea pardoseala și care era atât de uzat, încât părea să fi fost frecat cu șmirghelul. Erau singuri pe hol, în fața ascensorului. Clădirea se afla exact în mijlocul Districtului Diamantelor din centrul Manhattanului. Pentru că era sâmbătă, adică sabatul ebraic, numeroase magazine și companii erau închise. Auzi vântul de martie șuierând și gemând.

William, logodnicul ei, îi spuse:

— Cred că suntem bine. Doar ușor bântuiți.

Femeia zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru rapid.

Pustiu, într-adevăr, se gândi William. Și mohorât. Tipic birourilor centrale construite în anii… cine știe? Treizeci? Patruzeci? Dar deloc nesigur.

Deși nu prea eficient. Unde era ascensorul ăla? Fir-ar să fie!

— Nu-ți face griji, îi zise logodnicei lui. Nu se compară cu sudul Bronxului.

Anna îl mustră ușor:

— Nu ai fost niciodată în sudul Bronxului.

— Ba am fost la un meci al celor de la Yankees.

În realitate, făcuse cândva naveta *prin* sudul Bronxului, ba chiar vreme de câțiva ani. Dar nu îi menționă asta.

Din spatele ușilor metalice și groase ale ascensorului se auziră scrâșnetul angrenajului și scripeții trăgând. O coloană sonoră din scârțâituri și scâncete.

Ascensorul. Ce-i drept, era posibil ca *ascensorul* să nu fie deloc sigur. Dar șansele să o convingă pe Anna să urce trei etaje erau practic inexistente. Logodnica lui, blondă și drăguță, cu umeri lați, era într-o condiție fizică grozavă, mulțumită sălii de sport pe care o frecventa și obsesiei ei pentru brățara Fitbit de un roșu diavolesc. Nu se strâmba în felul acela minunat, tipic ei, din cauza efortului, ci pentru că, așa cum îi explicase cândva, fetele nu urcau pe scări în astfel de clădiri.

Nici măcar atunci când aveau de îndeplinit sarcini care le făceau fericite.

Spiritul ei practic își iți capul… din nou.

— Ești sigur că e o idee bună, Billy?

Era pregătit.

— Bineînțeles că da.

— E atât de scump!

Într-adevăr, era. Dar William își făcuse temele și știa că obținea un articol de calitate pentru șaisprezece mii de dolari. Piatra pe care domnul Patel avea să o monteze în aur alb pentru degetul frumușel al Annei era un diamant de 1,5 carate, cu tăietură de tip prințesă, gradul F, ceea ce însemna că era practic incolor, foarte apropiat de gradul ideal, adică D. Piatra era clasificată ca fiind aproape fără defecte, IF, adică prezenta doar câteva defecte minore (domnul Patel îi explicase că se numeau „incluziuni”) pe care doar un expert le putea detecta, sub lupă. Nu era perfect și nu era uriaș, dar era o bucată de carbon splendidă, care, privită prin lupa domnului Patel, îți tăia răsuflarea.

Și cel mai important era că Annei îi plăcea la nebunie.

William fu cât pe ce să-i spună că o dată în viață te căsătoreai, dar slavă Domnului că nu o făcu. Pentru că, deși era adevărat în cazul ei, nu era și în al lui. Pe Anna nu o deranja trecutul lui – sau cel puțin nu *părea* deranjată –, dar era mai bine să nu deschidă subiectul (așa că nu pomenea cei cinci ani în care făcuse naveta spre Westchester).

Unde naiba era ascensorul?

William Sloane apăsă din nou butonul, deși acesta era deja luminat. Apoi râseră amândoi de gestul lui inutil.

Ușa dinspre stradă, aflată în spatele lor, se deschise și intră un bărbat. La început, fu doar o umbră în lumina care pătrundea prin geamul soios al ușii. Preț de o clipă, William se simți neliniștit.

E un loc sigur?…

Poate că o liniștise puțin prea devreme. Peste câteva minute, el și Anna aveau să iasă cu o bijuterie pe degetul ei, care valora cât un avans pentru o casă. Privi în jur și se îngrijoră când văzu că nu existau camere de luat vederi.

Dar bărbatul se apropie de ei și le zâmbi plăcut, dând din cap, apoi începu din nou să își citească mesajele de pe telefon. Era palid și purta o jachetă întunecată și o căciulă tricotată lungă, ca o șosetă, pe cap, iar în mâna cu telefonul avea o pereche de mănuși tricotate – toate accesoriile păreau necesare în ziua aceea de martie neobișnuit de rece. Avea cu el și o servietă diplomat. Probabil că lucra în clădire… Sau poate că și el venise să ridice un inel pentru logodnica *lui,* tot de la Patel. Nu reprezenta o amenințare la adresa lor. Totuși, William, la rândul lui un client al sălilor de sport și pasionat de Fitbit, era în formă maximă și ar fi putut doborî un ins de mărimea lui. Era o fantezie, se gândi el, pe care orice bărbat o avea din când în când.

În sfârșit sosi și ascensorul, iar ușile se deschiseră scâncind. Bărbatul le făcu semn să intre primii.

— Poftiți, spuse el cu accent.

William nu reuși să își dea seama de naționalitatea lui.

— Mulțumim, îi răspunse Anna.

Bărbatul încuviință din cap.

La etajul al treilea ușa se deschise, iar bărbatul le făcu din nou semn cu palma să iasă primii. William încuviință la rândul lui, apoi el și Anna se îndreptară spre Patel Designs, care se afla la capătul holului lung și întunecos.

Jatin Patel era un bărbat interesant, imigrant din Surat, din vestul Indiei, care era centrul de șlefuire a diamantelor din țara aceea și, acum, din întreaga lume. Cu câteva săptămâni în urmă, când veniseră aici ca să plaseze comanda, Patel le povestise cum majoritatea diamantelor de calitatea nestematelor erau șlefuite

acolo, în fabrici minuscule ca niște clădiri de apartamente, încinse și murdare, foarte prost ventilate, pe care oamenii le numeau camere ale căldărilor. Doar cele mai bune diamante mai erau tăiate în New York, în Antwerpen sau în Israel. Datorită îndemânării lui, se ridicase deasupra gloatei de tăietori, care număra câteva mii doar în Surat, și reușise să economisească suficienți bani ca să vină în Statele Unite ale Americii și să deschidă un magazin.

Vindea bijuterii și diamante cu amănuntul, de exemplu viitorilor soți Sloane, dar era cunoscut îndeosebi pentru că tăia diamante exclusiviste din pietre brute.

La prima lor vizită, William fusese fascinat să afle despre comerțul cu diamante și despre faptul că, din când în când, Patel devenea reticent și deturna subiectul de la întrebările nevinovate pe care i le adresa William. Presupunea că lumea diamantelor era un loc umbros și secretos din multe puncte de vedere. De exemplu, diamantele însângerate, cele extrase în Africa de șefi ai grupărilor armate și de teroriști, care foloseau profiturile pentru a-și finanța delictele îngrozitoare. (Diamantul de tip prințesă pe care îl cumpăra William venea însoțit de garanția că fusese extras într-o manieră etică. William însă nu putea să nu se întrebe cât de adevărat era acest lucru. La urma urmei, oare acel broccoli pe care îl gătise cu o seară în urmă la abur era într-adevăr organic, așa cum promitea plăcuța de la magazin?)

Era conștient că bărbatul care îi însoțise în ascensor se oprise la o ușă dinaintea celei a magazinului lui Patel și suna acum la interfon.

Deci totul era în regulă.

William se mustră în sinea lui pentru că fusese îngrijorat și apăsă butonul pentru firma Patel Designs. Prin difuzor se auzi o voce:

— Da? Cine e? Domnul Sloane?

— Da, noi suntem.

Se auzi un clinchet al ușii și intrară.

Exact în clipa aceea, lui William Sloane îi veni în minte un gând. Așa cum se întâmpla în numeroase clădiri vechi, toate ușile firmelor de pe palier aveau module de supralumină montate deasupra, adică panouri de sticlă orizontale. În cazul de față, acestea erau acoperite cu bare groase, din motive de securitate. Cel situat deasupra ușii lui

Patel strălucea, semn că era luminat dinspre interior. Dar modulul de alături, cel la care se oprise bărbatul din ascensor, era întunecat.

Firma aceea era închisă.

Nu!

În urma lor se auziră pași rapizi și, icnind, William se răsuci și îl văzu pe bărbat, acum cu fața acoperită de o mască de schi, îndreptându-se în fugă spre ei. Îi îmbrânci în încăperea mică, unde Patel se afla în spatele unei tejghele. Intrusul se mișcă atât de rapid, încât o trânti pe Anna la pământ. Femeia țipă. William se răsuci, dar încremeni când îl văzu pe bărbat îndreptând pistolul spre el… Un pistol negru.

— Hristoase, nu! Te rog!

În pofida vârstei și a burduhanului lui, Jatin Patel se ridică rapid și încercă să ajungă la ceea ce era probabil un buton de alarmă. Însă nu reuși să se apropie câtuși de puțin de el. Individul se năpusti spre el, se aplecă peste tejghea și îl izbi cu pistolul în față. Se auzi un răpăit îngrozitor și William auzi osul frângându-se în urma impactului.

Negustorul de diamante țipă. Patel, care de felul lui era mai nisipiu la față, deveni și mai pământiu.

— Uite ce e, zise William, îți pot da bani. Poți lua inelul nostru.

— Ia-l! zise Anna. Apoi se întoarse spre Patel: Dați-i inelul! Dați-i orice vrea!

Bărbatul își trase în spate mâna înmănușată și, ținând în continuare strâns pistolul, îl izbi din nou pe Patel în față – și apoi încă o dată. Patel țipă și îl imploră să se oprească, apoi se prăbuși neajutorat, bolborosind:

— Îți pot face rost de bani! Mulți bani! Orice vrei! Te rog, oprește-te!

— Lasă-l în pace! strigă Anna.

— Liniște!

Bărbatul privi prin încăpere și se uită rapid spre tavan. O cameră de supraveghere era îndreptată spre ei. Apoi cercetă tejgheaua, biroul din spatele ei și câteva încăperi întunecate din spate.

Ținând o mână îndreptată spre bărbatul înarmat, cu palma în afară, ca să-l asigure că nu era o amenințare pentru el, William se

apropie de Anna. O cuprinse cu brațul pe după talie și o ajută să se ridice, simțind-o cum tremură.

Hoțul smulse un cablu electric de pe perete, apoi scoase un cutter din buzunar și îi împinse lama în afară cu degetul mare. Lăsă pistolul din mână și tăie cablul în două bucăți lungi. Îi înmână una Annei.

— Leagă-i mâinile, zise el, dând din cap spre William.

Din nou accentul acela. Să fi fost oare european?

Scandinav?

— Fă-o, îi spuse William cu blândețe. E în regulă, adăugă el în șoaptă. Ar fi putut să ne împuște. Nu vrea să o facă. Leagă-mi mâinile!

— Strâns.

— Da, așa va face.

Anna îl legă, cu mâini tremurânde.

— Întinde-te!

William se lăsă ușor în jos, pe podea.

Bineînțeles că hoțul trebuia să scape mai întâi de principala amenințare, adică de el. Apoi, aruncând o privire înspre Patel, hoțul îi legă Annei mâinile și o împrânci pe podea, lângă William, spate în spate cu el.

Un gând înfiorător, rece ca un pârâu iarna, îl străbătu pe William. Își dădu seama că intrusul își trăsese masca pe față înainte să intre în magazin, ca să își ascundă chipul de camerele de supraveghere.

Dar nu o purtase înainte de asta. Pentru că avusese nevoie de clienți care să-l ajute să intre în firma lui Patel. Probabil că așteptase un cuplu pe care să-l urmărească spre o firmă care să pară numai bună de jefuit.

Camera de supraveghere din magazinul lui Patel nu avea să îi înregistreze trăsăturile.

Dar el și Anna l-ar fi putut descrie.

Iar asta însemna un singur lucru: hoțul îi legase ca să nu riposteze când avea să-i ucidă.

Bărbatul se apropie de ei, stând acum deasupra lor, și privi în jos.

— Uite ce e, te rog…

— Șșșșșt…

William se rugă în gând: „Dacă e să ne ucidă, atunci să ne împuște. Măcar va fi rapid, fără durere”. Își lăsă capul mult pe spate

și reuși să arunce o privire în jur. Și văzu că bărbatul își abandonase pistolul pe tejghea.

Ucigașul se ghemui deasupra lor, ținând strâns cuțitul în mână.

William încă era cu spatele la Anna și, suspinând, își întinse cât putu de tare mâna, găsind-o pe a ei. Se întrebă dacă nu cumva era mâna ei stângă și dacă degetul pe care îl mângâia acum era cel pe care aproape că îi pusese diamantul de 1, 5 carate, cu tăietură tip prințesă, cu mici imperfecțiuni și aproape incolor.

CAPITOLUL 2

Așa se derula viața lui. Ziua aceea era cât se poate de tipică. Se trezise la ora șase deși era sâmbătă – absolut de necrezut? Își ajutase mama să golească toate rafturile din cămară și din bucătărie, ca să le curețe și să schimbe folia de pe rafturi. Apoi spălase mașina… într-o zi umedă și mohorâtă! Își îmbrățișase mama și tatăl, apoi luase trenul din Queens până în Brooklyn, ca să îndeplinească o sarcină pentru domnul Patel.

Apoi luase un alt tren spre Manhattan, ca să se apuce de șlefuit nestematele care îl așteptau. Acum se afla în trenul care se îndrepta legănat spre nord.

Sâmbăta. Când toată lumea servea câte o gustare sau ieșea la teatru sau la film… sau la muzeu.

Sau într-o galerie de artă.

Ce situație nedreaptă!

O, dar să uităm de divertisment! Vimal Lahori s-ar fi simțit foarte bine, ba chiar *ar fi preferat* să se afle în pivnița umedă a casei familiei lui din Queens.

Doar că nu era o opțiune pentru el.

Își strânse mai tare pe el jacheta de lână de un gri-închis, legănându-se în ritmul blând al căii ferate subterane. Tânărul de douăzeci și doi de ani era slab și nu foarte înalt. Ajunsese la înălțimea de un metru și șaizeci și opt de centimetri în școala elementară și își întrecuse colegii băieți timp de vreo doi ani, până când îl ajunseseră din urmă sau chiar îl eclipsaseră în cele din urmă. Totuși, datorită tendinței etnice a liceului pe care îl frecventase, în

care fuseseră mai multe nume de persoane latine și est- sau sud-asiatice decât de persoane de culoare sau anglo-americane, nu fusese chiar atât de mărunțel ca alții. Asta nu însemna că nu-i dăduse sângele de câteva ori, deși motivul pentru cea mai severă bătaie încasată fusese faptul că familia lui imigrase din Cașmir, regiunea revendicată de rivalii învecinați, India și Pakistan. Vimal era, credea el, singurul băiat care fusese bătut pentru o dispută de frontieră (în mod ironic, de doi elevi deșirați din clasa a douăsprezecea, ale căror religii – unul era musulman și celălalt, hindus – ar fi trebuit să îi facă *pe ei* să fie inamici de moarte).

Rănile însă fuseseră minore și conflictul fusese uitat repede, în mare parte pentru că Vimal nu era câtuși de puțin un locuitor al Cașmirului (nici măcar nu știa sigur unde se aflau granițele patriei lui ancestrale). Mai important însă fusese faptul că se putea mișca pe terenul de fotbal ca o albină ce zbârnâie din floare în floare; iar controlul mingii e oricând mai tare decât geopolitica.

Trenul se apropie de stația de pe strada 42. Roțile scoaseră un sunet strident și mirosul afumat de sare pătrunse în vagon. Vimal desfăcu și privi în punga de hârtie pe care o ținea în mână. Conținea șase pietre. Scoase una dintre ele, o bucată cam cât pumnul lui. Era colorată în nuanțe de gri și verde-închis, striată cu cristale. Unul dintre capete era plat și crăpat, iar celălalt, rotunjit. Orice piatră de pe pământ, mare sau mică, putea fi transformată în altceva și, cu puțină gândire și răbdare, artistul putea vedea ce ar fi trebuit să devină. Dar în cazul acesteia era evident. Vimal văzu numaidecât o pasăre, cu aripile lipite de corp și cu capul aplecat, ca să alunge frigul. Ar fi putut tăia o variantă brută a creaturii într-o singură zi.

Doar că nu în ziua aceea.

Atunci trebuia să muncească. Domnul Patel era un om foarte talentat. Un geniu, ar fi spus mulți, iar Vimal știa că așa era. Și, probabil din pricina genialității lui, domnul Patel știa și să distribuie sarcini. Vimal avea de finalizat lucrarea pentru Abington. Patru bucăți de piatră, de circa trei carate fiecare. Știa cu siguranță că avea să îi ia cam opt ore, iar bătrânul, care avea cincizeci și cinci de ani, avea să petreacă mai multe momente chinuitoare examinându-i eforturile sub lupă. Apoi avea să-l pună să facă modificări. Și tot așa.

La nesfârșit…

Ușile metroului se deschiseră, iar Vimal vârî *Pasăre solitară, ianuarie* – numele pe care i-l dăduse sculpturii ce nu avea să devină vreodată realitate – înapoi în punga de hârtie. Coborî pe peron și urcă spre stradă. Măcar era sâmbătă și, întrucât multe dintre magazinele ortodoxe erau închise, Districtul Diamantelor avea să fie mai liniștit decât în zilele lucrătoare, mai ales cu vremea urâtă de martie de afară. Forfota din cartier îl scotea din minți uneori.

Din instinct, de cum coti pe strada 47, Vimal deveni precaut, așa cum se întâmpla cam cu toate sutele de angajați de aici, un loc în care numeroși proprietari erau reticenți în a-și face reclamă prea abitir. Într-adevăr, multe dintre denumirile magazinelor și ale firmelor conțineau cuvinte precum „bijutieri”, „diamante” și „nestemate”, dar operațiile exclusiviste și cei câțiva tăietori de diamante importanți care mai rămăseseră în oraș aveau tendința de-a opta pentru denumiri precum „Descoperirile lui Elijah”, „Garanție vestică” și „Specialități stilistice”.

Diamante și nestemate în valoare de sute de milioane intrau și ieșeau din aceste magazine și ateliere de tăiere în fiecare zi din an. Și orice spărgător sau jefuitor din lume cât de cât competent știa acest lucru. Și mai știa și că principalul mod de a transporta nestemate prețioase, și aur, și platină, și bijuterii finisate nu era prin intermediul camioanelor blindate (aveau loc prea multe transporturi zilnice pentru ca un camion întreg să renteze) sau al servietelor diplomat din aluminiu, prinse cu cătușe de încheietura mâinii (mult prea ușor de depistat și, după cum ar putea confirma orice doctor, deloc sigur, căci mâinile pot fi tăiate cu un ferăstrău pentru metale în mai puțin de șaizeci de secunde, ba chiar mai repede dacă se optează pentru varianta electrică).

Nu, cea mai bună metodă de a transporta obiecte valoroase era exact așa cum proceda Vimal acum. Să te îmbraci modest – cu blugi, adidași, un hanorac cu inscripția *Rămâi ciudat și dă-i ’nainte* și o jachetă de lână – și să cari în mână o pungă de hârtie pătată. Așa că, la insistența tatălui său, la rândul lui fost tăietor, Vimal se uita mereu la cei din jur care ar fi putut privi într-un fel aparte punga din mâna lui sau care poate că s-ar fi apropiat de el *fără* să privească, într-o manieră mult prea fățișă.

Totuși, nu era prea îngrijorat. Chiar și în zilele mai puțin aglomerate precum cea de astăzi, erau prezenți paznici, aparent înarmați doar cu acele revolvere sau pistoale automate mici prinse la beteliile lor asudate. Îl salută chiar atunci din cap pe unul dintre ei, care se afla în fața unui magazin de bijuterii: o femeie afro-americană cu părul scurt, creț și mov, cu o textură de care Vimal se minuna mereu. Habar n-avea cum de-i reușise așa ceva. Întrucât se trăgea dintr-un mediu etnic care oferea în mare aceeași variantă de păr pentru toată lumea (negru, des și ondulat sau drept), era foarte impresionat de frizura ei. Se întrebă cum ar fi putut oare să o redea în piatră.

— Bună, Es, îi strigă el, salutând-o din cap.

— Vimal. E sâmbătă. Șefu' nu-ți dă liber? Ce aiurea!

Vimal ridică din umeri și zâmbi trist.

Femeia aruncă o privire spre pungă, care, din câte știa ea, putea conține și jumătate de duzină de pietre marca Harry Winston, în valoare de zece milioane.

Era tentat să-i spună că punga conținea doar unt de arahide și jeleu. Probabil că femeia ar fi râs. Dar ideea de-a face o glumă pe strada 47 i se părea bizară. Nu exista prea mult umor în Districtul Diamantelor, iar asta avea de-a face cu valoarea și probabil cu calitatea narcotică a diamantelor, care le transformau într-o afacere foarte serioasă.

Vimal intră în clădirea domnului Patel. Nu aștepta niciodată venirea ascensorului insuportabil, un artefact fantastic desprins parcă din Harry Potter, după cum îi spusese el Adeelei, iar ea răsese auzind replica lui, ci o luă pe scări. Corpul lui slab nu fu afectat de gravitație, căci picioarele îi erau puternice, iar plămânii plini de vitalitate de pe terenul de fotbal.

Când intră pe coridor, observă că patru dintre cele opt lumini de deasupra lui erau încă întunecate. Se întrebă, după cum făcea deseori, de ce domnul Patel, care cu siguranță avea o căruță de bani, nu își căuta un birou ostentativ altundeva. Poate că era o treabă sentimentală. Își avea magazinul aici de treizeci de ani, de când fuseseră tăietori pe tot palierul. Acum se număra printre puținii fabricanți care mai rămăseseră în clădire. Era răcoare în zilele acelea, cald și prăfuit din iunie până în septembrie. Mirosea a umed.

Domnul Patel nu avea o sală de expoziție ca atare, iar „fabrica” era de fapt doar un atelier, cea mai mică dintre cele trei încăperi. Ținând cont de numărul mic de lucrări pe care le executa și de calitatea înaltă a muncii lui, avea nevoie doar de un loc suficient de mare pentru două discuri de șlefuit diamante și două mașini de tăiat. S-ar fi putut muta oriunde altundeva.

Dar domnul Patel nu îi împărtășise niciodată lui Vimal motivul pentru care rămânea aici, pentru că nu îi împărtășea niciodată nimic în afară de cum să țină un băț-suport, cum să monteze pietrele pentru fasonare și câtă pulbere de diamant să amestece cu ulei de măsline pentru a le da pietrelor mai multă strălucire.

Pe la jumătatea drumului spre birou, Vimal se opri. Oare a ce mirosea? Parcă a vopsea proaspătă. Era clar că zidurile de pe palier aveau nevoie de un strat proaspăt de vopsea, de ani de zile chiar, dar nu vedea niciun semn cum că ar fi trecut pe acolo muncitori care să împrospăteze locul.

Chiar și în timpul săptămânii era destul de greu să-i convingi pe cei de la întreținere să facă efectiv ceva. Oare chiar se găsise cineva care să vină într-o seară de vineri sau într-o zi de sâmbătă pentru a zugrăvi?

Continuă să se îndrepte spre ușă. Birourile de aici aveau panouri de sticlă orizontale montate deasupra ușilor, deși erau acoperite cu bare, desigur, și văzu umbre în magazinul domnului Patel, semn că era cineva înăuntru. Poate că erau cumpărătorii, perechea care apelase la el pentru un inel de logodnă special. William Sloane și Anne Markam. Își aminti numele lor pentru că i se păruseră foarte cumsecade, ba chiar i se prezentaseră și lui, un simplu angajat, la ultima lor vizită, pe când plecase din magazin. Cumsecade, dar naivi: dacă ar fi investit banii cheltuiți pe diamantul lor de 1,5 carate, ar fi putut folosi suma aceea și câștigurile aferente ca să plătească taxele de facultate pentru primul lor copil. Seduși de cabala marketingului de diamante, așa și-i amintea.

Dacă Vimal și Adeela aveau să se căsătorească vreodată, conversație pe care încă nu o purtaseră – nici pe de parte, de fapt, dar dacă aveau să o facă –, avea să-i cumpere un scaun-balansoar sculptat de mână ca dar de logodnă. Ba chiar avea să-i sculpteze el ceva. Iar dacă fata își dorea un inel, avea să îi facă unul din

lapislazuli, cu un cap de vulpe pe el, pentru că vulpea era, din cine știe ce motiv, animalul ei preferat. Vimal tastă codul de securitate și intră în magazin, dar se opri din mers și icni.

Trei lucruri îi captară numaidecât atenția. În primul rând, cadavrul unui bărbat și cel al unei femei, William și Anna, într-o poziție torsionată și sinistră, de parcă ar fi murit în chinuri groaznice.

Al doilea fu o baltă de sânge care se extindea spre exterior.

Al treilea fu domnul Patel, mai exact picioarele lui. Vimal nu îi putea vedea restul corpului, ci doar pantofii uzați, cu vârfurile în sus. Nemișcați.

Din partea stângă a camerei din față, dinspre atelier, își făcu apariția o siluetă. Fața îi era ascunsă de o mască de schi, dar își dădu seama din limbajul lui corporal că îl luase prin surprindere.

Nici Vimal, nici bărbatul nu se mișcară.

Apoi intrusul puse jos servieta pe care o ținea în mână, scoase un pistol din buzunar și ținti. Vimal se răsuci instinctiv, de parcă ar fi putut evita glonțul, și ridică mâinile, ca și cum l-ar fi putut opri.

O explozie de lumină răbufni din gura pistolului și răgetul lui îl asurzi. Simți un junghi de durere arzător în burtă și în lateral.

Se împletici în spate pe coridorul întunecat și prăfuit, iar mintea i se umplu de un gând frenetic: ce loc trist și banal în care să mori.

CAPITOLUL 3

Nu se întorsese în oraș în timp util. Spre dezamăgirea lui.

Lincoln Rhyme își trecu scaunul cu rotile Merits Vision, gri, cu apărători roșii, prin ușa din față a casei lui din Central Park West. Cineva îi spusese cândva că locul îi amintea de Sherlock Holmes… Din două puncte de vedere: în primul rând, gresia maronie s-ar fi potrivit de minune în Anglia victoriană (chiar data de pe atunci) și, în al doilea rând, salonul din față era plin cu atâtea instrumente și echipamente de investigație criminalistică, încât l-ar fi uimit chiar și pe detectivul britanic.

Rhyme se opri la intrare și îl așteptă pe Thom, îngrijitorul lui musculos, care parcase Mercedesul Sprinter pentru persoane cu dizabilități în fundătura din spatele casei. Rhyme simți briza rece pe

obraz, așa că întoarse scaunul și lovi ușa, închizând-o parțial. Vântul o deschise la loc. Tetraplegic, respectiv paralizat de la gât în jos, se pricepea destul de bine la accesoriile de înaltă tehnologie disponibile celor limitați fizic: tastaturile tactile, sistemele de recunoaștere retinală și vocală, protezele și altele asemenea. Iar datorită chirurgiei și implanturilor, dobândise într-o oarecare măsură controlul asupra brațului drept. Dar numeroase sarcini mecanice de modă veche, de la închisul ușilor până la – dacă ar fi să dăm un exemplu aleatoriu – deschiderea sticlelor de scotch dintr-un singur tip de malț, îi erau literalmente imposibile.

Thom sosi o clipă mai târziu și închise ușa. Dădu jos jacheta lui Rhyme, care refuza să „poarte” o pătură ca să se încălzească, și se duse în bucătărie.

— Prânzul?

— Nu.

Îngrijitorul îi strigă:

— M-am exprimat greșit. Voiam să întreb ce ai vrea să mănânci.

— Nimic.

— Nu e răspunsul corect.

— Nu mi-e foame, bombăni Rhyme.

Apucă neîndemânatic telecomanda televizorului și dădu pe știri.

Thom îi strigă:

— Trebuie să mănânci. Supă. E o zi rece. Supă.

Rhyme făcu o grimasă. Da, starea lui era gravă și anumite lucruri – cum ar fi fost presiunea exercitată asupra pielii sau faptul că nu se ușura când trebuia – ar fi putut avea consecințe periculoase. Dar foamea nu era un potențial factor de risc.

Îngrijitorul lui era ca o afurisită de cloșcă.

Câteva momente mai târziu, Rhyme simți un miros aromatic. Ce-i drept, Thom gătea supe destul de gustoase.

Se concentră la televizor, la care se uita rareori. De obicei, pentru a urmări un anumit reportaj, așa cum voia să facă și acum: o poveste care avea legătură cu dezamăgirea stârnită de călătoria lui în Washington, DC, locul din care tocmai se întorseseră el și Amelia Sachs.

Postul care apăru pe ecran nu era unul cu știri non-stop, ci unul cu documentare. În prezent era difuzată o emisiune de criminalistică

bazată pe fapte reale, deși dramatizate. Răufăcătorul privea dușmănos și detectivii păreau căzuți pe gânduri. Muzica se auzea tot mai puternic. Ofițerul criminalist purta un ceas de mână *peste* mănușă la locul faptei.

Sfinte Hristoase!

— Te uitai la porcăria asta? îi strigă el lui Thom.

Dar nu primi niciun răspuns.

Apăsă furios pe butoane și găsi un canal de știri. Doar că în momentul respectiv nu erau difuzate emisiuni de știri, ci doar reclame pentru medicamente eliberate cu prescripție medicală. Habar n-avea ce făceau medicamentele alea în afară de a-i transforma pe actori din bunici bătrâni și morocănoși în bunici fericiți și aparent mai puțin bătrâni, care în scena din final se jucau veseli cu micuții, vindecați de boala care îi împiedicase până atunci să se joace cu cei mici.

Apoi apăru un crainic și, după câteva știri locale de natură politică, fu difuzat un reportaj scurt pe tema care îl interesa: era o relatare a unui proces ce se desfășura în prezent în Districtul de Est al New York-ului. Un baron al drogurilor mexican, Eduardo Capilla, cunoscut mai bine drept El Halcón, făcuse greșeala de a veni în Statele Unite ca să se vadă cu o persoană din cadrul crimei organizate din zona metropolitană și să înființeze o rețea de narcotice și de spălare de bani, pe lângă un pic de prostituție cu minori și trafic de persoane.

Mexicanul era destul de isteț. Deși era multimiliardar, zburase spre Canada cu mai multe companii aeriene comerciale, la clasa economică, intrând în țară legal. Luase un avion privat spre o pistă apropiată de graniță. De acolo zburase cu elicopterul, ilegal, spre un aeroport părăsit din Long Island, rămânând, la propriu, sub radar. Aeroportul se afla la câțiva kilometri de un complex de depozite pe care avea de gând să-l cumpere și, conform speculațiilor, să-l transforme în sediul operațiunii lui din SUA.

Însă poliția și FBI-ul aflaseră despre prezența lui în țară, așa că fusese interceptat acolo de agenți și de ofițeri. Urmase un schimb de focuri, care dusese la moartea proprietarului depozitului și a gărzii lui de corp. Un ofițer de poliție și un agent FBI fuseseră de asemenea grav răniți.

El Halcón fusese arestat, dar, spre consternarea procurorilor, partenerul lui american, împreună cu care sperase să construiască un imperiu al drogurilor, nu fusese prezent, iar identitatea lui nu fusese descoperită. Proprietarul depozitului, cel ucis în schimbul de focuri, fusese o figură importantă, dar lipsită de autoritate. Deși se făcuseră o mulțime de săpături, adevărata persoană de contact din SUA nu fusese încă descoperită.

Lincoln Rhyme își dorise nespus de tare să lucreze la acest caz. Sperase să analizeze dovezile și să ofere o mărturie la proces în calitate de expert criminalist. Dar se angajase în prealabil să se întâlnească în Washington, DC, cu vreo șase înalți funcționari, așa că el și Sachs își petrecuseră săptămâna acolo.

Da, chiar era dezamăgit. Își dorise cu adevărat să ajute la închiderea lui El Halcón. Dar aveau să mai fie și alte cazuri.

Întâmplător, exact pe când se gândea la aceasta, telefonul îi bâzâi, afișând numele unui apelant care îi sugera că se putea alege cu un astfel de caz.

— Lon, zise Rhyme.

— Linc. Te-ai întors?

— M-am întors. Ai vreun caz problematic pentru mine? Interesant? *Solicitant?*

Lon Sellitto, detectiv de gradul I, fusese partenerul lui Rhyme cu ani în urmă, pe când Rhyme lucrase la NYPD, dar acum socializau doar rareori și nu se sunau niciodată doar ca să pălăvrăgească. De obicei, Sellitto îl suna când avea nevoie de ajutor cu vreun caz.

— Nu știu dacă e așa cum zici tu. Dar am o întrebare.

Detectivul părea să gâfâie. Poate că era într-o misiune urgentă – sau poate că se întorcea de la magazin și căra o cutie cu produse de patiserie.

— Și?

— Ce știi despre diamante?

— Diamante… răspunse el. Să mă gândesc. Știu că sunt forme alotrope.

— Ce sunt?

— Forme alotrope. Mă refer la elementele chimice care există sub mai multe forme. Carbonul este un exemplu perfect. O vedetă în lumea elementelor, cum cred că știi chiar și tu.

— Chiar și eu, mormăi Sellitto.

— Carbonul poate fi grafenă, fulerenă, grafit sau diamant. Depinde de cum sunt legați atomii. Grafitul are o structură hexagonală, diamantele au o structură tetraedrică. Pare un lucru neînsemnat, dar face diferența între un creion și Bijuteriile Coroanei.

— Linc, îmi pare rău că am întrebat. Ar fi trebuit să încerc altfel: ai avut vreodată un caz în Districtul Diamantelor?

Rhyme se gândi la anii în care fusese detectiv, la vremea în care fusese căpitan și condusese operațiunile criminalistice din cadrul NYPD-ului și, ulterior, la perioada în care activase în calitate de consultant. Unele cazuri avuseseră de-a face cu zona din jurul străzii 47, aflată în centrul orașului. Dar niciunul dintre ele nu implicase magazine sau comercianți de diamante. Îi spuse toate acestea lui Sellitto.

— Ne-ar prinde bine un pic de ajutor. Un jaf care a ieșit prost, din câte se pare. Omoruri multiple. După o pauză, adăugă: Și alte grozăvii.

Nu era un termen prea des folosit în lumea celor care soluționau crime, se gândi Rhyme. Ce straniu!

— Te interesează?

Întrucât cazul El Halcón îi scăpase printre degete, răspunsul era da.

— Cât de repede poți să ajungi aici? îl întrebă Rhyme.

— Lasă-mă să intru!

— Poftim?

Rhyme auzi o bătaie dinspre holul din față. La telefon, Sellitto îi spuse:

— Am ajuns. Sunt afară. Aveam de gând să te conving să accepți cazul, indiferent că voiai sau nu. Haide, deschide naibii ușa! Zici că-i ianuarie afară.

•

— Supă? întrebă Thom în timp ce lua paltonul gri și ponosit al lui Lon Sellitto, agățându-l în cuier.

— Nu. Stai așa, de care?

Sellitto, observă Rhyme, își ridică fața, de parcă ar fi căutat să-și poziționeze nasul într-un unghi mai bun, ca să simtă aroma ce plutea dinspre bucătărie.

— Supă-cremă de roșii cu creveți. Și Lincoln va mânca.

— Ba nu.

— Ba da.

— Hm…

Îndesat și șifonat – al doilea adjectiv referindu-se la haine, nicidecum la om –, Lon Sellitto avusese mereu probleme cu greutatea. Cel puțin de când îl știa Rhyme. Un atac cu otravă comis recent de un suspect pe care îl urmăreau el și Rhyme aproape că îl ucisese și îl făcuse să slăbească zeci de kilograme. Lon Sellitto slab ca un schelet era o priveliște alarmantă, așa că se străduia să revină la silueta lui solidă. Rhyme fu încântat când îl auzi spunând:

— În regulă.

Era încântat și pentru că Thom nu avea să-l mai preseze atât de tare pe el. Nu îi era deloc foame.

— Unde-i Amelia? întrebă Sellitto.

— Nu e aici.

Amelia Sachs era în Brooklyn, unde avea un apartament aproape de mama ei. Rose își revenea după o operație la inimă, iar Sachs o verifica frecvent.

— Încă nu?

— Ce vrei să spui? întrebă Rhyme.

— E pe drum. Ar trebui să ajungă curând.

— Aici? Ai sunat-o și pe ea?

— Da. Miroase bine. Gătește des supă?

Rhyme îi răspunse:

— Deci ai hotărât că vom lucra la caz.

— Oarecum. Eu și Rachel folosim supe la conservă: Progresso, Campbell's.

— Lon?

— Da, așa am hotărât.

Thom sosi cu supa. Două boluri. Pe al lui Rhyme îl așează pe tăvița atașată la scaunul lui, iar pe a lui Sellitto, pe o masă. Rhyme aruncă o privire spre supa lui. *Chiar că* mirosea bine. Poate că totuși *îi era* foame. Thom avea dreptate de obicei în astfel de chestiuni, deși Rhyme o recunoștea rareori. Îngrijitorul se oferi să-l hrănească, dar Rhyme refuză din cap și încercă să-și folosească mâna și brațul drept. Era dificil să mănânce supă când brațul îi tremura, dar reuși

să o facă fără să verse. Se bucura că nu-i plăcea deloc sushi-ul: beţişoarele nu ar fi fost o opţiune fiabilă pentru cineva ca Lincoln Rhyme.

Spre surprinderea lui Rhyme, mai sosi o persoană aparent chemată de Lon Sellitto pentru cazul din Districtul Diamantelor: Ron Pulaski. Rhyme îl considera un recrut – şi aşa îl şi striga –, deşi trecuse de ani întregi de stadiul cu pricina. Ofiţerul blond îmbrăcat în uniformă practic făcea parte din Divizia de Patrulare, deşi abilităţile lui de a analiza locul faptei îl aduseseră în vizorul lui Rhyme, iar criminalistul insistase ca Sellitto să îl repartizeze la Divizia de Cazuri Majore, unde lucrau Sellitto şi Sachs.

— Lincoln. Lon.

Rosti al doilea nume uşor mai încet. La urma urmei, recrutul avea un grad inferior, fiind mai tânăr şi mai puţin vociferant decât Sellitto.

De asemenea, suferea din pricina unei răni la cap cu care se alesese încă de când el, Rhyme şi Sachs lucraseră împreună la un caz pentru prima dată. Din cauza ei stătuse pe tuşă o vreme, iar când luase hotărârea dificilă de-a reveni în cadrul poliţiei, îl năpăstuise cu nesiguranţa şi şovăiala care însoţesc deseori o traumă cerebrală.

Când îl abordase pe Rhyme şi îi spusese că se gândea să renunţe pentru că simţea că nu era suficient de bun ca să fie poliţist, criminalistul se răstise la el:

— E totul în capul tău.

Tânărul ofiţer se holbase la Rhyme, care rămăsese serios cât putuse de mult. Apoi râseseră împreună.

— Ron, toată lumea are răni la cap, într-un fel sau altul. Acum, am un loc al faptei pe care trebuie să-l procesezi. Îţi iei trusa pentru investigaţii criminalistice şi te duci să-l cercetezi.

Bineînţeles că aşa făcuse.

Pulaski îşi dădu jos trenciul. Pe dedesubt purta uniforma de poliţist de un albastru-închis, cu mâneci.

Thom îi oferi şi lui mâncare, iar Rhyme mai că-i spuse: „Ajunge! Nu suntem cantină”. O împunsătură isteaţă, se gândi el, dar Pulaski refuză oricum.

O clipă mai târziu, pârâitul zgomotos al unei tobe de eşapament puternice răsună prin fereastra închisă. Sosise Amelia Sachs. O auzi

ambalând motorul de câteva ori, după care acesta amuți. Intră în casă, își atârnă geaca scurtă din piele într-un cuier și își aranjă cureaua din jurul blugilor, mutând tocul de plastic pentru pistolul Glock la spate, pentru mai mult confort. Era îmbrăcată cu un pulover pe gât albastru-verzui, iar pe dedesubt, după cum văzuse Rhyme în dimineața aceea, când se îmbrăcase, purta o bluză neagră de mătase. Ascultaseră prognoza meteo la radio: în ziua aceea avea să fie neobișnuit de rece pentru mijlocul lunii martie, la fel ca și cu o săptămână în urmă. În Washington, DC, văzuseră mii de flori de cireș murind.

Sachs îi salută din cap pe cei prezenți. Sellitto îi făcu un semn cu mâna, în timp ce termina de mâncat supa, cât se poate de zgomotos.

Acum, când cea mai mare parte a echipei era de față, fiind chiar și hrăniți cu toții, se gândi Rhyme amuzat și cinic, Sellitto îi informă despre ce era vorba.

— S-a întâmplat cu vreo oră în urmă. Jaf și omoruri multiple. Partea de nord a zonei centrale. Al treilea etaj, la 58 West 47. Patel Designs, deținut de Jatin Patel, cincizeci și cinci de ani. E unul dintre decedați. Un tăietor de diamante, care confecționa și vindea bijuterii. Era destul de cunoscut, din câte am auzit. Nu sunt genul care cumpără bijuterii, așa că, cine știe? Divizia de Cazuri Majore trebuie să se ocupe de el, iar ei m-au ales pe mine. Și eu vă aleg pe voi.

Divizia de Cazuri Majore, condusă de un inspector adjunct de la Biroul de Detectivi din One Police Plaza, nu se ocupa de obicei de omoruri sau jafuri din locuri în care se vindea cu de-amănuntul.

Observând schimbul de priviri dintre Rhyme și Sachs, don Sellitto le explică de ce cazul acesta era o excepție.

— Prietenii noștri de la primărie ne-au dat de înțeles că nu avem nevoie deloc de un jaf violent în Districtul Diamantelor. Mai ales dacă insul are de gând să jefuiască și alte magazine. Oamenii nu vor mai face cumpărături. Asta va afecta turismul și economia.

— Probabil că nici victimele nu sunt chiar în culmea fericirii, nu crezi, Lon?

— Doar îți zic ce mi s-a spus și mie, Linc. În regulă?

— Continuă!

— Acum, mai e o chestie – *și* nu trebuie să se afle despre asta. Criminalul l-a torturat pe Patel. Căpitanul din partea de nord a zonei centrale, care supraveghează investigația, crede că Patel n-ar fi vrut să-i spună unde se afla marfa bună… Să deschidă seiful sau mai știu eu ce. Așa că ucigașul s-a folosit de un cutter până când l-a făcut să vorbească. O priveliște destul de urâtă.

Și alte grozăvii…

— În regulă, spuse Rhyme. Să trecem la treabă! Sachs, locul faptei. Îl voi chema și pe Mel Cooper. Pulaski, tu rămâi pe loc! Te ținem pe tușă momentan.

Sachs își luă jacheta din cuier și o îmbrăcă, apoi își mai prinse două magazii de rezervă la șoldul stâng. Se îndreptă spre ușă.

Thom intră în salon și îi zâmbi lui Sachs.

— O, Amelia! Nu te-am văzut când ai intrat. Ți-e foame?

— Da. Am sărit peste micul dejun și peste prânz.

— Supă? E perfectă pentru o zi rece.

Amelia îi zâmbi strâmb. Dacă avea de gând să-și gonească prin centrul Manhattanului autovehiculul Torino Cobra, cu motor de 405 cai-putere și o cutie de viteze manuală în patru trepte, orice băutură, cu atât mai mult supa fierbinte, avea să fie problematică.

Își scoase cheile din buzunar.

— Poate mai târziu.

CAPITOLUL 4

Locul faptei de la Patel Designs, de pe strada 47, îi ridică trei întrebări Ameliei Sachs.

Unu la mână: din moment ce făptașul lăsase în urmă sute de diamante, rămase pur și simplu în seiful deschis, ce furase de fapt? Dacă furase ceva.

Doi la mână: de ce îl torturase pe Patel?

Trei la mână: cine efectuase apelul anonim prin care se raportase delictul, descriindu-l destul de detaliat pe făptaș? Întrebarea aceasta avea și o a doua parte: oare respectivul mai era în viață? Când sosise prima dată la magazinul de la al treilea etaj, simțise mirosul din aer și știuse numaidecât că cineva trăsese acolo cu arma.

Bănuia că martorul întrerupsese jaful, fusese împușcat și o luase la fugă, oprindu-se la telefonul public, de unde sunase la urgențe.

Magazinul era mic, iar distanța de la armă la victimă putea fi de cel mult trei sau patru metri. Greu de ratat o împușcătură letală de la o asemenea distanță. Și nici nu se vedeau gloanțe rătăcite prin birou sau pe hol. Cu siguranță îl nimerise pe martor.

Îmbrăcată în salopeta albă și încălțată cu acoperitori albe pentru pantofi, speciale pentru investigarea locurilor în care fuseseră săvârșite infracțiuni, Sachs ocoli bălțoaca mare de sânge, care aducea a lacul Michigan, și așeză numerele pentru fotografii, punând plăcuțele în dreptul dovezilor și al elementelor importante. După ce făcu fotografiile, cercetă locul faptei centimetru cu centimetru. Tiparul de tip grilă, singura abordare pe care o folosea, așa cum învățase de la Rhyme, presupunea să meargă dintr-un capăt spre celălalt al locului, apoi să se întoarcă, să se dea treizeci de centimetri într-o parte și să o ia înapoi spre capătul inițial, ca atunci când tundem iarba. După care se întorcea perpendicular și cerceta din nou locul, „în răspăr” de această dată, cum o instruise Rhyme.

Urmă și acum aceeași rutină: colectă urme de substanțe, prelevă urme de picior, căută amprente și luă mostre din locurile în care făptașul ar fi putut lăsa urme de ADN. Cu mâinile în șolduri, privi spre planul de amplasare al magazinului, care măsura, estimă ea, doar vreo optzeci de metri pătrați. Aruncă o privire spre ușa din față, blocată în poziție deschisă cu un opritor de cauciuc, și observă un bărbat îmbrăcat într-o salopetă asemănătoare cu a ei.

— Calculatorul e în birou. Să ne ținem pumnii, îi zise ea.

Tehnicianul responsabil pentru colectarea dovezilor era specializat în camere de supraveghere și dispozitive de stocare. Avea să extragă tot ce putea de pe harddiskul din biroul lui Patel; exista o singură cameră de supraveghere în spatele tejghelei, îndreptată spre ușa din față. Părea să funcționeze; un ochi mic și roșu strălucea în derâdere și un cablu se întindea de la cameră până la computerul de birou, care se afla lângă o imprimantă mare și, ciudat, lângă un fax vechi. Camera nu era conectată la o stație centrală, ci doar la calculator.

În privința sistemului de securitate însă, Sachs era convinsă că nu avea să fie suficient să țină pumnii strânși. Făptașul nu părea genul

de om care să uite să șteargă înregistrările video. Așa cum știa orice polițist însă, ștergerea conținutului digital nu era niciodată permanentă. Puteau fi dezgropate o mulțime de date incriminatorii… *dacă* existaseră vreodată, în primul rând. Era un mare „dacă”.

Sachs completă detaliile despre lanțul de custodie pe cartonașe separate ce aveau să fie atașate dovezilor în sine sau pungilor de hârtie sau de plastic în care fuseseră introduse acestea.

Acum urma partea cea mai dificilă.

Lăsase cadavrele la urmă.

Pentru că, dacă nu era nevoie să fie procesate primele, se încerca amânarea acestei sarcini.

Imaginea care-i captase numaidecât atenția când intrase prima dată în încăpere – și care încă o afecta – fusese aceea a degetelor perechii de tineri care aveau gâturile tăiate. Mâinile le fuseseră legate la spate și, la un moment dat, se apropiaseră unul de celălalt, cel mai probabil chiar înainte de sfârșit, și își întrepătrunseseră degetele. Deși se zvârcoliseră de durere din pricina tăieturilor de cuțit, nu își dăduseră drumul la mâini. În agonia lor, găsiseră o oarecare mângâiere în strânsoarea lor. Sau cel puțin așa spera ea că se întâmplase. Sachs fusese polițist pe stradă, apoi, ani întregi, detectiv în Divizia de Cazuri Majore. Inima i se îndârjise, așa cum și trebuia să se întâmple într-un astfel de domeniu. Dar astfel de detalii încă reușeau să-i stârnească imboldul de a plânge, chiar dacă nu îi dădeau lacrimile. Unii polițiști nu păteau niciodată așa ceva. Ea, în schimb, se considera un ofițer mai bun tocmai din acest motiv.

Și lui Jatin Patel, proprietarul magazinului, i se tăiase gâtul. În schimb, el fusese torturat. Medicul legist de serviciu, o femeie slabă de origine asiatico-americană, îi indicase tăieturile de pe mâini, ureche și față. Și rănile lăsate de pistol. Toate rănile surveniseră înainte de deces.

Nici Patel și nici perechea de tineri nu păreau să fi fost jefuiți personal, deși Patel nu avea niciun telefon asupra lui și nici în magazin nu era vreunul. Sau, cel puțin, făptașul lăsase în urmă prada obișnuită: portofelele, gențile, bijuteriile și banii pești erau toate intacte. Sachs fotografie cele trei cadavre din toate unghiurile, căută fibre și alte urme de substanțe și prelevă mostre de păr pentru excluderea ulterioară. Luă resturi de sub unghii, deși, din câte se

părea, niciuna dintre victime nu i se împotrivise criminalului. Le scană pielea cu surse de lumină alternativă, aproape de locul în care fuseseră legați cu firul de la lampă, dar nu găsi alte amprente. Nici nu se așteptase să găsească; la locul faptei erau atât de multe amprente de mănuși tricotate, unele în sânge, încât era aproape sigură că criminalul nu le-ar fi lăsat pe ale lui.

— Mă scuzați, se auzi o voce din birou.

Sachs se îndreptă spre intrare.

Tehnicianul responsabil pentru colectarea datelor, al cărui abdomen punea la încercare fermoarul salopetei, îi spuse:

— Nu e niciun harddisk. Vreau să spun că l-a luat cu el. Și nu există nicio copie de rezervă.

— L-a… Cum l-a scos?

— Trebuie să fi avut unelte cu el. E simplu… îți trebuie doar o șurubelniță cu cap Phillips.

Sachs îi mulțumi și ieși pe coridor, unde încuviință din cap spre legistă, care așteptase răbdătoare și scrisese mesaje pe telefon.

— Le poți lua, îi spuse Sachs.

Femeia încuviință din cap și își contactă colegii prin stația radio. Tehnicienii aveau să aducă tărgi și saci și să transporte cadavrele la morgă pentru a li se face autopsia.

— Doamna detectiv? întrebă un tânăr îndesat în uniformă, de la secția centrală de nord, care se apropie de ea dinspre lift.

Se opri la distanță de ușă.

— Locul e liber, Alvarez. E în regulă. Ce informații ai?

El și partenera lui, o femeie de origine afro-americană de circa treizeci de ani, se despărțiseră și începuseră să caute martori și alte dovezi pe care făptașul le-ar fi putut lăsa la sosire sau la plecare. Probabil că nu găsiseră martori, presupuse Sachs. Multe dintre birourile din clădire nu erau ocupate. Peste tot se zăreau semne pe care scria *De închiriat*. Și, întrucât era weekend, dar și sabatul evreiesc, celelalte afaceri de pe palier erau închise.

— Trei birouri de la etajul al doilea și două de la etajul de deasupra erau deschise, îi spuse Alvarez. Două persoane au auzit o bubuitură pe la ora douăsprezece și jumătate sau douăsprezece și patruzeci și cinci de minute, dar au crezut că era un rateu de motor sau un

zgomot de la lucrările de construcție. Nimeni nu a văzut, nici nu a auzit altceva.

Probabil că așa stăteau lucrurile, deși Sachs, ca întotdeauna, era puțin sceptică. Infracțiunea fusese săvârșită în jurul prânzului. Se prea poate ca angajații care intraseră și ieșiseră din clădire să-l fi zărit cu ușurință pe făptaș, dar de obicei martorii deveneau surzi și orbi, din cauza unei boli numite autoconservare.

— Și mai e ceva aici, îi zise Alvarez arătând spre coridorul de lângă lift.

O cameră de supraveghere montată pe perete. Sachs nu o observase la sosire. Miji ochii și râse scurt.

— E vopsită?

Alvarez încuviință din cap.

— Și priviți urma vopselei pulverizate.

Sachs nu pricepu din prima, însă apoi își dădu seama la ce se referea. Făptașul – adică *se presupunea* că făptașul – începuse să pulverizeze vopsea spre camera de supraveghere din spatele ei, apoi de sub ea, ca să se asigure că nu avea să fie înregistrat nici măcar pentru o secundă. Inteligent.

Cum fusese și faptul că luase harddiskul.

— Camere de supraveghere pe stradă?

— Poate că vom avea parte de vești bune acolo. Magazinul din dreapta și cel din stânga intrării în clădire ne copiază fișierele video în format. MP4. Le-am spus să păstreze originalele.

Pentru investigație erau în regulă copiile; pentru proces, urmau să aibă nevoie de originale.

Dacă avea să se ajungă la proces, se gândi Sachs.

Se întoarse în magazin, cu gândul la prima dintre cele trei întrebări care îi trecuseră prin minte. Prima dintre ele: ce anume luase făptașul? Cercetase cu atenție, examinase amănunțit locul, dar, desigur, nu era obligatoriu ca acest lucru să o ajute să își dea seama ce *nu* mai era prezent.

Mai aruncă o privire în jur. Patel Designs nu era un magazin de bijuterii tipic. Nu erau vitrine pe care să le poți sparge ca să înșfaci prada. Locul era format din trei încăperi: o cameră de așteptare în față, un birou chiar în spatele ei și, la stânga, un atelier plin cu echipamente, folosit, bănuia ea, pentru a tăia nestemate și pentru a

asambla bijuterii. Cea de-a treia încăpere era cea mai mare dintre toate și conținea stații de lucru pentru doi muncitori: mese turnante mari, asemănătoare celor pe care învârteau olarii vaze și boluri. Un echipament industrial uzat, un aparat ce părea a fi un laser mic. Încăperea servea și ca magazie: pe rafturi și pe lângă perete erau stivuite cutii goale, furnituri și articole de birotică, precum și materiale pentru curățenie. Din câte se părea, nu era păstrat nimic de valoare acolo.

Încăperea din față, care servea și ca zonă de așteptare, avea circa trei pe cinci metri și era dominată de o tejghea de lemn. Mai avea o canapea și două scaune neasortate. Pe tejghea se aflau mai multe bucăți de catifea pătrate, de circa treizeci de centimetri fiecare, pentru vizualizarea bijuteriilor clienților, câteva lupe și stive de hârtie (toate goale). Bănui că Patel se ocupa doar cu lucrări pe comandă. Probabil că se întâlnea cu clienții acolo și aducea piesele comandate de aceștia din atelier sau din seiful din birou, care îi ajungea aproximativ până la talie, pentru ca clienții să le poată examina. La o căutare pe internet aflase că activitățile principale ale companiei erau tăierea și șlefuirea diamantelor mari pentru alți producători de bijuterii.

Prima întrebare…

Ce ai luat la plecare?

Intră din nou în birou și privi spre seif și conținutul acestuia: sute de pătrate din hârtie albă cu latura de circa opt centimetri, împăturite în stilul origamiului japonez. Și care conțineau diamante.

Pe seif și pe câteva pătrate de hârtie se vedeau amprentele lăsate de mănușile tricotate ale făptașului, atât în sânge, cât și în reziduuri absorbite de fibrele textile. Dar nu scotocise prin seif. Ar fi crezut că fie ar fi luat tot ce se găsea în seif, fie, dacă voia ceva anume, ar fi căutat prin seif și ar fi aruncat încolo și încoace plicurile pe care nu le voia.

Era un singur mod în care putea afla răspunsul. Sachs adunase toate documentele de afaceri pe care le găsise. Probabil că unul dintre ele avea să conțină un inventar al diamantelor pe care le avea Patel pe stoc. Tehnicienii responsabili cu dovezile de la sediul din Queens, care se ocupau de procesarea locurilor unde se săvârșeau infracțiuni, cei care lucrau în SDV, sala cu dovezi valoroase, aveau

să compare inventarul cu ceea ce se regăsea efectiv în seif. În cele din urmă, aveau să descopere ce lipsea.

Procesul putea dura luni întregi.

Era prea mult. Trebuiau să știe cât mai curând ce se furase, ca să poată demara discuțiile cu informatorii confidențiali. Aceștia cunoșteau persoane care se ocupau cu bijuterii furate, tăinuitori și spălători de bani. În cazul jafurilor, dacă nu reușeai să îi oprești pe făptași în timpul săvârșirii faptei, vreme îndelungată investigația avea să se târască inevitabil prin lumea complicată și amplă a mutării de mărfuri furate.

Dar nu părea să existe nicio modalitate de-a scurta procesul.

Doar că…

Ceva nu era în regulă aici. De ce lăsase hoțul în urmă aceste nestemate? Ce ar fi fost mai important decât ele?

Sachs se lăsă în jos cu grijă, pentru că genunchiul ei artritic se plângea uneori în astfel de zile umede, și privi mai atent prin seif. Unele plicuri conțineau un singur diamant, altele, câteva zeci. Nestematele i se părură al naibii de frumoase, demne de a fi furate. Dar ce știa ea? Nu era o cunoscătoare a bijuteriilor. Singurul articol sclipitor pe care îl purta era inelul modest de logodnă cu diamant albastru de lângă verigheta subțire de aur, ambele ascunse acum de mănușa din latex mov.

Estimă că în seif se aflau diamante în valoare de câteva sute de mii de dolari.

Numai bune să fie luate.

Și totuși, făptașul nu le luase.

Se ridică și simți o dâră de umezeală pe tâmple. Era o zi rece, dar radiatoarele din clădirea veche emanau o căldură ce te făcea să transpiri, iar salopeta Tyvek albă pe care o purta nu o ajuta prea mult. Își amintea de zilele în care obișnuiau să cerceteze un loc al faptei doar cu mănuși și, uneori, acoperitori pentru pantofi. Acum existau în toată lumea costume de protecție specifice pentru investigarea unui loc al faptei – din două motive. În primul rând, din cauza riscului ca la locul faptei să fie prezente substanțe periculoase. Și, în al doilea rând, din pricina avocaților apărării. Șansele de-a contamina un loc al faptei dacă nu aveai salopetă erau foarte mici. Dar un avocat isteț ar fi reușit să submineze întru totul

cazul procuraturii, plantând o sămânță de îndoială cum că acest lucru s-ar fi putut întâmpla.

Bine, dacă nu seiful, atunci ce?

În timp ce tehnicienii legiști îndepărtau cadavrele, mai întâi pe cei doi tineri, apoi pe Patel, mai aruncă o privire spre cele trei încăperi.

Și dacă, speculă Sachs, nu fusese deloc un jaf, ci o asasinare? Dacă Patel împrumutase bani de la vreun cămătar și nu reușise să-i înapoieze? Era puțin probabil. Deținea o afacere de succes și nu prea părea genul de om care să contacteze vreun șef de bandă ca să-i ceară un împrumut cu o dobândă de treizeci la sută, dobânda practicată de obicei la împrumuturi cămătărești, ba încă *pe lună.*

Să fi fost o relație amoroasă care luase o turnură proastă? Aflase că Patel era văduv. Iar bărbatul de vârstă mijlocie, rotofei și neîngrijit, nu părea deloc genul de persoană care să se implice într-o relație înflăcărată și periculoasă. Dacă motivul ar fi fost să-l ucidă pur și simplu, de ce îl torturase? Și, că tot veni vorba, de ce să intre prin efracție în magazin? De ce să nu-i fi făcut felul acasă sau pe stradă?

Privi din nou spre atelier. Oare Patel sau vreun angajat de-ai lui lucrase la un diamant sau la o bijuterie deosebit de valoroasă?

Intră într-o încăpere. Stațiile de lucru nu păreau să fi fost folosite în ziua aceea; echipamentul era așezat ordonat pe rafturi sau în stative. Totuși, la una dintre stații, observă o altă foaie de hârtie împăturită ca un plic pentru diamante, precum cele din seif. Aceasta însă era goală. Pe plic era scris cu creionul: *GC-1, GC-2, GC-3 și GC-4.* Denumirile pentru diamantele pe care le conținuse, bănui ea, din moment ce în dreptul fiecăruia era trecută greutatea în carate (variau de la cinci la șapte virgulă cinci). În dreptul fiecăruia erau trecute și litere. În dreptul a trei dintre ele apărea scris *D, IF*. în dreptul ultimului, mai mic, era trecut *D*, *F.* Poate o clasificare a calității. Tot pe foaia de hârtie era notat: *Proprietar: Grace-Cabot Minin*g; *Ltd., Cape Town, Africa de Sud.* Iar în dreptul denumirii companiei era adăugat numărul ei de telefon.

— Hm, murmură ea cu voce tare când văzu o altă adnotație în partea de jos a plicului.

Aici era trecută valoarea estimată a fiecărei nestemate. Valoarea totală se ridica la șaizeci și opt de milioane de ZAR. își scoase

telefonul și caută pe Google. Află, deloc surprinzător, că era vorba despre ranzi sud-africani.

Surprinzător *fu* însă numărul afișat de calculator când efectuă conversia.

Valoarea în dolari americani se învârtea pe la cinci milioane.

Amelia Sachs fu de părere că găsise un răspuns destul de probabil la prima ei întrebare.

CAPITOLUL 5

Pentru a fi sigură că diamantele scumpe fuseseră într-adevăr furate, Amelia Sachs se întoarse la seif și verifică fiecare dintre cele câteva sute de pătrate împăturite.

Pe niciunul dintre plicuri nu erau scrise literele *GC* sau denumirea companiei. Printr-un apel către Grace-Cabot avea să confirme dacă Patel se aflase în posesia diamantelor, dar era rezonabil să presupună că criminalul le furase.

Oare știuse că nestematele erau acolo? Sau alesese pur și simplu aleatoriu operațiunea lui Patel și îi ceruse să-i spună care erau cele mai valoroase pietre pe care le avea? În momentul de față, erau doar speculații.

Sachs fotografie cutia și chitanța pentru Grace-Cabot, apoi le introduse într-o pungă pentru dovezi.

Și acum, a doua întrebare: tortura.

Sachs nu era de acord cu Sellitto, care credea că Patel fusese torturat pentru a-i spune făptașului combinația de la seif sau unde se aflau diamantele valoroase, în genul celor care aparțineau companiei Grace-Cabot. La urma urmei, diamantele erau doar o marfă. În fața morții sau chiar a amenințării cu tortura, Patel i-ar fi spus precis unde se aflau toate mărfurile deținute. Cu siguranță erau toate asigurate. Nicio bijuterie nu merita să-ți dai viața pentru ea sau să suferi chiar și o secundă de durere.

Nu, criminalul urmărise altceva. Oare ce?

Pentru a afla răspunsul, Amelia Sachs făcu ceea ce era deseori obligată să facă la locul faptei, oricât de înfiorător ar fi fost acest proces: deveni – mental și emoțional – făptașul. Într-o clipită, nu mai

fu polițistă, nu mai fu femeie, ci deveni bărbatul care săvârșise acel măcel.

Și se întrebă în sinea ei: de ce trebuie să-l rănesc?

Trebuie era cuvântul-cheie. Mă încearcă o senzație de urgență. De disperare.

De ce trebuie să-l rănesc ca să-l fac să vorbească?

Simți din nou înțepături în jurul feței, la baza gâtului, deasupra șirei spinării. Nu era căldura sufocantă pe care o simțise mai devreme. Și nu era nici din pricina groazei care o încerca din cauza rolului pe care îl interpreta. Nu, erau simptomele nervozității pe care o simțea *el.*

Ceva nu e în regulă. Trebuie să o rezolv. Ce, ce, ce?

Întoarce-te în timp, gândește-te, imaginează-ți, închipuie-ți…

E imediat după prânz, intru în magazin. Da, intru în birou în spatele perechii, William și Anna. Cei doi iubiți îmi vor asigura intrarea și vor muri pentru că mi-au văzut chipul. Mă simt ușurat la gândul acesta: moartea lor. E o alinare. Nu lăsăm nimic neîncheiat.

Când intră pe ușă, intru și eu în spatele lor.

Nu îi pot controla pe amândoi cu cuțitul. Nu, trebuie să scot pistolul. Dar sunt reticent să-l folosesc din pricina zgomotului.

Cu toate acestea, o voi face la nevoie – și o știu și ei.

William, Anna și Patel nu se mișcă.

Se liniștesc.

Și eu mă liniștesc.

Eu dețin controlul.

Bine, mă simt bine acum.

Îl lovesc pe Patel, probabil cu pistolul. Nu se mai poate mișca. Perechea trebuie legată. Plâng amândoi. Se apropie unul de celălalt, ca să-și simtă reciproc prezența. Pentru că știu amândoi ce urmează.

Nu mă emoționează deloc scena.

La gândul acesta, reveni în prezent și începu să respire rapid, scrâșnind din dinți, cu stomacul încleștându-i-se. Își înfipse unghia de la degetul arătător în buricul degetului mare. Simți durerea. O ignoră.

Din nou. Intră din nou în mintea lui!

Și așa făcu.

Acum mă ghemuiesc, îl apuc pe bărbat de păr și îi tai gâtul.

Apoi pe-al femeii.

Îl aud pe Patel strigând. Dar nu îl bag în seamă, ci îi privesc pe cei doi zvârcolindu-se și sângerând până mor. Am terminat o treabă. Așa o consider. O treabă. Gata. Bine. Am bifat un lucru de pe listă. Doar atât înseamnă decesele pentru mine. O bifă.

Mă întorc spre Patel. E la pământ, nu e o amenințare pentru mine. Și e îngrozit. Îl întreb care sunt cele mai valoroase pietre pe care le deține.

Îmi spune. Îmi zice combinația de la seif și iau diamantele Grace-Cabot. Dar… Am un secret. E important. E vital. Mai vreau *ceva,* ceva ce *nu* îmi spune.

Ce anume?

Mă aplec deasupra lui și de data asta tai din motive diferite, tai ca să-l doară, tai pentru ca informațiile să se reverse din el odată cu sângele. E satisfăcător. Din nou. Încă o tăietură. La față, ureche, deget.

Apoi, în sfârșit, îmi spune.

Mă relaxez. Îi pun cuțitul la gât. Trei tăieturi rapide.

S-a încheiat.

Ce mi-a spus Patel?

Ce informații mi-a dat?

Ce îmi doresc cu atâta disperare să aflu? Ce *trebuie* să aflu?

Am comorile, pietre în valoare de cinci milioane de dolari. De ce nu plec, pur și simplu?

Apoi înțelese.

Trebuie să mă protejez. Sunt obsedat să mă protejez. Iată de ce aș tortura pe cineva. Ca să aflu identitatea cuiva care reprezintă o amenințare pentru mine. Am pulverizat cu vopsea o cameră de supraveghere, am furat harddiskul camerei de supraveghere pe care nu o pot vopsi, am ucis doi martori nevinovați pentru că mi-au văzut chipul…

Trebuie să mă asigur că nu există alți martori care să discute cu poliția.

Bărbatul care a intrat peste mine, cel pe care l-am împușcat și care a sunat la poliție ca să raporteze atacul. Oare l-aș tortura pe Patel ca să-i aflu numele? Nu a văzut prea multe. Doar pe mine cu

mască de schi, așa a spus. Și probabil că a intrat în magazin după ce Patel murise deja. Nu reprezenta o amenințare chiar atât de mare la adresa mea. Nu, mai degrabă l-am torturat pe tăietorul de diamante ca să aflu numele *altcuiva* care se poate să îmi fi văzut chipul.

Da, ar putea fi un motiv suficient de bun ca să torturez pe cineva.

Sachs ieși din rolul ei, își lăsă capul în jos și se sprijini de perete, respirând apăsat și ștergându-și sudoarea de pe ochi și de pe tâmple. După ce își reveni din interpretarea sumbră a personajului, se întoarse pe coridor și se mai uită o dată printre dovezi. Găsi calendarul lui Patel și îl răsfoi, înregistrările de pe el indicau faptul că „S.” urmase să vină la ora unsprezece, iar „W și A”, adică William și Anna, perechea ucisă, la 11.45. „V.L”. Era scris pe margine în dreptul zilei de sâmbătă, dar nu în dreptul unei anumite ore. Probabil că V.L. era răspunsul la cea de-a treia întrebare: cine sunase la numărul de urgență. Un răspuns parțial însă, întrucât inițialele nu însemnau o identificare.

Speculă că ucigașul s-ar fi putut afla în interiorul sau în vecinătatea clădirii când sosise sau plecase S. și poate că era îngrijorat că S. îi văzuse chipul. Avea nevoie ca Patel să-i spună numele lui S., ca să-l găsească și să-l elimine. La fel și pe V.L.

Răsfoi și celelalte pagini ale agendei. Pe lângă adnotările referitoare la sute de întâlniri și însărcinări din ultima lună, mai erau două referințe de întâlniri cu S. în ultimele zece zile. V.L. apărea în mod regulat, de trei sau patru ori pe săptămână. Deci era posibil ca V.L. să fie un angajat sau un asociat. Asta însemna că ar fi știut codul de la ușă și că ar fi putut intra în magazin în timpul jafului, surprinzându-l pe hoț, care îl împușcase.

Cine sunteți oare? S. și V.L?

Și *unde* sunteți?

Apoi îi veni în minte un gând.

Dacă intrase peste hoț, fusese împușcat și fugise… Cum scăpase?

Făptașul îl împușcase. Dar cu siguranță l-ar fi urmărit imediat. I-ar fi luat vreo cinci sau șase secunde ca să ocolească toate cadavrele și să evite băltoaca de sânge, dar tot ar fi avut șanse mari să-l prindă pe martor din urmă.

Sachs mai cercetă o dată coridorul. Presupusese că ucigașul venise dinspre ascensor, îndeosebi pentru că pulverizase vopsea pe camera de supraveghere de lângă el. Sau poate că urcase pe scări, care se aflau lângă ascensor.

Dar mai era o ușă pe palier, lângă biroul lui Patel, o ieșire de incendiu. Sachs o observase, dar văzuse și indicatorul pe care scria: *Ieșire de incendiu. La deschiderea ei se va declanșa alarma.*

Întrucât nimeni din clădire nu raportase că ar fi auzit alarma, iar ușa era închisă, presupusese că făptașul nu o folosise. Și nici nu se putea gândi că pe acolo fugise V.L.

Locul efectiv al crimei – sau al jafului – era locul principal al faptei, dar bineînțeles că nu era singurul. Făptașul trebuia să ajungă acolo, apoi să plece de acolo, și fiecare loc secundar putea fi o sursă de dovezi încântător de incriminatoare. De fapt, locurile cu pricina ofereau deseori indicii mai utile decât locul principal, întrucât făptașii erau uneori mai nesăbuiți pe drumul spre o sarcină pe care o aveau de îndeplinit și mai neglijenți la plecare, după îndeplinirea ei.

Se îndreptă spre ușă. Își scoase arma și o împinse. Nu se declanșă nicio alarmă.

Sachs intră în casa scărilor, care era întunecoasă și stătută, și îndreptă lanterna în sus, apoi spre palierul de dedesubt. Se opri și ascultă. Se auziră scârțâituri și scrâșnituri, iar vântul – vântul rece și urât de martie – gemu prin îmbinările vechi ale clădirii. Dar nu auzi zgomot de pași. Nici de magazii de arme.

Dovezile nu indicaseră faptul că ucigașul ar fi rămas prin zonă, dar nici că nu ar fi putut s-o facă.

Se ghemui și mai lumină o dată în întuneric cu lanterna Maglite.

Coborî lent scările, iar acolo, pe palierul dintre al doilea și al treilea etaj, găsi mai multe obiecte împrăștiate.

Semăna totul cu ce găsiseră la intrarea în biroul lui Patel, așchii și granule de piatră gri-închis. Se gândise inițial că poate era pietriș adus de cineva pe pantofi, deși nu găsise urme asemănătoare pe pantofii victimelor. Dar se părea că nu era așa. În plus, găsi resturi de hârtie maronie, de genul celor folosite pentru a căra cumpărăturile sau prânzul. Și – ceea ce explica multe – găsi și un glonț. Era deformat și aplatizat, iar pe vârful ca o ciupercă se vedeau

resturi din aceeași rocă gri. Câteva dintre cioburile de piatră aveau sânge pe ele, dar glonțul nu.

Îi veni în minte un scenariu logic. Făptașul intră în birou, fură pietrele Grace-Cabot, ucide perechea de logodnici, apoi îl torturează pe Patel ca să afle numele lui S., gândindu-se că ar putea fi un martor. Îl ucide pe Patel. Dă să plece și chiar atunci intră în birou V.L., introducând codul de acces. Ucigașul este surprins și îl împușcă. Victima cară o pungă cu pietre ce urmează să fie sculptate și șlefuite pentru a fi montate în bijuterii. Glonțul lovește piatra și victima este rănită de cioburi. Fuge pe ușa de incendiu, pe care ucigașul o ignoră, gândindu-se că nu avea cum să o ia pe acolo din cauza barei pentru alarmă.

Deci există doi martori despre care, teoretic, știe făptașul: S., ale cărui nume și adresă era posibil ca Patel să i le fi divulgat sub tortură. Și V.L., care era posibil să fi văzut doar masca de schi, dar care ar fi putut să știe și vreun alt lucru despre care criminalul nu voia să se afle.

Desigur, oricine ar fi fost, și V.L. avea să fie în pericol. Un motiv de îngrijorare ar fi putut fi posibilitatea ca un ciob de piatră să fi rămas blocat în interiorul sau în vecinătatea unui organ vital. Putea sângera abundent.

Era un posibil risc. Sau nu.

Celălalt risc, în schimb, era sigur. Sachs presupuse că și criminalul citise agenda lui Patel și știa că și V.L. era o potențială amenințare la adresa lui, nu doar S.

Desigur, era posibil ca ucigașul să fugă din zonă cu prada lui spectaculoasă în diamante.

Dar după ce se pusese în locul lui preț de câteva momente, Sachs era de altă părere. Credea – ba chiar *știa* – că individul avea să rămână pe loc momentan; un om care plănuia cu atâta nonșalanță o crimă într-atât de sângeroasă nu era câtuși de puțin genul care să lase martori în viață.

CAPITOLUL 6

În mod straniu, Autoritatea Portuară îi aducea alinare. Complexul întins și tocit de clădiri de la intersecția dintre strada 42 și Eighth Avenue era, de fapt, o autogară masivă, în pofida denumirii lui, care sugera că puteai găsi andocate acolo o mulțime de nave de linie oceanice sosind din locații exotice.

Locul clocotea de navetiști suburbani grăbiți, de călători care se îndreptau spre aeroporturile din regiune sau veneau dinspre acestea și de turiști. Tot aici vedeai și tineri energici și plini de speranță din toată lumea, care cărau după ei genți și rucsacuri ticsite de blugi, hanorace, animale de pluș, prezervative, partituri muzicale, caiete pentru schițe, programe de teatru norocoase și o mulțime de visuri, unele mai trainice, altele mai fragile.

Tot aici găseai și escroci, traficanți, șarlatani, pedofili… Nu foarte isteți, de altfel. Dar, la o adică, nu trebuia să fii un mare tactician când turma pe care voiai să o ataci era formată din copii naivi și entuziaști din Wheaton, Illinois sau Grand Rapids. În prezent, în Autoritatea Portuară dădeai de mai puține persoane șirete decât în trecut, dar asta nu se datora unei intensificări morale a dorinței de a le purta de grijă tinerilor, ci faptului că terorismul menținuse numărul polițiștilor la cote foarte ridicate.

Vimal Lahori știa multe despre acest subiect – sau cel puțin specula mult pe tema aceasta, pentru că Autoritatea Portuară era ca o a doua casă pentru el.

Întrucât se afla la mică distanță de locul lui de muncă din atelierul domnului Patel, de pe strada 47, venea deseori aici ca să ia prânzul la fast-fooduri. Ca să-i privească pe oameni, expresiile, gesturile și emoțiile lor, sau ca să găsească o inspirație pe care, în atelier, să încerce să o redea în trei dimensiuni.

Se așeză pe o bancă din zona de așteptare și își cuprinse cu brațele trunchiul care îl durea. Strânse tare. Durerea cedă preț de o clipă, însă apoi reveni. Ba chiar se răspândi, de parcă ar fi spart un săculeț de acid, iar disconfortul se scurgea acum spre locuri în care nu-l simțise până atunci. Cel mai tare îl durea în partea dreaptă, unde, în dreptul cotului, simțea o gâlmă mare sub piele. Când ucigașul ridicase pistolul, Vimal se răsucise instinctiv. Glonțul – sau o parte din el – sau poate un fragment de piatră îi pătrunsese prin haine și se blocase acolo. Auzise că, dacă te duceai la urgențe și le

spuneai celor din personalul medical sau deduceau medicii că ai fost împușcat, erau obligați să anunțe poliția.

Desigur, asta n-ar fi fost în regulă pentru el.

Își vârî mâna stângă, singura cu care putea ajunge la locul respectiv, pe sub haină și pe sub hanoracul pe care scria *Rămâi un ciudat* și palpă rana cu degetele. Le trase rapid și văzu că erau mânjite de sânge. Mult sânge.

Vimal închise ochii pentru o clipă. Nu știa ce să facă. Se simțea încremenit. Domnul Patel era mort. Nu reușea nicicum să scape de imaginea picioarelor lui îndreptate spre tavanul întunecos al magazinului. Și perechea aceea… William Sloane și logodnica lui, Anna. Și bărbatul mascat, care intrase pe ușă și mijise ochii la el, surprins să îl vadă acolo. Apoi bărbatul ridicase pistolul, iar el auzise două sunete aproape simultane: explozia, apoi vâjâitul glonțului care nimerise punga din mâna lui.

Se împleticise în spate, după care o luase la sănătoasa și ieșise pe ușa de incendiu – alarma de la ușă nu mai funcționa de ani de zile –, împleticindu-se în jos pe scări. Fusese îngrozit de gândul că bărbatul avea să-l urmărească, dar nu o făcuse. Probabil că presupusese că Vimal fugise spre casa scărilor din partea din față a clădirii. Sau poate că presupusese că glonțul avea să-l ucidă curând.

Iar acum, Vimal Lahori se afla aici.

Găsindu-și alinarea, în măsura în care putea face asta.

Cu șapca trasă în jos pe frunte, stând cocoșat pe bancă, Vimal privi în jurul lui. Chiar și acum, deși nu era o zi lucrătoare, locul era aglomerat. Terminalul Autorității Portuare se afla în apropiere de Districtul Teatrelor. Învălmășeala cauzată de matineurile de sâmbătă se încheiase. Piesele de teatru începuseră deja sau erau pe punctul de-a o face. Dar erau un milion de alte lucruri pe care le puteai vedea sau face în weekend, chiar și într-o după-amiază rece de martie: Disneylandul din Times Square, filme, un mic dejun târziu, cumpărături. Plus preferatele lui: Metropolitan și MoMA, galeriile care se aflau la sud de strada 14.

Sute de oameni trecură pe lângă el.

În alte circumstanțe, ar fi absorbit energia pe care o transmiteau. În alte circumstanțe, s-ar fi holbat la tabelele electronice cu plecări și s-ar fi gândit la destinațiile spre care l-ar fi putut purta autobuzele

respective (Vimal nu ieșise niciodată din zona metropolitană). Acum însă, se uita după bărbatul care era posibil să-l caute.

Scara de incendiu de lângă magazinul domnului Patel îl dusese spre o zonă de livrare din spatele clădirii. O luase la fugă spre strada 46 și cotise spre vest. Și continuase să fugă. Lucrurile erau așa cum erau, iar un sud-asiatic slăbănog care venea în fugă dinspre Districtul Diamantelor sugera că avea o însărcinare de realizat, după cum un tânăr negru sau hispanic în fugă ar fi sugerat cu totul altceva. Nimeni nu îi acordase prea multă atenție. Se uitase deseori în spate, dar nu-l văzuse pe ucigaș urmărindu-l.

Făcuse doar o oprire scurtă. Când ajunsese pe Sixth Avenue, căutase și găsise într-un final un telefon public cu plată. Acestea fuseseră înlocuite de sistemul LinkNYC prin Wi-Fi, care erau foarte ușor de urmărit, ba încă utilizatorii din cabine erau și filmați, dar reușise să găsească un telefon vechi, să sune la numărul de urgență și să raporteze crima. Vimal nu ar fi zis că informațiile oferite fuseseră utile. Sunase în primul rând ca să-i determine să trimită poliția și ambulanța, în caz că mai era cineva în viață. Cei trei din magazin îi păruseră morți, dar poate că nu era așa. În ceea ce privește descrierea hoțului, le spusese doar că era un bărbat de statură medie, cu mănuși și mască de schi, ambele negre. Părea să fie alb. Vimal nu cunoștea modelul pistolului. Poate că cineva căruia îi era îngăduit să se uite la televizor și la filme mai mult decât îi era lui ar fi știut ce model era. Pentru el era doar un pistol.

Apoi închisese, parcursese în fugă încă o stradă și se afundase în mulțimile de oameni din Times Square, uitându-se des în spate.

Acum se afla în sanctuarul lui, Autoritatea Portuară mereu aglomerată.

Încercă să se gândească la oricare alt lucru ce i-ar fi putut ajuta pe polițiști. Dar Vimal era convins că fusese o crimă aleatorie. Nici nu primiseră amenințări, nici nu mai fuseseră jefuiți până atunci. Domnul Patel era cunoscut în întreaga lume drept un tăietor expert de diamante. Desigur, avea câteva pietre uluitoare în magazin, dar acest lucru nu îi era cunoscut publicului. Afacerea lui de vânzări cu amănuntul era foarte mică și, în general, clienții erau trimiși la el de alți comercianți, atunci când voiau ceva special.

Nimeni din cercul lor nu ar fi jefuit măcar un coleg tăietor, darămite să ucidă pe cineva. Pur și simplu nu se întâmpla așa ceva în lumea diamantelor.

Un alt acces de durere.

Își atinse din nou pielea.

Din nou sânge proaspăt.

Oare observase cineva în ce stare era? Privi spre mulțime și văzu, pe un scaun din apropiere, o femeie care mânca un covrig moale, mai mulți oameni care trăgeau după ei geamantane, ce păreau niște câini serviabili, un grup de bărbați și de femei fără adăpost, unii dintre ei plini de o convingere dumnezeiască, alții pur și simplu derutați.

Își scoase telefonul din buzunar, înfiorându-se de durere. Trimise un mesaj și fu încântat să citească răspunsul.

Trimise un emoticon prostesc, apoi se simți ca un idiot că o făcuse, ținând cont de circumstanțe.

După care se holbă la ecran, gândindu-se ce să facă. Trăgând de timp. Întrucât nu primise încă mesaje de la tatăl lui, se gândi că familia lui nu auzise despre cele întâmplate. Iar când avea să se afle ce se petrecuse, probabil că numele lui nu avea să fie inclus. Evident, nu se număra printre victimele de la magazin și, din moment ce domnul Patel îl plătea în numerar, iar Vimal nu ținea niciun obiect personal la magazin, era foarte puțin probabil ca poliția să afle despre el.

Totuși, din clipa în care avea să se ducă vestea despre moartea domnului Patel, Vimal se putea aștepta ca telefonul să-i sune întruna.

Privi în continuare spre ecranul zgâriat. Trimite odată mesajul, ca să scapi de asta!

Haide!

Nu era un apel. Era doar un mesaj. Vimal nu avea să poată interacționa cu el verbal, iar el nu putea să se poarte cu severitate și să-l trateze de parcă ar fi avut zece ani. Era doar un nenorocit de mesaj.

Compuse mesajul.

> Vei auzi curând că s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Domnul Patel a murit.

Un jaf. Eu sunt bine. Dar voi pleca o vreme. Voi sta la un prieten. Te voi contacta curând.

Degetul îi încremeni deasupra butonului de trimitere cu săgeată. Adăugă:

Te iubesc.

Dădu să închidă telefonul de tot, dar înainte să apuce să o facă, răspunsul îi apăru pe ecran.

CE VREI SĂ SPUI??? DESPRE CE PRIETEN VORBEȘTI??? VINO ACASĂ IMEDIAT!!!

Când telefonul se închise, inima începu să-i bată aproape la fel de repede ca atunci când văzuse arma îndreptată spre el. Un răspuns aproape instantaneu, se gândi el, în pofida faptului că tatăl lui scrisese fiecare literă în parte cu majusculă, manual.

Observă și că, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut scrie, nu spusese nimic despre moartea domnului Patel sau despre jaf, ci îi ceruse să-i zică despre ce prieten era vorba. Desigur, Vimal nu avea prieteni. Nu cunoștea pe nimeni îndeajuns de bine ca să stea la el, cu siguranță nu în momentul acela. O scrisese doar ca să-și liniștească tatăl sau, mai degrabă, mama și fratele.

Revăzu în minte picioarele domnului Patel. Închise strâns ochii, de parcă așa ar fi putut alunga imaginea, dar aceasta deveni și mai vie. Și mai îngrozitoare.

Începu să plângă, suspinând în tăcere, întorcându-se cu spatele la mulțime. În cele din urmă, reuși să își controleze lacrimile, se șterse pe față și trase adânc aer în piept.

Apoi îi veni în minte un gând; de fapt, își mai aminti ceva despre ucigaș. Bărbatul avusese o servietă la el. Una de modă veche. Nu prea mai vedeai de felul acela. O avea în mână când venise dinspre atelier în încăperea din față, când îl văzuse pe Vimal. Era foarte posibil, se gândi el, ca servieta să fi fost motivul pentru care încă era în viață. Hoțul o ținuse în mâna dreaptă. Fusese nevoit să o lase din mână ca să-și scoată pistolul din buzunar, ceea ce îi acordase lui Vimal o clipă, din pură reacție, ca să se răsucească și să ridice

mâinile. Când bărbatul trăsese, glonțul nimerise pietrele, nu pieptul lui.

Un bărbat cu o servietă diplomat ar fi ieșit cu siguranță în evidență. Vimal se gândi să sune din nou la urgențe și să-i anunțe: ofițerii din centru l-ar fi putut căuta.

Se ridică și se îndreptă spre un telefon cu plată. Știu că, de cum avea să sune, cineva de la secție avea să le transmită ofițerilor de acolo, vreo șase pe care îi putea vedea, că cineva care știa despre crimă se afla în Autoritatea Portuară. Așa că trebuia să plece de-acolo de cum închidea.

Atunci simți – mai degrabă decât văzu – pe cineva apropiindu-se de el.

Se răsuci și văzu un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-o haină de ploaie, îndreptându-se spre el și uitându-se când în dreapta, când în stânga, în timp ce-și croia drum prin traficul pietonal de pe coridoarele Autorității Portuare. Aceeași înălțime și constituție ca ucigașul. Ursuz.

Ucigașul fusese îmbrăcat cu o jachetă, nu-i așa?

Totuși, bărbatul acesta nu avea nicio servietă.

Dar un hoț deștept ar fi scăpat de hainele pe care le purtase la locul faptei.

Sau… la naiba! Dacă erau doi? Poate că acesta era… Cum se zice? Rezerva.

În orice caz, era clar că individul venea spre el. Avea în mână ceva mic și închis la culoare. Nu putea fi un pistol; nu ar fi îndrăznit să tragă acolo cu arma. Probabil era cuțitul cu care îi spintecase pe cei doi iubiți și pe domnul Patel.

Vimal se uită după polițiști. Cei mai apropiați erau la vreo șaizeci de metri de el, iar bărbatul se afla între ei și el.

În plus, nu voia să aibă de-a face cu poliția.

Pleacă! Fugi!

Se răsuci și traversă în grabă cel mai apropiat coridor, pe care erau dulăpioare pentru bagaje. Durerea se accentuă, dar o ignoră și continuă să se deplaseze cu rapiditate.

Văzu în fața lui o intersecție de culoare în formă de T. Stânga sau dreapta? Partea dreaptă era mai luminată. Coti.

Fu o greșeală. Era o fundătură care continua doar pe o distanță de circa trei metri, la capătul căreia se afla o ușă pe care scria: *Instalații electrice. Întreținere. Accesul interzis.*

Încearcă ușa!

Era încuiată. Văzu umbra bărbatului apropiindu-se de el.

„Voi muri”, se gândi el.

Își imagină atunci nu chipul mamei sau pe al fratelui lui. Nu diamantul de șase carate cu tăietură marchiz pe care îl finalizase săptămâna trecută și pe care domnul Patel îl numise „chiar acceptabil”, asta fiind cea mai mare laudă pe care o auzise de la el.

Nu, în ceea ce probabil avea să fie ultima lui clipă pe pământ, Vimal se gândi la o bucată de granit din atelierul lui: o piramidă cu patru fețe. De un verde-închis, cu striații negre și o ușoară tentă aurie. Își imagină fiecare centimetru al ei.

Bărbatul se opri în intersecție și miji ochii la el.

Apoi Vimal se gândi: „Ba nu!” Trase adânc aer în piept și înaintă, ținându-și spatele cât mai drept. Nu avea să se poarte ca un laș. Avea să lupte.

Nu era un bărbat bine făcut, dar pasiunea lui erau pietrele și rocile; le ridica, le tăia, le crăpa și le șlefuia. Uneltele cu care lucra erau grele. Uneori ridica o piatră și-o ținea în fața lui, dorindu-și ca aceasta să-i dezvăluie sufletul ei, ca să i-l poată elibera.

Își încordă mușchii ampli și scoase din buzunar o armă proprie: cea mai mare piatră, pasărea de ianuarie, care fusese în pungă când individul acesta – sau asociatul lui – îl împușcase. O ascunse la spate.

Vimal mai că nu zâmbi sumbru gândindu-se la jocul pe care obișnuia să îl joace în copilărie cu fratele lui, Sunny: piatră-hârtie-foarfecă.

Foarfecă taie hârtia.

Hârtia acoperă piatra.

Iar piatra rupe foarfeca.

Apucă ferm piatra.

O, da, avea să lupte… Avea să-l lovească pe tip cu putere, să se ferească pe cât posibil de cuțit, apoi s-o ia la sănătoasa.

Să fugă de el. Și de poliție.

Bărbatul se apropie de el. Și îi zâmbi.

— Hei, tinere! Ți-am făcut semn.

Vimal se opri, fără să spună nimic, frământând piatra în mână. Zâmbetul larg pe care îl afișa bărbatul era doar o păcăleală, care să îl facă să își lase garda jos.

— L-ai lăsat pe bancă. În sala de așteptare.

Individul ridică nu un cuțit, ci un telefon mobil. Vimal miji ochii și își pipăi buzunarele. Da, era al lui. Se apropiară unul de celălalt, iar bărbatul îi înmână telefonul.

— Ești bine, puștiule? îl întrebă bărbatul încruntându-se.

— Da. Eu… doar am avut o zi plină. Ce prostie din partea mea! Scuze!

Vârî piatra înapoi în buzunar. Bărbatul nu păru să observe.

— Hei, se mai întâmplă! Eu mi-am uitat iPhone-ul nou la locul de joacă. I-am dus pe copii în parc, împreună cu soția. Când am ajuns acasă și mi-am dat seama, am sunat la numărul meu. Mi-a răspuns un copil, să fi avut vreo zece ani. I-am zis că era telefonul meu, dar el m-a întrebat doar dacă îi pot da parola pentru App Store.

Bunul samaritean râse, iar Vimal se forță să râdă și el.

— Mersi, zise el cu voce tremurătoare.

Bărbatul încuviință din cap și se îndreptă spre o coadă de lângă un autobuz care mergea spre New Jersey.

Vimal se întoarse la telefonul cu plată. Rămase pe loc cu capul plecat, respirând lent, calmându-se. Sună din nou la urgențe. Când le spuse că suna în legătură cu jaful de pe strada 47, femeia încercă să-l țină cât mai mult la telefon, dar el îi spuse doar atât:

— Bărbatul înarmat avea o servietă neagră. Cum au oamenii de afaceri.

Închise și se îndreptă rapid spre ieșire, aruncând o ultimă privire spre tabela cu plecări, plină de destinații. Toate îl ademeneau.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de câteva lucruri. Cu capul plecat, Vimal se afundă în mulțimea de oameni de pe trotuar și coti spre sud, mergând pe cât de rapid îi îngăduia durerea.

CAPITOLUL 7

Două *kur* micuțe de găsit.

Două cloști micuțe pe care să le taie și să le fiarbă…

Două *kur* micuțe care știau prea multe.

Care ar fi trebuit să moară mai devreme. Dar care scăpaseră.

Trist, trist, trist. Dar toate lucrurile ies așa cum trebuie să iasă, la naiba!

Mirosind a fum de țigară și a aftershave Old Spice, Vladimir Rostov zări pe cineva care l-ar fi putut ajuta să își găsească micile *kur.*

Se afla în Districtul Diamantelor, la circa nouăzeci de metri de clădirea în care se afla magazinul lui Jatin Patel, plină de polițiști și de benzi galbene. Desigur, se ținea la distanță. Era pe înserate, ora de închidere a magazinelor din district, iar Rostov își privea ținta, proprietarul sau managerul unei bijuterii mici, operând motorul care închidea grilajul de siguranță. Părea a fi sud-asiatic și, spera Rostov, probabil că-l știa pe Patel. Comunitatea comercianților de diamante din New York nu era chiar atât de extinsă pe cât s-ar fi crezut.

Bărbatul montă două lacăte zdravene la grilaj și folosi un al treilea pentru a încuia panoul electronic care controla motorul.

Era un bărbat pipernicit și privi agitat în jur. Ah, bine! Lui Rostov îi plăcea o *kur* timidă. Erau mereu atât de nerăbdătoare să ajute…

Rusul se integra perfect în peisaj. New York-ul era orașul hainelor închise la culoare, așa cum purta el acum. Orașul în care nimeni nu stabilea un contact vizual, orașul capetelor plecate, orașul în care nimeni nu reacționa niciodată. Se integra în peisaj… Bărbatul bine legat, de patruzeci și patru de ani, nu avea nicio caracteristică distinctivă. Avea mai multă masă musculară decât grăsime și o față cabalină, alungită, cu muchii ascuțite. Fost militar, se purta și arăta ca un militar, deși nu avea – nici nu avusese vreodată – o gândire militară, care presupunea disciplină și voința de-a îndeplini ordine.

Părea normal, dar se străduia să nu privească prea agitat pe stradă. Încercă să nu bombăne în sinea lui. Sau spre cineva din apropiere. Bineînțeles că nu ar fi fost o idee prea bună. Era conștient de faptul că era puțin diferit.

Vladimir Rostov era, așa cum o zicea chiar el, „sărit de pe fix”.

Așa că trebuia să se forțeze să aibă grijă. Funcționa, doar că uneori la limita normalității. Iar acum simțea senzația aceea de

furnicături dezgustătoare în timp ce privea spre strada plină de evrei, indieni și chinezi, care își vindeau porcăriile ieftine maselor.

Proletariat! se gândi el, râzând sinistru în sinea lui. Apoi își înfrână rânjetul maniacal. Mulțumesc, Lenin. Și tu ai fost smintit, dar ai înțeles cum stau lucrurile.

Privi spre vitrine și văzu aurul, safirele, smaraldele.

Diamantele.

Sângele pământului. Strada 47 era ca o hemoragie. Ca sângele de pe podeaua din magazinul lui Patel.

Comerciantul indian porni spre Fifth Avenue și coti spre nord, fără să își dea seama că era urmărit.

„Mă vei ajuta să îmi găsesc micuțele *kur?”* se gândi Rostov, pipăind cu degetul mare cutterul din buzunar, de lângă pistol.

Micuțele lui *kur…* în universul lui Rostov, cuvântul însemna mai mult decât „cloști”, care era traducerea lui literală. *Kuritsa*, singularul cuvântului, includea în definiția lui *blyad,* adică „curvă”, *dobycha*, adică „pradă”, *și prezreniye,* adică „dezgust”, dar mereu filtrate printr-o notă amuzantă.

O *kuritsa* pe care trebuia s-o găsească era puștiul de la comerciantul de diamante. Nume necunoscut, dar având probabil inițialele V.L. Iar cealaltă, evreul care se întâlnise cu Patel înainte ca magazinul comerciantului să se transforme în Stalingrad.

Două *kur.*

Se afla pe urma prăzii lui chiar acum.

Rostov își aprinse o țigară, inhală adânc de câteva ori, apoi o stinse. Cu gulerul ridicat, cu pălăria trasă în jos peste părul blond tuns militărește, Rostov continuă să-l urmărească pe indian. Unde se ducea? Oare avea să ia metroul sau autobuzul? Sau oare locuia în Upper East Side, zona elegantă a New York-ului? Bărbatul deținea o bijuterie, așa că sigur avea bani. Dar Rostov nu credea că locuiau prea mulți indieni în partea aceea de oraș. Părea exclusivistă și presupuse că nu ar fi fost prea bine primiți acolo.

Stomacul i se strânse puțin când trecură pe lângă Harry Winston, celebra bijuterie de pe Fifth Avenue. Pe plăcuța de aur modestă de lângă intrarea protejată de grilaj scria:

HARRY WINSTON INC.

Apăi, *kur,* asta chiar că era o exprimare moderată.

Rostov privi cu atenție clădirea bogat ornamentată și speculă cu privire la cantitatea și calitatea nestematelor dinăuntru. Inimaginabil. Winston, care murise în anii ’70, fusese poate cel mai cunoscut bijutier din lume. Proprietar al diamantului Hope și al pietrei brute Vargas, de șapte sute de carate, fusese primul bijutier al vedetelor. (Winston avusese ideea de a le împrumuta actrițelor bijuterii superbe pe care să le poarte la decernarea premiilor Oscar.)

Rostov se gândi la un anumit diamant, pe care compania îl achiziționase cu câțiva ani în urmă la o licitație organizată de Casa Christie: Winston Blue, cel mai mare diamant de un albastru intens vândut vreodată. Piatra avea o tăietură modernă (orice formă de diamant în afară de cea rotundă era numită „modernă”), în formă de pară. Cântărea circa treisprezece carate și, conform standardelor Institutului de Nestemate din America, era fără cusur. Bineînțeles, Rostov văzuse doar fotografii și se întrebă dacă piatra se afla în magazin în momentul acela.

Îl impresionase faptul că articolele din presă menționaseră doar în trecere raritatea și perfecțiunea diamantului. Majoritatea se concentraseră asupra faptului că fusese vândut pentru aproape două milioane de dolari per carat, un record pentru un diamant albastru. Lumea aprecia diamantul nu pentru ceea ce era el, ci pentru cât costa.

Ce rahat de mass-media!

Ce rahat de public!

„Oare se află chiar acum între pereții ăștia găunoși?” se întrebă el. Inima începu să-i bată cu putere la gândul acesta. Și dacă nu l-ar fi urmărit pe indian, Rostov tot n-ar fi reușit să intre în bijuterie, bineînțeles. Fiecare centimetru din chip i-ar fi fost filmat. De vreo duzină de ori. Ba chiar auzise că unele camere de filmat aveau o precizie atât de mare, încât îți puteau capta amprentele digitale.

Nu-i prea convenea asta.

Ce păcat!

Rostov se strădui să-și înăbușe un acces de tuse, încercând să nu facă prea mult zgomot. Comerciantul nu-l auzi, iar rusul reuși să-l

controleze. Prada continuă să se îndrepte spre nord preț de douăzeci de minute, apoi coti spre est și mai traversă patru cvartale, o zonă nu prea exclusivistă de data asta. Strada era pustie, iar când bărbatul trecu pe lângă o clădire din gresie maronie, cu o intrare cu grădină sub nivelul străzii, Rostov se mișcă rapid și îl îmbrânci în jos, pe scări, arătându-și pistolul și apoi vârându-l înapoi în buzunar.

— Nu! Ce…

Rostov îl lovi peste cap, o lovitură care mai degrabă îl surprinse decât îl duru.

— Șșșșt.

Bărbatul încuviință și se făcu mic.

Mereu atât de dornice să ajute…

Se aflau în fața ferestrei și ușii apartamentului de la nivelul inferior, dar luminile erau stinse.

— Te rog, nu mă răni! Am familie.

— Ah, bun. Familie. Bun. Cum te cheamă pe tine, om cu familie?

— Sunt… Sunt Nashim.

— Ești indian?

— Nu, nu, persan.

La naiba!

Rostov era furios.

— Vrei să zici un afurisit de iranian.

Bărbatul căscă ochii mari.

— Da, dar bunicul meu era prieten cu șahul! Serios că da!

— Îmi pasă de asta?

Asta-i îngreuna misiunea. Ei bine, trebuia să se mulțumească acum cu el.

— Ai portofel?

Nashim se bâlbâi:

— Da, da, am! Ia-l! Am și un inel. Un inel frumos. Ceasul nu e așa de frumos, dar…

— Deschide portofelul!

— Nu am mulți bani cash.

— Șșșt… Deschide-l!

Nashim deschise portofelul cu mâini tremurânde.

Rostov scoase permisul de conducere și-i făcu o poză cu telefonul. Apoi observă o fotografie și o scoase și pe ea. Era cu

Nashim, cu soția lui și cu două fiice adolescente rotunjoare și frumușele.

— Chiar *ai* familie. Ești un om cu familie norocos.

— O, te rog! zise Nashim cu lacrimi în ochi.

Rostov făcu o poză și fotografiei. Îi înapoie bărbatului fotografia și permisul de conducere. Acesta nu reuși să le introducă înapoi în buzunar, atât de tare îi tremurau mâinile. Rostov le vârî chiar el înapoi, apoi puse portofelul în buzunarul de la piept al bărbatului și îl bătu de trei ori peste el. Cu putere.

— Și acum, trebuie să găsesc pe cineva. Nu te interesează de ce. Dacă mă ajuți, totul va fi bine. Și nu va trebui să vin pe First Avenue, numărul 1422, apartamentul 5C, ca să-ți vizitez familia drăguță.

— Da, îngână bărbatul, plângând și mai tare. Înțeleg.

Rostov nu-l întrebase dacă înțelegea.

— Îl cunoști pe Jatin Patel?

— Tu ești cel care… începu bărbatul, dar se opri brusc.

Rostov își coborî capul și se holbă la Nashim cu ochii săi albaștri. Comerciantul rosti impulsiv:

— Nu prea bine. L-am întâlnit o dată. Știam despre el. *Toată lumea* știa.

— Sunt doi oameni pe care îi știa. Cineva, V.L., tot indian, la fel ca el. Mai tânăr. Poate că lucrează pentru Patel. Sau *lucra* pentru Patel. Și un evreu pe nume Saul Weintraub. Are o afacere cu diamante, undeva prin Long Island City. Dar aș vrea adresa lui de acasă. Bine? Deci, e ușor pentru tine. Am făcut să fie ușor. Cine e V.L? Și unde-l găsesc pe Weintraub?

— Oh, ți-aș spune dacă aș putea. Jur! Dar nu știu. Jur. Lucrăm cu toții în Districtul Diamantelor, evrei, indieni, chinezi și noi. Dar nu prea vorbim unii cu alții. Ne vindem unii altora, cumpărăm unii de la alții. Dar atâta tot. Nu știu cine ar putea fi oamenii aceștia. Te rog, nu mă răni, nici pe familia mea! Îți pot face rost de bani.

— Cer eu bani?

— Îmi pare rău.

Rostov îl crezu. Și, gândindu-se mai bine, hotărî că îi era totuși de ajutor faptul că era iranian. Ar fi dat în gât un evreu într-o clipită. Probabil și un indian.

— Nashim, Nashim… Atunci vom juca un joc. Îți plac jocurile?

Nashim nu spuse nimic.

— Vânătoarea de comori. Știi jocul?

— Știu ce e.

— Ascultă-mă, amice! Uite. Vei începe să pui întrebări. Ai grijă! Nu trebuie să fie nimic evident. Dar întreabă despre V.L. și despre Saul Weintraub. Da, da! Ești pregătit să joci, amice?

— Așa voi face. Promit că așa voi face.

— Dă-mi numărul de telefon.

Rostov tastă numărul și apoi îl apelă. Telefonul lui Nashim bâzâi.

— Bun, bun. Nu ești prefăcut. Bine. Acum, du-te și întreabă, Nashim! Te sun mâine să aflu ce-mi poți spune. Și voi continua să sun până când vei câștiga vânătoarea de comori. Îți țin pumnii! Acum mă voi duce acasă și tu te vei duce acasă.

Rostov îl bătu pe spate. Dădu să plece, apoi se opri.

— Fiicele tale. Cum le cheamă?

Simți brusc imboldul atât de cunoscut – foamea.

Sărit de pe fix…

Iranianul se holbă la el.

— Nu! Nu îți voi spune nimic despre ele.

Rostov ridică din umeri.

— Nu contează. Voi inventa eu. Cea înaltă va fi Șeherezada. Iar cea mai mică, frumușică, zic eu, părerea mea… va fi Pisoiaș. Noapte bună, Nashim! Noapte bună, amice!

CAPITOLUL 8

În timp ce afară se înnsera, cei din laboratorul improvizat din salonul lui Rhyme începură să-l vâneze pe cel pe care îl porecliseră Făptașul 47, după denumirea străzii pe care avuseseră loc jaful și crimele.

Rhyme supraveghea progresul investigației, în timp ce Sachs și Mel Cooper, cel mai bun tehnician de laborator al departamentului de poliție, analizau obiectele de la magazinul Patel Designs.

Lon Sellitto era și el prezent, în momentul acela vorbind la mobil într-un colț, răspunzând la întrebările șefilor lui. Presa era ocupată să relateze povestea ucigașului mânuitor de cutter din Districtul

Diamantelor, ultimul lucru pe care și-l dorea primăria. Asemenea animalelor înfometate de la grădina zoologică, mass-media trebuia hrănită cu ceva. Nu era însă preocuparea lui Rhyme. El se concentra asupra progresului pe care-l făceau tehnicianul pipernicit cu aspect vădit de tocilar și Sachs, care lucrau împreună.

Ofițerul Ron Pulaski fusese trimis în deplasare. Se afla în Districtul Diamantelor, cercetând zona. Aproape zadarnic. Sunase cu cinci minute mai devreme și raportase că nu aflase nimic. Înarmat cu o listă a clienților și asociaților lui Jatin Patel, vorbea cu ei ca să afle dacă auzise cineva potențiale amenințări la adresa lui (sau să evalueze dacă nu cumva chiar unul dintre ei era făptașul).

Totuși, nimeni dintre cei cu care vorbiseră Pulaski și ceilalți ofițeri care cercetau zona nu știau cine era „S". Sau „V.L." din calendarul lui Patel.

Era o lipsă de informații specifică acelora din magazinele și restaurantele de pe strada 47 și din împrejurimi.

— Nimeni nu vorbește cu mine, Lincoln, îi spusese tânărul ofițer. De parcă s-ar teme să nu cumva să fie văzuți că ne ajută. De parcă făptașul s-ar afla prin apropiere și ar lua notițe.

— Insistă, Recrutule, îi spusese Rhyme, apoi închisese.

Oricum, nu-i plăceau prea tare martorii: mărturia lor i se părea agresiv de îndoielnică și spera în mare ca cineva să-l trimită pe Pulaski spre dovezi de care criminalul se descotorosise sau pe care le lăsase în urmă din greșeală.

Privi spre tabla albă de circa nouăzeci de centimetri pe un metru douăzeci, pe care Sachs și Cooper își treceau descoperirile.

Știau câteva lucruri din apelul anonim (plecând de la presupunerea că informațiile erau corecte): criminalul era probabil un bărbat alb, cu fața ascunsă de o mască de schi neagră. Purta mănuși și era înarmat. Înălțime medie. Se mai efectuase un apel către urgențe, iar apelantul le spusese că ucigașul avusese cu el o servietă diplomat neagră. Nu fusese găsită la locul faptei, așa că era posibil ca încă să o aibă, dacă nu cumva o aruncase.

Sachs credea că apelantul era angajatul sau asociatul lui Patel, cel care întrerupsese crima și fusese împușcat, acel V.L. Cercetaseră Autoritatea Portuară, de unde efectuase al doilea apel, dar nimeni nu văzuse pe cineva rănit. Rhyme ar fi vrut să se scoată

toate monedele din telefoanele cu plată de la care apelase bărbatul și să se ia amprentele de pe ele.

— Nu ai nevoie de o monedă ca să suni la urgențe, îi spusese Sellitto amuzat. Orașul a inclus apelurile în buget.

Spitalele fuseseră alertate să raporteze orice persoană rănită de cioburi de piatră, dar șansele ca vreunul dintre cei aproximativ o mie de doctori de la secțiile de urgențe din New York să afle despre această solicitare și să o aplice erau destul de mici.

Sachs sunase la compania care deținuse diamantele, Grace-Cabot din Cape Town, Africa de Sud. Erau însă cu câteva ore înaintea lor, ceea ce însemna că era dimineața devreme acolo, așa că lăsase un mesaj. Exista, la urma urmei, posibilitatea ca pietrele să fi fost trimise înapoi sau să se afle în alt loc, poate chiar la alți tăietori de diamante cu care colabora Patel.

Dacă așa stăteau lucrurile, cazul avea să devină și mai derutant și urma să cadă în seama tehnicienilor care se ocupau de dovezile valoroase să facă un inventar și să afle dacă lipsea într-adevăr ceva.

Cât despre dovezile fizice, fuseseră descoperite sute de imagini de relief papilar, adică amprente digitale: în magazin, în ascensor, pe mânerele ușilor care dădeau spre stradă, pe ușile care dădeau spre casa scărilor, pe balustradele din casele scărilor. Dar niciuna nu se afla în baza de date IAFIS. Rhyme nici nu se așteptase să găsească o potrivire; numărul de amprente de mănuși textile sugera ideea că Făptașul 47 nu și le dăduse niciodată jos.

„Nu ne ușurează deloc treaba, nu-i așa?” O întrebare retorică pe care Rhyme nu se sinchisi să o exprime cu voce tare.

În cazul anumitor infracțiuni, de exemplu cele de natură sexuală și confruntările fizice, rămâneau în urmă multe urme de ADN, iar baza de date din America privind acidul dezoxiribonucleic, CODIS, le-ar fi putut dezvălui identitatea unei persoane în astfel de situații. Dar în cazul unor astfel de crime, săvârșite de un ucigaș care purta mănuși, o haină cu mâneci lungi, pantaloni și mască de schi, șansele ca acesta să lase după el urme de ADN erau destul de mici.

Găsiseră câteva fibre textile, lucru normal de altfel, dar niciuna nu se potrivea cu hainele purtate de victime. Unele erau din bumbac negru, cel mai probabil de la mănuși, din moment ce fuseseră găsite

pe mânere și sertare. Sachs descoperise și fibre de poliester negru, care proveneau probabil de la masca de schi.

Nu găsiseră niciun cartuș gol; criminalul îl luase cu el.

— Ce avem până acum? îl întrebă Rhyme pe tehnician cu nerăbdare.

Cu ochii la amprentele electrostatice de pantofi din magazinul lui Jatin Patel, plesni un ecran de înaltă definiție.

Mel Cooper era îmbrăcat cu un halat de laborator alb, purtând bonetă și mănuși, precum și o mască facială. Ochelarii lui în stil Harry Potter erau mereu prezenți.

— E greu de spus cu precizie, dar băiatul nostru poartă mărimea 44-46 la pantofi.

Întrucât vârfurile pantofilor se încovoaie în sus, iar mărimea călcâiului variază, uneori era dificil de evaluat o mărime exactă.

— Și câteva semne de uzură distinctivă, dar fără model pe talpă.

— Deci pantofi pentru oameni de afaceri.

— Corect.

Era mult mai bine când făptașii purtau adidași. Urmele distinctive indicau de obicei marca și numărul modelului, iar uneori, pornind de la model, se putea stabili chiar și culoarea.

— Dungi mici în sânge, lângă urmele de pantofi? întrebă Rhyme în timp ce privea o fotografie făcută de Sachs cu camera digitală Sony.

— Dungi? întrebă Cooper.

— Dungi ondulate, *șerpuite*, bombăni Rhyme. Nu-mi dau seama.

Când observă că atât Sellitto, cât și Cooper îl priveau perplecși, dădu să spună ceva, dar Sachs, care stătea aplecată peste o masă pentru examinare, zise:

— De la șireturile care atârnă. S-ar putea să nu apară în urmele electrostatice, dar s-ar vedea în sânge.

Rhyme zâmbi. O iubea.

— Ah!

Cooper examină fotografiile cu amprentele de pantofi. Sellitto aruncă o privire înspre el, după care își verifică mesajele de pe telefon.

— Ah, te-ai plictisit, Lon? Numeroase cazuri au fost închise din pricina unor lucruri banale, cum ar fi să descoperi dacă făptașul poartă pantofi cu șireturi sau nu.

— Hei, Linc, tu ești specialistul în privința dungilor șerpuite sau a amprentelor de pantofi însângerate. Nu eu.

Preluă un alt apel și se îndepărtă de ei.

Se dovedi că nu existau urme de dungi șerpuite. Probabil că erau pantofi de tip slip-on.

Martorul raportase un singur făptaș prezent, iar amprentele pantofilor confirmară că ucigașul lucrase pe cont propriu.

Cel mai probabil, avea un Glock de nouă milimetri, la fel ca Sachs, dacă era să se ia după striațiile poligonale ale glonțului. În ultimii o sută cincizeci de ani, țevile de armă conținuseră crestături care să răsucească glonțul la ieșirea din armă, pentru a-l face mai precis. Majoritatea aveau proeminențe și scobituri, numite caneluri. Pistoalele Glock însă aveau adâncituri ondulate, nu muchii ascuțite, care îi confereau glonțului mai multă viteză și putere. Nu erau singurele pistoale cu această caracteristică – mai erau și Heckler&Koch, Kahr Arms, Magnum Research, Tanfoglio și CZ –, dar Glockurile erau de departe cele mai răspândite când venea vorba despre striații poligonale.

Sellitto închise telefonul.

— Am vorbit cu doi ofițeri. S-au dus acasă la sora lui Patel, să-i comunice veștile. Soția lui a murit cu câțiva ani în urmă, iar sora lui e singurul membru al familiei din zonă. Au zis că femeii i-a fost destul de greu. Aproape că a leșinat. Au așteptat până când a ajuns și soțul ei acasă înainte să-i pună întrebări. A zis că nu știe prea multe despre afacere. Cică era „o treabă de bărbați”. Patel nu le-a spus niciodată surorii sale și soțului ei că ar fi avut motive de îngrijorare în ceea ce privește siguranța lui sau că ar fi văzut pe cineva cercetând magazinul. Dar era un tăietor celebru, atât local, cât și internațional. Se poate să se fi dus vestea că ar fi avut ceva pietre mișto de furat. Așa a zis ea, nu eu.

— Parteneri? Angajați? întrebă Sachs. Are idee cine ar putea fi martorul?

— Nu prea știa astfel de lucruri. Patel era singurul proprietar. Nu avea angajați cu normă întreagă; era prea zgârcit și nu avea încredere să lase pe altcineva să lucreze pietrele. Doar că sora lui are impresia că un tânăr lucra la el din când în când, un ucenic care

voia să devină tăietor de diamante. Au întrebat despre S. și V.L. Dar nimic.

— Probabil că-l plătea în numerar, zise Sachs, fără să înregistreze plățile, ca să economisească bani; fără state de plată care să ne ajute să-l găsim.

O echipă de investigatori ai locului faptei din Queens cercetase apartamentul modest al lui Patel din Upper West Side, în Manhattan, unde locuise singur de când soția lui murise de cancer cu câțiva ani în urmă. Nu existau dovezi că s-ar fi intrat prin efracție în apartament și – așa cum se întrebase Rhyme – diamantele Grace-Cabot nu erau acolo.

Nici telefonul lui Patel nu se afla în apartament, așa că persoana lor de contact de la Departamentul de Infracțiuni Informatice al Poliției din New York le obținea în acele momente o listă cu numerele de telefon, apelurile primite și efectuate, de la furnizorul de telecomunicații. Sperau ca unul dintre ele să se dovedească a fi un apel către sau de la S. sau V.L.

Sachs ieși ca să preia un apel și, încuviințând absentă din cap în timpul conversației, își luă câteva notițe. Apoi îi spuse apelantului adresa ei de e-mail.

O clipă mai târziu, la un calculator se auzi un sunet care anunța primirea unui mesaj, iar Sachs încheie apelul.

— E timpul pentru film, spuse ea. Compania care asigură paza clădirii. Este înregistrarea video de la camerele de supraveghere de pe palier, de azi-dimineață.

O descărcă și începu să ruleze filmarea alb-negru granulată.

Rhyme se apropie. În dimineața aceea, Patel sosise la serviciu pe la ora opt și jumătate. Nu se întâmplase nimic până cu câteva minute înainte de ora unsprezece. Pe filmare apăru un bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o haină de ploaie neagră și cu o pălărie cu bor îngust pe cap, posibil brunet, cu părul tuns scurt. Apăsase un buton de la interfonul magazinului lui Patel, fusese primit înăuntru și rămăsese acolo circa douăzeci de minute.

— Probabil S., întâlnirea lui Patel de la ora unsprezece.

Conform înregistrării orei, la cinci minute după plecarea lui, pe imagine apărură puncte negre și, preț de o fracțiune de secundă, se văzură o mână înmănușată și forma unui cap acoperit cu o mască

de schi, în timp ce făptașul pulverizase vopsea neagră pe lentile, rămânând în mare parte în afara câmpului vizual. Imaginile neclare, literalmente treisprezece cadre, nu le dezvăluiră nimic nou.

Rhyme îl privi pe Cooper, care îi anticipă întrebarea.

— Am verificat vopseaua. E o marcă generică. Nu putem identifica sursa.

Sachs mârâi.

— Înregistrările camerei de supraveghere din magazinul lui Patel au dispărut, le aminti ea. Făptașul le-a luat cu el, dar câțiva ofițeri de la secția centrală de nord adună înregistrări de pe stradă. Majoritatea magazinelor au camere în interior, dar sunt și câteva în exterior. Vom vedea ce găsim. Este verificat și docul de încărcare de pe strada 46; într-acolo duc ieșirile de incendiu.

Îi ceru apoi lui Cooper cea mai clară captură de ecran cu S., de pe coridorul spre care dădea magazinul lui Patel. Cooper procesă imaginea și i-o trimise prin e-mail.

— Le-o voi trimite celor care cercetează zona. Poate vor obține un nume.

Se așeză la un terminal din apropiere, se conectă și încărcă imaginea pentru a fi distribuită în tot orașul.

Mel Cooper se întoarse spre ceilalți.

— Am identificat pietrele pe care le căra ucenicul – sau cine o fi fost –, cele pe care le-a nimerit glonțul. Par a face parte din familia serpentinitelor. Sunt numite așa din cauza coloritului și a texturii marmorate, care aduce a piele de șarpe. În cazul în care conțin granate sau diamante, sunt kimberlit. Și chiar asta sunt. Văd particule mici de cristal care ar putea fi diamante. Probabil că Patel o tăia și o șlefuia, pentru a face din ea coliere sau cercei.

Sună telefonul fix din salon. Numărul apelant avea un cod de țară pe care Rhyme nu îl recunoscu.

Sachs aruncă o privire spre el.

— Africa de Sud.

Apăsă butonul pentru difuzor, apoi răspunse:

— Da?

— Da, alo! Încerc să o contactez pe doamna detectiv Amelia Sachs, se auzi o voce cu un melodios accent de olandeză și engleză.

— Eu sunt detectivul Sachs.

Apelantul se identifică drept Llewelyn Croft, directorul general al companiei Grace-Cabot Mining, Ltd., din Cape Town.

— Domnule Croft, sunteți pe difuzor. Îi am alături pe locotenentul Lon Sellitto, de la Poliția din New York, și pe Lincoln Rhyme, consultant.

— Am primit mesajul dumneavoastră. Spuneați că se poate să fi avut loc un jaf care ne implică?

— Așa este. Nu am transmis detalii prin telefon, dar îmi pare rău să vă informez că tăietorul de diamante care avea pietrele, Jatin Patel, a fost ucis în timpul jafului.

Îl auziră pe bărbat icnind.

— Nu! O, nu! M-am văzut cu el săptămâna trecută. Nu, e îngrozitor, zise bărbatul cu vocea sugrumată. Nu pot… Ucis?

— Mă tem că da.

— Am lucrat ani întregi cu el. Era unul dintre cei mai buni tăietori de diamante din New York. De fapt, din întreaga lume, zise el și vocea i se frânse.

Apoi își drese glasul și continuă:

— Vreți să spuneți că diamantele noastre au fost furate? Sunteți sigură?

— Nu, nu sunt. Este unul dintre motivele pentru care v-am sunat. Am găsit o cutie goală cu o recipisă pentru transportul a patru articole, numere de identificare de la GC-1 la GC-4.

— Da, spuse el, părând buimac. Sunt ale noastre.

— În ranzi valorează circa șaizeci și opt de milioane?

Se auzi un oftat. Apoi nimic.

— Domnule?

— Da, aceasta este valoarea asigurată. Erau pietre brute, deci finisate ar fi fost vândute cu mult mai mult.

— Aici detectivul Lon Sellitto. Deci, din câte știți dumneavoastră, Patel se afla în posesia pietrelor? Se poate să le fi trimis altcuiva, să le lucreze?

— Nu, nu. Nu ar fi făcut niciodată asta. Era singurul om suficient de talentat încât să lucreze cu ele. Cerule mare! Pietrele acelea… Știți cine a făcut-o?

— Investigăm, zise Sachs.

— Cine ar fi putut să știe că Patel se afla în posesia acestor diamante? întrebă Sellitto.

Urmă o pauză, apoi Croft spuse:

— N-aș ști să vă spun, desigur, cui i-a zis Jatin. Dar mă îndoiesc că a menționat asta cuiva. Nu știu cât de bine cunoașteți industria diamantelor, dar nimeni nu vorbește despre însărcinările primite. Îndeosebi în cazul unor pietre incomparabile ca acestea. Siguranța este esențială. Iar în cadrul companiei noastre… Sunt convins că vă gândiți că a fost o lovitură din interior. Doar câțiva administratori știau că pietrele aveau să ajungă la Jatin. Dar suntem cu toții parteneri în cadrul companiei și, sincer să fiu, destul de înstăriți cu toții. Cât despre lucrătorii la bandă și minerii? Odată ce pietrele sunt extrase și procesate, nu au idee unde ajung. Uneori, firmele de transport le vând informații hoților, dar am dus eu însumi pietrele brute la New York. Atât de prețioase erau! După o pauză, adăugă: De neînlocuit.

— Ce anume? îl întrerupse Rhyme. Ați zis „pietre brute” mai devreme. La ce vă referiți?

— Îmi cer iertare. Așa se numesc diamantele netăiate. Brute. Făcu din nou o pauză, apoi continuă: Aș presupune că hoțul nu știa despre pietrele noastre în mod particular. A ales magazinul lui Jatin aleatoriu, după care i-a cerut diamantele netăiate. Pietrele finisate au numere de înregistrare gravate cu laserul, care pot fi văzute doar cu lupa. De aceea sunt foarte greu de vândut. Există o piață ilegală mult mai bună pentru diamantele netăiate. Profesioniștii optează mereu pentru pietrele brute.

— Știți la cine ar putea apela hoțul aici ca să ascundă diamantele?

— Acolo, nu. Dar vă pot da numărul de telefon de la biroul din New York al asigurătorului nostru. Va trebui să îl anunț oricum. Și ar trebui ca un angajat de-al lor să vă poată ajuta.

Le dictă numărul și Sachs îl notă.

— Sper că vă veți folosi toate resursele ca să îl prindeți pe vinovat, zise Croft. Ce tragedie! De necrezut.

Trei oameni uciși, iar unul dintre ei torturat. Și doi martori în pericol.

Dar se părea că Llewellyn Croft se referea la cu totul altceva.

— Vedeți voi, nu cred că hoțul va vinde pietrele imediat. Le va tăia rapid… Le va *măcelări*, iar diamantele finisate vor dispărea în

comerțul de masă din Amsterdam, Ierusalim sau Surat. Diamantele acelea erau menite măreției. Și acum? Vor fi distruse. Tragic, repetă el.

Sellitto făcu o grimasă, însă Amelia Sachs spuse:

— Ei bine, domnule Croft, vom face tot posibilul să îl găsim. Apoi adăugă pe un ton rece: Și să ne asigurăm că nu își mai pierde nimeni viața.

CAPITOLUL 9

Tremurând din pricina frigului de la jumătatea lunii martie, cu brațele petrecute în jurul pieptului îngust, Vimal Lahori stătea în Washington Square Park, acea enclavă plăcută și liniștită de verdeață din Greenwich Village. În zilele mai frumoase decât aceea, aveai parte acolo de o mulțime pestriță de oameni: muzicieni de stradă și bone, traficanți de droguri neinspirați, studenți cinstiți, poeți mâzgălind în carnețele, academicieni gânditori și oameni de afaceri care *ar fi putut* merge pe jos până acasă de la firmele lor de investiții și de avocatură de pe Wall Street, dar care preferau în general limuzinele.

Era seara devreme și Vimal se afla într-o parte obscură și părăsită a locului, departe de arcul înalt și bine luminat ce imita Arcul de Triumf din Paris. Aruncă o privire spre sălile de clasă ale Universității din New York și spre reședințele și casele frumoase din perioada *Hamilton*, ale căror ferestre străluceau gălbui. Înăuntru erau oameni care se pregăteau să iasă în oraș, care făceau duș, se pregăteau, se îmbrăcau. Sau care tăiau legume și sorbeau vin pentru o cină care avea să aibă loc curând. La vederea acestor plăceri mărunte, inaccesibile, lui Vimal Lahori îi veni să plângă. Se jucă absent cu brățara textilă maro pe care i-o făcuse Adeela. Tatăl lui se întrebase dacă nu cumva avea să interfereze cu mânuirea bățului-suport pentru nestemate, așa că și-o pusese pe mână doar după ce ieșise din casă.

Uitându-se literalmente peste umăr, frecvent, pe drumul lung și rece până acolo, urmase o rută complicată dinspre Autoritatea Portuară, care se afla la circa treizeci, maximum treizeci și cinci de

cvartale spre nord. Plănuise să ia trenul, dar fusese atât de șocat de bărbatul din autogară, care îi înapoiase telefonul, tulburându-l extrem de tare, încât se hotărâse să meargă pe jos.

Era puțin probabil ca ucigașul să dea târcoale pe la metrou, schimbând tren după tren în speranța că avea să-l găsească. Bineînțeles, el îl văzuse pe Vimal, știa exact cum arăta, în timp ce ucenicul tăietorului de diamante văzuse doar o mască, mănuși și o îmbrăcăminte închisă la culoare.

Însă paranoia lui nu era complet irațională; se oprise într-un bar, dăduse pe gât două Coca-Cola și urmărise știrile, aflând astfel că bărbatul era încă liber; se credea că era în continuare în oraș, înarmat și periculos. Oricine știa ceva despre crimă trebuia să iasă în față imediat. Ceea ce suna de parcă purtătorul de cuvânt al poliției ar fi spus „pentru siguranța lor proprie”. Poate că știau că ucigașul chiar îl căuta, din pricina a ceea ce văzuse. Avea să presupună că așa stăteau lucrurile.

Se gândi din nou la magazinul plin de sânge. Șocul trecuse și fusese înlocuit de groază și de tristețe. Domnul Patel era mort. Fusese foarte exigent, sever și rareori mulțumit. Dar rezonabil. Bun în felul lui. Și, orice impresie ar fi avut Vimal despre industria căreia domnul Patel își dedicase toată viața, nu putea nega că omul fusese un geniu. Vimal știa cât de greu era să creezi cu mâinile lucrurile pe care le vedeai cu inima.

Și perechea aceea, clienții, tânărul acela și tânăra sa iubită! Ce trist că nimeriseră în timpul infracțiunii! William și Anna. Urmau să se căsătorească peste șase luni, din câte își amintea el.

Nu reușise să vadă prea bine cadavrele din magazin, atât de șocantă și de scurtă fusese confruntarea. Și, odată ce imaginea picioarelor nemișcate ale mentorului său i se întipărise în memorie, nu prea mai văzuse altceva. Vimal Lahori era convins că scena aceea avea să-l bântuie toată viața.

Își privi telefonul, singura sursă a orei pentru el, și văzu că avea șapte apeluri pierdute și douăsprezece mesaje de la tatăl lui. În timp ce se holba la el, ecranul telefonului cu sonorul oprit se lumină, anunțând un alt apel de la el.

Vimal respinse apelul și lăsă telefonul deoparte.

Zâmbi sumbru. De-ar fi putut respinge și sentimentul de vină care-l încerca!

Domnul Patel, perechea aceea… O tragedie cumplită.

Și totuși…

Vimal nu putea nega senzația caldă, deși întinată, de ușurare, ca o povară care devenea mai ușoară. Fusese zdrobit vreme îndelungată de o presiune lentă de neoprit, precum cea întâlnită la o sută șaizeci de kilometri sub suprafața pământului, care apăsa necontenit asupra lui, ca să formeze diamante. Acum, libertatea era posibilă. Nu ar fi putut face acest pas pe cont propriu. Fără un eveniment cataclismic precum jaful și crima, ar fi făcut ceea ce făcuse dintotdeauna: ar fi consimțit și ar fi acceptat viața pe care i-o alesese tatăl lui. Ar fi fost de acord. Ar fi tăcut mâlc. Și s-ar fi urât pe sine în fiecare clipă din cauza asta.

Oricât de îngrozitoare ar fi fost circumstanțele, lui Vimal Lahori i se oferise o oportunitate. Iar el profitase de ea. Viața lui luase o nouă direcție.

Văzu mișcare în partea cealaltă a parcului. Și o zări.

Să începem cu ce e mai important…

Tânăra, cu un splendid păr lung, închis la culoare, se duse cu hotărâre spre centrul parcului, uitându-se când în dreapta, când în stânga. În pofida groazei stârnite de cele întâmplate, în pofida durerii din lateralul trunchiului, Vimal simți aceeași senzație de lovitură în adâncul lui, acel bubuit surd.

Se întâmpla de fiecare dată când o vedea, chiar și după atâtea luni de relație.

Ce-i drept, nu era cea mai lină dintre relații. Nu se vedeau nici pe departe pe cât de des le-ar fi plăcut. Ea era studentă la Facultatea de Medicină din cadrul Universității din New York, iar el avea un program de muncă lung și neregulat la atelierul domnului Patel, dar și la alți tăietori de diamante cărora îl „închiria” tatăl lui. În plus, Vimal trebuia să-și petreacă o mare parte din timpul liber în atelierul de acasă, de la demisol.

Desigur, era un lucru caracteristic multor cupluri din zona metropolitană din vremurile acelea. Erau complicații care puteau fi rezolvate. Dar, în cazul lor, exista o problemă mai dificilă. Părinții lui Vimal nu știau despre Adeela Badour, iar ai ei nu știau despre el.

Nu era înaltă, dar părea așa pentru că era slabă. În seara aceea, părul ei era doar negru (uneori, ca să-și sfideze mama conservatoare, își făcea șuvițe albastre sau verzi, dar răzvrătirea ei era oarecum domesticită, căci nu apărea niciodată cu șuvițe la adunările de familie de acasă).

Îl văzu pe Vimal și fața ei alungită se lumină. Cel puțin, la început. Apoi însă, Adeela se întunecă la față, ba chiar se alarmă, poate din cauză că Vimal era palid și tras la față.

El ridică scurt din cap, în semn că o văzuse. Nu voia să îi facă semn, cu mâna. Încă se gândea la bărbatul mascat. Aruncă o privire în jur și văzu mai mulți oameni în apropiere, dar niciunul nu era atent la el, toți deplasându-se rapid spre un loc mai puțin umed și rece.

Adeela se așeză pe bancă și-l îmbrățișă.

— Vim… Of…

Vimal tresări, așa că ea îi dădu drumul imediat, apoi se dădu în spate și-l privi din cap până-n picioare. Vimal îi privi chipul frumos. Era machiată într-o manieră complicată, deși subtilă, astfel încât nici nu ar fi reușit să spună cu exactitate care dintre trăsături îi fuseseră accentuate.

Vimal îi apucă mâna și i-o sărută apăsat. O observă cercetându-l cu o atenție clinică.

— Am văzut la știri. Îmi pare atât de rău… Domnul Patel. Și clienții aceia… E pe toate posturile. Dar nu au spus că ar mai fi fost și altcineva de față.

El îi povesti cum îl surprinsese pe hoț în timpul jafului.

— Am fugit. Cred că m-a urmărit, dar am apucat-o pe scările din spate.

— Mesajul tău… Ești rănit?

Îi spuse cum trăsese bărbatul în el, dar îl ratase, nimerind punga pe care o ținea în mână. Bucăți de piatră sau părți din glonț îl tăiaseră.

— Cineva trebuie să examineze rana.

— Du-te la spital, îi spuse ea.

— Nu pot. Doctorii își vor da seama că am fost împușcat. Sunt obligați să anunțe poliția.

— Păi… zise Adeela, ridicând din sprâncenele ei perfecte. Doar era un lucru *bun.*

— Nu pot, îi răspunse Vimal. Nu putea să-i explice motivul său, mai bine zis, *motivele* pentru care nu putea apela la polițiști. Ai adus ce te-am rugat?

Adeela nu-i răspunse.

— Te rog!

— Păi, unde pot să te examinez?

— Cred că aici.

— Aici? întrebă ea râzând. O examinare medicală în Washington Square Park, într-o seară rece și înnorată de martie?

Dar putea să-și dea seama că nu prea aveau alte opțiuni, întrucât amândoi locuiau cu părinții lor.

Adeela privi în jur și, cum nu văzu pe nimeni în apropiere, dădu din cap spre haina lui. Vimal desfăcu fermoarul și își ridică hanoracul și maioul.

— Ei bine, zise ea încet, tipic pentru un sculptor să fie rănit de bucăți de piatră. Ce bine că nu colecționezi lame și cuțite!

Apoi Adeela își pierdu zâmbetul, ajungând cu mintea într-un alt loc, unul care avea să facă din ea un doctor grozav cândva. Vimal nu mai era Vimal Lahori, ale cărui buze le sărutase și al cărui piept îl gâdilase în timp ce adormiseră împreună după ce făcuseră dragoste. Era un pacient. Iar ea era doctorul lui. Atâta tot. Adeela miji ochii, îl privi cu atenție, apoi căută ceva în geantă și își trase pe mâini o pereche de mănuși din latex albastre.

— Cum arată? întrebă el.

— Șșșt! Fii atent în jur!

Și așa făcu, dar oamenii din jur nu îi băgau în seamă.

Adeela își începu treaba cu mișcări rapide, folosind tifon ca să îl tamponeze cu un lichid portocaliu, închis la culoare, probabil un antiseptic. Îl ustură, dar nu foarte tare.

— Răni minore. Vânătăi.

— Pe lateral. Aia mă îngrijorează, zise el.

— Văd.

Simți o durere ascuțită când ea îi palpă coasta de jos, din partea dreaptă.

— Aici ai un fragment. Sub piele.

Expiră, vădit îngrijorată.

— Vim, mergi la doctor! Trebuie.

Vimal își imagină cum s-ar fi derulat lucrurile dacă ar fi ascultat-o.

— Nu.

— Nu am anestezic.

Presupunea că studenții la Medicină lucrau doar cu medicamente care se eliberau fără rețetă.

— Încearcă!

— Vim, studiez fiziologia și chimia organică. Cărți, computere… Nici măcar nu ne atingem de cadavre în primul an.

— Aș face-o chiar eu, dar nu ajung. Te rog!

— Și copci, continuă ea.

Vimal o strânse de mână.

— Fără spital. Doar scoate-l! Și fă ce poți tu. Pune plasturi.

Preț de o clipă, chipul frumos îi fu străbătut din nou de diverse emoții și Adeela făcu o grimasă.

— Îl scot ușor. Dar dacă sângerarea nu se oprește…

Scotoci prin geantă și scoase o pensetă.

— Poftim, ține-o tu!

Vimal o apucă.

— Mi-o dai când ți-o cer. Ține și ăsta. Îi înmână iPhone-ul și porni lanterna. Ține-l îndreptat în jos, spre coaste.

— Vrei penseta?

— Încă nu.

O simți atingându-l în apropierea locului care-l durea.

— Va dura puțin. Dar când ți-o cer, trebuie să mi-o dai repede.

Părea tulburată. Oare problema era mai gravă decât…

— Au! strigă el și se trase în spate în timp ce un junghi de durere îl străbătu de la coaste până la maxilar, transformându-se apoi într-o durere mocnită.

— L-am scos, zise ea, arătându-i un ciob însângerat de kimberlit pe o bucată de tifon.

Strânsese tare rana cu degetele-i puternice, forțând așchia să iasă.

— M-ai păcălit, șopti el, răsuflând apăsat.

Adeela își recuperă penseta nefolosită.

— Se numește anestezic mintal. Distragi atenția, apoi te miști rapid.

— Ai învățat asta la școală?

— Discovery Channel, cred. Chirurgii din timpul Războiului Civil.

Adeela puse deoparte penseta, apucă sticla cu dezinfectant, care era betadină, din câte observă el, și stropi din nou rana cu lichidul rece. Apoi așeză din nou tifonul pe rană, apăsând preț de un minut. Vimal simți imboldul absurd de a o întreba ce mai făceau ai ei și cum se descurcase la testul de la fiziologie.

— Apasă iar ușor, îi zise ea, poziționându-i mâna.

Scoase câteva benzi adezive pentru sutură și le lipi peste rană.

— Te doare? Pe o scară de la unu la zece? întrebă ea.

— Trei și șapte șaisprezecimi. Mereu mi-am dorit să spun asta.

— Poftim!

Cu buzele strânse, îi înmână un flacon de Tylenol și o sticlă cu apă Dannon. Vimal luă două pastile și bău jumătate de sticlă de apă.

— E singurul care a pătruns sub piele. În rest, doar vânătăi, tăieturi și julituri.

Îi palpă apoi coastele. Îl duru, dar, din nou, nu foarte rău.

— Nu ți-ai rupt nimic.

Încercând să ignore durerea pulsatorie, Vimal luă ciobul și îl cercetă cu atenție. Nu era mare; avea circa un centimetru și jumătate și era foarte subțire. Îl puse în buzunar.

— Un suvenir?

El nu spuse nimic, ci doar își trase în jos hanoracul și maioul.

— Poftim, zise Adeela, înmânându-i sticla maronie de betadină. Îți va păta hainele, dar nu cred că asta e cea mai mare grijă a ta acum. Ah! Și puloverul. Scoase din geantă un pulover cu logoul Universității din New York. Mărime mare. Nu era al ei. Poate că îl cumpărase pentru tatăl ei. Vimal îi ceruse să-i aducă și un schimb de haine. Hanoracul lui gri-deschis, inscripționat cu mesajul *Rămâi un ciudat*, era stropit cu sânge care se uscase. Ar fi putut să cumpere el unul, dar voia să tragă cât mai mult de banii pe care îi avea.

În timp ce tăcerea se așternea între ei, priviră o femeie care plimba trei buldogi francezi prinși cu trei lese diferite. Animalele țopăiau entuziasmate, în armonie, iar proprietara lor muta întruna lesele dintr-o mână în cealaltă, ca să nu se încâlcească.

În oricare alt moment, ar fi izbucnit în râs. Acum, Vimal și Adeela se holbară amorțiți unul la celălalt.

Adeela îl prinse de mână și își sprijini capul de-al lui.

— Nu te duci acasă, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu.

— Atunci, ce faci?

— O să dispar o vreme.

Adeela râse rece.

— Voiam să zic „ca un martor într-un film cu mafioți”. Dar nu e ca, e chiar *așa.* Dar unde, Vim?

— Încă nu sunt sigur.

Bineînțeles că era foarte sigur, dar nu voia să vorbească despre asta. Avea să o facă la un moment dat, însă acum nu voia decât să se adăpostească undeva. Se făcea tot mai frig, iar el era extenuat.

Îi dădu drumul la mână. Se ridicară. O cuprinse cu brațul și o trase spre el, ignorând durerea din coaste.

— Te sun curând. Uite, orice s-ar întâmpla, nu ne va afecta deloc. Îi zâmbi, apoi adăugă: La naiba, și-așa ai examene! Oricum n-ai avea timp pentru mine.

Își dădu seama că Adeela nu era amuzată și regretă gluma pe care o făcuse. Chiar și așa, ea îl sărută apăsat. Încă nu vorbiseră despre „iubire”, dar Vimal știa că Adeela avea să aducă vorbă acum despre asta. Se aplecă spre el și își lipi buzele de urechea lui. Apoi îi șopti:

— Du-te la poliție. Te vor proteja de el.

Își azvârli geanta pe umăr și se răsuci, îndreptându-se cu mersul ei lent și senzual spre stația de metrou de pe West 4th Street, lăsându-l pe Vimal Lahori să se gândească la faptul că era, într-adevăr, posibil ca poliția să-l poată proteja de ucigaș.

Dar nu era de ajuns.

CAPITOLUL 10

La ora opt seara, Lincoln Rhyme se apropie de unul dintre ecranele de înaltă definiție din salonul lui.

— Pornește-le! zise el.

Mel Cooper tastă ceva și apăru un filmuleț. Înregistrările video proveneau de la o cameră de supraveghere îndreptată spre o zonă

de încărcare subterană din spatele clădirii în care se afla biroul lui Patel. Rampa din zona de încărcare dădea spre strada 46.

La ora douăsprezece și treizeci și șapte de minute, în după-amiaza cu pricina, conform înregistrării de dată și oră, ușa fusese deschisă și un bărbat cu părul negru și des, cu capul aplecat, îmbrăcat cu o haină de culoare închisă, coborâse rapid scările și urcase apoi rampa, de unde ieșise în stradă. Chipul nu i se vedea foarte clar, dar părea a fi indian, lucru logic, de altfel, dacă era într-adevăr un asociat al lui Patel. Era slab și scund, judecând după înălțimea unui tomberon de gunoi pe lângă care trecuse. Era imposibil de stabilit cu siguranță ce vârstă avea, dar lăsa impresia că era tânăr, posibil pe la douăzeci și ceva de ani.

— E rănit, spuse Sachs.

Se ținea cu mâna de mijloc. Opriră imaginea și văzură că ținea în mână ceva deschis la culoare, poate punga de hârtie care fusese împușcată. Cooper apăsă butonul de redare și tânărul își văzu de drum, ieșind din scenă.

— Și uite a doua înregistrare, spuse tehnicianul.

Era de pe strada 47, de la o cameră de filmare din fereastra unei bijuterii de lângă clădirea în care se afla magazinul lui Patel. La ora douăsprezece și cincizeci și unu de minute, un bărbat îmbrăcat cu o haină scurtă, neagră sau bleumarin, cu pantaloni largi și închiși la culoare și o căciulă lungă, în formă de șosetă, trecuse pe lângă magazin. Era imposibil să-i vezi fața, căci privea în altă parte. În mâna stângă avea o servietă diplomat, iar mâna dreaptă o ținea în buzunar.

— Pe armă?

— S-ar putea, îi răspunse Sachs lui Rhyme.

— Și încă una, zise Cooper. La două ușă spre vest pe strada 47. Un minut mai târziu.

Același bărbat fusese surprins de camera de supraveghere a altei bijuterii. Și de data aceasta își ținea capul plecat și întors în altă parte; părea să vorbească la telefonul mobil.

— Nenorocitul știa că e la *Camera ascunsă.* Se uită mereu în direcția opusă, bombăni Sellitto.

— Mai rulează o dată înregistrarea, zise Sachs. Mărește telefonul.

Cooper o făcu, dar în zadar. Nu reușiră să identifice vreun detaliu.

— Să caut semnalele emise de turnurile de telefonie mobilă din zonă?

— În Districtul Teatrelor și în Times Square, într-o zi cu matineuri? întrebă Sellitto aruncându-i o privire crispată. Cum să nu? Adună cincizeci de ofițeri care să verifice listele cu apeluri timp de o săptămână, mi se pare o idee bună.

— Era doar o idee.

— Știm că martorul e un bărbat tânăr și brunet. Are tenul închis, fiind probabil indian. E îmbrăcat cu o haină neagră sau bleumarin. Pantaloni negri.

— Și se poate deplasa, continuă ea. Rana provocată de fragmentele de piatră nu părea să fie chiar atât de serioasă.

— Să fie misteriosul V.L.? întrebă Sellitto.

— S-ar putea, răspunse ea.

S-ar putea. Poate. Nu neapărat.

Se auzi soneria și Rhyme se uită la sistemul de intercomunicație.

El și Sachs se priviră unul pe celălalt.

— Individul de la asigurări? întrebă ea.

Sachs sunase la reprezentanța din New York a companiei care asigurase nestematele. Llewellyn Croft cel fără inimă anunțase deja compania că pietrele fuseseră pierdute, iar investigatorul lor se oferise să vină în seara aceea, chiar dacă era târziu.

O potențială pierdere în valoare de cinci milioane de dolari era o bună motivație, se gândi Rhyme.

— Lasă-l să intre, îi spuse el lui Thom.

O clipă mai târziu, îngrijitorul îl conduse pe bărbat în salon. Acesta îi salută din cap pe cei prezenți și clipi repede în timp ce studia echipamentul de investigație criminalistică.

— Măiculiță, rosti el pe sub mustață.

Îl chema Edward Ackroyd. Era inspector cu vechime al companiei Milbank Assurance de pe strada Broad, din Lower Manhattan.

Bărbatul era mediocru prin excelență: înălțime medie, greutate medie, cantitate medie de păr cafeniu. Până și ochii îi erau căprui, o nuanță ce reușea să fie deopotrivă neobișnuită și neremarcabilă. În mod adecvat, era în toiul vârstei mijlocii.

— Ce tragedie cumplită! zise bărbatul cu un accent desprins parcă de pe limba unui crainic BBC, își închipui Rhyme. Jatin Patel… ucis.

Și perechea aceea! Aveau toată viața în față. Și viitorul le-a fost distrus.

Măcar prima remarcă a lui Ackroyd era la adresa vieților care se pierduseră, nu a nestematelor.

Thom luă haina bej a lui Ackroyd. Bărbatul purta un costum gri, cu vestă, lucru rar întâlnit în Statele Unite în zilele acelea. Avea cămașa apretată, la fel și cravata, din câte se părea, deși cu siguranță era doar în închipuirea lui Rhyme. Având în vedere ținuta frumoasă pe care o purta și ora târzie, poate că fusese întrerupt în timpul unei cine elegante sau al unei seri petrecute la teatru. Avea verighetă.

Se făcură prezentările. Bărbatul reacționă ușor remarcând condiția lui Rhyme. Fu mai surprins de cromatograful cu gaz-spectrometrul de masă în mărime naturală din colțul încăperii, iar când Rhyme îi întinse mâna pe care o putea folosi, dreapta, Ackroyd i-o strânse, însă cu grijă.

— Luați loc, îl pofti Sachs.

— Nu, mulțumesc, doamnă detectiv. Nu pot sta mult. Am vrut doar să mă prezint. Aruncă o privire în jur și adăugă: Mă așteptam… Cred că la o secție de poliție.

— Unele investigații le gestionăm de aici, zise Sellitto. Lincoln a fost șeful departamentului de investigație a locurilor faptei, iar acum este consultant.

— Un fel de Sherlock Holmes al nostru.

Rhyme zâmbi ușor obosit. Mai auzise comparația… doar de vreo cinci sute de ori.

— Am lucrat la Poliția Metropolitană, la Scotland Yard, înainte să continui pe cont propriu.

Bărbatul privi din nou spre echipament.

— Aveți echipamente pe cinste. Și încă într-o reședință privată.

Se duse spre cromatograful cu gaz și îl privi admirativ.

— Ne-a luat câțiva ani ca să le adunăm pe toate, zise Rhyme. Putem efectua analizele elementare aici. Dacă e nevoie de ceva mai sofisticat, externalizăm lucrarea.

— Uneori ai nevoie doar de lucrurile elementare, zise Ackroyd. Prea multe fapte, prea multe indicii. Nu se mai vede pădurea din cauza copacilor, nu-i așa?

Rhyme încuviință din cap. Simți un strop de camaraderie cu investigatorul. Fost polițist, care devenise oarecum ca el, un investigator privat.

Ba nu, detectiv consultant.

Așa cum se descria și Sherlock Holmes.

— L-ați cunoscut? întrebă Sellitto. Pe Patel? Sau pe oricine lucra pentru el?

— Nu, dar, desigur, știam *despre* el. Orice persoană implicată în vreun fel sau altul în industria diamantelor știa despre el. Jatin Patel era un diamantar. Cunoașteți termenul?

— Nu.

— Se referă la orice persoană din domeniul producției sau tăierii de diamante. În cazul lui, înseamnă un tăietor de diamante *expert.* În zilele noastre, diamantele sunt procesate în mare parte în India, unele în Antwerpen, altele în Israel. New York-ul s-a numărat cândva printre centrele importante. E mult mai mic acum, dar diamantarii care au rămas aici sunt cei mai buni dintre cei mai buni. Iar Patel era cât se poate de bun.

— Ce îl făcea atât de bun? întrebă Sachs.

— Pentru a vă explica, ar trebui să vă spun câte ceva despre acest domeniu.

— De ce nu? zise Sellitto.

— Pentru ca un diamant brut să devină o piesă finisată, trebuie să treacă prin cinci etape. Plotarea, adică examinarea pietrei brute, pentru a vedea cum anume îi putem maximiza mărimea, calitatea și profitul. A doua este despicarea, respectiv crăparea diamantului de-a lungul fibrei cu o lovitură precisă. Uneori, tăietorii cercetează un diamant luni întregi înainte să lovească piatra. Un singur pas greșit și ai putea pierde un milion de dolari într-o fracțiune de secundă.

— Dar, îl întrerupse Sellitto, am crezut că diamantele nu se sparg.

Ackroyd clătină din cap.

— De fapt, e o concepție greșită, domnule detectiv. Diamantele sunt cele mai dure substanțe naturale de pe pământ, da, dar „dur” înseamnă rezistent la *zgârieturi.* În realitate, sunt extrem de casante. Poți zdrobi un diamant cu o lovitură de ciocan care nu ar afecta deloc o bucată de cuarț. Deci, cum ziceam, prima etapă, plotarea. A doua, despicarea. A treia sarcină este tăierea, folosind un laser sau

o lamă încrustată cu diamante pentru a tăia piatra *în răspăr* în forma dorită. A patra este fasonarea, adică strunjirea lor cu alte diamante sau uneori cu un laser, pentru a le rotunji. Așa se obține cea mai populară tăietură: diamantele rotunde, briliantele. Ultima tehnică presupune șlefuirea fațetelor geometrice în piatră. Se numește fațetare sau briliantizare.

Asigurătorii, bănui Rhyme, nu erau de obicei atât de entuziasmați. Dar începea să creadă că industria diamantelor era puțin diferită de celelalte, mai plină de pasiune, de obsesie.

— Acum, să vorbim despre Jatin Patel. În zilele noastre, aproape toți tăietorii de diamante din lume folosesc computere pentru circa nouăzeci la sută din munca lor. Cu siguranță pietrele produse în masă pentru segmentul inferior de piață sunt toate evaluate, tăiate și șlefuite automat. Acest lucru este valabil și pentru multe – dacă nu cele mai multe – diamante de top. Dar domnul Patel? El făcea totul singur, manual. Nu veți găsi diamante mai bune decât ale lui. Moartea lui este o pierdere enormă. În termeni artistici, e ca și cum ar fi fost ucis Picasso sau Renoir. Și acum, domnule…

— Lincoln e în regulă. Serios.

— Da, Lincoln. Așadar, domnul Croft a anunțat oficial compania despre pierderea pietrelor brute Grace-Cabot. Conform poliției, dacă pietrele nu sunt recuperate în decurs de treizeci de zile, vom plăti valoarea asigurată, aproape cinci milioane de dolari. Evident, compania ar prefera să recupereze nestematele în această perioadă de treizeci de zile. Și sper că așa vom face. Dar dacă nu vom reuși și va trebui să plătim, vom deveni subrogați. Cunoașteți conceptul?

— Am fost lovit de un cărucior de marfa pe când aveam cincisprezece ani, interveni Mel Cooper. Copci la greu și o gleznă fracturată, zise el fără să-și ia ochii de la ecranul computerului. Compania de asigurări a plătit, după care a dat în judecată magazinul alimentar. S-a pus în locul meu.

Digresiunea *aceasta* îl râcâi pe Rhyme, care îl privi urât. Nimeni nu păru să observe însă.

— Exact. Îmi pare rău pentru necazul dumneavoastră, zise Ackroyd, părând sincer compătimitor.

— A trecut ceva vreme de atunci.

— În cadrul subrogării, după ce plătim suma revendicată, Milbank, compania pentru care lucrez, va continua să încerce să recupereze bunurile furate, pentru a le vinde. Vom păstra câștigurile. Așa că este limpede că atât voi, cât și noi, compania, suntem interesați să găsim diamantele. Și, personal, adăugă el pe un ton ușor furios, mi-ar plăcea să-l văd pe hoț închis pentru totdeauna. Jafurile de diamante au o tentă aparte. Foarte rar se folosește violența de orice fel. E un joc murdar. Iar crima? De neînchipuit. Așa că voi ajuta oricum pot. Vă stau la dispoziție. Și, în sensul acesta, am descoperit un lucru care s-ar putea să vă fie de folos.

Scoase o agendă din buzunarul interior și o răsfoi. Avea unghiile tăiate foarte scurt.

— Imediat ce domnul Croft l-a sunat pe șeful meu și mi s-a atribuit cazul, am început să dau câteva telefoane. Un comerciant care m-a mai ajutat în trecut, un ins din Amsterdam, mi-a zis că îl sunase un individ din New York cu câteva ore în urmă, ca să-i vândă pietre brute. Zicea că au circa cincisprezece carate în total – adică aproximativ greutatea diamantelor Grace-Cabot. Comerciantul a bătut în retragere, pentru că nu putea cheltui atâția bani, dar a luat oricum numărul de telefon al bărbatului, ca să-l aibă pe viitor. Iată-l!

— Mel? întrebă Rhyme.

Tehnicianul copie numărul din agenda lui Ackroyd, apoi efectuă un apel și discută cu specialistul de la Unitatea pentru Infracțiuni Informatice. Fu pus în așteptare preț de o clipă, după care discutară din nou. Apoi Cooper închise.

— Persoana care l-a sunat pe amicul din Amsterdam a folosit un telefon cu cartelă cumpărat la schimb în New York, care nu mai este activ acum. Posibil să fi fost distrus sau să se fi consumat bateria. Îl vor ține pe lista de alerte, în caz că va fi repornit.

Nu exista o suspiciune rezonabilă ca să primească un mandat, se gândi Rhyme. Dar dacă era telefonul Făptașului 47 și avea să-l pornească, în cele din urmă, ar fi putut să efectueze o triangulație și să-i facă o vizită.

— Bine. Apreciez, zise Sellitto. Ne mai întrebam și unde ar încerca hoțul să ascundă diamantele aici. Am discutat cu câțiva detectivi și agenți FBI care conduc cazuri de bijuterii furate, dar majoritatea sunt

lucrări ieftine și finisate. Nu știu pe nimeni care ar putea muta diamante netăiate în valoare de cinci milioane de dolari.

— Așa este, ține de o piață specializată, le zise Ackroyd. Nu știu dacă domnul Croft a menționat acest lucru, dar hoțul a luat pietrele brute pentru că ar fi mult mai greu de urmărit. Nu au trecută seria, cum s-ar întâmpla în cazul pietrelor finisate.

— Da, zise Rhyme. Ne-a spus.

— Bineînțeles, vestea despre furt s-a răspândit deja. Toți cei din domeniu știu despre el. Am rugat mai multe persoane de contact de aici și de peste oceane să mă anunțe dacă încearcă cineva să vândă pietrele brute… Sau dacă se va căuta un tăietor la negru.

— Croft a zis că de asta se teme cel mai tare, spuse Rhyme.

Ackroyd zâmbi rezervat.

— Domnul Croft… *este* clientul nostru, desigur, dar cred că ar recunoaște în sinea lui că se atașează puțin prea tare de produsele lui. Vedeți, dumnealui face parte din producția de modă veche a diamantelor. A apărut o modă nouă acum, cea a diamantelor „personalizate”, tăiate deseori cu mai multe fațete și în mărimi și adâncimi netradiționale. Producătorii o fac deseori pentru a-i tarifa pe consumatori mai mult decât valorează diamantul în sine, pretinzând că acel cumpărător se alege cu ceva unic, cu o marcă specială. Dar este un neadevăr. Problema este că multe dintre companiile respective nu țin cont de calitățile care fac ca un diamant să fie un lucru măreț. Grace-Cabot nu ar face niciodată așa ceva. Pietrele brute pe care i le-au trimis lui Patel la tăiat… ei bine, aveau să devină pietre excepționale după finisare. Iar dacă sunt tăiate la negru, vor ajunge tot în magazine și în bijuterii scumpe.

— Cine sunt persoanele dumneavoastră de contact? întrebă Sachs.

— O, diamantari, intermediari, directori de companii miniere, comercianți de bijuterii, comercianți de metale și pietre prețioase, companii de transport și pază, precum și companii de investiții: diamantele, asemenea aurului, sunt mărfuri folosite ca asigurare. Nu vreau să las impresia însă că ar fi toți surse bogate de informații. Cei din industrie au tendința de a nu se încrede în străini. Ca asigurător, am muncit mult ca să mă infiltrez în rândul lor, să zic așa. Am făcut

ceva progrese de-a lungul anilor, dar chiar și pentru mine e o luptă grea să îi fac pe oameni să colaboreze.

Rhyme își aminti ce-i spusese Ron Pulaski despre cât de greu era să descopere câțiva comercianți dornici să îi ajute să îl caute pe V.L. cel evaziv.

— Am văzut că toți sunt foarte reticenți când vine vorba să discute cu ofițerii noștri care cercetează zona.

— Iar violența implicată le accentuează rezerva, adăugă Ackroyd. Cred că oamenii sunt pur și simplu înspăimântați.

Era un efect obișnuit al cutterelor.

— Păcat că pista din Amsterdam a ajuns într-un impas. Deși s-ar putea ca suspectul să își repornească telefonul. Putem spera. Voi continua să fac cercetări și vă voi anunța ce descopăr.

— Da, ar fi foarte bine așa, spuse Sellitto. Mulțumesc.

Ackroyd își luă haina din cuierul în care o agățase Thom și se îmbrăcă.

— Dacă pot face ceva, vă rog să mă anunțați. Trebuie să precizez că în timpul carierei mele în cadrul companiei Milbank am reușit să recuperez prada furată de la clienții mei. Râse ușor, apoi adăugă: Tocmai mi-am dat seama de un lucru. „Prada” provine din cuvântul hindus *lut,* care înseamnă „bunuri prădate”. Și bietul Jatin Patel… chiar asta era originea lui. Era indian. Puțin ironic, nu vi se pare? Ei bine, păstrăm legătura. Seara bună!

•

— Deci? întrebă Rhyme.

— Ne-ar putea fi de folos, zise Ron Pulaski. Omul e serios.

Rhyme oftă când îl auzi.

— Ar fi bine să ne dai câteva date specifice.

Trecuse o oră de la plecarea lui Edward Ackroyd. Ron Pulaski se întorsese după ce cercetase în zadar Districtul Diamantelor, căutând indicii despre martorii S. și V.L. și, bineînțeles, despre Făptașul 47. Alți ofițeri continuau căutările.

După ce fusese informat despre investigatorul companiei de asigurări, Pulaski fusese însărcinat cu verificarea lui. Intrase pe internet și confirmase că, într-adevăr, compania la care lucra Ackroyd, Milbank Assurance, cu sediul în Londra, avea sucursale în New York, San Francisco, Paris și Hong Kong. De asemenea, îi

ceruse lui Fred Dellray, un agent FBI cu care colaborau din când în când, să verifice la Scotland Yard. Da, Edward Ackroyd își construise o reputație ca detectiv în divizia de jafuri înainte să se retragă și să se alăture companiei Milbank. Pulaski nu reușise să confirme că firma asigurase într-adevăr compania Grace-Cabot, întrucât informațiile de genul acesta nu erau în general de natură publică, dar Milbank preciza că erau specializați în asigurarea companiilor care lucrau cu metale și pietre prețioase, inclusiv miniere.

Deci Ackroyd trecuse testul și le oferise informații care se dovediseră posibil utile și care încă ar fi putut să le fie de folos: comerciantul din Amsterdam. Exista însă o rezervă din partea lor. Misiunile lor coincideau, ce-i drept, dar doar până într-un punct. După recuperarea diamantelor, Milbank și Grace-Cabot aveau să demareze numaidecât procedurile legale pentru ca pietrele brute să fie eliberate din custodia poliției. Rhyme și Sellitto ar fi vrut ca acestea să rămână în custodia Departamentului de Poliție din New York până la încheierea procesului Făptașului 47, care ar fi putut dura o vreme. Iar dacă recuperau diamantele fără să-l prindă pe făptaș, ar fi trebuit să rămână înregistrate ca dovezi pe termen nedeterminat. Nici asigurătorul, nici compania minieră nu aveau să fie mulțumiți de acest lucru.

Dar, îngăduindu-și un fragment dintr-un clișeu, se gândi: „Ne vom ridica poalele când…”

Momentan, sarcina lor era să găsească ucigașul și, dacă englezul afabil îi putea ajuta, Rhyme avea să renunțe la reticența lui față de consultanți (prejudiciu deloc domolit de faptul că el însuși era consultant) și avea să-l primească pe Ackroyd în echipă.

— În regulă, am o întrebare, zise Sellitto. Englezul nostru a fost verificat. Îi spunem despre tânărul din zona de încărcare și despre tipul cu barbă de pe coridor, cel care a ajuns la atelierul lui Patel la ora unsprezece?

Dezbătură subiectul și, în cele din urmă, hotărâră să nu-i ceară ajutorul lui Ackroyd pentru misiunea respectivă. Rhyme se gândi că, deși el era demn de încredere, era posibil ca persoanele lui de legătură să divulge intenționat, sau mai degrabă fără să vrea, informații care ar fi putut ajunge la Făptașul 47.

— Dar să le trimitem imaginea pușiului celor care cercetează zona, zise Sachs.

Rhyme și ceilalți se adunară din nou în jurul înregistrărilor CCTV, iar Cooper făcu mai multe capturi de ecran ale tânărului care era posibil să fie V.L.

— Transmiteți-le în tot orașul, le zise Rhyme, dar ordonați-le celor din zona centrală nordică și sudică să demareze o căutare serioasă. Spuneți-le că inițialele lui sunt probabil V.L. și că este tânăr. Indian.

— Hm… Cred că ar trebui să zicem sud-asiatic, îl corectă Cooper.

— Trece sud-asiatic *bară* indian. Și dacă se plânge cineva, îl pot da pe schilod în judecată din motive de corectitudine politică.

II

DUMINICA, 14 MARTIE

DESPICAREA

CAPITOLUL 11

Telefonul îi vibră. Nu recunoscu numărul, dar răspunse oricum, oftând și cu inima grea.

— Da?

— Domnul Saul Weintraub?

Ezită.

— Da. Cu cine vorbesc, vă rog?

— Detectiv Amelia Sachs, de la Departamentul de Poliție din New York.

— Ah…

— Domnule, v-ați întâlnit cumva cu Jatin Patel de pe strada 47? Ieri, în jurul orei unsprezece?

O *broșă…*

Nu își dorise câtuși de puțin să se ajungă aici. Saul Weintraub sperase să rămână nedepistat. Avea patruzeci și unu de ani și se afla în sufrageria mică și stătută a casei lui din Queens. Un spațiu înghesuit, dar într-un fel comod, plin de diverse lucruri moștenite de la părinții lui, precum și de altele pe care le cumpărase împreună cu soția lui de-a lungul anilor. Era telefonul fix. Îl apucă strâns. Inima începu să îi bată repede și i se făcu greață.

— Eu… Nu putea nega. Da. M-am văzut cu el.

— Ați aflat că a murit?

— Da, da… Cum ați auzit despre mine?

— Am obținut fotografia dumneavoastră de pe o cameră de supraveghere din clădirea în care se afla magazinul domnului Patel. Am trimis ofițeri pe stradă ca să întrebe despre dumneavoastră. Un comerciant de bijuterii v-a recunoscut.

O broșă…

Doamna detectiv avea să fie furioasă pe el pentru că nu-i contactase. Dar pur și simplu nu voia să se implice. Erau prea multe riscuri: atât la adresa reputației lui în industria diamantelor, cât și din partea hoțului nebun care îi ucisese pe Patel și pe sărmanii logodnici.

— Nu știu nimic. Aș fi sunat imediat dacă aș fi putut spune ceva care să fie de ajutor. Plecasem cu mult înainte să se întâmple.

Dar pe femeie nu o interesa să discute despre informații.

— Domnule Weintraub, este foarte important ce vă spun acum. Credem că bărbatul care l-a ucis pe domnul Patel știe cum vă cheamă.

— *Poftim?*

— Credem că l-a rănit pe domnul Patel ca să afle cine sunteți. Ați observat pe cineva urmărindu-vă sau stând la pândă pe lângă casa dumneavoastră?

L-a rănit?

— Nu, dar…

Dar nici nu *se uitase* după așa ceva. De ce ar fi făcut-o? Se duse imediat spre fereastră și se uită la strada liniștită din dimineața aceea de duminică. Un băiat pe bicicletă. Doamna Cavanaugh, înfofolită în haina ei bej, și cățelul ei de rahat.

— Trimit o mașină la dumneavoastră. Rămâneți înăuntru și țineți ușa încuiată. Vor ajunge în cincisprezece minute.

— Așa voi face. Dar… nu am văzut nimic la magazinul lui Jatin. Serios că nu.

— Credem că s-ar putea să-l fi văzut pe ucigaș afară, pe stradă, înainte să intre în magazinul lui Patel. Sau, în orice caz, se poate ca *el* să creadă asta. Vrem doar să ne asigurăm că sunteți bine. Vă vom aduce la secție ca să vă uitați la câteva înregistrări video.

— Dar de unde ar putea să știe unde locuiesc? Jatin nu îmi știa adresa de acasă. Nu l-am cunoscut atât de bine. I-am evaluat câteva pietre de vreo șase ori. E singura legătură dintre noi. Ar ști adresa mea de la birou, dar nu și pe cea de a acasă.

— Să sperăm că așa stau lucrurile. Dar s-ar putea să nu fie prea greu să vă ia urma. Mai bine să fim precauți, nu credeți?

Weintraub oftă.

— Sigur. Presupun că da.

Weintraub se foi, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt. Pardoseala scârțâi sub covorul oriental vechi de zeci de ani, care fusese cadou de nuntă de la verișorul Morris. Se gândi scurt la hotărârea lui de-a slăbi șapte kilograme și își dădu seama apoi cât de banală i se părea acum sarcina cu pricina.

— S-au furat câteva diamante brute foarte valoroase, îi spuse femeia de la telefon, care tocmai fuseseră livrate de Grace-Cabot, compania minieră. Le-a menționat cumva? Sau că ar fi și alții interesați de ele?

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Putem discuta despre aceasta mai târziu, dar aș vrea acum să vă întreb ceva: s-a nimerit ca un tânăr indian, care s-ar putea să fi lucrat pentru Patel, să intre în timpul jafului, apoi să reușească să scape. Inițialele lui sunt V.L. Aveți idee cine ar putea fi?

— Nu știu. Sincer. Cum ziceam, lucrez cu el o dată la câteva luni.

— Mașina ar trebui să ajungă curând, domnule Weintraub. Aveți familie?

— Soția mea e în vizită la fiica noastră, la facultate, weekendul acesta.

— În locul dumneavoastră, aș plănui să mă alătur lor sau, în orice caz, să plec puțin din oraș.

— Chiar credeți că mă caută insul acela?

— Da, așa credem.

— *Gotteniu.*

— Țineți ușa încuiată!

Apoi încheiară apelul. În tăcerea care se așternu, Weintraub auzi radiatorul bolborosind și sâsâind, precum și ticăitul țipător al unui ceas de perete.

O *broșă…* Fir-ar să fie!

Weintraub auzise despre crimă, bineînțeles. Dar nu aflase prea multe detalii, întrucât moartea survenise de Sabat și nu prea putea urmări știrile în perioada aceea. Weintraub era religios și, teoretic, era ortodox, dar era mai libertin în privința regulii care interzicea cele treizeci și nouă de tipuri de munci „creative” în ziua de Sabat. Nu condusese spre biroul lui Jatin Patel, dar nici nu mersese pe jos până acolo (din Queens până în Manhattan?), ci luase metroul. Era

un compromis. Iar la magazinul lui Patel urcase pe scări până la al treilea etaj în loc să ia ascensorul. Vizionatul emisiunilor de la televizor nu era interzis în mod specific, deși pornirea electricității era – și nici să îl lase pornit vineri noaptea nu era indicat, deoarece urmărirea știrilor prostești prin cablu se încadra la interzisele activități *uvdin d'chol*, banale, de zi cu zi. Pornise televizorul la mult timp după apusul soarelui și aflase veștile îngrozitoare.

Acum, că sabatul se încheiase, deschise televizorul. Ecranul se lumină… O reclamă. Bineînțeles. Nimic despre crimă.

Dădu deoparte draperiile aurii și grele și aruncă din nou o privire afară.

Niciun Om Negru. Niciun ucigaș.

Weintraub își luă haina din cuierul de pe holul de la intrare. Încă zece minute până când ajungea mașina. Codul zonal pentru numărul de telefon al acelei doamne ofițer drăguțe – drăguță deoarece nu țipase la el pentru că fusese reticent – era cel pentru Manhattan. Oare acolo se afla biroul ei? Și oare unde avea să se ducă după interviu? Soția și fiica lui erau la facultate, pentru weekendul destinat mamelor și fiicelor. Nu avea de gând să se ducă acolo. Sincer să fie, nici nu voia.

Își încleștă și descleștă pumnii și se gândi: „Ah, ce trist! Jatin Patel. Mort. Unul dintre cei mai buni diamantari din lume". Probabil că nestematele furate fuseseră valoroase, căci Patel lucra doar cu cele mai bune diamante, dar *să ucizi* pentru câteva pietre? Poate că în Africa, Rusia, America de Sud, da, dar nu acolo.

Se gândi din nou că Amanda părea o femeie drăguță. Ba nu, Amelia. Nu își amintea numele ei de familie, dar i se păruse a fi de origine germană. Sau poate era evreiesc. Se întrebă ce vârstă avea oare și dacă era căsătorită. Fiul lui de douăzeci și opt de ani era încă necăsătorit.

Oftă.

Telefonul mobil îi bâzâi.

Ce ciudat! Era patronul magazinului de delicatese de lângă biroul lui, care se afla la vreo zece cvartale distanță. Erau prieteni, dar vorbeau rareori la telefon.

— Ari. Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Saul, mă gândeam că ar trebui să știi. A trecut pe aici un bărbat, a servit o cafea și a întrebat de tine. Părea destul de simpatic. A întrebat dacă ești acel Weintraub care locuiește în Ditmars Court. Jenny i-a zis că da. Tocmai mi-a spus.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu vreo jumătate de oră în urmă.

Pe Weintraub îl năpădiră o mulțime de gânduri: Patel îi spune ucigașului cum mă cheamă și unde lucrez, pentru că nu îmi știe adresa de acasă. Ucigașul începe să întrebe de mine pe lângă magazin, înarmat cu o listă de persoane pe nume Saul Weintraub din Long Island City și din împrejurimi. În magazinul de delicatese o întreabă pe vânzătoare dacă Weintraub care deținea magazinul este cel care locuiește în Ditmars Court. Îi zice că e un prieten de-al meu. Și Jenny îi spune că da.

Fir-ar să fie de internet!

O *broșă…*

— Trebuie să închid.

Încheie apelul și accesă tastatura telefonului.

Înainte să apuce însă să sune la urgențe, o siluetă înaintă rapid, din spatele lui, îl răsuci și îi smulse telefonul din mână. Weintraub țipă, șocat și înspăimântat. Chipul bărbatului era acoperit de o mască de schi. Weintraub se gândi: fereastra de la demisol, fereastra de la baia din spate. Nu încuia niciodată toate ferestrele, așa cum ar fi trebuit.

— Nu, nu, te rog! Nu le-am spus nimic! Jur. Nu am văzut nimic, nu sunt o amenințare!

Inima îi bătea cu putere, izbindu-i-se de piept.

Intrusul se uită la ecran și își vârî telefonul în buzunar.

— Te rog, îi spuse Weintraub disperat. Îți pot face rost de diamante, de aur. Orice vrei tu! Te rog! Am o soție, o fiică. Te rog!

Bărbatul își duse degetul la buze, făcându-i semn să tacă, de parcă ar fi fost un copil care flecărea întruna.

CAPITOLUL 12

Una dintre problemele care aveau legătură cu distracția de ieri-dimineață de la magazinul lui Jatin Patel era rezolvată – moartă de-a binelea.

Saul Weintraub.

La revedere. Fie ca Dumnezeul tău iudaic să-ți primească sufletul. Sau să te frigă în iad. Sau să te trimită unde-o fi. Vladimir Rostov nu fusese îndeajuns de mare ca să experimenteze cu adevărat viața în Uniunea Sovietică, dar, din cât studiase el istoria, era convins că s-ar fi potrivit de minune cu ateismul de stat al URSS-ului. Nu credea într-un act secund pentru suflet.

Și acum, o *kuritsa* lichidată. Și încă una rămasă: piciul slăbănog. Rostov aștepta nerăbdător să primească vești de la prietenul lui persan băgăcios, Nashim, care ar fi făcut bine să-și petreacă ziua de odihnă sunându-și omologii indieni din lumea diamantelor.

Și gândindu-se la fiicele lui: Șeherezada și Pisoiaș.

Ce fete drăguțe!

În momentul acela, Vladimir Rostov își încărca bateriile. Locuința lui era situată în Brighton Beach, enclava rusă a Brooklynului, dar el se afla în vecinătate, în Sheepshead. Stătea la masă într-unul dintre restaurantele lui preferate din întreaga lume. Celebrul Roll N Roaster, un punct de reper în Brooklyn. Era un „local” de cartier. Auzise pe cineva folosind această expresie, deși nu o prea înțelegea, deoarece engleza nu era limba lui maternă. După ce căutase semnificația cuvântului însă, i se păruse perfect logic. Omul se simțea ca acasă într-un local. Mai ales aici, unde se serveau sandviciuri delicioase cu carne de vită rotisată și cu brânză, mereu cu brânză, precum și o Coca-Cola mai bună ca în Moscova, fără îndoială.

Singurul lui regret era că nu se putea fuma în Roll N Roaster, lucru care ar fi făcut ca o masă servită acolo să fie o experiență superbă.

O mamă cu doi copii mici trecu pe lângă el. Copiii, la fel ca el, aveau părul blond tuns milităreste și fețele late. Se holbară la mâncarea lui, probabil minunându-se de cantitate. În fața lui se aflau două sandviciuri și jumătate și un munte de cartofi prăjiți.

Întrucât se aflau în apropiere de Mica Odessa, comunitatea de imigranți ruși, Rostov le spuse:

— *Zdravstruyte.*

Băieții se holbară în gol, cu ochii lor de un albastru ca oțelul, la fel că ai lui. Mama lor încuviință din cap și un zâmbet fad se creionă pe fața ei slavică pudrată în exces.

— *Khoroshego dnya.*

Apoi, în timp ce femeia trecea mai departe, Rostov își mută privirea de la chipul la vintrea ei. După aceea îi privi dosul. Era îmbrăcată cu o jachetă scurtă și roșie și o fustă neagră și strâmtă, iar Rostov o privi legănându-și șoldurile în timp ce ieșea din local. Rostov analiză situația în gând, dar hotărî că nu exista niciun scenariu rezonabil care să-i îngăduie să-și împlinească fantezia. Să violeze o mamă însoțită de copiii ei ar fi atras doar consecințe nefaste.

Când venea vorba despre apetitul lui pentru femei, la fel ca și în cazul apetitului pentru vită (și cele mai multe lucruri din viață, de fapt, inclusiv diamantele), mergea ca pe sârmă.

Sărit de pe fix…

Asta suna mai bine în rusă decât în engleză.

Părinților lui trebuia să le mulțumească pentru fraza respectivă… și pentru starea în sine, pe care Rostov o echivala cu o formă de nebunie controlată.

Totul începuse cu tatăl lui. Într-o noapte – deși nu pusese gura pe strop de votcă! –, bărbatul își înjunghiase soția, pe mama lui Rostov (deși doar în față și doar cu o șurubelniță, așa că nu fusese o problemă prea mare). După care se despuiase și fugise într-o pădure din apropiere, unde își petrecuse noaptea aparent fugărind animalele nocturne și urlând ca lupii. În zori, folosise o piatră ca să spargă gheața ce se formase în jurul lui în pârâul în care adormise și se întorsese acasă. După ce o iertase pentru aventura trăită, tatăl lui începuse să negocieze metodic divorțul cu viitoarea lui fostă soție. Discuția implicase mai multe detalii imobiliare, financiare și care țineau de asigurare, dar niciun cuvânt despre unde avea să meargă micul Vladimir. Băiatul fusese mereu un gând întârziat pentru ei, în cel mai bun caz.

Hotărârâ că avea să locuiască temporar cu unchiul Gregor și cu mătușa Ro.

Așa că băiatul de doisprezece ani își împachetase o valiză cu lucruri, nici măcar una pe roți, ci una pe care trebuia să o ridice, și o

sacoșă pentru cumpărături și se urcase în avionul care îl dusese spre orașul pitoresc Mirny din Rusia.

Mirny era cel mai potrivit loc pentru ca un băiat să o ia razna.

Rostov ridică restul sandviciului, înghițindu-l din doar câteva îmbucături, apoi mai înfulecă unul. Reveni după aceea la laptopul lui, conectat la internet, și derulă paginile. Trăia pe dispozitivul cu pricina: se uita la pornografie, juca jocuri, trimitea e-mailuri, făcea pe hackerul (doar era rus)… și urmărea știrile.

Cu asta se ocupa și în momentul acela, în timp ce mesteca întruna și încerca să nu se gândească la șoldurile mamei slavice. Citi mai multe relatări despre incidentul din magazinul bietului Patel.

Nimic nou. Nimic care să-l îngrijoreze. Iar momentan, uciderea lui Saul Weintraub nu fusese relaționată cu evenimentele de la Patel Designs, nu de către presă, cel puțin, deși poliția știa cu siguranță. De fapt, uciderea lui Weintraub nu stârnise prea multă vâlvă – ba chiar aproape deloc – în cadrul știrilor naționale. „Masacrul de pe strada 47” (așa îl numise *New York Post*) le captase atenția tuturor.

Suspectul era un bărbat alb, cu o înălțime medie, îmbrăcat în haine închise la culoare, cu o căciulă lungă, în formă de șosetă, pe cap.

Hâm… Ce-i drept, nu se găseau prea mulți care *să corespundă descrierii* în New York.

Termină și ultimul sandvici. Ah…

Se concentră din nou asupra ziarelor on-line și asupra declarațiilor publice ale poliției. Oferiseră câteva detalii, dar nu prea multe. Nimic despre a doua *kuritsa*, cu inițialele V.L., din calendarul lui Patel.

Își duse un șervețel la față și își înăbuși un acces de tuse. Inspiră, expiră. Lent. Imboldul se potoli. Schimbă ferestrele și accesă site-ul de streaming al unei rețele de televiziune importante; își vârî o cască în urechi, apoi dădu volumul mai tare. Nimic despre crimă cât îi luă să bea o Coca-Cola și să mănânce cam o duzină de cartofi prăjiți. Apoi fu difuzată o emisiune despre crimă și jaf, moderată de „reporterul specializat pe infracțiuni” al rețelei, o descriere a postului care îl amuză la culme pe Rostov, ținând cont că femeia avea cel mult treizeci de ani.

Blonda (foarte atrăgătoare, de altfel) se afla în studio, intervievând de la distanță un bărbat slab, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o haină

de costum elegantă, o cămașă albă și cravată. Era tuns cu grijă.

— *Ni se alătură astăzi domnul doctor Arnold Moore*, *psiholog în cadrul Universității Cumberland din Ohio, specializat în comportamentul criminal. Bun venii domnule doctor! Conform poliției*, *hoțul care a pătruns ieri cu forța în bijuteria de pe strada 47 a luat* câteva *diamante*, *dar a lăsat în urmă altele, care valorau sute de mii de dolari. Este neobișnuit ca un hoț să lase în urmă o pradă atât de valoroasă?*

— *Mulțumesc*, *Cindi. Hoții profesioniști care vizează bijuterii și fabrici scumpe precum cea a domnului Patel sunt cei mai buni dintre cei buni. Nimeni nu ar încerca un jaf atât de îndrăzneț fără să își maximizeze câștigul. Aceasta înseamnă să ia orice diamant pe care poate pune mâna.*

— *„Să își maximizeze câștigul*”. *Vreți să spuneți*, *așadar*; *că jaful este o afacere?*

Cindi părea puțin înspăimântată. Lui Rostov îi plăceau sânii ei mari, acoperiți de o rochie galbenă, deși diminuați într-o oarecare măsură de un colier greu din discuri de lemn. Oare de ce se optase pentru accesoriul acela? se întrebă el, după care se concentră din nou asupra videoclipului.

— *Exact, Cindi. Iar aceasta nu a fost ceea ce s-ar putea numi o* „*tranzacție*” *tipică.*

Făcuse semnul ghilimelelor când rostise cuvântul, bineînțeles. Rostov nu-l plăcea deloc.

— *De aceea cred că avem de-a face cu altceva aici*, *cu un alt motiv.*

— *Care credeți că ar putea fi acesta?* întrebă draga de Cindi.

— *Nu aș putea specula. Poate că a avut un alt motiv pentru care l-a ucis pe tăietorul de diamante, luând câteva dintre nestemate pentru ca poliția să creadă că a fost doar un jaf.*

„Dar oare nu tocmai *ai speculat*, doctore?” se gândi Rostov.

Tuși.

— *Sau spuneți că poate perechea a fost ținta?* interveni Cindi. *Adică William Sloane și Anna Markam*, *din Great Neck, New York.*

Imagini cu cei doi, zâmbind, apărură scurt pe ecran. Rostov înghiți niște cartofi prăjiți și dădu pe gât niște Coca-Cola.

— Este o posibilitate, *Cindi. Dary din câte am auzit*, *nu exista niciun motiv pentru moartea lor. NU aveau legături infracționale. S-ar părea că au fost doar niște spectatori. Dar, ai dreptate, se poate ca ucigașul să-i fi ales intenționat.*

Lui Rostov îi plăcu felul în care își pasau mingea unul altuia, zicând lucruri precum „deci spuneți că” și „aveți dreptate”, ca niște soldați care își aruncă unii altora grenade. Dorind să se asigure că, în final, celălalt era responsabil pentru speculația iresponsabilă.

— O *pereche de tineri. V-ați gândit oare de ce?*

— Erau acolo ca să-și ridice inelul de logodnă. Nu știm dacă ucigașul știa asta, dar ar fi putut să-și dea seama.

— Vizează oare cuplurile de logodnici?

Reuși să paseze grenada.

— Pot doar să spun că în timpul carierei mele am descoperit că nu este ceva neobișnuit ca ucigașii psihotici să le poarte ranchiună celor care au ceea ce ei nu au.

Doctorul reuși să se eschiveze cu succes.

— Vă gândiți că poate a fost lăsat cu buza umflată, *părăsit în fața altarului. Sau poate că a suferit din cauză că părinții lui au avut o căsnicie dificilă.*

Doctorul zâmbi răbdător.

— Ei bine, ar trebui să aflăm mai multe informații. Dar este clar că nu se încadrează în categoria furturilor de diamante profesioniste tipice.

Urmă o reclamă. Rostov închise transmisia de știri și își lăsă calculatorul Dell pe modul inactiv.

Adună ketchupul cu ultimul cartof prăjit și, reușind să-și păstreze întrucâtva echilibrul, își folosi degetele pentru restul condimentului. După ce se linse pe degete, și le vârî în paharul cu apă, le spălă și apoi le șterse cu un șervețel. Se ridică de la masă și mai cumpără câteva sandviciuri la pachet, ca să poată mânca *și* fuma în același timp, ca oamenii normali (singura nemulțumire pe care o avea la adresa lui Putin era că interzisese fumatul în cea mai mare parte a patriei lui dragi). Rostov plăti și ieși în aerul rece al dimineții mohorâte de martie.

Ei bine, doctore, ești un ins al naibii de isteț, nu-i așa?

Ne-ar plăcea să ne faci o vizită – cutterului meu și mie.

Rostov își închipui cât de mult ar fi guițat doctorul dacă ar fi fost să-i taie degetele ciolănoase sau urechile. Dar, la fel ca runda de sex asudată cu mama care-și legăna șoldurile precum o cursă dintr-un parc de distracții, și aceasta era pură închipuire.

Tuși ușor în timp ce străbătea trotuarul murdar, când mușcând din sandviciul delicios, când trăgând din țigara lui rusească înțepătoare. Incapabil să se decidă care dintre ele avea un gust mai bun.

CAPITOLUL 13

Demoralizată de priveliște, Amelia Sachs își parcă Fordul Torino lângă bordură, pe o stradă liniștită din Long Island City, apoi aruncă semnul NYPD pe bord și coborî din mașină.

Erau patru mașini de poliție acolo. Una dintre ele nemarcată. Și o ambulanță. Care acum era necesară, după cum își dădu seama după prelata de polivinil care acoperea cadavrul din holul din față.

Cadavrul lui Saul Weintraub.

Primul ei impuls fu să se întrebe ce ar fi putut face diferit, astfel încât să-i salveze viața.

Nu îi veni în minte niciun răspuns.

Probabil că, de la crima din centru, ucigașul își petrecuse timpul căutându-l pe Weintraub. Doar că reușise să caute mai bine decât ei. Îl sunase în clipa în care îi aflase numele, „Încuie ușile! Nu le deschide străinilor!” Iar secția locală, secția 114, trimisese o mașină cât de rapid putuse.

Faptul că Weintraub însuși ar fi trebuit să îi sune de cum aflase despre moartea lui Patel nu era un factor de luat în calcul. Niciun polițist nu putea învinui potențialii martori pentru că se dădeau la fund. Îi vibră telefonul. Era Rhyme.

— Am ajuns, zise ea.

— Am ceva interesant pentru tine, Sachs. Un mesaj de pe un telefon cu cartelă, care acum e oprit, bineînțeles. A fost transmis către vreo șase stații de televiziune și radio din zonă. E peste tot la știri. Tocmai ți l-am trimis.

Amelia minimiză ecranul telefonului și accesă mesajele-text.

Conceptul de logodnă se bazează pe o promisiune obligatorie de căsătorie, pe care bărbatul i-o face logodnicei lui. Acum am și eu o promisiune. Te caut pe TINE, caut în tot locul.
Cumpăr inel, pun pe deget frumușel, dar te voi găsi și vei sângera pentru iubirea ta.

– Promitentul

— Hristoase, Rhyme! Crezi că e Patruzeci și șapte? Sau doar un imitator?

— Nu știu. Am cerut cuiva de la secția centrală, unui lingvist, să arunce o privire. Deși nu cred că ne va spune prea multe. Instinctul îmi zice că el l-a trimis. Dar știi câtă încredere am în el. Ei bine, analizează locul faptei acolo unde ești și mai vorbim când te întorci.

O porni spre casa modestă, zugrăvită în alb, care ar fi avut nevoie de o zugrăveală nouă, cu pervazuri prevăzute cu jardiniere maro, goale, ca niște pleoape căzute. Își atinse instinctiv pistolul Glock, Gen4 FS, ca să-și dea seama de poziția exactă a armei. Se strânsese deja o mulțime de oameni acolo. Nu era imposibil ca Făptașul 47 să se afle printre ei, ca să afle ce progrese făcea poliția. Sachs îi privi pe cei de pe stradă, circa cincizeci sau șaizeci de oameni, și furgonetele stațiilor de televiziune. Oare făptașul era unul dintre spectatori? Ofițerii de la Crime Stradale cercetau zona. Dacă cineva li se părea suspect sau pleca rapid, aveau să urmărească pista. Cu toate acestea, bănuia că bărbatul își încheiase treaba și fugise după ce săvârșise crima. Prin împușcare, de data aceasta, din câte aflase. Fără tăieturi. Totuși, victima fusese bătută.

— Salut, Amelia!

Dădu din cap spre Ben Kohl, un detectiv de la secția 114.

— Deci… cum de sunteți implicați și voi? o întrebă acesta.

Sachs îi explică detectivului, un ins zvelt pe la cincizeci și cinci de ani, care începuse să chelească:

— Un martor al omorului de ieri de la magazinul de diamante de pe strada 47.

— O, cazul acela! Cerule mare! Cum l-a găsit făptașul? Se cunosc?

— Nu știm. Tu ce-ai auzit?

— Au fost raportate focuri de armă.

— A văzut cineva ceva? Ați făcut rost de vreo descriere?

— Poate. Dar nu vorbește nimeni cu noi. Am cercetat zona, dar momentan n-am aflat nimic. Vreau să spun că ne ocupăm noi, dacă vrei. Dar nu cumva îl vrea Divizia de Cazuri Majore? întrebă el cu speranță în glas.

— Dacă aș putea să-i împrumut pe câțiva dintre oamenii tăi pentru cercetarea zonei. Te deranjează?

— Dacă mă deranjează? râse Kohl. Îmi scot soția în oraș diseară, e aniversarea noastră. Ai tăi sunt. Îți aduc trei sau patru ofițeri ca să te ajute. Doar să ții legătura și cu echipa de la Omoruri. Va apărea în statisticile noastre și va trebui să raportăm. Înțelegi tu.

— Sigur.

Sachs se apropie de locul faptei, ca să se asigure că avea să rămână gol, urmând să aștepte microbuzul echipei de criminalistică, să se poată apuca de treabă.

•

Mikey O'Brien avea un plan pe care îl derula în mintea lui chiar atunci.

După nuntă aveau să rămână în zonă timp de un an. Atât. Trei sute șaizeci și cinci de zile. Sau mai puțin, dacă se putea. Cu siguranță însă nu mai mult de atât. Până atunci avea să fie deja șef de departament (bine, *casier*) la bancă și avea să câștige circa patruzeci și cinci de mii de dolari. Emma avea să câștige treizeci de mii la spital, chiar mai mult dacă lucra și în ture de noapte. Suficient pentru un avans undeva în zona de est a Nassaului.

Îndeajuns de aproape de socri (din ambele părți) încât să se poată vizita. Dar nu *prea* aproape.

Bărbatul roșcat și slab, de douăzeci și șase de ani, traversă Avenue U plin de speranță și ușor îngâmfat. Trecu pe lângă salonul de bronzat, Progressive Medical Center, magazinul de delicatese, piața de carne și mica farmacie. Firme în limba greacă, firme în limba italiană.

Nu era nimic în neregulă cu acest cartier, Gravesend, dar era un loc din care plecai, nu în care rămâneai.

Cel puțin, pentru el. Michael P. O'Brien, viitor manager districtual la Brooklyn Federal Bank, avea planuri mari.

Mai străbătu un cvartal și o văzu, așteptând la colț de stradă. După ce rezolvaseră comisioanele de dimineață, plănuiseră să se

întâlnească acolo și apoi să meargă la apartament (apartamentul lor *temporar*: un an, cel mult, își aminti el cu hotărâre).

Zâmbi când o văzu. Emma Sanders, blondă, cu ochii verzi, uluitori, era o femeie frumoasă. Era cu circa doi centimetri și jumătate mai înaltă decât el și avea forme acolo unde o femeie trebuia să aibă forme: era perfectă pentru a avea – și pentru *a face* – copii. Zâmbi în sinea lui la gândul acesta. Intenționau să aibă trei copii. Aveau de ales între următoarele nume: Michael al III-lea, Edward, Anthony, Meghan, Ellie, Michaela. Pe acestea le aprobase Emma.

Mikey O'Brien era un bărbat fericit.

— Hei, scumpete!

Se sărutară. Mirosea a flori.

Sau presupuse că era miros de flori. Era un subiect cu care nu era familiar: nu avea grădinăritul în gene. Dar părea a fi ceva floral. Pe de altă parte, curând avea să devină foarte familiar cu acesta. Partea mirelui contribuia la cheltuielile de nuntă, iar familia lui, adică Mikey însuși, se ocupa de factura de la florărie.

— Cum a fost? o întrebă el.

Continuară să meargă împreună în direcția în care se îndrepta el, spre apartament.

— O, dragule! E grozavă. De-a dreptul grozavă. Nu încearcă să ne convingă să acceptăm lucruri pe care nu ni le dorim. Credeam că o va face și aveam de gând să îl asmut pe Mikey al meu cel mare și rău asupra ei. Dar, nu, nu, știe ce buget avem…

Deja o grămadă de bani, se gândi Mikey, dar nici vorbă să spună așa ceva cu voce tare.

— …și îl respectă. Adică… mai ții minte că organizatoarea Norei a convins-o să angajeze o formație din opt persoane?

O afurisită de orchestră.

— Dar Stacey nu m-a forțat. E de acord să avem un pianist, un chitarist, un basist și un toboșar.

Fusese oare de acord cu o formație din patru persoane? La nunta lui, Joey avusese doar un DJ și atât. Ieșise de minune.

Tăcu și de data aceasta.

De fapt, Mikey O'Brien nu prea știa nici de ce aveau nevoie de o organizatoare de nunți. Nu erau oare lucruri de care îți puteai da

seama și singur? Mai organizase petreceri de burlaci. Și un priveghi. Toate ieșiseră bine.

Dar Emma își dorea o organizatoare, pentru că sora ei avusese una, la fel și Nora, cea mai bună prietenă a ei de la spital. Așa că, iubitule, Mikey, te roooooog!

O, la naiba, desigur! Era *atât de* frumoasă…

Emma îl luă de braț și străbătură mai departe cartierul interesant, unde comercialul și rezidențialul coexistau în liniște. Două cvartale mai încolo, cotiră și o porniră spre apartamentul lor. Îi simți sânul atingându-i bicepsul.

Imboldul pe care-l simți acolo, jos, se indignă în el, cerându-i atenție, ca un cal care lovește pământul cu o copită.

Poate doar o jumătate de oră… în dormitor, pe canapea? Pe podeaua din sufragerie? Nu, își zise în sinea lui. Nu aveau timp. Trebuiau să se pregătească pentru întâlnirea cu părinții ei în Long Island.

Vântul mișcă crengile de deasupra lor și îi stropi cu o apă rece ca gheața. Mikey o scutură de pe umeri și se uită din întâmplare în spate. Observă un bărbat în urma lor, la circa nouă metri distanță, purtând o haină închisă la culoare, mănuși și o căciulă lungă, în formă de șosetă. Gravesend, în pofida numelui pe care îl avea, nu era îndeosebi de periculos. Dar *era* totuși New York. Trebuia să fii mereu atent. Insul acesta însă era pe cont propriu, fără o bandă. Privea în jos în timp ce mergea, spre ecranul telefonului. Cât se poate de nevinovat.

Ajunseră curând acasă. Cvartalul era puțin neîngrijit și avea nevoie să i se măture și să i se repare trotuarul. Și nu putea oare afurisitul de administrator de la apartamentul 368 să ia canapeaua verde și mucegăită de pe afurisitul de trotuar până când venea ziua în care se ridica gunoiul?

Altminteri, era un loc destul de plăcut.

Mergea pentru un an.

Planul.

Urcară cele cinci trepte până la ușa din față a blocului, o clădire cu patru etaje din gresie maronie, fără lift. Aici se opriră cât căută el cheile. O simți pe Emma trăgându-l mai aproape de ea, transmițându-i un mesaj clar, de neratat. Se răsuci și se sărutară din

nou, zăbovind. În regulă, calul nu mai lovea cu copita, ci era liber, alergând la trap pe câmpii.

Nunta era peste două săptămâni. Cine – în afară de mama lui – avea să observe că un copil urma să se nască exact opt luni și cincisprezece zile mai târziu?

Îi putea face față mamei lui.

— Hei, îi șopti el. Ce zici dacă…

Apoi, într-o clipită, bărbatul din spatele lor, bărbatul acela *nevinovat*, se năpusti asupra lor. Își trăsese căciula în formă de ciorap peste față, ca o mască de schi. Fir-ar al naibii să fie! Cu mâna înmănușată ținea un pistol pe care îl îndrepta spre capul Emmei.

— Dacă țipi, moare!

Bineînțeles că se auzi un țipăt.

Al lui Mikey, nu al logodnicei lui.

Mikey icni și-i spuse:

— Ține, ține! Ia-mi portofelul. Poți să-l iei.

— Șșșt! Șșșt! Intrăm.

Avea accent. Nu își dădea seama din ce țară sau cartier s-ar fi putut trage. De parcă și-ar fi ascuns accentul real, încercând să pară american.

— Scumpete, Emma, oprește-te!

— Nu, nu, găinușă! rosti bărbatul pe un ton tunător, apoi o apucă de mână, pe care o ținuse destul de mult la spate.

Telefonul îi căzu pe beton. Ținând în continuare pistolul îndreptat spre ei, se ghemui și îl ridică. Aplicația de formare a numerelor era afișată pe ecran și reușise să apese 9, 1 și 1, dar nu apăsase pe butonul de trimitere. Îl stinse de tot.

Când se aplecă spre el, Mikey simți miros de usturoi și ceapă în respirația lui și de aftershave pe piele.

— Sunteți mai isteți, *așa veți face?*

Inima începu să îi bată năvalnic, iar maxilarul îi tremură.

— Da, îi răspunse Mikey, așa vom face. Și acum, te rog, ascultă-mă! Intru eu. Dă-i drumul ei.

Bărbatul râse, părând sincer amuzat.

— Acum.

Cu mâini tremurânde, Mikey descuie ușa și intrară, apoi urcară scările spre apartamentul lor de la al doilea etaj.

CAPITOLUL 14

— Uite ce e, te rog, omule! Nu vrei să faci asta.

— Hm…

Intrusul păru să adulmece aerul în timp ce privea în jur prin apartamentul lor mic. Își întoarse privirea spre Emma, care plângea și își ținea mâna la gură. La început, Mikey avu impresia că intrusul se uita la pieptul sau la picioarele logodnicei lui, dar, nu, se concentra asupra mâinilor ei. Ba nu, doar asupra *uneia* dintre mâinile ei. Stânga.

Ce-ar fi putut să vrea de la ei? Nu aveau nimic. Ba chiar *mai puțin* decât nimic; erau deja înglodați în datorii din cauza planurilor de nuntă.

— Unchiul meu e polițist în Syosset, îi zise el. E un tip al naibii de dur. Ia ce vrei și ieși pe ușă. Și nu-i voi spune nimic despre tine.

— Polițist? Unchiul tău e polițist.

Mikey își dori să nu o fi spus. Speră să nu facă pe el. Se holbă la pistol.

— Iubitule, iubitule! icni Emma.

— E în regulă, scumpo. Apoi i se adresă intrusului: Haide, omule! Ce vrei? Nu am bani aici. Îți putem face rost de bani. Vreo două mii.

Deși știa că nu asta voia tipul. Era limpede că nu s-ar fi ales cu mare lucru de pe urma unei perechi ca ei doi, în Gravesend, Brooklyn. De fapt, voia să-l ucidă pe el și să o violeze pe Emma.

Dar Mikey urma să se asigure că a doua parte nu avea să se întâmple, orice ar fi trebuit să facă pentru asta. Bărbatul era înarmat și nu părea să îl deranjeze câtuși de puțin să îl folosească. Dar nu era uriaș. Ce-i drept, probabil că Mikey avea să moară, dar avantajele lui erau furia și afurisita de nebunie irlandeză care îl încercau. Furia aceea care, în puținele dăți în care își făcea apariția, devenea copleșitoare. Avea să plonjeze asupra lui și să se lupte cu el, apoi avea să-l rănească îndeajuns încât Emma să apuce să iasă pe fereastră sau pe ușă. Iar când bărbatul avea să-l împuște în cap, în stomac sau în inimă, sunetul scos de pistol avea să-l pună pe fugă.

Sau cine știe? Poate că avea să-l surprindă pe tip, reușind să-i ia arma, apoi să-l împuște în boașe, în cot și în genunchi, iar după o vreme, să sune la poliție. Să îl terorizeze așa vreo zece, cincisprezece minute.

Mikey se cutremură de furie. Nu se mai încăierase cu nimeni de opt ani, de când îl bătuse de-i sunase apa-n cap pe afurisitul ăla nemernic care râsese de sora lui mai mică, care avea sindromul Down. Individul era cu vreo cincisprezece kilograme mai greu decât el, dar se prăbușise ca o cutie de carton. Cu maxilarul rupt și umărul dislocat.

Acum, mișcă-te acum… Surprinde-l pe ticălos cât nu se uită la tine!

Bărbatul privi spre stânga, o clipită doar, și-l pocni pe Mikey în obraz cu arma. El simți o durere arzătoare și văzu o străfulgerare galbenă. Se împletici în spate, împiedicându-se de canapeaua care le aparținuse părinților lui și pe care el și fratele lui se jucaseră de-a avionul cu douăzeci de ani în urmă.

Emma țipă și dădu fuga spre el, îmbrățișându-l cu putere.

— Cretinule! țipă ea.

— Ascultă-mă bine, găinușă, bombăni bărbatul către Mikey. Știu ce vor face oamenii înainte să încerce să o facă. Sunt medium, nu știi? Ai avut vibrații de erou.

Intrusul se ridică și scoase din buzunar un cutter. Emma icni. Bărbatul împinse lama în afară cu degetul mare, apoi scoase cablul de la o lampă din priză și îl tăie. O îmbrânci pe Emma la podea și îl rostogoli pe Mikey pe burtă, legându-i mâinile la spate. Îi legă și Emmei mâinile, dar în față.

Îi forță pe amândoi să se așeze, apoi se așeză și el pe canapea.

— Te rog, te rog! strigă Emma. Ia-ne banii și pleacă! Bărbatul îi privi cu ochii lui albaștri și reci pe Mikey și pe logodnica lui.

— Tu! îndreptă cuțitul spre Emma. Dă-mi mâinile! Acum! Emma îl privi pe Mikey, care clătină din cap. Dar i le întinse oricum. Cea dreaptă deasupra.

— De ce aș vrea mâna aia? Găină proastă!

Emma începu să plângă și mai tare.

— Stânga. Vreau mâna *stângă.*

Îi apucă degetele și se holbă la inelul ei.

La *asta* se uitase mai devreme.

Mikey pricepu.

— Ești ucigașul ăla! Cel de la știri! Promitentul. Ai ucis perechea aceea de logodnici din centru! Te rog, domnule! Haide! Nu ți-am făcut nimic.

— Promitentul, șopti bărbatul, părând să savureze cuvântul.

Emma își plecă încet capul și lacrimile i se scurseră pe obraji, în nas și în gură.

— Dacă îl vrei, ia-l, bombăni Emma. E valoros.

— *Era* valoros, zise el.

Lovi piatra cu dosul cuțitului. Pe față i se citi disprețul.

— Nu valorează mult acum.

Mikey își dădu seama că individul stătuse la pândă lângă vitrina organizatoarei de nunți, așteptând să apară un cuplu de logodnici. Așa cum îi urmărise și pe cei doi ieri, în bijuteria din centru. O urmărise pe Emma până acolo. Intenționa să ucidă cupluri de logodnici. Așa spuseseră la știri.

— Te rog… dădu Mikey să spună.

— Șșșt! M-am săturat să spui asta. Tăcu preț de o clipă, apoi adăugă cu o voce joasă, maniacală: Știi ce-a fost asta?

Îi ridică mâinile și mai lovi o dată inelul. Tare.

Emma tresări din cauza impactului și icni.

— Ce vrei să spui? se bâlbâi ea.

Nu era răspunsul pe care îl voia individul.

De data aceasta urlă:

— Ai idee?

Emma își coborî privirea în pământ.

— Miliarde de ani… *Asculți?*

— Ascultăm, da, șopti Mikey rapid.

Emma încuviință din cap. Lacrimile i se prelingeau în continuare pe obraji. Atacatorul nu îi dădu drumul la mâini.

— Miliarde de ani în urmă este o bucată de carbon. Ca un cărbune. Exact ca un cărbune. Nimic. Nu era nimic. Doar bucăți negre la sute de kilometri sub pământ. Îngropate acolo. Ah, zise el și ochii îi luciră. Apoi ceva miracol se întâmplă. Așa cum se întâmplă copilul. Două mii de grade Celsius. Presiune uriașă, enormă, sute de mii de kilograme pe centimetru. Și în miliardele de ani, ce se

întâmplă? Cel mai perfect lucru din lume este creat. Diamant. Inima pământului. Diamantele sunt inima pământului. Cunoașteți pe Iisus?

Emma încuviință din cap.

— Suntem catolici.

— Iisus este răscumpărătorul, zise el.

— Da, încuviință Mikey.

— Diamantele răscumpără păcatele pământului.

Se lăsă pe spate, îndreptând lent lama triunghiulară a cuțitului când spre un prizonier, când spre celălalt.

Nebunul naibii!

Deși stătea jos, cu mâinile legate la spate, Mikey calcula unghiurile. Cu mai multă grijă de data asta.

Atacatorul continuă:

— Acum este violată, este distrusă. Inima pământului este bucata de rahat de pe degetul tău.

— Îmi pare rău. Eu nu am… Noi nu am vrut așa ceva.

Îi ridică mâna la lumină.

— Vezi?

Din piatră se refractă o explozie de lumini colorate, precum cele create de o prismă.

— Se numește foc, șopti el. Focul acela este furia lui Dumnezeu pentru că ai luat miracol și l-ai tăiat în dinți mici pentru degetul tău.

— Îmi pare atât de rău…

Fără îndoială, Emma se gândea ce să spună ca să-l convingă că nu se făceau vinovați de o astfel de ticăloșie.

Era în zadar însă. Bărbatul era ca un avion prăbușit, ca o explozie a unui rezervor cu propan, ca un infarct. Nu te puteai înțelege rațional cu el.

Apoi se liniști și se lăsă pe spate, părând, aparent, mulțumit de sine.

— Doar fac misiune. Dreptate pentru Dumnezeu, dreptate pentru pământ. Ieri am salvat diamante mari înainte să fie tăiate. *Și* ucid acest om îngrozitor ca să nu mai pângărească alte pietre. În India, unde diamantele descoperite prima dată era păcat să le tai. Ar fi trebuit să știe asta. Și-a trădat poporul. A plătit pentru asta.

— Mă doare!

— O, biată puicuță, îi răspunse el sarcastic. Nebunul o mângâie pe deget și privi inelul. Spun poveste, turturelelor! Vă spun poveste. După criza economică și război, nimeni nu cumpăra inele de logodnă. Nu bani, nu timp pentru logodnă! Doar căsătorie, poc, copii, mutare în suburbii. Fericiți, fericiți. Ah, dar De Beers, compania de diamante, a avut cea mai cunoscută reclamă din toate timpurile: „Un diamant este pentru totdeauna”. Și afacerile au revenit. Toți au cumpărat diamante! *Trebuia* să ai diamant sau soțul tău era un ticălos și oamenii râdeau de tine. Și toate acele pietre, pietre frumoase, au fost tăiate, și tăiate, și tăiate.

În ochi i se citea furia și un rânjet demonic i se creionă pe față.

— Gândesc că și altceva e pentru totdeauna.

Îi îndreptă degetul pe care avea inelul și apăsă cuțitul la baza lui.

Sfântă Maica Domnului… O să-i taie degetul înainte să ne ucidă!

Ucigașul prinse cuțitul cu mâna dreaptă și o apucă mai strâns de deget cu stânga. Când se aplecă în față însă, Emma țipă aprig și se răsuci. Bărbatul își pierdu priza, iar Emma căzu pe spate. Bărbatul se năpusti cu lama cuțitului asupra ei, dar rată.

Atunci Mikey, sprijinindu-se de podea, îl lovi pe bărbat cu ambele picioare, cât de tare putu, folosindu-și fiecare strop de energie din picioarele puternice. Bărbatul se rostogoli de pe canapea și se izbi de o etajeră. Se lovi la cap și rămase amețit, mijind dureros ochii.

Emma, care avea mâinile legate în față, se ridică în picioare cu ușurință.

— Fugi! Acum! Du-te! îi strigă Mikey, căznindu-se să se ridice.

Ar fi vrut să plece doar ea. Planul lui improvizat presupunea să se năpustească asupra nebunului și să îl sfârtece cu dinții sau să-i rupă degetele. Avea să moară, dar măcar iubirea lui avea să scape.

Emma nu ezită. Dar nu se îndreptă spre ușă, ci îl apucă pe Mikey de umăr și îl ridică în picioare.

— Nu!

— Ba da! strigă ea.

Mikey îl văzu pe atacator ștergându-și lacrimile de durere din ochi și apucându-se de cap, unde se lovise. Aveau doar câteva secunde la dispoziție ca să fugă, înainte să reușească să se concentreze. O luară la fugă împreună spre ușă. Emma prima, care deschise rapid ușa. Apoi ieșiră pe hol, exact în clipa în care o împușcătură uimitor

de zgomotoasă răsună în spatele lor și un glonț, care rată capul lui Mikey cu mai puțin de treizeci de centimetri, se înfipse în zidul opus.

Fugiră spre scările de la capătul holului, care aveau să îi ducă direct spre ușa de la intrare și spre stradă.

Bineînțeles, dacă bărbatul avea să-i urmărească pe hol, putea să-i împuște ușor în spate în timp ce coborau scările. Dar nu aveau altă opțiune. Cel puțin aici, în clipa asta, se gândi Mikey isteric, erau mai puțin morți decât în apartamentul lor.

Se poziționă în spatele Emmei în timp ce coborau câte două trepte deodată spre antreu.

Ea ajunse prima jos și ieși în fugă pe ușa de la intrare, ținând-o deschisă. Chiar atunci însă, Mickey căzu.

Pe a treia treaptă de jos își pierdu echilibrul și, pentru că nu-și putea folosi mâinile, se prăbuși cu putere într-o parte, apoi se rostogoli pe burtă, lemnul sfâșiindu-i pielea de pe obraz și de pe bărbie, lăsând în urmă răni pulsânde.

Emma strigă:

— Nu, iubire!

— Du-te! strigă el.

Dar Emma îl ignoră încă o dată. Înaintă și se ghemui ca să-l ajute pe Mikey să se ridice.

Deasupra lor se auzi o ușă trântindu-se și scârțâitul pardoselii. Mickey știa cu exactitate locul, aflat chiar la ieșire din apartamentul lor, unde scândura desprinsă scotea zgomotul acela. Însemna că ucigașul avea să se apropie de partea de sus a scărilor.

Avea să țintească spre ei.

Dintr-o săritură aprigă, Mikey se ridică în picioare. Trecu în spatele ei și îi strigă:

— Fugi!

Se rugă ca trupul lui să o ferească de gloanțe și să le oprească, dându-i dragostei lui, iubitei lui frumoase, o șansă să fugă, teafără, în stradă.

CAPITOLUL 15

Saul Weintraub fusese ucis în casa lui, în alcovul de la w/ intrare, care măsura o idee mai mult de un metru pătrat.

Făptașul 47 intrase pe o fereastră descuiată de la demisol, urcase scările, îl împușcase pe Weintraub de trei ori, o dată în față și de două ori în piept, după care fugise pe ușa din față. Știa că așa se petrecuseră lucrurile deoarece ucigașul lăsase urme umede, de la burnița de afară, creând un traseu direct de la intrarea în casă până la ieșirea din ea.

Deși Weintraub nu fusese torturat cu cuțitul, fusese în schimb bătut cu pistolul, din câte se părea, întrucât nu existau obiecte contondente în casă care să fi putut provoca rănile respective; niciunul dintre cele găsite de Sachs nu prezenta urme de sânge sau de țesut. Bănuia că Weintraub fusese lovit pentru a dezvălui ce spusese poliției sau cine era V.L. Mai era o variantă posibilă: ca ucigașul să-i fi cerut ceva. Haina lui Weintraub era întinsă lângă el și unul dintre buzunare era întors pe dos, de parcă ucigașul i-ar fi cerut să-i dea ceva.

Sau să fi fost oare doar pentru că Weintraub, pregătindu-se să iasă din casă și să meargă spre mașina de poliție, își scosese mănușile din buzunar? Și ele se aflau în apropierea lui.

Îmbrăcată în combinezonul alb, încălțată cu acoperitorile pentru pantofi, cu gluga trasă și mănușile de culoarea albăstrelelor puse pe mâini, cerceta cu atenție casă, în timp ce doi tehnicieni responsabili pentru colectarea dovezilor, pe care îi cunoștea de la sediul central, analizau locațiile secundare: curtea din spate, aleea și trotuarul pe unde era posibil să fi intrat și apoi să fi fugit făptașul. Sachs era optimistă că aveau să găsească dovezi în spate, în apropierea ferestrei pe unde intrase, dar slabe șanse să găsească indicii relevante pe trotuarul din fața casei. Fiind foarte circulat, cu siguranță se depuseseră mii de fragmente de urme de substanțe, mizerie, noroi, gunoaie, excremente și urină de animale.

Îi trimise pe câțiva dintre ofițerii pe care Ben Kohl îi desemnase pentru cercetarea zonei să vadă dacă existau martori și să caute dovezi pe o distanță de trei sau patru cvartale în direcția în care fugise făptașul. Știa pe unde plecase, pentru că o femeie care plimba un câine îl văzuse alergând dinspre casa lui Weintraub, imediat după ce se auziseră împușcăturile. Își dăduse jos căciula

sau o mască și femeia văzuse că era alb, cu părul scurt și deschis la culoare.

Sachs puse cap la cap lucrurile pe care le descoperise. Niciuna dintre dovezi nu părea îndeosebi de utilă. Urmele de pantofi păreau identice, la fel și fibrele: de la mănuși și masca de schi.

Trei cartușe de alamă folosite. Fiocchi de nouă milimetri: probabil la fel ca acela cu care trăsese în martorul din centru, deși acolo luase cartușul folosit. Dacă aici le lăsase, însemna că se grăbise, probabil din pricina zgomotului produs de împușcături. Gloanțele pe care le găsise fuseseră de asemenea ejectate la ceva distanță, sub mobilă.

Se auzi pârâitul unei stații radio Motorola prinsă la centura unui ofițer din apropiere. Nu reuși să audă transmisia, dar bărbatul răspunse folosind microfonul prins în dreptul umărului, apoi veni spre Sachs.

— Doamnă detectiv? Unul dintre ofițerii care cercetează zona a găsit ceva într-o scurgere pluvială. Două cvartale într-acolo, zise el arătând în direcția în care fugise făptașul. Nu a vrut să se atingă de ea. E ceva ce seamănă cu o haină.

Sachs apucă echipamentul de colectare și străbătu trotuarul, dând din cap către curioșii și spectatorii îngrijorați și evitând întrebările. O femeie întrebă:

— A fost o crimă motivată de ură?

— Investigăm, îi zise Sachs și își văzu de drum.

După două cvartale încetini, întrucât nu mai văzu alți polițiști. Oare înțelesese greșit? Dar privi apoi pe o străduță lăturalnică și văzu un ofițer de patrulă, o femeie de origine hispanică spre treizeci de ani, făcându-i cu mâna. Sachs se întoarse și i se alătură.

— Doamnă ofițer.

— Doamnă detectiv.

Femeia solidă avea o față frumoasă, rotundă. Și se machiase cu grijă în dimineața aceea. Sachs era încântată să vadă că ofițerul M. López reușea să își echilibreze înclinațiile personale cu profesia. Acest lucru mărunt îi dădu de înțeles lui Sachs că femeia urma să aibă parte de o carieră lungă ca polițistă.

— Mă îndreptam spre sud, așa cum ne-ați zis, dar m-am gândit să încerc și pe aici. E o scurtătură către metrou, care se află un cvartal

mai încolo. Nimeni nu a auzit zgomot de cauciucuri demarând după împușcături, așa că m-am gândit că poate a luat metroul.

Dacă lua un metrou al companiei Metropolitan Transportation Authority, un criminal avea șanse să se îndepărteze de locul faptei mai rapid decât ar fi făcut-o într-un Ferrari.

— Și, întrucât a fost zărit de martora aceea, de femeia care plimba câinele, m-am gândit că, în locul lui, m-aș fi debarasat de haină. Am căutat în coșurile de gunoi și în scurgerile pluviale, zise ea, arătând spre grilajul de lângă picioarele ei. Pare a fi un articol de îmbrăcăminte acolo. Nu m-am atins de el.

— Foarte bine. Sachs așeză un număr lângă grilaj și îl fotografie chiar ea cu telefonul. Ai…

— Am cercetat apartamentele din zonă. Nu l-a văzut nimeni.

Sachs îi zâmbi. Se aplecă și lumină deschizătura cu lanterna ei Maglite. Era o bucată de material textil închis la culoare și nu părea a fi ud, ceea ce însemna că nu se afla acolo de multă vreme. În ziua aceea burnițase continuu.

Își puse mănușile și scoase articolul de îmbrăcăminte. Era o haină de lână, destul de nouă. Făptașul 47 purtase una asemănătoare, conform sesizării anonime primite de poliție și filmulețului de la magazinul de pe strada 47, de lângă clădirea lui Patel.

— Nu știu sigur dacă e a lui, zise López. Poate că ați putea preleva reziduuri de praf de pușcă de pe mânecă, ca să vă asigurați.

Ceea ce și avea de gând să facă. Sachs puse haina într-o pungă și căută prin scurgere, dar nu mai găsi altceva.

— Ce metrou?

López îi spuse, iar Sachs își notă numerele.

— Mulțumesc, doamnă ofițer. Bine lucrat.

— Voi continua să cercetez zona.

— Mulțumesc. Trimit și un echipaj ECT. Îi poți ajuta. Și voi trimite o notă pentru dosarul tău.

Femeia încercă să-și mascheze bucuria.

— Apreciez.

Sachs încercui zona cu bandă galbenă. Sună apoi la sediul central al CSU, cerând să vorbească imediat cu un tehnician responsabil pentru colectarea dovezilor pe care îl cunoștea. Îi spuse bărbatului poziția scurgerii pluviale și îi ceru să cerceteze locul mai amănunțit.

Echipa avea să utilizeze camere cu fibră optică și lumini ca să verifice scurgerea și ca să vadă dacă făptașul, în caz că era într-adevăr vorba despre el, aruncase și masca sau altceva.

Sachs se întoarse la locul faptei, casa lui Saul Weintraub, și văzu că, în mare, mulțimile de oameni se împrăștiaseră. Își dădu jos combinezonul și mănușile și făcu adnotații privind lanțul de custodie pe cartonașe.

Apoi îi vibră telefonul. Aruncă o privire la numele apelantului.

— Rhyme… Am terminat aici. Voi aduce dovezile…

— Sachs.

Din tonul vocii lui, era limpede că se ivise o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-le tehnicienilor să aducă dovezile la mine. Tu trebuie să ajungi în Gravesend.

— Brooklyn?

— Da. Făptașul nostru nu pierde deloc vremea, Sachs. Mai ai un loc al faptei de procesat.

CAPITOLUL 16

Lui Lincoln Rhyme îi plăceau materialele textile. Când erau cusute sub formă de haine, structura aceea complexă divulga statura făptașului, posibil vârsta lui și poate chiar și locul în care fusese ținută, iar deseori, de unde fusese achiziționată. Putea lăsa în urmă fibre mai rapid decât năpârlea un labrador. Ba chiar mai mult de atât, textilele captau și rețineau urme probatorii și, în cazuri rare, amprente. Ca să nu mai pomenim că putea fi precum un burete care absorbea și depozita cea mai minunată dintre substanțe: acidul dezoxiribonucleic, cunoscut și ca
ADN. Trei litere care, așa cum le spunea Rhyme într-o manieră teatrală studenților lui de la criminalistică, însemnau vești proaste pentru făptași.

Rhyme îl urmări pe nici Cooper procesând haina aruncată de Făptașul 47 în scurgerea pluvială din Queens.

Știau precis că haina îi aparținea, deoarece conținea urme de reziduuri de praf de pușcă având o compoziție care coincidea cu

aceea a reziduurilor de pe cadavrul lui Weintraub și din locurile faptelor din clădirea lui Patel din Districtul Diamantelor. Cooper descoperise lângă cadavrul lui Weintraub și urme din aceeași pulbere de rocă precum cea găsită în atelierul lui Patel: kimberlit. Substanța se dovedea utilă. Glonțul care nimerise piatra împrăștiase o cantitate semnificativă de pulbere de piatră și de cioburi micuțe în tot atelierul lui Patel, unele dintre ele aterizând pe făptaș. Asta funcționa ca un marker care făcea legătura între el și anumite locuri și contacte.

Principiul lui Locard, numit astfel după Edmond Locard, criminalistul francez, susținea că, în cadrul oricărei interacțiuni dintre un infractor și o victimă sau un infractor și un loc al infracțiunii, avea loc un transfer de materie. („Orice contact lasă o urmă.”) Dacă criminalistul era suficient de sârguincios și de isteț, putea găsi substanța cu pricina, stabilind ce era. Desigur, nu însemna că avea să se ducă drept la făptaș, dar te putea îndruma pe drumul cel bun.

Kimberlitul acesta, un exemplu perfect de materie în accepțiunea lui Locard, devenise un partener de ajutor în căutarea făptașului.

— Amprente? întrebă Rhyme.

— Negativ, îi răspunse Cooper. Examinase fiecare centimetru al hainei cu o sursă de lumină alternativă, apoi încercase depunerea în vid cu aur și zinc, metode care scoteau uneori în evidență amprentele de pe materialele textile. Ei bine, procedeul avea mereu o șansă scăzută de reușită în cazul hainelor.

— Trimite mostre în Queens pentru ADN ȘI ADNt, îi zise Rhyme.

— Am depus deja solicitarea, răspunse Cooper.

Cel mai probabil, haina conținea o mostră de ADN. Transpirație, salivă, lacrimi sau, cum se mai întâmplase în cazul unor haine de exterior, o cantitate semnificativă de spermă. Dacă așa stăteau lucrurile și în cazul de față, era posibil să identifice profilul ADN în CODIS sau într-o bază internațională și să afle identitatea suspectului. Iar dacă nu aveau să găsească fluide sau țesuturi în cantități semnificative, tot aveau să fie celule epiteliale, care ar fi putut fi folosite pentru o analiză a ADN-ului tactil. Tehnica nu era la fel de exactă precum o analiză ADN completă, necesitând doar șase celule epiteliale și putând da rezultate fals pozitive. Dar nu aveau să

o facă pentru procesul penal, ci doar pentru a obține o pistă în vederea descoperirii identității făptașului.

Cooper introduse haina într-o pungă pentru dovezi și, întrucât nu o făcuse mai devreme, își adăugă numele pe cartonașul cu lanțul de custodie. Lăsă punga lângă ușa de la intrare, pentru a fi ridicată de o echipă de la unitatea de analiză a ADN-ului din Queens.

Etichetele cu marca fuseseră tăiate – o mișcare isteață. Era, în mare, o haină de bărbat, de mărime medie. După cusături, probabil era produsă în serie într-o țară din lumea a treia. Cu siguranță se vindea într-o mie de magazine din toată țara. Nu aveau să găsească piste utile pe filiera aceea.

Cooper puse mostrele de fibre prelevate din haină în pungi pentru dovezi, împreună cu fibrele găsite în buzunare: unele din bumbac negru, foarte asemănătoare cu cele găsite în magazinul lui Patel, de la mănuși, și unele din poliester, de la mască.

Apoi sună ofițerul de patrulă Ron Pulaski, care îi spuse că încă nu reușise să dea de misteriosul V.L. Rhyme își aminti că investigatorul de la compania de asigurări îi avertizase în legătură cu acest lucru: reticența celor din comunitatea diamantelor de a vorbi cu străinii, precum și o tendință naturală de a nu se implica într-un caz în care făptașul nu se sfia să folosească un cutter și o armă.

— Continuă să-l cauți, îi spuse el recrutului, apoi închiseră.

Refuzul lui V.L. de a contacta poliția îl nedumerea. Da, cu siguranță era speriat că ucigașul putea să-l ia cumva în vizor, dar, în general, un martor ar fi apelat imediat la ei pentru protecție… Și ar fi ajutat la prinderea făptașului. Era curios și faptul că nici prietenii și nici familia lui nu contactaseră poliția. Cu siguranță îi spusese cuiva că dăduse nas în nas cu făptașul. Era tânăr. Precis avea familie.

Bineînțeles, era posibil și să fi murit din pricina rănilor provocate de fragmentele de piatră. Nu păruseră grave, dar Rhyme cunoscuse și victime împușcate grav, care se plimbaseră și se purtaseră normal ore întregi, înainte să se prăbușească în genunchi și să moară.

Era posibil și ca făptașul să îl fi găsit, așa cum îl găsise pe Weintraub, să îl fi ucis și să se fi descotorosit de cadavru. Dar, în oricare dintre cazurile menționate mai sus, s-ar fi așteptat măcar să fie dat dispărut. Iar când Cooper verificase secțiile de poliție – ce-i drept, pe fugă –, nu găsise nimic de genul.

Tehnicianul privi la microscop.

— Urme de substanțe pe haină: iar kimberlit. Și un material vegetal. Două tipuri. Unul de la frunze și iarbă, similar cu mostrele de control pe care le-a prelevat Amelia din jurul scurgerii. Era de așteptat. Dar sunt și alte particule unice.

— Ce sunt?

— Stai așa! Răsfoi imaginile făcute la nivel celular din baza de date de horticultură pe care Rhyme o crease pentru NYPD cu ani în urmă și la întreținerea căreia încă ajuta. Îi plăcea la nebunie să folosească plantele ca markeri criminaliști.

— Ceva care se numește… Da, sunt destul de convins că se numește *coleonema pulchellum.* Adică tufă de confetti. Nu este o plantă indigenă în zona noastră, căci provine din Africa, dar este des întâlnită la noi ca deodorant și în potpuriuri.

Era posibil ca făptașul să fi fost recent într-un magazin de suvenire. Sau oare locuia într-un apartament în care avea o problemă cu mirosurile înțepătoare?

— Cartușul, îi zise Rhyme.

Cooper, care era certificat de AFTE, Asociația Examinatorilor de Arme de Foc și Instrumente de Lucru, se concentră asupra celor două cartușe de nouă milimetri pe care le colectase Sachs. Gloanțele în sine, care rămăseseră toate înfipte în cadavrul lui Weintraub, aveau să fie trimise de la cabinetul medico-legal, după efectuarea autopsiei. Ținând cont de faptul că era un caz urgent, doctorul care efectua autopsia fotografiase unul dintre gloanțe și îi trimise imaginea lui Cooper. Conform analizei preliminare, fusese tras cu arma folosită în împușcăturile din magazinul lui Patel. Nu era de mirare, ținând cont că reziduurile de praf de pușcă erau aproape identice; praful din toate gloanțele ar fi provenit în mod normal din același lot al producătorului.

— Amprente pe cartuș? întrebă Rhyme.

Cooper clătină din cap.

Nici asta nu era o surpriză.

Cooper trecu apoi peste lista cu urme și substanțe minore pe care le colectase Sachs.

— Rumeguș, motorină, metale folosite în sudură. Păcură, agent frigorific pentru aparatul de aer condiționat. Și triclorbenzen. Nu știu

ce e.

— E folosit ca pesticid, cred. Sau era folosit înainte. Primejdios rău. Caută informații despre el.

Cooper citi dintr-o alertă guvernamentală de mediu:

— „Triclorbenzenul are diverse utilizări. Este un agent intermediar, un constituent esențial în producția de erbicide, substanțe care distrug buruienile sau previn creșterea lor. Mai este folosit și ca solvent, pentru dizolvarea de ceruri, grăsime, cauciuc și anumite tipuri de plastic, precum și ca lichid (acest lichid este un conductor foarte slab sau chiar un izolator de electricitate).” Și da, ai dreptate, înainte era folosit pentru distrugerea termitelor.

Acest lucru sugera că făptașul lor se aflase într-o fabrică, într-o clădire veche, într-un subsol, într-un atelier de reparații sau pe un șantier de construcții. Sau în apropierea acestora. Era o observație bună, dar nu deosebit de utilă încât să-i ajute să-l localizeze.

Cooper primi un apel și discută scurt cu interlocutorul, după care se duse spre calculator și accesă contul de e-mail.

— L-am primit, zise el la telefon, apoi închise.

— Ce e?

— Amelia a trimis o echipă de colectori de dovezi să caute în jurul scurgerii în care a găsit haina. Au tras lozul cel mare.

— Mai exact?

— Un card de metrou.

— Așa. Dar e al lui?

— Aș zice că da. Nu se afla acolo de mult timp, îi răspunse Cooper. Era ud, dar nu foarte rău. La fel ca haina.

În 2003, fisele pentru plata autobuzelor și a metrourilor din oraș fuseseră înlocuite de cardurile de călătorie emise de Metropolitan Transportation Authority. Lui Rhyme îi plăceau la nebunie cardurile, pentru că fiecare dintre ele avea un identificator unic, așa că se putea stabili punctul de plecare al fiecărui călător cu metroul. Dacă adăugai la asta acoperirea CCTV extinsă a MTA-ului și algoritmii de recunoaștere facială, puteai uneori să estimezi în mod rezonabil unde și când coborâse călătorul cu pricina.

— Scanează chiar acum datele și le vor trimite separat.

Bineînțeles, mai mult ca sigur Făptașul 47 nu își folosise cardul bancar pentru a realiza achiziția, dar, dacă îl folosise ca să

călătorească, era posibil să reușească să obțină câteva imagini faciale clare de când îl folosise în vreo stație.

— Amprente sau ADN pe card? întrebă Rhyme.

— Negativ. Amprente de mănuși textile.

Rhyme oftă.

— Au mai găsit ceva în scurgere?

— Nu.

Rhyme se uită la diagrama cu dovezi. Faptele scrise pe aceasta – precum și cele care lipseau – dovedeau ceea ce Rhyme știa deja: Făptașul 47 era neobișnuit de isteț – nu lăsa niciodată amprente, dezactiva camerele video, scăpa de haine când era văzut, purta mască de schi sau privea în direcția opusă camerelor de supraveghere, depunea eforturi mari ca să elimine martorii și să curețe totul după jaf.

Dar Lincoln Rhyme era obișnuit să fie pus la încercare de făptașii inteligenți. Se gândi la cel mai genial cu care se confruntase vreodată: Charles Vespasian Hale, poreclit „Ceasornicarul”. Numele i se trăgea atât de la obsesia pentru ceasuri, cât și de la faptul că infracțiunile lui erau planificate cu precizia unui mecanism de ceas. Omul era ca un supermarket de servicii criminale, disponibile pentru oricine putea plăti onorariul substanțial pe care îl tarifa: de la atacuri teroriste până la crime, răpiri, furturi banale și orice alt serviciu din aceleași categorii. (Inclusiv evadări din închisoare, se gândi Rhyme cu ciudă, căci așa simțea mereu când se gândea la Hale. Individul era încă pe fugă, după ce evadase din închisoarea în care îl aruncase Rhyme.)

Îl auzi pe Thom lăsând pe cineva să intre în casă și, după câteva clipe, Lon Sellitto păși în salon și își dădu jos haina.

— E al naibii de frig afară. E ridicol. Doar suntem în martie. Ai mai văzut vreodată o lună martie ca asta?

Rhyme ignora de obicei conversațiile despre vreme. Făcu la fel și acum, informându-l pe detectiv despre progresele înregistrate.

Sellitto făcu o grimasă.

— Cei de la primărie nu vor fi fericiți. Trebuie să ne mișcăm mai repede.

— Spune-i lui Patruzeci și șapte să fie mai cooperant.

— Linc. Nu i-am spus englezului despre S. și V.L. Iar unul dintre ei a murit. Hai să-l punem și pe el să-l caute pe protejat! Ce zici?

Rhyme ridică din umeri. Era printre puținele gesturi de care era capabil corpul lui.

— În momentul de față, sigur.

Sellitto apelă numărul de telefon de pe cartea de vizită a lui Ackroyd și îl întrebă dacă putea veni până acolo. Încheie apelul rapid.

— Va ajunge curând.

Dinspre computerul lui Cooper se auzi alerta de la contul de e-mail.

— Imagini din tranzit. CCTV.

Rhyme îi explică lui Sellitto despre cardul de metrou.

— Fir-ar! E de bine.

Sistemul de tranzit din orașul New York era controlat de două forțe de poliție separate. Poliția din cadrul Metropolitan Transportation Authority se ocupa de aplicarea legii pentru cea mai mare parte a transportului de suprafață din regiune, inclusiv unele districte periferice. Biroul de Tranzit al NYPD-ului păzea pasajele subterane.

În mesajul trimis de un ofițer al Biroului de Tranzit de la sediul central din Brooklyn, de pe strada Schermerhorn, se preciza că era un card cu o singură călătorie, cumpărat cu numerar. Fusese folosit cu două zile în urmă.

— S-a urcat în tren în Brooklyn, în stația de lângă Cadman Plaza. Nu știu dacă sau unde a schimbat liniile sau a coborât, dar, inițial, se îndrepta spre Manhattan. Trenurile respective l-ar fi dus destul de repede până pe strada 42.

— La scurtă distanță pe jos de Patel, bombăni Sellitto.

În ziua dinaintea crimelor. Poate că supraveghease locul sau poate că verificase paza.

Cooper continuă să citească.

— Tipii de la RTCC spun că ar trebui să verificăm o chestie ciudată.

NYPD făcea parte din Sistemul de Supraveghere Dominial, un sistem de supraveghere care includea o rețea de aproape șapte mii de camere CCTV răspândite în tot orașul, circa două treimi dintre acestea fiind deținute de companii private și persoane fizice, care

conferiseră acces poliției. O mulțime de polițiști urmăreau monitoarele din cadrul Centrului pentru Infracțiuni în Timp Real din One Police Plaza. Software-ul era atât de sofisticat, încât putea marca automat „un pachet suspect” sau putea identifica și urmări potențialii suspecți cu date minime precum „un metru optzeci și doi, conformație medie, haină albastră”.

RTCC extrăseseră înregistrările video din stația de metrou din momentul și dinaintea folosirii cardului.

— Ciudat? murmură Rhyme.

Cooper tastă ceva și pe ecran apăru un videoclip color și la rezoluție destul de bună. Definiție medie.

— Uite-l pe călător, zise tehnicianul, arătând spre o siluetă de pe monitor.

Părea asemănătoare celeilalte imagini a făptașului, de pe strada 47, imediat după omoruri. Haina era la fel ca aceea pe care tocmai o analizaseră. Pe cap avea o căciulă neagră și lungă, în formă de ciorap, pe care o putea transforma în mască de schi. Și, desigur, își ținea capul plecat în timp ce valida cardul.

— Și uite camera de supraveghere MTA dinspre stradă, de lângă gura de metrou. Cinci minute mai devreme, când se apropie de stație.

Cooper rulă înregistrarea de câteva ori.

— Ce face? murmură Sellitto. Nu pricep.

Ce ciudat…

Patruzeci și șapte se apropiase de metrou chiar de vizavi, însă apoi se oprise brusc, se răsucise și se întorsese în direcția din care tocmai venise. După aceea schimbase din nou direcția și continuase să se îndrepte spre stație.

— E un coș de gunoi acolo, zise Rhyme. Se întoarce ca să arunce ceva. Ce e? Ceva galben. Ținea în mână ceva galben. Cu portocaliu. Văd și portocaliu. Dar ce? Mai rulează o dată.

Cooper rulă din nou înregistrarea.

— M-am prins, spuse Sellitto.

— Ce? întrebă Rhyme.

— Uitați-vă ce e în spatele lui!

„Ah”, se gândi Rhyme, încuviințând din cap. Pricepu și el. Pe partea cealaltă a străzii se afla un șantier de construcții. Mai mulți

muncitori purtau veste reflectorizante portocalii și căști de protecție galbene. Aceeași nuanță precum cea din mâna lui Patruzeci și șapte.

— Iese din șantier, își dă jos casca de protecție și își pune căciula, zise Sellitto. Vrea să arunce casca și vesta, dar nu găsește un coș de gunoi în fața gurii de metrou. Se întoarce și găsește un coș. Apoi se duce să ia trenul.

— Nu e muncitor: e îmbrăcat în haine de stradă și nimeni de pe un șantier nu ar arunca o cască de protecție.

— Pun pariu că a furat casca și vesta ca să intre pe șantier. Dar de ce?

— Pentru a se întâlni cu cineva care lucrează acolo, zise Rhyme. E o variantă.

— Și mai e o variantă, zise Sellitto. Stația e aproape de clădirile guvernamentale, nu-i așa?

— Cadman Plaza, zise Cooper. Străzile sunt pline de camere CCTV: poliție, clădiri federale, tribunale, birouri administrative. Ca să ajungă la stație pe oricare alt traseu, în afară de șantier, ar fi trebuit să treacă pe lângă zeci de camere de supraveghere.

— *Locuiește* la sud de șantierul de construcții? întrebă Sellitto.

— Nu, nu poate fura căști de protecție ca să intre pe ascuns pe șantier de fiecare dată când vrea să ia trenul, zise Rhyme. Aș zice că mai degrabă s-a întâlnit cu cineva. Poate că de acolo și-a luat arma? Poate a vorbit cu cineva să-i tăinuiască pietrele brute?

Deși nu se mai întâmpla la fel de des ca în trecut, industria construcțiilor din orașul New York era dominată de oameni care aveau legătură cu crima organizată.

Sellitto îl sună pe supraveghetorul RTCC și îi dădu datele de identificare ale înregistrării video. Acesta avea să-i pună pe ofițeri să verifice camerele de supraveghere de pe stradă în cvartalele din zonă, pe o perioadă de o oră înainte ca făptașul să valideze cardul. Căutarea avea să vizeze un bărbat care se potrivea descrierii generale, filtrată după „care poartă sau cară o cască de protecție galbenă și o vestă portocalie”.

În timp ce îl privea pe nici Cooper adăugând cele mai recente detalii despre caz pe tabla albă, Rhyme se întrebă:

— De ce? De ce faci asta?

— Răspunsul e simplu, se auzi o voce melodioasă de femeie.

Rhyme se întoarse. Nu își dăduse seama că Amelia Sachs revenise din Brooklyn. Sau că rostise întrebările cu voce tare.

— Și anume? întrebă el.

— E nebun de legat!

CAPITOLUL 17

Își petrecuse noaptea în aeroport. LaGuardia – la distanță de două drumuri cu autobuzul.

Vimal Lahori se ghemuise în spatele vehiculelor, tresărind de fiecare dată când îl duruse rana din cauza hurducăturilor.

Găsise un scaun în zona de așteptare, lângă ghișeele de bilete, ca și cum ar fi plănuit să facă check-in-ul pentru un zbor timpuriu, după o anulare a unui alt zbor. Era unul dintre cei doisprezece călători strămutați. Nimeni nu-l băga în seamă.

Vimal ar fi preferat să se afle în Autoritatea Portuară, locul lui preaiubit, dar bănuia că acesta avea să fie supravegheat de poliție. Și mai era și ucigașul, care ar fi putut să colinde încă străzile din centru. Visase mult, în mare parte coșmaruri, deși nu își putea aminti imaginile specifice. Se trezise cu amintirea picioarelor domnului Patel în minte și lacrimile îi șiroiseră pe obraji preț de câteva minute. Apoi se forțase să se ridice și să se spele la baie. Acolo, într-o cabină, verificase din nou rana. Îl ustura și era înconjurată de o vânătaie uriașă, dar nu părea umflată sau infectată. Schimbase cu neîndemânare pansamentul, pentru că îi era greu să ajungă la rană, și stropi totul cu betadina rece.

Acum, după încă un drum cu autobuzul, străbătea cu capul plecat un trotuar din Flushing, Queens. Găsi locul pe care îl căuta, o bijuterie cu vânzări en-detail și en-gros de pe o stradă aglomerată – Bijutierii N&B. Intră și se duse spre vânzătoare, o femeie sud-asiatică tânără și rotunjoară.

— Domnul Nouri a ajuns?

— E într-o întâlnire.

— L-ai putea anunța că Vimal Lahori ar vrea să-l vadă?

Femeia aruncă o privire spre hainele lui șifonate și prăfuite și apelă pe cineva. Apoi închise.

— Coboară în cinci minute.

Vimal îi mulțumi și începu să se plimbe prin magazin. Era duminică și se deschisese de curând, la prânz, așa că încă nu erau clienți prezenți, ci doar un paznic înarmat care se holba la tavan în gol.

Vimal se uită la bijuteriile din vitrine, expuse în spatele sticlei groase. Bijuteriile pe care domnul Nouri alesese să le prezinte acolo erau de diverse stiluri, mărimi și prețuri, fiind menite să atragă potențiali cumpărători cu gusturi și bugete diferite.

Unii veneau la N&B ca să cumpere piatra aceea *specială*. Bineînțeles, piatra de logodnă era elementul cel mai important din această categorie.

Dar erau multe alte piețe pe care operau De Beers sau alte mine: inele aniversare, talismane pentru fiicele care urmau să nască, cercei pentru cele care împlineau șaisprezece ani sau quinceañera, tiare pentru balurile școlare, broșe pentru bunici. Industria diamantelor găsea mereu noi pretexte ca să îți vândă mărfurile, la fel ca producătorii de felicitări, asigurându-se că aveai să te simți al naibii de vinovat dacă nu o făceai. Cu un cinism istovitor, Vimal obișnuia să răsfoiască toată corespondența pe care o primea domnul Patel de la companiile de diamante celebre, în care li se sugera comercianților metode noi de a atrage clienți, cum ar fi logodnele homosexuale. „Normele vechi «s-au epuizat», scria cu mult entuziasm într-o broșură. Sugerați-le că *ambii* parteneri pot purta diamante, ca semn al viitoarei lor uniuni… și dublați-vă profiturile la fiecare nuntă!”

Sau „diamantul-diplomă”: „Te-a făcut să te simți mândru când și-a luat diploma – arată-i cât de mult îi prețuiești realizările!”

Glumise odată cu Adeela că era posibil ca industria să născocească un „diamant funerar”, cu care să fii îngropat, deși, după evenimentele de zilele trecute, ideea nu i se mai părea amuzantă.

Văzu o ușă deschizându-se în partea din spate a încăperii, unde erau expuse mărfurile, și pe Dev Nouri intrând pe ea. Era un bărbat chel și gras, având în jur de cincizeci și cinci de ani. Ținea pe cap o lupă: lupa cunoscută, care mărea de zece ori; echipamentul

standard în industrie. Lentila era îndreptată în sus. Vimal se împletici spre el și își strânseră mâinile.

Proprietarul magazinului se uită îngrijorat în jur, iar Vimal își dădu seama că probabil își făcea griji că Promitentul îl urmărise până acolo.

Ridicol! Dar se uită și el pe fereastră.

Nu văzu pe nimeni care ar fi putut fi ucigașul, dar se simți ușurat când domnul Nouri îi spuse:

— Să mergem sus!

Intrară pe un coridor și domnul Nouri își apăsă degetul mare pe un cititor de amprente ca să deschidă o ușă din oțel groasă. Urcară apoi la al doilea etaj, unde se aflau biroul comerciantului și fabrica de tăiere și șlefuire. Tatăl lui Vimal îi spusese odată că tăietorii din Surat, India, făceau Honda; domnul Patel făcea Rolls-Royce-uri. Pietrele domnului Nouri s-ar fi încadrat la BMW-uri.

Intrară în biroul aglomerat al domnului Nouri și se așezară.

— Și acum, spune-mi. Erai acolo când Jatin a fost ucis?

— Eram, da. Deși am reușit să scap.

— Ce grozăvie! Sora lui Jatin… Copiii lui… Cât de triști trebuie să fie!

— Da. E îngrozitor. Pur și simplu groaznic. Vimal învârti agitat brățara textilă de la Adeela. Domnule Nouri, am nevoie de ajutor.

— De la mine?

— Da. Eu și părinții mei credem că e mai bine să plec din oraș o vreme. Mi-au dat niște bani, dar am nevoie de mai mulți. Speram să mă puteți ajuta.

Domnul Nouri nu își dădu seama că mințea. Aparent, era mai preocupat de cererile lui financiare.

— Eu? Nu am…

— Nu vă cer un împrumut. Am ceva de vânzare.

— Din marfa lui Patel? întrebă el suspicios.

Era unul dintre motivele pentru care Vimal nu mersese la poliție. Pietrele îi aparțineau de drept domnului Patel. Le-ar fi confiscat ca dovezi, iar el avea nevoie cu disperare de ele. Era posibil chiar să-l fi arestat pentru furt.

Dar Vimal îi spuse cu sinceritate:

— Nu îi aparține unui client. A fost a domnului Patel, da. Dar îmi datora salariul pe luna aceasta. Bani pe care e limpede că nu-i voi mai primi. Vimal scoase una dintre pietrele din punga pe care o avusese la el când fusese împușcat. Pasărea de ianuarie.

— Dar ce e? Kimberlit?

— Da.

Domnul Nouri luă piatra de la Vimal. Apoi își coborî lupa și studie cu atenție piatra.

— Nu am văzut niciodată un kimberlit.

Kimberlitul era minereul brut din care erau extrase cele mai multe diamante din lume. Minereul fusese numit după orașul Kimberley din Africa de Sud, unde, la sfârșitul anilor 1800, celebra Stea din Africa de Sud, o piatră de optzeci și patru de carate, fusese găsită încastrată într-un filon de kimberlit, declanșând prima goană după diamante din lume.

Dar diamantele brute erau extrase de obicei din mine, iar kimberlitul era aruncat, așa că rareori se întâmpla ca persoanele aflate mai în josul lanțului de producție a nestematelor să vadă pietrele din care proveneau diamantele cu care lucrau.

Domnul Nouri își ridică lupa.

— Vrei să îl vinzi?

— Da. Vă rog.

— Dar ce să fac cu el?

Vimal mută piatra sub o lampă.

— Uitați! Se văd cristale. Sunt diamante. Extrageți-le. Apoi tăiați-le și vindeți-le. Ar putea conține un diamant mare. Uitați acolo, zise el, arătând spre un punct lucios de pe interiorul pietrei. Ar putea valora mii de dolari.

Domnul Nouri râse.

— Știi cum se extrag diamantele din kimberlit?

— Înțeleg că e un proces complicat.

Piatra era mai întâi zdrobită, cu suficientă presiune încât să se spargă kimberlitul, dar nu și diamantele. Apoi, bucățile încărcate cu diamante erau spălate în butoaie pline cu apă și tratate cu nisip de ferosiliciu. Era un proces îndelungat.

— Chiar este. Și nu am echipamentul necesar. Nici nu știu pe cineva care să aibă. Ar trebui să îl trimit în Canada. Dar nicio mină

nu ar primi o rocă atât de mică. Procesează tone întregi în același timp.

Pe Vimal îl încercă un sentiment acut de dezamăgire și de disperare.

— Dar…

— Vimal, îmi pare rău! Aș putea să îți împrumut o sută de dolari.

Vimal închise scurt ochii și își plecă umerii. Se holbă la piatră, întorcând-o pe toate părțile. Văzu sclipiri mici, diamante brute. Poate că domnul Nouri avea dreptate: procesul de extracție era profitabil doar la scară largă.

— Nu, nu vreau un împrumut. Mulțumesc.

Își vârî piatra în buzunar.

Când dădu să se întoarcă, domnul Nouri îl privi cu milă și îi zise:

— Stai așa! Îți spun cum facem. Taie o piatră pentru mine. Te plătesc cu o mie de dolari.

Nu era o sumă foarte mare când voiai să începi o viață nouă. Dar era disperat.

— Da, vă rog! Dar nu am mult timp la dispoziție.

— Nu va dura mult. Pentru unii oameni, da. Pentru tine? Nu. Vino cu mine!

CAPITOLUL 18

— Am crezut că sunt morți, Rhyme.

— Cine?

— Mikey O'Brien și Emma Sanders, zise Sachs.

— Repet, cine?

— Perechea din Gravesend.

— Morți?

Tocmai se întorsese de la cele două locuri ale faptei: casa lui Weintraub din Queens și cea a asaltului din Brooklyn.

— Ai zis că sunt victime.

— Cei de la secție mi-au zis doar că au fost împușcături. Două victime, așa mi-a spus căpitanul. Că făptașul i-a urmărit de la o bijuterie.

— Ba nu, de la o organizatoare de nunți.

— Ah…

Sellitto o salută din cap. Vorbea la telefon cu ofițerii care căutau în Gravesend martori care să-l fi văzut pe făptaș. Detectivul ținea telefonul mobil cu o mână și o prăjitură în cealaltă. Tăiase produsul de patiserie în două și mâncase prima jumătate, apoi, din câte se părea, cedase în fața ispitei și începuse să ciugulească și din cealaltă.

Rhyme nu era prea interesat de crearea profilurilor psihologice. Sachs, pe de altă parte, era mai degrabă o polițistă „de oameni" autoproclamată, considerând că mecanismul mintal al făptașilor era de ajutor în găsirea lor. El nu era întru totul de acord cu această părere, dar o respecta pe ea. Și era curios în privința diagnosticului.

Nebun…

Sachs le povesti lui Rhyme și lui Cooper ce spuseseră cei doi despre cum scăpaseră și despre cum le legase mâinile, dar nu și picioarele. Mikey îl lovise pe făptaș și apoi fugiseră. Făptașul trăsese un glonț, dar ratase. Până să o pornească pe urmele lor, femeia reușise deja să iasă în stradă și să țipe din răsputeri. Patruzeci și șapte nu rămăsese în zonă, ci ieșise pe ușa din spate.

— Ești sigură că era omul nostru? întrebă Rhyme.

— O, da! Fără îndoială. Făptașul 47 și Promitentul sunt unul și același. Înainte să încerce să-i taie degetul fetei, le-a explicat de ce i-a ucis pe cei doi logodnici din magazinul lui Patel.

Sellitto închise apelul și își ridică privirea spre ei.

— A scăpat în Gravesend. Cei care au cercetat zona nu au avut nimic de raportat.

Rhyme ridică din umeri când auzi veștile descurajatoare, după care îi spuse detectivului că Sachs confirmase că făptașul lor neidentificat era, într-adevăr, Promitentul.

Se auzi apoi soneria de la ușă și Thom se duse să deschidă. Se întoarse împreună cu Edward Ackroyd, evaluatorul de asigurări. Thom îi luă haina bej. Din moment ce bărbatul era britanic, Rhyme se gândi că probabil îi zicea palton, deși habar n-avea dacă englezul folosea sau folosise vreodată expresia cu pricina.

— Ceai? îl întrebă îngrijitorul.

Bărbatul zâmbi, poate din cauză că Thom presupusese că ar fi optat pentru băutura cu pricina, apoi refuză, cerând cafea în schimb.

— La filtru? Cappuccino?

Ackroyd optă pentru a doua variantă.

Thom îi agăță haina în cuier și se retrase în bucătărie.

— Mulțumesc că ai venit, zise Sellitto.

— Desigur.

— Nu știu dacă ai văzut știrile. Făptașul nostru a găsit un martor. Numele lui era Saul Weintraub. A fost împușcat letal.

— O, nu, oftă Ackroyd. A apucat să spună ceva înainte să moară?

— Nu prea multe, zise Sachs. Doar că nu l-a cunoscut prea bine pe Patel. Trimisesem o mașină să-l aducă la secție, ca să-l intervievez mai mult. Dar…

Judecând după expresia ei îndârjită, planul eșuase.

— Cum l-a găsit suspectul? întrebă Ackroyd.

— Credem că i-a obținut numele torturându-l pe Patel. Dar nu și adresa. Sunt o mulțime de Saul Weintraub în oraș. A făcut puțin pe detectivul și i-a luat urma. Mai este un martor pe care știm sigur că îl caută. Credem că inițialele lui sunt V.L. E tânăr, indian, poate asistentul sau protejatul lui Patel. Sperăm să ne poți ajuta să-l găsim. Înainte să o facă făptașul.

— Afișează fotografia, îi spuse Sachs lui Cooper.

— Înregistrările video de la camera de supraveghere. Chiar imediat după ce a plecat.

Ackroyd miji ochii la imaginea neclară din zona de încărcare.

— Are douăzeci, cel mult douăzeci și cinci de ani. Nu e înalt. Un metru șaizeci și opt, maximum un metru șaptezeci și doi. Slab. Sud-asiatic.

— Mă gândesc că va trebui să fii discret, zise Rhyme. Poate să nu menționezi inițialele când suni, ci doar să întrebi despre protejații lui Patel.

Englezul încuviință din cap.

— Da, desigur, în caz că suspectul ia legătura cu vreuna dintre persoanele mele de contact.

— Ar trebui să mai știi ceva, îi spuse Sachs. Tocmai ce-a atacat un alt cuplu logodit… în Gravesend. Un cartier din Brooklyn.

— Cerule mare, da? exclamă Ackroyd, evident surprins. Atât de curând după Weintraub? I-a ucis?

— Nu. Au supraviețuit. Nici nu au răni grave.

— Serios? întrebă englezul surprins. Ah, foarte bine! Pentru ei, desigur. Și pentru noi. Ce-au avut de spus?

Rhyme îi aruncă o privire lui Sachs, care zise:

— Ceea ce mă aduce la diagnosticul meu: e nebun. Cred că i-am descoperit motivul. Și nu are nimic de-a face cu furtul pietrelor brute pentru a le vinde. Ci le salvează.

Ackroyd încuviință din cap.

— Le pune la păstrare? Nu e ceva neobișnuit. Diamantele sunt o investiție solidă și o metodă de protecție împotriva inflației.

— Nu, nu. E ca și cum ar salva o specie pe cale de dispariție: nu lasă diamantele să ajungă pe mâinile celor de la fabricile de inele de logodnă. A furat pietrele brute ca să le păstreze pure. Cei doi au spus că a turuit întruna despre faptul că diamantele sunt inima pământului și că, dacă le tai, e ca și cum le-ai viola sau le-ai ucide.

Nebun…

Thom își făcu apariția cu o ceașcă pentru Ackroyd. Acesta sorbi din ea și îl lăudă pe îngrijitor pentru băutura preparată.

— Salvează diamante, zise el, clătinând din cap. „Inima pământului.” E o frază memorabilă. Sigur că există și smintiți care adună diamante, dar mereu pentru valoarea lor. Ei cred că, dacă va avea loc vreun război nuclear sau vreo revoltă, vor putea da la schimb diamantele. De parcă, după un holocaust atomic, primul lucru pe care și l-ar dori oamenii ar fi asemenea fleacuri.

— Și s-ar părea că l-a vizat intenționat pe Patel, adăugă Sachs. A vorbit despre „indianul” pe care l-a ucis ieri. Care și-a trădat poporul, așa a zis. Sachs își răsfoi notițele, apoi adăugă: A zis că diamantele sunt sacre.

— În India antică, da, așa era. Considerau tăierea diamantelor un păcat de moarte. Grecii și romanii au început să le taie și să facă bijuterii din ele, dar nu a durat mult până când li s-au alăturat și indienii. Așa cum era de așteptat, natura spirituală a pietrelor a trecut pe plan secund față de comerț și vanitate.

Ackroyd deveni gânditor… și apoi păru nedumerit. După care întrebă:

— Le-a dezvăluit ceva despre locația pietrelor brute? Despre unde locuiește? Orice altceva despre el?

— Nimic. Doar amenințări și fanfaronadă. Mi-au dat câteva detalii. Are ochii de un albastru-deschis. Și un accent străin, dar părea să încerce să-l ascundă, vorbind cu accent american. Gramatica lui era… citez: „vraiște”. Fumează. Au simțit mirosul. Și are o armă nouă sau o a doua armă. Un revolver. Mikey se pricepe la arme. Și am scos glonțul din zid. Deteriorat, dar nu foarte rău. E de calibrul treizeci și opt, sunt convinsă.

— Și-a aruncat haina după ce l-a ucis pe Weintraub, adăugă Sellitto. Probabil că a aruncat și Glockul într-un tomberon, pe undeva, sau într-o altă gură de scurgere.

— Voi trimite o echipă EC din Queens să verifice și celelalte scurgeri, zise Sachs, apoi apelă sediul central care se ocupa de locurile faptei ca să facă aranjamentele necesare.

Sachs și Cooper începură apoi să analizeze dovezile rămase în urma atacului din Gravesend.

Rezultatele amprentelor erau negative. Podelele erau acoperite de covoare, așa că nu reușiseră să preleveze urme de pași. Cooper analiză reziduurile de praf de pușcă de pe mobilierul din zona locului în care se aflase făptașul când trăsese. De asemenea, Sachs colectase câteva articole care erau asociate mai degrabă cu făptașul decât cu Mikey, Emma sau alți vizitatori recenți: fibre de bumbac negre, câteva resturi de carne de vită gătită și două fire de păr blond. Firele de păr și mostrele prelevate de pe suprafețele în apropierea cărora se aflase făptașul fuseseră trimise la laboratorul principal, pentru testare ADN.

Primiseră analiza mesajului text trimis de Promitent. Era imposibil de localizat apelul, iar telefonul fusese cumpărat cu bani cash. La o cercetare rapidă, se descoperise că prima propoziție era dintr-o bază de cunoștințe asemănătoare Wikipediei.

> Conceptul de logodnă se bazează pe o promisiune obligatorie de căsătorie, pe care bărbatul o face logodnicei lui. Acum am și eu promisiune. Te caut pe TINE, caut în tot locul. Cumpăr inel, pun pe deget frumușel, dar te voi găsi și vei sângera pentru iubirea ta.
>
> – Promitentul

întrucât prima propoziție era un citat, cuvintele și formularea nu dezvăluiau nimic despre el. Restul textului, teoretic scris de făptașul lor, le oferi câteva informații minore, în mare, ceea ce descoperise și

Sachs: că, probabil, limba engleză nu era limba lui maternă. Raritatea articolelor sau a determinanților (nu „cumpăr inelul”) caracteriza mai multe limbi străine. Formularea „în tot locul” indica același lucru, la fel și lipsa formelor prescurtate.

Și nu găsiseră nimic în baza de date cu infracțiuni NCIC – sau în oricare alta la care aveau acces – care să conțină vreun profil corespunzător comportamentului făptașului.

— Promitentul, bombăni Ackroyd.

Părea că își dorea să se fi ales cu un caz mai convențional.

Lăsând din mână ceașca de cafea goală, se duse spre cuierul cu haine și se îmbrăcă.

— Să văd dacă îl pot găsi pe acest V.L. evaziv. Nimeni dintre cei cu care ați vorbit nu are nicio idee despre cine ar putea fi?

— Absolut nimeni, zise Sellitto.

Englezul plecă. Rhyme îi spuse lui Sachs despre cardul de călătorie și despre concluzia lor cum că Patruzeci și șapte fusese pe șantierul de construcții de vizavi de gura de metrou cu două zile în urmă: fie în încercarea de-a o lua pe scurtătură ca să evite camerele de supraveghere de pe clădirile guvernamentale din Cadman Plaza, fie, mai probabil, ca să se întâlnească acolo cu cineva, posibil un muncitor care avea legături cu crima organizată, pentru a cumpăra o armă nouă, pistolul de calibrul treizeci și opt.

— Mă duc să verific. E duminică, dar ar trebui să fie măcar cineva de la pază acolo.

Sachs își luă jacheta și ieși pe ușă.

După plecarea ei, Sellitto primi un apel și purtă o scurtă conversație. Când încheie apelul, zise:

— Înregistrări CCTV chiar dinainte ca băiatul nostru să ia metroul. A fost etichetat pe strada Hicks, lângă Pierrepont, câteva cvartale mai în spate. Îmbrăcat cu vesta reflectorizantă și cu o cască de protecție pe cap. Se plimba, pur și simplu. Singur. Asta e tot ce-au găsit. Dar acum e în sistem, etichetat până și în ceea ce privește locația. Dacă își face din nou apariția, vom fi alertați.

Rhyme încuviință din cap și se apropie de diagrame. Datele trecute le ofereau o oarecare direcție, fiindu-le întrucâtva de ajutor. Dar senzația înțepătoare de nemulțumire care îl încerca, precum o febră care nu-ți dă pace, îi dădu de înțeles că problema nu era faptul

că răspunsurile erau atât de evazive, ci acela că începea să creadă că nu puneau întrebările corecte.

În clipa aceea telefonul îl alertă că primise un mesaj. Privi spre ecran.

— Thom? strigă el.

— Sunt chiar…

— Adu furgoneta!

— …aici. Furgoneta?

— Da. Adu furgoneta, repetă el răspicat.

Sellitto îl privi întrebător.

— Ai un indiciu?

— Nu. E altceva.

CAPITOLUL 19

Ei bine, exista o problemă. Vimal Lahori stătea față în față cu domnul Nouri la biroul diamantarului, aflat la etajul bijuteriei N&B. Inima îi bătea cu putere și respirația i se accelerase.

Avea nevoie de bani. Dar exista o problemă.

Se holba la diamantul pe care îl scuturase din plicul țeapăn, diamantul pe care domnul Nouri îl angajase să-l taie.

— E strașnic, nu-i așa? șopti bărbatul.

Vimal reuși doar să încuviințeze din cap. Plecă lupa și cercetă piatra sub lumina tăioasă a unei veioze cu gâtul flexibil. O întoarse pe toate părțile.

Diamantele brute aveau diverse forme naturale. Cea mai întâlnită formă era cea de octaedru: practic, piramide cu patru laturi unite la bază. Acestea erau tăiate în piramide separate și fiecare dintre ele era apoi fasonată, adică netezită cu ajutorul altor diamante sau cu laserul. Acestea deveneau briliante rotunde: cel mai răspândit tip de tăietură, întâlnit la zeci de milioane de pietre din inele, cercei, broșe și coliere din toată lumea. Acest tip de tăietură avea cincizeci și șapte sau, ocazional, cincizeci și opt de fațete. Fusese creat cu un secol în urmă, de Marcel Tolkowsky, unul dintre cei mai renumiți diamantari din toate vremurile. Acesta aplicase geometria pentru a stabili proporțiile ideale pentru modelarea diamantelor.

Ocazional însă se întâlneau și alte forme în afara celei de octaedru: chiastolite triunghiulare, cubice, tetraedre și forme complexe sau neregulate. Acestea erau folosite pentru tăieturi „sofisticate”: orice altceva decât un briliant rotund – tăietura Marchiz, în formă de inimă, de pernă, de pară, smarald, precum și cea mai recentă tăietură la modă, cea de tip prințesă.

Piatra pe care urma să o taie Vimal avea o formă complexă, alungită: un dreptunghi cu marginile rotunjite. Ca toate pietrele brute, nu era transparentă, ci întrucâtva lăptoasă; un diamant devine transparent doar prin tăiere și șlefuire. Dar era în continuare posibil să clasifici cu destul de multă precizie un diamant în stadiul celui de față, iar Vimal știu că, la sfârșit, avea să fie incolor, gradul G transparent, clasificat drept VS1, adică incluziuni foarte mici, ceea ce însemna că puținele lui imperfecțiuni aveau să fie invizibile cu ochiul liber. O piatră superbă.

Vimal îi aruncă o privire domnului Nouri, după care planul, adică o imagine computerizată a diamantului, se afișă pe monitorul de lângă ei, ilustrând cel mai eficient mod de a tăia piatra.

În general, o piatră brută era tăiată în două sau trei piese, iar algoritmii dezvoltați de-a lungul anilor produceau planuri foarte precise pentru finisarea pietrelor.

Deoarece era un diamant mare, de șapte carate, cu o formă neobișnuită, software-ul de plotare emisese instrucțiuni de a fi tăiat în patru locuri, creându-se astfel cinci diamante individuale, fiecare dintre ele menit să fie tăiat într-un briliant rotund. Domnul Nouri trasase tăieturile cu un marker roșu și pe piatră.

— Dar le poți retrasa, îi zise domnul Nouri, oferindu-i markerul. Vezi? De aceea am nevoie de tine, Vimal. Nu putem greși deloc. O singură greșeală ar reduce cu un sfert valoarea pietrelor finisate. Poate chiar cu mai mult. Eu nu pot s-o fac. Nimeni dintre cei care lucrează pentru mine nu o poate face.

Vimal ridică din nou piatra și coborî lupa.

— O dischetă. O dischetă udă.

Domnul Nouri îi înmânã un tifon pătrat, asemănător cu cel folosit de Adeela ca să-i trateze rănile. Diamantarul îl udă și i-l întinse. Vimal curăță liniile roșii și studie din nou piatra cu atenție.

Fiecare bloc de piatră, scrisese Michelangelo, *ascunde în el o statuie*, *iar sarcina sculptorului este să o descopere*. Vimal credea că același lucru li se aplică și diamantelor, nu doar marmurei sau granitului.

Apucă markerul. Deși inima îi bătea cu putere, mâinile îi erau la fel de statornice precum piatra pe care desena. Opt linii trasate rapid.

— Poftim!

Domnul Nouri se holbă la piatră.

— Ce e asta?

— E tăietura.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Asta, zise el, arătând spre liniile trasate.

— Ce tăietură este? Nu o recunosc.

— Nu împart piatra.

Domnul Nouri râse.

— Vimal…

— Serios că nu.

Diamantarul se posomorî.

— Dar am plătit atât de mult pentru ea. Am nevoie de cinci pietre ca să îmi recuperez banii.

— Cinci briliante ca oricare alte cinci briliante. Nu vor adăuga nicio valoare lumii.

— Să adauge valoare lumii, zise bărbatul sarcastic.

— Trebuie să fie un paralelogram.

— Un paralelogram?

— Sau spuneți-i trapezoid, cu laturile paralele.

— Știu ce formă e. Am studiat matematica la universitate. Pur și simplu nu am ce face cu ea ca tăietură pentru un diamant. Nu există o piață de desfacere pentru așa ceva.

— Nu vei mai vedea niciodată o astfel de piatră, zise Vimal.

Domnul Nouri ridică din umeri, de parcă ar fi spus:

„Ei și?”

— Nu, nu o voi împărți. Voi tăia doar paralelogramul.

— Voi găsi pe altcineva atunci.

— Da, sunt convins că așa veți face.

Vimal lăsă piatra din mână și se ridică.

Domnul Nouri zâmbi trist.

— Te plătesc cu *două* mii să o împărți așa cum am plănuit.

— Nu.

— Două mii cinci sute.

Vimal dădu să se răsucească, apoi se opri și se aplecă, apropiindu-și fața de a bătrânului. Îi șopti:

— Riscați.

Și se gândi: „Atât de timid cu tatăl meu, atât de îndrăzneț aici!”

— Poftim? întrebă domnul Nouri.

— Știu cum lucrați. Știu cum lucrează fiul dumneavoastră și ceilalți tăietori de aici. Toți sunteți buni. Creați diamante pe care clienții voștri le iubesc: proaspăt însurăței, soții, soți, părinți și bunici. Îi faceți fericiți. Și îi veți putea face fericiți de nenumărate ori, cu mii de alte briliante rotunde. Dar măcar de data aceasta, cu piatra aceasta, faceți ceva diferit.

— Afacerile sunt afaceri, Vimal.

„Da, cu siguranță”, se gândi Vimal.

— Ar trebui să plec.

Când Vimal se afla cam la un metru și jumătate de ușă, domnul Nouri îi spuse:

— Așteaptă!

Vimal privi în spate.

— Chiar crezi că e cea mai bună tăietură?

— E tăietura pe care o merită piatra, nu pot spune mai mult de atât.

Domnul Nouri clătină din cap, de parcă ar fi încercat să proceseze comentariul, apoi întinse mâna.

— Rămân două mii cinci sute? întrebă Vimal.

Domnul Nouri încuviință scurt din cap.

Cei doi își strânseră mâinile.

— Unde pot lucra? întrebă Vimal.

CAPITOLUL 20

— Am primit mesajul, spuse Lincoln Rhyme.

Bărbatul întins în pat își ridică privirea și zâmbi scurt, dar se lumină la față. Și păru surprins.

— Lincoln! Ai venit. Vreau să zic… în persoană. Am vrut… Am vrut doar să pălăvrăgim. Mă gândeam mai degrabă la telefon.

— Barry, zise Rhyme apropiindu-se de el.

Patul complicat se afla într-un salon din măruntaiele unui complex spitalicesc întortocheat din East Side, în centru. Îi luase câteva minute ca să găsească locul. Multă codificare pe culori. Nu prea îl ajutase.

— Thom.

— Bună!

Acoperit de cearșafuri și pături spălate în exces, Barry Sales se foi puțin. Găsi o telecomandă cu fir, apăsă un buton și se ridică în șezut, mulțumită saltelei hidraulice. Bărbatul era trecut bine de treizeci de ani, avea pielea palidă, iar părul șaten începuse să i se rărească.

Ochii săi neînfricați erau adânciți în orbite.

Rhyme se apropie și mai mult. Se salutară reciproc din cap, iar Rhyme rânji fără să vrea din pricina ironiei, pe care Sales o recunoscu zâmbind la rândul său. Criminalistul nu putu să dea mâna cu Sales, pentru că își putea folosi doar mâna dreaptă. Nu și pe stânga.

Iar lui Sales îi mai rămăsese doar mâna stângă după un schimb de focuri care aproape îl ucisese.

Rhyme privi prin încăpere. Nu își dorea câtuși de puțin să se afle acolo. Absolut toate amintirile din clădirile medicale îl deranjau sau îl chinuiau pe Lincoln Rhyme de la accidentul suferit cu ani în urmă. Trecuse printr-o perioadă de acomodare, apoi își reprimase din greu amintirile, pentru ca, într-un final, să accepte cu stoicism situația. Dar, dacă avea de ales, evita spitalele.

Situația de față însă nu făcea parte din rândul unor astfel de momente.

Sales fusese coleg cu el cu ani în urmă, pe când Rhyme conducea departamentul care se ocupa de locurile faptei pentru NYPD.

Sales fusese o vedetă. Rămânea mereu la un loc al faptei, cercetându-l minuțios, timp de ore întregi, după ce alți polițiști criminaliști îl eliberau.

Rhyme nu se bucurase prea tare când Sales se hotărâse să treacă la investigații generale, dar îi urmărise cariera și aflase că, în ciuda tinereții sale, ajunsese pe o poziție de senioritate în Divizia de

Cazuri Majore și apoi, după ce plecase din NYPD, condusese un departament de poliție suburban, făcându-l în cele din urmă celebru.

— Au un bar pe aici? întrebă Rhyme.

— Hristoase, Lincoln! îi zise Sales. Să nu te schimbi niciodată!

— Teoretizezi după ce bei ceva. Analizezi treaz.

— Din păcate, spuse Sales, somelierul spitalului a primit liber.

— Concediază-l pe nenorocit!

Rhyme dădu din cap spre Thom, care scoase două sticle cu ceai rece. Sau cel puțin așa scria pe *eticheta* lor. În mod suspect, conținutul părea mult mai auriu, de parcă ar fi fost… să zicem whisky dintr-un singur tip de malț. Îngrijitorul așeză o sticlă pe bufet și o deschise pe cealaltă.

— Ei, la naiba! zise Sales. Doar nu conduc. Apoi vocea i se sugrumă și se strădui să nu plângă. Fir-ar să fie! E ridicol.

— Știu cum e, zise Rhyme.

Thom turnă din sticla deschisă în două pahare, pe care le înmână celor doi. Apoi se retrase într-un colț, unde se așeză și începu să își verifice mesajele.

Cei doi dădură pe gât niște whisky, ascunzând paharele când o asistentă filipineză voioasă intră să urmărească semnele vitale. La plecare, le spuse rânjind:

— Măi, măi, băieți răi! Țineți-le ascunse!

Sales mai luă o gură din licoare, apoi se uită la sticlă.

— Cum ai reușit?

— Cu o pâlnie, îi zise Rhyme.

O clipă, o clipeală. Apoi Sales râse.

— Te referi la toată treaba cu dizabilitatea, zise Rhyme.

— Da, la toată treaba.

— Ții minte că uram clișeele.

— Da, așa e.

— Dar uneori se potrivesc. Cel puțin acesta: pas cu pas.

Rhyme, tetraplegic, cu o fractură a celei de-a patra vertebre cervicale, suferise o traumă care se deosebea foarte tare de cea a lui Sales. Paralizase de la gât în jos, în afară de câțiva nervi renegați care, dintr-o eroare, îi permiteau să miște puțin un deget. Sales își pierduse mâna dreaptă chiar de sub cot; în rest, totul funcționa normal.

Era ciudat însă cât de subiectivă putea fi de fapt o tragedie. Barometrul lui Barry Sales măsura continuarea vieții sale după cea pe care o avusese înainte ca gloanțele să îi sfârtece trupul. Nu în comparație cu trauma suferită de Rhyme.

— Și vor fi oameni, zise Rhyme dând din cap spre Thom, care își ridică mândru capul, în sensul că sentimentalismul nu era o opțiune.

— Oricât de frustranți și de *dificili* ar fi ei.

— O, voi doi sunteți ca doi însurăței bătrâni, zise Sales, care fusese de câteva ori în casa lui din oraș.

— O ai pe Joan.

Sales nu schiță nicio emoție.

— Nu suport să fiu în aceeași încăpere cu ea. Încearcă din răsputeri să nu se uite. Făcu semn din cap spre membrul lui lipsă. Am încercat să glumesc. Am întrebat-o dacă-mi poate da o mână de ajutor. Efectiv a avut o cădere nervoasă.

— Fiecare zi pe rând. Vor fi oameni care te vor sprijini. Și e un drum lung. Hristoase, trei clișee în șir! Nu mă simt prea bine.

Sales reușise cu greu să își controleze lacrimile.

— Au un consilier bun aici. Îmi recomanzi pe cineva după externare?

— Eu am încercat consiliere, zise Rhyme, dar nu a funcționat. Am… Se uită spre Thom. Cum ai zice tu?

— Dat bir cu fugiții!

Rhyme ridică din umeri.

— Dar pentru *majoritatea* e benefic. Îți pot face rost de câteva nume.

— Mulțumesc.

Dar Rhyme simți că întrebările despre cum să facă față tragediei erau de complezență, ca să spargă gheața. La urma urmei, știa că Sales era sortit să ajungă la fel ca el – și ca majoritatea pacienților cu răni grave la coloana vertebrală. Avea să își spună în sinea lui: „La naiba cu asta! Am o viață de trăit!” Rhyme, de exemplu, alesese într-un final să își ignore starea, în măsura în care o putea face. Se afla pe pământ ca să fie criminalist – și cu asta, basta. Fără să se plângă, fără strângeri de fonduri, fără mesaje de interes public. Fără corectitudine politică. Dacă vorbea despre starea lui, folosea cuvinte precum „schilod” sau „olog” și se încruntase cândva la cineva care

spusese cu un aer binevoitor că Rhyme era un exemplu eminent pentru comunitatea „celor cu dizabilități, dar abili”; Rhyme spera că acest termen nu avea să fie trecut vreodată în dicționarul Merriam-Webster.

Nu, Sales nu îi scrisese lui Rhyme ca să afle diverse tipuri de terapii, ci dintr-un alt motiv.

Îl pomeni acum.

— Ce-ai auzit despre el?

Rhyme știa precis la cine se referea Sales.

Trăgătorul.

Bărbatul fusese prins și în momentul de față era judecat.

— Cei din echipă și șeful îmi vând numai gogoși, zise Sales. Nu-mi spun decât atât: „Ah, o să-l închidem pe ticălos!” Dar o zic de parcă n-ar fi prea siguri de asta.

Rhyme avea reputația de a fi uneori posac și nerăbdător, de a nu tolera deloc lenea și de a-și pierde ușor cumpătul. Dar împroșca mereu cu fapte.

— Îmi pare rău, Barry. Din ce am auzit eu, nu e chiar atât de sigură treaba.

Schimbul de focuri fusese, ca mai toate, un paroxism al confuziei. Acuzarea se străduia să înfrângă o apărare viguroasă – și bine întemeiată.

Sales încuviință din cap.

— Știi, una e să te confrunți cu un ticălos, dar să nu-l vezi trăgând. Să nu-i vezi ochii. Ca atunci când făptașul rămâne prin zonă. Cazul Simpson, din urmă cu ani buni… Nebunul ăla…?

Ocazional, suspecții rămâneau la locul faptei sau în apropiere. Uneori din curiozitate, alteori din dorința de a aduna informații. Alteori, pentru că pur și simplu erau niște nemernici sinucigași. Făptașul din cazul Simpson se ascunsese într-o combină frigorifică după ce îl împușcase pe proprietar. Apoi ieșise de acolo și trăsese toate gloanțele pe care le mai avea spre un ofițer care analiza locul faptei și care lucrase pentru Rhyme. Gloanțele își rataseră ținta, căci mâna făptașului, care avea probabil o temperatură de bază de circa douăzeci și unu de grade, din pricina combinei frigorifice, tremurase atât de tare, încât nimerise orice altceva, în afară însă de ofițer.

Cei doi zâmbiră când își amintiră. La fel și Thom, după ce îi explică Rhyme.

— Cerule, vreau să fie închis, zise Sales, apoi își linse buzele. A fost și Bonnie pe aici. Sora mea, o mai știi? Am rugat-o să-i aducă pe Trudi și pe George. A zis că îi aduce. Dar nu asta a vrut să spună de fapt. A vrut să spună că nu voia ca ei să-l vadă pe unchiul Barry așa. La naiba, nu gândeam limpede! Nici eu nu vreau să mă vadă așa. Se vor speria. Nu pot să merg la meciurile lor. Nu pot să merg la recitalurile lor.

Își încleștă dinții și trase adânc aer în piept.

— Sunt cam obosit. Cred că mai bine trag un pui de somn.

— Mă duc să aduc furgoneta în față, zise Thom.

Își notă adresa de e-mail a lui Sales și îi spuse din nou că avea să îi trimită numele terapeuților și ale doctorilor specializați în dispozitive protetice.

Rhyme înaintă și vârî a doua sticlă de „ceai” Glenmorangie în pat, lângă brațul stâng al lui Sales. Dădu să mai spună ceva, dar Sales își închisese deja ochii și își lăsase capul pe spate, pe pernă. Rhyme privi lacrima pe care Sales nu mai reușise să o împiedice să se prelingă, apoi întoarse scaunul cu rotile și ieși din salon.

CAPITOLUL 21

Vimal și Dev Nouri intrară pe o ușă groasă în fabrica propriu-zisă.

Pentru cei mai mulți tăietori de diamante, duminica nu era zi de odihnă, ținând cont de etnicitatea și religia celor din această profesie, așa că pentru cei de la N&B era o zi lucrătoare obișnuită. În fabrică se aflau patru tăietori indieni și unul chinez, stând toți în jurul unor mese turnante pentru șlefuire. Erau îmbrăcați cu pantaloni închiși la culoare și cămăși cu mâneci scurte în culori deschise. Vârsta lor varia de la treizeci la cincizeci de ani și toți erau bărbați. Vimal știa doar două femei care tăiau diamante în New York. Din păcate, auzise de prea multe ori replica: „Fabricatul diamantelor e treaba bărbaților; purtatul lor e treaba femeilor”.

Unul dintre muncitori era fiul domnului Nouri, Bassam, care avea cam aceeași vârstă ca Vimal. Citi surprinderea de pe chipul rotofei al

tânărului când își ridică privirea spre el. Lăsând din mână bățul-suport pentru nestemate, acesta se ridică în picioare și spuse:

— Vimal! Am auzit despre domnul Patel! Ce s-a întâmplat?

— Au spus totul la știri. Cam atât a fost. Un jaf.

— Ce cauți aici?

Vimal șovăi.

— Am ceva de făcut pentru tatăl tău.

Era limpede că Bassam era nedumerit, dar domnul Nouri îi făcu un semn sever din cap să se întoarcă la stația lui de lucru, așa că tânărul apucă din nou bățul-suport, își coborî lupa și începu să șlefuiască o piatră.

Vimal încuviință din cap și îl urmă pe domnul Nouri spre o stație de lucru liberă.

Spre deosebire de biroul lui, atelierul domnului Nouri era curat și ordonat. Și bine echipat. Fabricile uriașe din Surat, India, unde erau tăiate majoritatea diamantelor din întreaga lume, trecuseră în mare de la sistemele manuale la cele computerizate. Mașinile 4P executau automat toate cele patru etape ale procesării: plotarea, tăierea/despicarea, fasonarea și fațetarea sau briliantizarea. Domnul Nouri dispunea de două astfel de mașini, care arătau ca oricare alt echipament industrial – carcase de metal albastre, fiecare cu lungimea de circa un metru optzeci și cu înălțimea și lățimea de circa un metru cincizeci.

Desigur, nu exista un software care să creeze un paralelogram și oricum Vimal nu ar fi îngăduit ca un computer să se ocupe de tăiere. Avea să fie o lucrare executată exclusiv manual.

— Te las să te apuci de treabă, îi zise domnul Nouri pe un ton neliniștit, aruncând o privire la diamant de parcă și-ar fi luat rămas-bun de la un prieten vechi, care era pe punctul de-a traversa Atlanticul de unul singur.

Vimal încuviință din cap, doar vag conștient de cuvintele auzite. Era pierdut în contururile diamantului, privind liniile roșii care marcau tăietura pe care plănuia să o execute.

Modelarea pietrei avea să presupună despicarea ei, tăierea de-a lungul nervurilor și apoi în răspăr. Unealta folosită pentru aceste sarcini era un laser verde, ghidat cu ajutorul unui joystick și al unui mouse. Deși se pricepea la tehnicile vechi care presupuneau un

ciocan, o daltă și un ferestrău, Vimal Lahori se descurca de minune și cu laserele, întrucât era de părere că diamantarii folosiseră mereu tehnologie de ultimă oră, încă de la începuturile tăierii de diamante.

Cu o spatulă, puse un cocoloș de ciment în vârful unui băț-suport, care arăta ca un pai mare. Apăsă diamantul în adeziv, așteptă să se usuce, apoi montă țeava în unitatea laser. Închise ușa de acces, porni unitatea și se așeză în fața ecranului video pe care putea vedea un prim-plan al pietrei. Își sprijini mâna pe controlorul în formă de minge al mouse-ului.

Vimal mută reticulele de pe ecranul video astfel încât să se alinieze cu liniile trasate și, folosind tastatura și mouse-ul, demară procesul de modelare a formei de bază a paralelogramului. După ce se auziră un fâsâit și o bufnitură pulsatoare, ca la un aparat RMN medical, raza începu să taie. Vimal se opri deseori. După circa o oră, scoase piatra tăiată parțial, o curăță și o montă din nou într-un unghi diferit pe un alt băț-suport. Apoi tăie din nou. După care făcu iar o pauză, ca să se șteargă pe față și să își usuce transpirația de pe mâini înainte de a-și relua sarcina. După aceea o montă din nou. Și, după jumătate de oră, despicarea și tăierea inițială fură finalizate. Diamantul avea acum forma unui paralelogram.

Vimal îl dădu jos de pe băț și îl curăță de ciment, apoi îl studie cu atenție sub lupă. Da, era bine.

Acum urma briliantizarea, tăierea fațetelor în piatră. Sarcina lui Vimal, ca a oricărui diamantar, era să maximizeze cele trei calități esențiale ale diamantelor: brianța (strălucirea albă care se vede atunci când privești drept la piatră), focul (nuanțele de curcubeu refractate din laturile ei) și scânteierea (sclipirea pe care o emană piatra când este mișcată).

Vimal se așeză pe un taburet în fața unei stații de șlefuire, formată dintr-o masă pătrată și robustă de circa un metru douăzeci, dominată de un disc pentru șlefuire: placa orizontală din fontă care avea să se rotească la trei mii de rotații pe minut și pe care tăietorii apăsau diamantele pentru a crea fațetele. Pe perete era montat un raft care conținea diverse bețe-suport: armături pe care diamantele erau cimentate pentru acest proces de șlefuire.

Vimal alese un băț și montă piatra pe el. Apoi porni discul pentru șlefuire, care era cam de mărimea vechiului pick-up LP pe care tatăl

lui încă îl mai avea. Uleiul impregnat cu praf de diamante picură pe placă și, sprijinind cele două picioare căptușite ale bățului pentru nestemate de stația de lucru, Vimal apăsă diamantul de discul pentru șlefuit preț de o secundă sau două. Apoi îl ridică și studie la lupă progresul făcut, după care șlefui din nou. Fațetele își făcură lent apariția, mai întâi pe centură, pe lateral, apoi pe coroană și pe pavilion, în partea de sus și în cea de jos a pietrei.

Mirosul de ulei cald, ulei de măsline, se ridică spre el. Și, în clipa aceea, nu mai există nimic altceva în univers în afară de piatra aceasta. Nici Adeela, nici fratele lui, Sunny, nici mama sau tatăl lui, nici bietul domn Jatin Patel. Nici sculpturile lui de acasă, *Valul* sau *Ascuns.*

Nu se mai gândi că era căutat de un ucigaș.

Singurul lucru care îi ocupa gândurile era diamantul acela – și sufletul său, care ieșea la iveală.

Atinse piatra de discul care se rotea preț de o fracțiune de secundă, apoi o ridică și o examină…

Încă o dată, încă o dată și încă o dată.

Când uleiul picură, masa turnantă sâsâi și cantități minuscule de piatră dispărură în reziduul uleios.

Arta tăierii diamantelor consta în a te împotrivi imboldului de-a lucra prea mult o piatră, iar acesta acționa ca un drog. Și astfel, o oră mai târziu, sau douăzeci de ore mai târziu, sau zece minute mai târziu, nici el nu mai știa, Vimal Lahori știu că își terminase treaba. Opri discul pentru șlefuit, care se mai roti o vreme și apoi tăcu. Se lăsă pe spate și icni surprins. Patru dintre ceilalți tăietori plecaseră în tăcere de la stațiile lor de lucru și veniseră în spatele lui Vimal, ca să-l privească modelând paralelogramul. Se ghemuiseră cu toții unul lângă celălalt. Nici măcar nu își dăduse seama de prezența lor.

Unul dintre ei, care se prezentă drept Andy, întrebă, întinzând palma:

— Se poate?

Vimal i-o înmână. Andy își coborî lupa și o studie cu atenție.

— Ai adăugat o fațetă în plus pe coroană. Nu m-aș fi gândit la asta. Ce unghi e?

— De șapte grade.

Andy dădu piatra mai departe. Ceilalți râseră și o priviră cu atenție la lupă. Fețele lor la fel de uimite, aproape reverențioase, i se părură lui Vimal de-a dreptul comice.

— Fierbe-o, zise unul.

Vimal duse piatra spre stația de spălare, unde o introduse în acid fierbinte, ca să îndepărteze cimentul, uleiul, praful și celelalte materiale lipite de piatră.

Deseori era un moment tensionat. Puteai crede că nestemata ta era tăiată perfect, ca să descoperi după aceea că o bucățică de ciment sau un strop de ulei ascundea o greșeală. Vimal nu își făcea niciodată astfel de griji. Ce-i drept, în cei circa opt ani de când tăia diamante, făcuse și el greșeli. Stricase pietre, iar domnul Patel și tatăl lui țipaseră la el. Dar știa mereu pe loc când o despicare, o tăiere sau o fațetare nu-i ieșise bine. Nu făcuse nicio greșeală la această piatră. Era pe cât de perfectă putea fi. Cele mai grave incluziuni fuseseră în porțiunile pe care le îndepărtase (iar cele rămase se aflau în miezul diamantului și erau invizibile chiar și pentru cei mai ageri ochi). Fațetele erau ascuțite și simetrice. Echilibrul dintre brianță, foc și scânteiere era impecabil.

Apucă piatra finisată cu penseta și o privi din nou pe toate părțile: de data aceasta nu pentru a o evalua, ci pentru a o admira pur și simplu.

Vimal Lahori descoperise și eliberase sufletul pietrei.

În timp ce studia cu atenție diamantul finisat, observând strălucirea culorii și lumina albă, simți un junghi de tristețe la gândul că domnul Patel nu mai era în viață ca să-i vadă lucrarea.

Apoi domnul Nouri intră în atelier și doi tăietori se duseseră după el. Bărbatul cu ten pământiu îi zâmbi lui Vimal și luă penseta din mâna lui. Își coborî lupa și studie piatra cu atenție. Bombăni ceva în hindusă, din câte se părea, o limbă pe care Vimal nu o cunoștea mai deloc. Pe chip i se putea citi uluirea.

— Nu ai aplatizat coletul.

Partea cea mai de jos a pavilionului. Deseori era aplatizată, pentru a obține o piatră mai robustă, mai puțin predispusă la ciobit. Un colet plat însă avea tendința să întunece diamantul. (Vimal era de părere că faimosul Koh-i-Noor fusese distrus atunci când fusese tăiat din nou în secolul al XIX-lea, la porunca prințului Albert, soțul reginei

Victoria; coletul plat îi conferea un caracter oarecum noroios pietrei, care altminteri era magnifică.)

— Nu.

Se aștepta la o împotrivire față de decizia lui nepragmatică.

Dar domnul Nouri, cu respirația tăiată, spuse doar:

— O alegere genială. Uite câtă lumină! Uite! Afurisitul de client, oricine va fi el, va trebui să aibă grijă și cu asta basta. Va supraviețui. Miji ochii și adăugă: Și ai pus o fațetă extra pe coroană.

— Era necesar.

— Bineînțeles că era. Da, da! Cerule mare, Vimal! Ce mai lucrătură!

Dar pe Vimal nu îl interesau laudele și nici nu avea timp pentru ele. Trebuia să plece chiar în clipa aceea.

— Ar trebui să plec. Deci… ați zis două mii cinci sute.

— Nu.

Vimal încremeni.

— Trei mii.

Zâmbiră amândoi.

Cu banii aceia putea pleca din oraș. Dacă trăia cumpătat, putea să țină de ei până când avea să-și găsească un loc de muncă, ceva modest, servil, poate la o universitate care avea un program de arte plastice bun. Chiar și ca îngrijitor sau ca lucrător la cantină. Pentru prima dată după multă vreme, simți o urmă de ceea ce aducea mult a bucurie.

Domnul Nouri așeză diamantul pe foaia lui și împachetă plicul, apoi îl strecură în buzunarul de la piept.

— Mă duc să-ți aduc banii.

Ieși din atelier și se îndreptă spre biroul lui.

Vimal se duse la chiuveta din colț ca să se spele – șlefuitul era o treabă murdară. Când trecu pe lângă ceilalți, aceștia îl priviră cu admirație și uluire. Nu îi plăcea deloc. Orice lucru care îi consolida legăturile cu lumea tăietorilor de diamante îi lăsa un gust amar. Se spălă pe mâini, apoi, în timp ce bărbații se întorceau spre stațiile lor de lucru, se duse spre ușă și intră în birou.

Domnul Nouri punea banii într-un plic. Când îi întinse plicul lui Vimal, ușa spre casa scărilor se deschise și intrară două persoane. Vimal icni, străbătut de un junghi de groază. În fața lui se afla

Deepro Lahori. Tatăl lui. Lângă el era Bassam Nouri, care privea în jos.

Nu, nu…

— Papa. Eu…

Tatăl lui, îndesat și cu pielea pământie, înaintă cu pași mari, furios.

— Deepro, spuse domnul Nouri, încruntându-se confuz.

Papa se uită la plic.

— Sunt banii fiului meu?

— Da, dar…

Tatăl lui îl înșfacă din mâna domnului Nouri.

— Mă voi ocupa eu de bani în locul lui. Nu e prea responsabil în momentul de față. Apoi se răsti la Vimal: Vei veni acasă. Acum.

Domnul Nouri începu să-și dea seama că Vimal nu fusese chiar sincer cu el mai devreme. Îi spuse:

— Nu știa? Ai mințit?

— Îmi pare rău!

Apoi Papa se duse spre cuierul de haine. Își vârî mâna în buzunarul interior al hainei fiului său și îi scoase portofelul, care dispăru, împreună cu plicul cu bani, în propria-i haină.

Apoi deveni limpede cine îl trădase. Papa dădu din cap către Bassam, cu o privire de mulțumire. Deci tatăl lui oferise o recompensă oricărei persoane din comunitate care îl vedea sau care auzea ceva despre Vimal.

Vimal era furios. Îi venea ba să urle, ba să plângă.

Îl privi cu răceală pe Bassam, care își întoarse privirea și mormăi:

— E tatăl tău. Respect.

Vimal se întrebă ce preț fusese pus pe capul lui. Simțind imboldul de-a vărsa sânge, se întoarse brusc spre tatăl lui. Bărbatul era doar cu vreo doi centimetri și jumătate mai înalt decât fiul lui și nu la fel de lat în umeri, nici la fel de puternic. Vimal se imaginăă trântindu-și tatăl la pământ, scotocindu-i prin buzunar după portofel și bani și ieșind în goană pe ușă.

Dar era o fantezie la fel de nesubstanțială precum praful de diamante.

— Vei veni acasă.

De parcă ar fi avut și alte opțiuni.

Vimal se duse lent spre ușă, în timp ce, în spatele lui, tatăl lui îi zicea cu fermitate:

— Fiule, fac asta pentru că așa e cel mai bine pentru tine. Sper că înțelegi asta.

CAPITOLUL 22

Amelia Sachs se afla în Cadman Plaza, la stația de metrou de unde făptașul luase trenul spre Manhattan după ce aruncase casca de protecție și vesta reflectorizantă. Cercetase magazinele și restaurantele din apropiere, cele care dădeau spre gura de metrou. Cercetările duraseră o oră și fuseseră în zadar. Nimeni nu își amintea să fi văzut pe cineva care aruncase un astfel de echipament. Se așteptase oarecum la asta.

Se părea că pe șantierul de construcții cu care avea legătură Făptașul 47 nu se construia o altă clădire de apartamente sau birouri, ci se desfășura un proiect energetic de înaltă tehnologie.

Se uita acum la șantierul uriaș, înconjurat de un zid din scânduri de lemn înalt de circa doi metri și jumătate. În fața ei se afla o firmă mare, montată pe doi piloni:

NORTHEAST GEO INDUSTRIES
VALORIFICĂM CĂLDURA CURATĂ A PĂMÂNTULUI…
PENTRU TINE ȘI FAMILIA TA

Dedesubt era un panou mic; pe fundalul de un alb murdar, era scris cu litere verzi, făcute parcă din lujeri. Picturile cu frunze și tufe de iarbă erau dominante. Totul părea extrem de ecologic. Textul explica faptul că pământul era în sine un colector solar uriaș, care absorbea energie de la soare și își păstra o temperatură constantă, indiferent cât de rece sau de cald era la suprafață. Energia cu pricina putea fi accesată și folosită pentru a încălzi și răci clădiri. Era întocmai ceea ce avea să facă unitatea geotermală care se construia în locul respectiv, ce avea să deservească sute de clădiri din zonă. Mai multe conducte urmau să fie îngropate la mare adâncime, pompându-se apoi o soluție prin ele. Când soluția urma să ajungă

din nou la suprafață, lichidul avea să fie trecut prin regulatoare, pentru a genera aer condiționat sau căldură.

Practic, era o pompă termică uriașă, scria în anunț, în genul celor pe care le foloseau rezidenții preocupați de mediu în casele lor.

Reducerea combustibilului mineral pentru încălzire și răcire… Lui Sachs i se părea o idee bună.

Dar se părea că nu toată lumea era de aceeași părere. Circa treizeci de protestatari se aflau pe trotuar, cu afișe împotriva forajelor. Un bărbat înalt și slab, cu părul cărunt și cârlionțat și cu o barbă la fel, părea să fie șeful. Judecând după afișe și după insignele mici prinse pe hainele celor prezenți, se părea că mișcarea se numea „Un singur Pământ”. Sachs se întrebă ce obiecții aveau protestatarii. Procesul geotermal avea să fie ecologic. Pe unele dintre afișe însă, scria ceva despre fracturarea și otrăvirea apelor subterane.

Bărbatul slab se postă în fața unei platforme încărcate cu traverse. Își încrucișă brațele peste piept și se propti bine în picioare. Cei din mulțime ovaționară. De fiecare dată când șoferul de camion îl claxona, protestatarii izbucneau în fluierături și aplauze.

O situație ce trebuia rezolvată de un ofițer de patrulă, dar nu se afla niciunul prin jur.

Sachs ieși în stradă.

— Domnule, îi zise ea, arătându-i insigna, ați putea să vă mutați de pe stradă?

— Și dacă nu o fac? Mă vei aresta?

Bineînțeles, era ultimul lucru pe care și-l dorea. Ar fi trebuit să meargă la secția locală, pentru că nu își mai lua carnețelul cu citații la ea. Dar îi putea răspunde într-un singur fel.

— Da.

— Ești sub papucul lor. Autoritățile îi pupă-n fund.

Ea dădu din cap spre șantier.

— Domnule, nu vreți să ajungeți la închisoare pentru asta. Dați-vă la o parte!

Bărbatul se mișcă într-o parte fără să protesteze, iar Sachs avu impresia că plănuise mișcarea ca pe un fel de mușcătură de țânțar, o iritație măruntă.

— Îmi arătați un act de identitate?

Bărbatul se supuse. Era Ezekiel Shapiro și locuia în partea de nord a Manhattanului.

Sachs i-l înapoie.

— Nu mai întrerupeți traficul. Și sper că tubul pe care-l aveți sub haină e pentru reparații domestice.

Părea a fi un spray cu vopsea. Observase zonele de pe firmă și de pe zidurile barierei unde fuseseră șterse desenele graffiti.

— Fac varză totul, știi bine. Privi spre șantier cu o privire sălbatică. Totul!

Se întoarse apoi în mulțime, iar cei prezenți îl îmbrățișară de parcă ar fi înfruntat o întreagă armată.

Apoi Sachs nu se mai gândi la Mama Natură și se apucă de treabă. Scoase o pungă mică și roșie pentru colectarea dovezilor din portbagajul mașinii ei Ford Torino, parcată în apropiere, și se duse spre gura de metrou unde camerele CCTV îl surprinseră pe făptaș. Se răsuci, își aminti traseul lui și găsi coșul de gunoi în care aruncase casca de protecție și vesta. Nu era gol, pentru că niciun recipient de gunoi din orașul New York nu ar fi putut fi descris vreodată ca fiind gol, dar reuși să-și dea seama că articolele cu pricina nu se aflau înăuntru.

Apoi zări poarta pe care ieșise probabil de pe șantierul de construcții. Panourile mari din sârmă erau deschise și, așa cum sperase și ea, câțiva muncitori se aflau acolo, chiar dacă era duminică. Își arătă insigna unui bărbat îngrijit și vigilent îmbrăcat în uniformă de agent de pază, foarte bronzat, semn că tocmai se întorsese dintr-un concediu. Îl întrebă dacă putea vorbi cu supraveghetorul. Agentul de pază ridică o stație de emisie și îi comunică interlocutorului său că un detectiv de la NYPD voia să-i vorbească.

Prin stație se auzi răspunsul bărbatului:

— Ăăă… da. Stai așa! Spune-i tipului că vin într-un minut.

— Ei.

— Ce?

— E o ea. E o femeie detectiv, zise agentul de pază, aruncându-i o privire ciudată.

— Ah! Ei. Un minut.

Sachs aruncă o privire spre șantier. Proiectul, care se întindea pe circa douăsprezece mii de metri pătrați, după estimările ei, nu prea semăna cu celelalte locații pe care le întâlneai în oraș, cu structurile din fier brune-roșietice ale zgârie-norilor care se înălțau spre cer. Semăna mai degrabă cu felul în care își imagina ea că ar arăta o platformă petrolieră. Mai multe puncte de foraj, ce măsurau circa șase metri în lățime și cincisprezece în lungime, erau înconjurate de garduri verzi, înalte de circa un metru optzeci. În dreptul lor erau montate indicatoare care le identificau de la Zona 1 până la Zona 12. Unele dintre ele erau pline de macarale care ajungeau până la o înălțime de vreo patru etaje. Alte locuri împrejmuite cu garduri verzi păreau închise. Poate că acolo forajele fuseseră finalizate.

Deși nu era foarte populat, șantierul era zgomotos. Forajele erau alimentate de motoare diesel gălăgioase și peste tot mișunau buldozere, care colectau moloz și îl vărsau în autocamioane basculante, stârnind bufnituri răsunătoare.

Supraveghetorul spusese că avea să ajungă într-un minut și se ținu de cuvânt. Un bărbat scund și gras, îmbrăcat într-o salopetă Carhartt bej și purtând o vestă reflectorizantă portocalie, veni spre ea. Avea ochelari eleganți cu lentile colorate, prinși cu un șnur de un roșu aprins, iar casca de protecție galbenă i se deplasase în sus pe cap.

Se prezentară, își strânseră mâinile, iar supraveghetorul, pe care îl chema Albert Schoal, aruncă o privire dincolo de poartă, spre protestatari.

— Deci ce s-a întâmplat de data asta? strigă el, ca să fie auzit peste zgomotul făcut de mașinării.

— Poftim?

— Plângerea.

Sachs ridică întrebătoare din sprânceană.

— Nu a depus nimeni o plângere? o întrebă Schoal cu o voce istovită.

În spatele lentilelor gri se putea vedea că și privirea îi era istovită.

— Nu de aceea am venit. De ce ar face cineva o plângere?

— Ah! Mă scuzați. E una dintre tacticile *lor.* Cineva sună la urgențe, de la un telefon public sau de pe un mobil pe care apoi îl aruncă, desigur, și spune că unul dintre băieții mei vinde droguri

cuiva. Sau că se expune. Cineva s-a plâns că băieții noștri ucid porumbeii, dar i-a durut… știți unde.

— Ce înseamnă „lor”? Ați spus „tacticile lor”.

— Protestatarii. Grupul de numește „Un singur Pământ”. O fac ca să ne hărțuiască.

— Shapiro, zise ea. Da, l-am cunoscut.

Supraveghetorul oftă.

— Ezekiel. Ce-a făcut ca să vă atragă atenția?

— A oprit un camion de livrare.

— Ah, o acțiune care se numără printre preferatele lor. Și desenele de tip graffiti. Și alarmele false. Ba chiar au dat foc unor coșuri de gunoi. Nu au fost daune, dar ne-au adus departamentul de pompieri pe cap și au blocat strada.

Deși Shapiro se afla la o oarecare distanță de ei, Sachs văzu că bărbatul costeliv era nervos. Fluturând din brațe și ținând capul ridicat, scanda ceva indescifrabil împreună cu adepții lui.

— Care e problema lor? întrebă ea. Fracturarea? Am văzut un afiș.

Schoal păru dezgustat.

— Ridicol! Construim aproape de suprafață – sunt instalații geotermale cu buclă închisă. Nu pompăm nimic în pământ. Nu aspirăm nimic *din* pământ. Soluția va circula în conducte. Nu va părăsi niciodată sistemul. Iar șansele unei rupturi sunt la fel de mici ca un fund de gândac. Uneori cred că nici n-au habar ce facem aici. Simt doar nevoia să protesteze. Gen… oh, e duminică! Sunt așa de plictisit! Hai să îmbrățișăm un copac și să le facem viața un calvar oamenilor care muncesc din greu.

Fund de gândac?

— Oricum, dacă n-a raportat nimeni nicio porcărie, cu ce vă pot ajuta, doamnă detectiv?

Sachs îl întrebă mai întâi dacă fusese la lucru vineri. Nu avea de gând să îi dezvăluie informații câtă vreme exista posibilitatea ca *el* să fi fost persoana cu care se întâlnise Patruzeci și șapte. Dar Schoal nu fusese la muncă în ziua cu pricina. Joia și vinerea fuseseră „weekendul” lui.

— Nu am atâta vechime, spuse el făcând o grimasă. De-aia lucrez duminicile. Ziua de odihnă. Ce să zic!

Ea îi spuse că un suspect implicat într-o omucidere ieșise de pe șantier vineri după-amiaza, dar nu preciză despre ce fel de omoruri era vorba.

— Unul dintre ai noștri? Hristoase!

— Mă îndoiesc. Ni s-a părut că a ieșit de pe șantier și s-a îndreptat spre metrou, apoi și-a amintit că avea în mână o cască de protecție și o vestă reflectorizantă. S-a întors, le-a aruncat, după care s-a urcat în tren.

— Da, nimeni din domeniu n-ar arunca o cască de protecție. O vestă, poate că da, dar nu și o cască. Ce căuta aici?

Sachs îi spuse cele două teorii. Fie folosise șantierul ca pe o scurtătură, ca să evite camerele CCTV din Cadman Plaza, unde se aflau toate clădirile guvernamentale, fie se întâlnise cu cineva pe șantier, posibil ca să cumpere o armă.

Schoal fu de părere că ideea cu scurtătura nu avea sens. Intrarea pe care venise ea și încă una pentru camioane, aflată la circa o jumătate de cvartal mai departe, erau singurele puncte de acces pe șantier.

— Practic, ieși de pe șantier prin același loc pe unde ai intrat.

Cât despre a doua teorie, îi zise:

— Îi percheziționăm bine de tot pe oameni. De droguri, de băutură… Adică, e un șantier de construcții din orașul New York. S-ar putea ca unii dintre băieți să aibă ceva legături și să dețină vreo armă sau două pentru vânzare. Nu poți folosi detectoare de metal când oamenii tăi vin zilnic cu zece kilograme de unelte la ei.

Sachs aruncă o privire spre șantier.

— Aveți camere de luat vederi?

— Doar în zona de depozitare și în magaziile de scule. Ele ar fi mai vizate de hoți. Dar se află de cealaltă parte a curții. Dacă a ieșit pe aici, pe poarta aceasta, nu aveau cum să îl filmeze. Deci, cum vreți să procedați, doamnă detectiv?

— O să vorbesc cu oamenii, să văd dacă l-a văzut cineva vineri. Am o descriere sumară.

— Sigur, vă ajut eu. Fac pe polițistul. Fratele meu e polițist în Boston. South Bay.

— Ar fi grozav.

— Să vă echipăm! Reggie! strigă el spre un muncitor care tocmai trecea pe acolo. O cască de protecție și o vestă reflectorizantă pentru doamna. Se opri, apoi adăugă: Pentru doamna detectiv. Nu e cea mai la modă vestă, dar regulile sunt reguli.

Sachs își luă vesta portocalie, apoi își prinse părul într-o coadă și își puse casca de protecție pe cap. Se gândi să își facă un selfie pe care să li-l trimită lui Rhyme și mamei ei.

Apoi se hotărî să o lase baltă.

— Cum ar fi reușit să treacă de paznic fără o legitimație sau fără să i se ceară datele de identificare?

Schoal ridică din umeri.

— Nu e chiar atât de greu. Oricine poartă vestă și cască de protecție poate intra împreună cu alți inși fără ca paznicii să observe. Nu ne facem griji pentru asemenea lucruri, ci pentru camioanele care apar în afara programului ca să fure buldozere sau conducte de cupru în valoare de zeci de mii de dolari. Mă scuzați că am spus „doamnă”.

— Mi s-a spus și în alte feluri, mult mai rele.

Sachs scotoci prin punga cu dovezi și îi înmână o imagine de la camera de supraveghere MTA, care, desigur, nu era prea clară: haina închisă la culoare, pantalonii închiși la culoare, căciula închisă la culoare. În text era descris un bărbat alb, cu o constituție medie și cu o înălțime de circa un metru optzeci și doi.

— Doamnă detectiv, ce-a făcut tipul ăsta mai exact?

Uneori trebuia să îți ții gura închisă, dar alteori simțeai când ai găsit un aliat.

— A ucis un bijutier și alte două persoane – un cuplu – în centru, ieri.

— Fir-ar să fie! Promitentul. Cerule! A fost îngrozitor. Copiii aceia… Urmau să se căsătorească… și el i-a ucis.

— Da, el e.

— Și credeți că a cumpărat arma de la unul dintre băieții mei?

— Asta vrem să aflăm.

Începură să se plimbe pe șantier, vorbind cu muncitorii care munceau duminica. Oamenii, cei mai mulți dintre ei bărbați, erau mai mult decât dispuși să vorbească și niciunul nu evita contactul vizual.

Însă nimeni nu dădu vreun semn cum că ar fi fost persoana cu care se întâlnise Făptașul 47.

Într-o jumătate de oră, aproape că vorbiră cu toți muncitorii de serviciu, dar nu avură deloc noroc. Sachs se gândea deja că ea – sau Ron Pulaski – avea să fie nevoită să se întoarcă și să discute cu ceilalți a doua zi. Nu îi plăcea că erau nevoiți să aștepte. Era convinsă că Patruzeci și șapte îl căuta în continuare pe V.L., vânându-i pe cei care săvârșiseră păcatul îngrozitor de a-și împodobi degetele cu inele cu diamant.

O clipă mai târziu însă, făcu o descoperire. Un muncitor afro-american înalt o ascultă cu atenție, apoi începu să dea numaidecât din cap.

— Știți ce, chiar am văzut pe cineva pe-aici – cam la ora la care ați zis, vineri. Am crezut că e vreun corporatist. Nu purta salopetă Carhartt, ci doar o haină neagră, casca de protecție și vesta.

Muncitorul se numea Antoine Gibbs.

— Directorii de la sediul central vin uneori pe șantier și de multe ori nu sunt îmbrăcați în costum, îi explică Schoal.

— Deci tipul ăsta vorbea cu cineva, continuă Gibbs. Presupun că unul dintre ai noștri, pentru că *era* încălțat cu bocanci și îmbrăcat într-o salopetă Carhartt. Au vorbit, apoi s-au uitat în jur și au plecat spre Șapte. Mi s-a părut cam ciudat, dar nu mi-am bătut capul atunci.

— Șapte? întrebă Sachs.

Gibbs arătă spre unul dintre locurile de foraj împrejmuite cu gardul verde, având circa un metru optzeci înălțime. Acesta nu era prevăzut cu o macara. Lângă o poartă, era montat un indicator.

Zona 7
Foraj: 3/8 – 3/10
HDPE: 4/3
Injecție: 4/4

În timp ce se îndreptau spre foraj, Sachs îl întrebă pe muncitor:

— I-ați văzut fața?

— Nu clar… nu. Îmi pare rău. Era cam de statura insului din poza pe care mi-ați arătat-o. Dar nu i-am văzut fața.

Sachs privi spre gardul uzat.

— Ar fi putut intra? Poate că au vrut să facă afaceri fără să fie văzuți.

— Dacă avea cheie, îi spuse Gibbs. Mulți au.

— Ce e înăuntru? întrebă ea dând din cap spre gard.

— Puțuri și un batal de noroi. Își dădu seama că Sachs nu înțelesese, așa că adăugă: Vedeți dumneavoastră, un sistem geotermal funcționează pompând fluid de la suprafață la adâncimi de sute sau chiar mii de metri, apoi din nou spre suprafață.

— V-am citit panoul.

— Tipul de la relații publice l-a scris, dar ideea e corectă în mare. Primul pas constă în forarea de puțuri – în cazul de față la o adâncime de circa o sută cincizeci până la o sută optzeci de metri – în roca de bază. Apoi introducem conducta. Bucla aceea de care ziceam – practic, două furtunuri groase unite la capăt, numite HDPE, polietilenă de înaltă densitate, pentru ca fluidul să poată circula. Întrucât sistemul geotermal funcționează doar când conducta are contact cu pământul, turnăm în puț un lapte de ciment conductor după montarea conductei. În zona aceasta, Zona 7, sunt douăzeci de puțuri. Le-am forat pe toate, dar conductele vor fi montate doar peste vreo două săptămâni, pe 3 aprilie. Până atunci este închis.

— Deci aici nu lucrează nimeni și au putut discuta în privat, îi zise Sachs supraveghetorului. Îl puteți deschide pentru mine?

— Batalul de noroi? îl întrebă Schoal pe Gibbs.

— Încă nu l-am drenat. Lui Sachs îi spuse:

— Doar să aveți grijă pe unde călcați. În timpul forării, pompăm apă în pământ odată cu foreza, iar noroiul și pietrele sunt pompate înapoi, formând ceea ce noi numim batal de noroi. În cele din urmă, acesta este golit, iar nămolul și pietrele sunt duse spre locuri de depozitare a deșeurilor – dar cel din Șapte n-a fost încă golit. E scârbos rău.

Schoal scoase o cheie de la centură și deschise poarta. Sachs intră și adăugă:

— Puteți aștepta afară?

Schoal încuviință din cap, deși Sachs își dădu seama după expresia lui că nu înțelegea de ce.

— Nu vreau să deranjăm dovezile din zona în care s-ar fi putut afla cei doi, îi zise ea.

— Ah, da, da, sigur. Chestii ce țin de locul faptei. Ne uităm și noi la seriale, eu și soția. Îmi plac la nebunie. Puteți prinde un fluture care se afla la locul crimei și va avea o imagine a ucigașului întipărită în afurisitele-i de aripi. E uimitor. Ați făcut vreodată așa ceva?

— Niciodată.

Sachs își spuse în sinea ei că era important să nu uite să-i povestească și lui Rhyme.

Își puse mănușile și își acoperi pantofii, ca să facă diferența între amprentele lăsate de ea și cele ale făptașului, lăsându-l pe supraveghetor să tragă singur concluziile cu privire la o unealtă criminalistică de o asemenea înaltă tehnologie.

Aripi de fluture…

Dar, după ce intră, observă că locația era inutilă, ba chiar *mai mult* decât inutilă. Zâmbi, gândindu-se că lui Rhyme i-ar fi plăcut la nebunie contradicția gramaticală pe care tocmai o gândise. La fel ca „extrem de unic”.

Sau poate că era *mai puțin* decât inutilă?

Problema, din punct de vedere criminalistic, era că terenul dinăuntru era format preponderent din pietriș, care nu avea să dezvăluie urmele de pantofi, așa că habar nu avea unde s-ar fi putut afla făptașul și muncitorul, dacă într-adevăr fuseseră acolo.

Totuși, cu mâinile înmănușate, adună circa două sute de grame de pietre din locul în care *s-ar fi putut* afla, de lângă poartă, și le puse într-o pungă de dovezi din plastic.

În centrul Zonei 7 se afla batalul de noroi: un bazin ce se întindea de-a lungul gardului, de la un capăt la celălalt. Avea circa patru metri și jumătate lățime și era înconjurat de culoarul pietros și îngust. Era plin, așa cum îl descrisese Schoal: un bazin noroios, maro-închis și gri, la suprafață iridescent de la țiței sau de la alte substanțe chimice. O miră galbenă din mijlocul lui indica faptul că batalul avea puțin peste un metru optzeci adâncime. În jur mirosea puternic a pământ umed și a motorină.

Scârbos rău.

O duzină de puțuri geotermale, cu diametrul de circa treizeci de centimetri, se înălțau din bazin. Erau acoperite toate cu saci de plastic. Într-o parte se afla un utilaj ce aducea cu o betonieră mică,

staționară, probabil pentru a turna laptele de ciment în puțuri la introducerea conductei.

Puteai traversa groapa doar pe scândurile montate deasupra ei, între puțuri… și cu mare grijă. Aveau o lățime de doar douăzeci și cinci de centimetri și, întrucât aveau vreo cinci metri și jumătate, păreau destul de elastice.

Sachs se întrebă dacă făptașul ar fi trecut pe vreuna dintre ele ca să ajungă de cealaltă parte. În gardul îndepărtat era decupată o fereastră, cam la înălțimea capului. Ar fi fost logic ca făptașul să se ducă spre ea, ca să vadă dacă putea ieși în siguranță. Nu ar fi stricat să ia câteva mostre și din solul de sub fereastră.

Privi cu atenție spre scândura de lemn precară.

Clătină din cap. Uneori era ușor. Alteori, nu.

Apoi zâmbi și își spuse în sinea ei: „Și când, mai exact, a fost ușor?”

Începu să traverseze scândura, înaintând cu grijă, cu un picior în urma celuilalt, în timp ce podul îngust se îndoia în sus și în jos. Când ajunse pe partea cealaltă, luă pietre și noroi de sub geam și o porni înapoi.

Se afla pe la jumătatea drumului când întreaga lume se schimbă.

Pământul din jurul ei se cutremură îngrozitor și se auzi un huruit puternic. Ce naiba se-ntâmpla? Căzuse o macara, se dărâmase una dintre clădirile în curs de construcție, se prăbușise vreun avion în apropiere?

Apoi auzi o voce în spatele ei. Era Schoal, care exclamă într-un registru vocal mult mai înalt decât înainte:

— Cerule mare!

În timp ce alarmele mașinilor începură să sune și oamenii să țipe, Sachs se strădui să rămână în picioare. Scândura se mișca puternic și, disperată să nu cumva să pice, căzu repede și apăsat pe un genunchi – pe cel afectat sau, mă rog, pe cel care era mai afectat decât celălalt. Un junghi de durere încinsă o străbătu din membru până în maxilar. Scândura se lăsă în jos sub greutatea ei, apoi reveni la poziția inițială și o aruncă precum o trambulină de la bazinele de înot. Amelia Sachs dădu cu disperare din brațe în timp ce cădea în noroi, în clipa dinainte de impact, se strădui cu frenezie

să se răsucească în sus, să își țină fața spre cer, ca să poată respira după ce avea să aterizeze.

Dar manevra nu îi reuși, așa că pică în lipiciul maro cu fața în jos, simțindu-se trasă lent dedesubt.

CAPITOLUL 23

— Simți și tu? Tremuratul? îi strigă Ruth Phillips soțului ei în timp ce așeza cumpărăturile în dulap.

Acesta nu-i răspunse.

Se întâmpla des. Nu că ar fi fost tare de urechi. Ținea mai degrabă de arhitectura clădirii.

Se aflau în bungaloul lor din Brooklyn, de la periferia cartierului Heights. Casa lor avea o structură tip vagon, lucru întâlnit, așa cum aflaseră când se mutaseră acolo, cu zeci de ani în urmă, mai cu seamă în sud. I se spunea tip vagon pentru că avea un coridor lung, care se întindea de la ușa de intrare până în spate, pe lângă camera de zi, cele trei dormitoare, sufragerie și bucătărie. Asemenea trenurilor pe care le vedeai în filmele de demult, care aveau un coridor ce trecea pe lângă compartimentele pentru pasageri. Ruth se gândi că niciun tren nu mai avea probabil această caracteristică, dar – cine știe? – poate că mai existau pe undeva. Singura experiență pe care o avea cu un astfel de mijloc de transport era LIRR, pe care îl luaseră spre Oyster Bay ca să își vadă fiica numărul unu.

Arnie se afla în camera de zi, care dădea spre strada mică, la circa optsprezece metri de ea.

La capătul îndepărtat al trenului.

Lăsă din mână conservele de fasole Green Giant și repetă întrebarea. Mai tare.

— Ce? strigă el.

Așa că mai spuse o dată:

— Simți și tu? Tremuratul sau ce o fi?

— Mâncat? Da, ce avem de mâncare?

Ruth își strânse mai tare puloverul galben pe corpu-i îndesat și ieși din casă pe terasa din spate. Accident de mașină? Se prăbușise

vreun avion? Ea și Arnie se aflaseră pe promenadă pe 11 septembrie și văzuseră al doilea avion lovind turnul.

Se întoarse în casă și, după ce străbătu jumătate din hol, își văzu soțul tot în fața televizorului.

Aveau amândoi șaizeci și un pic de ani, apropiindu-se tot mai mult de momentul în care puteau începe să viseze la pensionare. Arnie înclina spre o casă mobilă, iar Ruth își dorea o casă pe malul lacului, de preferat în Wisconsin, ca să fie aproape de fiica numărul doi și de soțul ei. Cei doi erau genul de tineri care zâmbeau ori de câte ori Arnie zicea vreo glumă despre brânză. Ceea ce spunea multe despre ei. Tremurul pe care îl simțise cu o clipă în urmă îi amintise din nou de terorism, așa că Ruth își zise încă o dată în sinea ei că era vremea să facă planuri concrete de mutare.

— Nu „mâncat”. „Tremurat”, îi zise ea. Ca atunci când scuturi ceva. Să fi avut loc vreun accident? Nu l-ai simțit?

— Ba da, am simțit ceva. Poate de la construcții.

— Duminica?

Paharele se cutremuraseră, ferestrele zăngăniseră. Simțise huruiala în picioare; se încălțase cu papucii de casă de cum se întorseseră de la magazinul alimentar și terminaseră de adus plasele în casă.

— Nu știu.

Se uita la meci. Îi plăcea la nebunie să se uite la meciuri.

— Oricum, ce *avem* de mâncare? zise Arnie. Că tot veni vorba…

— Încă nu știu.

— Ah… Am crezut că gătești.

— Deja? Nu.

Se întoarse în bucătărie. Ruth avea o metodă logică de depozitare a alimentelor. Mai întâi, cele congelate. Apoi, perisabilele care puteau „microbia” – cuvântul minunat îi aparținea lui Arnie –, cum erau carnea, peștele și laptele. Apoi, fructele și legumele proaspete. După aceea cutiile și, în cele din urmă, alimentele cu termen de valabilitate lung. Conservele de fasole Green Giants aveau să fie puse la loc ultimele.

— Deci coci ceva? o întrebă Arnie, care se afla acum pe coridor. Venise spre ea ca să poată vorbi normal. O plăcintă? Am visat la rubarbă.

— Nici nu coc.

— Hm, îngână Arnie, apoi intră în sufragerie, care era lipită de bucătărie.

Nu se uită la cea care îi era soție de patruzeci și trei de ani, ci la cuptor. Ruth îi observă expresia curioasă și se încruntă.

— Ce e, scumpule?

— Cuptorul nu e pornit?

Ruth arătă spre cuptor. Nu era pornit.

— Am simțit miros de gaz. Am crezut că l-ai pornit tu. Și că a durat puțin până să se aprindă ochiul.

— Nu, dar… Se opri brusc, simțind și ea mirosul de ouă stricate. Poate că lucrează cei de la gaze și au avariat vreo conductă. Și poate tot de aceea s-a simțit tremuratul. Știi ce? E mai puternic acum.

— Da. Așa e.

Arnie își încruntă fața zbârcită și sprâncenele înalte i se apropiară una de cealaltă. Își trecu mâna prin părul ondulat, se duse spre ușa din față și privi afară. Apoi îi strigă apoi lui Ruth:

— Nu se văd camioane, nici accidente.

Îi mai zise apoi că erau și alți oameni afară, privind în jur.

Ruth se gândi că poate *chiar avusese loc* un accident și, din cauza impactului, se spărsese vreo cisternă cu gaz. Dar, stai așa, propanul nu mirosea a gaz natural! Ruth știa asta pentru că vara le plăcea mult să facă grătar.

Se duse spre ușa de la pivniță și o deschise. O izbi aceeași duhoare, doar că de zece ori mai puternică.

— Scumpule! Vino aici!

Arnie își făcu numaidecât apariția. Observă ușa deschisă și adulmecă.

— Cerule mare!

Se holbă în pivniță și dădu să aprindă lumina, dar se opri exact când Ruth era pe punctul să-i strige să nu o facă. Arnie aruncă o privire spre extinctorul de lângă cuptor. Avea șapte ani vechime.

— Ar trebui să ieșim, îi spuse Ruth. Ar trebui să ieșim chiar acum.

— Sun eu. Trebuie să sunăm. Nu e un număr special la care să suni când sunt scurgeri de gaz? Cum îl găsim? întrebă el, apoi se întinse spre telefonul de pe perete.

— De la compania de gaz? întrebă ea sceptică. Lasă asta, dragă! Sunăm la urgențe de afară. Făcu un pas spre geanta ei, apoi adăugă: Haide! Trebuie să ieșim.

— Doar să…

Un val de flăcări și de fum explodă dinspre ușa de la pivniță, învăluindu-l pe Arnie. În timp ce își ridica brațele pentru a-și acoperi fața, fu izbit de perete și apoi căzu la podea, urlând de durere.

Nu, nu, nu! Ruth se trânti pe jos, sub tornada de foc dezlănțuită ce se învolbura dinspre ușă. Își strigă soțul, apoi se ghemui și o porni spre el.

Simți brusc o zdruncinătură care o trânti pe genunchi, iar jumătatea de podea din bucătărie pe care se afla ea căzu circa un metru: explozia distrusese grinzile transversale. În timp ce fumul, flăcările și praful se învolburau în jurul lor, îl văzu pe Arnie întins pe o parte, lovindu-se înnebunit peste hainele în flăcări. Era deasupra ei, pe partea de podea care nu se prăbușise. Din spărtura dintre secțiunile de podea se ridica un fum negru și dens, limbi de foc și scântei roșii care o înțepau ca niște albine.

Ruth se căzni să se ridice în picioare pe podeaua înclinată, privind înnebunită în jur. Acum nu mai puteau ieși pe ușa din spate: întrucât podeaua se prăbușise, ieșirea era prea sus ca să ajungă la ea. În plus, era înghițită de flăcări care se înălțau de la subsol.

Ușa din față. Puteau să iasă pe ușa din față. Dar, mai întâi, Ruth trebuia să urce până la nivelul la care se afla Arnie.

— Dragule, dragule! îi strigă ea. Ușa din față! Ieși pe ușa din față!

Dar cuvintele ei fură nimicite de vuietul focului. Nu știuse că un incendiu putea fi atât de zgomotos.

Ferindu-se de șfichiurile flăcărilor, începu să urce spre Arnie, care se sufoca și se zvârcolea de durere. Văzu însă că reușise să-și dea jos hainele în flăcări.

Se prinse cu mâinile de scândurile podelei de la înălțimea la care se afla el și începu să se tragă în sus.

— Ușa din față. Să…

Dar, chiar în clipa aceea, partea de podea pe care se afla se prăbuși cu totul, iar Ruth plonjă la subsol, căzând ca o păpușă de zdrențe pe beton, bombardată apoi pe cap, pe brațe și pe umeri de scânduri, masa din bucătărie, cărți de gătit și conserve cu fasole.

Era înconjurată acum de foc din toate părțile: cutiile de depozitare, revistele lui Arnie, decorațiunile de Crăciun, hainele vechi ale fetelor, mobilierul. Iar flăcările luau cu asalt conservele și borcanele de substanțe inflamabile de pe bancul de lucru al lui Arnie: substanțe de curățare, diluanți, terebentină, alcool. Puteau exploda în orice moment.

Ruth Phillips înțelese că avea să moară.

Se gândi la Claire și la Sammi. La nepoți. La Arnie, desigur. Dragostea vieții ei. Atunci și mereu.

Se feri când o altă grindă se prăbuși și se izbi de podea. La un fir de ață de capul ei.

Se înecă din cauza fumului și se îndepărtă zvârcolindu-se de tăciunii fierbinți și de pumnii de căldură.

Apoi Ruth își zise în sinea ei: „Nu”.

Nu avea să moară așa. Nu în durere. Nu arsă.

Privi în jur cât de bine putu, prin ceața de fum încins. Scările se prăbușiseră, dar în colț, exact sub marginea podelei rămase, unde era întins Arnie, se afla comoda veche a mamei ei.

Se târî într-acolo și se cățără pe ea. Nu era îndeajuns de puternică pentru a se trage în sus și pentru a se rostogoli pe podeaua de deasupra ei. Dar își dădu jos papucii de casă, pentru o priză mai bună, își întinse piciorul în sus și își puse talpa pe oglinda de deasupra comodei, simțind un mușchi de la coapsă întinzându-i-se până aproape să se rupă.

Ignoră durerea.

Flăcările se învolburară. O cutie cu terebentină explodă și lângă ea se formă un nor de foc și de fum cu aromă de pin. Ruth se întoarse într-o parte și simți focul usturător pe glezne și pe brațe. Dar hainele nu îi luaseră foc.

Văzu focul cuprinzând o cutie de un galon cu diluant de vopsele.

Acum. Asta era. Ultima șansă.

Se prinse de scândurile de lemn de deasupra ei, se împinse cu putere și, cu o disperare stângace, se cățără cu ghearele, apoi se rostogoli pe podeaua din bucătărie, lângă Arnie.

— Ruth! strigă Arnie, târându-se spre ea.

Rămăsese doar în boxeri. Păr îi fusese pe jumătate mistuit, la fel și sprâncenele. Avea arsuri pe față, pe gât și pe brațul drept, dar nu

îl imobilizaseră.

— Afară! Trebuie să ieșim! Prin față!

Rămaseră aplecați, încercând să respire puținul aer care mai era în casă, și-o porniră în josul holului. Ajunseră însă doar până la jumătatea drumului spre ușă. Din pricina fumului, nu reușiseră să vadă că sufrageria și alcovul din față erau înghițite de flăcări. Nici ferestrele de la dormitoare nu erau o opțiune. Și ele ardeau.

— Garajul, strigă ea.

Era ultima lor speranță.

Se apucară cu putere unul pe celălalt și înaintară cu greu. Dar înainte ca flăcările și căldura să-i izgonească înapoi pe coridorul îngust, spre o moarte claustrofobică și mistuitoare, ajunseră la ușa garajului. Ruth apucă mânerul de metal și-i dădu drumul numaidecât.

— E fierbinte, spuse ea.

Urmă o pauză, apoi râseră amândoi ușor isteric. Pentru că *era logic* să fie fierbinte. Toate lucrurile din afurisita aceea de casă erau fierbinți.

Apucă din nou mânerul, îl răsuci și împinse ușa. Se ghemuiră. Aici însă nu erau flăcări, ci doar fum și vapori care pătrundeau în garaj prin gurile de ventilație și pe sub scândurile podelei. Dădură buzna înăuntru. Nu prea reușeau să vadă prin norii de fum care le răneau ochii, dar garajul era mic și, din moment ce era folosit doar pentru depozitare, nu și pentru parcare, reușiră să avanseze spre partea din față a acestuia, printre șirurile de cutii, electrocasnice și echipamente sportive vechi de când lumea.

Tușind și ștergându-se la ochi, înaintară cu hotărâre spre zona din față a structurii. Ruth se simți ametită și căzu o dată. Apoi trase aer mai curat în piept, aproape de podea, și, cu ajutorul lui Arnie, se ridică din nou în picioare.

Ținându-se în brațe, cei doi soți ajunseră în sfârșit în partea din față a garajului. Mai râseră o dată, de data aceasta de ușurare, iar Ruth apăsă butonul de deschidere a ușii.

CAPITOLUL 24

— Respirați, doamnă detectiv!

Ea încuviință din cap spre paramedic și încercă să-i urmeze ordinele. Lent. În regulă… Inspiră, expiră. Începu din nou să tușească.

Nu era în regulă.

Tuși, scuipă.

Încearcă din nou. Controleaz-o… Se concentră pe plămâni, pe mușchii pieptului… Da, ea deținea controlul. Trage aer în piept, dă-l afară! Lent.

În regulă. Tu o controlezi.

Gata cu tușitul! E bine așa.

— Se aude bine, doamnă detectiv, îi spuse paramedicul.

Era un bărbat vioi, cu părul negru și cârlionțat și cu pielea de nuanța cafelei.

— E totul bine, îi zise el.

Apoi Sachs vărsă.

De mai multe ori.

Așezată pe marginea ambulanței, se aplecă în față și vărsă o parte din zeama de noroi mizerabilă.

Din câte se părea, cea mai mare parte îi ajunsese în stomac, nu în plămâni.

După câteva clipe de vărsat, senzația se domoli.

Acceptă sticla cu apă pe care i-o oferi paramedicul. Își clăti gura, apoi își turnă apă pe față. Nici nu își putea închipui cum arăta de la gât în sus. Se dezbrăcase și se îmbrăcase cu o salopetă Tyvek: avea o cutie plină cu salopete în portbagajul mașinii. Avea senzația că părul îi cântărea vreo cincisprezece kilograme. Unghiile, pe care le tăia mereu scurt, aveau acum la capăt semicercuri negre.

Lângă ea se afla Glockul ei, pe care, înainte de orice altceva, îl dezasamblase și îl curățase, trecând inclusiv un petic de pânză înmuiat în diluant Hoppes prin țeavă. Se obturase periculos de mult.

— Ce-a fost porcăria aia pe care am înghițit-o? îl întrebă ea pe Arthur Schoal, supraveghetorul de la Northeast Geo, care se afla lângă ea în ambulanță.

Încă părea îngrozit de ceea ce pățise.

— Noroiul? Doar apă, sol, argilă, poate niște motorină de la foraje. Nimic mai toxic de atât.

Da, simțea gustul de petrol. Și își aminti de zilele ei rebele din tinerețe, când aveai nevoie de benzină pentru mașina ta Camaro și nu aveai bani, dar aveai o bucată de furtun și informații din interior despre locurile în care avea să își parcheze Cadillac-ul câte un contrabandist sau vreun mafiot aspirant.

Încă un acces de tuse, încă o înghițitură de apă. Părea însă să țină sub control regurgitarea, categoric senzația care îi displăcea cel mai mult.

Important era, își zise în sinea ei, că genunchiul îi era bine după ce-l lovise de scândura nestatornică. Încă se putea mișca și nu o mai încerca – în mare, cel puțin – durerea artritică îngrozitoare ce o urmărise cu încăpățânare vreme de mulți ani.

Miji ochii ca să alunge lacrimile provocate de vărsat și observă dungi de noroi pe hainele lui Schoal.

— Tu m-ai scos?

— Eu și Gibbs. Insul cu care vorbeam.

— E pe aici?

— Nu, s-a dus să-și sune soția. Să vadă dacă e în regulă.

„În regulă?” se întrebă ea.

— Va trebui să te plătesc, îi zise ea lui Schoal.

Bărbatul clipi din ochi nedumerit și încuviință din cap, deși nu avea idee la ce se referea.

— Pentru tratamentul cu noroi. La un spa costă până la câteva sute de dolari.

Bărbatul râse.

Râse și Sachs. Și se strădui din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

Glumise nu pentru el, ci ca să alunge groaza pricinuită de faptul că nu se putuse mișca deloc în noroi, că nu mai putuse să respire.

O tulburase. Rău de tot. Să fie neajutorată, să fie trasă în jos, tot mai adânc… Aproape că fusese îngropată de vie. Nu conta că era pământ ud sau uscat. Să fie privată de libertate era iadul ei personal.

Se cutremură încă o dată, apoi îi veni în minte o amintire de mult alungată, veche de ani întregi. În copilărie citise o carte care se numea *Stranger than Fiction*[1], despre întâmplări din viața reală care erau… ei bine, stranii. Una dintre povestiri fusese despre exhumarea unui sicriu, din cine știe ce motiv, și descoperirea unor urme de

zgârieturi pe interiorul capacului. Nu mai dormise două zile după ce citise, iar când o făcuse, refuzase să se acopere cu așternuturi sau pături.

— Hei! Ești în regulă?

Sachs controlă atacul de panică pe care îl simțea punând stăpânire pe ea, la fel cum controlase și tusea. Dar foarte la limită.

— Da, sigur.

„Respiră adânc”, își spuse în sinea ei.

În regulă, în regulă!

Ar fi vrut să-l sune pe Rhyme. Ba nu, nu voia asta. Voia să-și conducă mașina cu trei sute de kilometri pe oră, chiar dacă însemna să ardă motorul. Ba nu, voia să se ducă acasă și să se ghemuiască în pat.

Încremenită: mâini, picioare, brațe, abdomen și gât, toate nemișcate în mormântul ud și vâscos.

Se înfioră.

„Alungă gândul”, își zise ea sacadat.

Paramedicul îi zise:

— Detective, pulsul…

Avea degetul conectat la una dintre mașinăriile robuste cu care era înarmat paramedicul.

Respiră, respiră, respiră…

— E mai bine.

— Mersi. Își dădu jos clema și i-o înmână. Mă simt mai bine acum.

Paramedicul o studie cu atenție, apoi încuviință din cap.

Atunci observă că muncitorii de la Northeast Geo vorbeau unii cu alții, adunați în grupulețe. Păreau îngrijorați – și nu din cauza faptului că Sachs aproape murise.

Își aminti nedumerirea ei când supraveghetorul îi spusese că Gibbs, muncitorul cu care vorbise mai devreme, își sunase soția ca să vadă dacă se simțea bine.

Se întâmpla ceva.

Își dădu seama apoi că se auzeau o mulțime de sirene în depărtare. Sirene de ambulanță și sirene de poliție.

Își aminti că pământul se cutremurase și se gândi numaidecât la un atac terorist. O repetiție a atacului asupra turnurilor gemene.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sachs în șoaptă, parțial pentru că era îngrijorată, parțial pentru că nu-i îngăduiau corzile vocale să vorbească mai tare de atât.

O voce de bărbat – nici a lui Schoal, nici a paramedicului – îi răspunse:

— Îți vine să crezi sau nu, a avut loc un cutremur.

Un bărbat slab și palid se apropie de ea. Părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, o cămașă albă și un hanorac albastru antivânt pe sub vesta portocalie obligatorie. Cravata cu model paisley i se zărea între al doilea și al treilea nasture de sus al cămășii, probabil ca să nu i se prindă în angrenajele utilajelor. Purta ochelari rotunzi pe ochi.

Sachs se gândi că avea aerul unui om de știință.

Ceea ce era logic, întrucât se dovedi că într-adevăr *era* om de știință.

Schoal i-l prezentă pe Don McEllis, inspectorul de la Divizia de Resurse Minerale a Statului New York, din cadrul Departamentului de Conservare Ecologică. Era inginer și geolog, iar treaba lui era, din câte îi explică el, să supravegheze forajele pe care organizația lui le aproba. Întrucât în cadrul proiectului geotermal Northeast se săpau puțuri la o adâncime de o sută cincizeci de metri sau chiar mai mare, DRM reglementa lucrările; la adâncimi mai mici de atât, lucrările de construcție erau supravegheate de Divizia Bazinală.

— Cutremur?

— Da.

Sachs își aminti o emisiune de televiziune – sau poate că fusese un articol – despre cutremurele din zona New York-ului. Avuseseră loc câteva de-a lungul timpului.

— A provocat daune?

— Cel puțin un incendiu, zise McEllis. E principalul pericol atunci când au loc cutremure în țările din lumea întâi. Chiar dacă o clădire nu este proiectată să reziste la cutremure, majoritatea vor rămâne în picioare. Dar conductele de gaz se pot sparge. Deci au loc incendii. San Francisco, 1906: orașul a ars, dar nu s-a prăbușit.

— Mă voi ridica acum, îi zise ea paramedicului.

Acesta o privi ironic.

— În regulă.

Se așteptase să o împiedice.

— Serios!

— Te poți ridica.

Puțin năucă, reuși să se ridice fără prea mari dificultăți, deși se legănă o idee… în mare parte, din cauza greutății noroiului din păr.

— Cât de puternic a fost?

— Minor. Trei virgulă nouă… Pe scara Richter.

Cu o combinație de cunoaștere și naivitate specifică oamenilor de știință, îi explică metodic că faimoasa scară despre care știa toată lumea era de fapt depășită când venea vorba despre măsurarea celor mai multe cutremure. În zilele noastre era folosită doar pentru a clasifica oarecum cutremurele minore.

— Orice cutremur care depășește magnitudinea de cinci este clasat conform scării MM sau de magnitudine a momentului seismic.

Sachs nu voia să-l întrebe și altceva pentru că știa că avea să-i răspundă.

Dar individul continuă oricum:

— Este o magnitudine întâlnită în zona de nord-est. Faliile din zona New York-ului nu sunt la fel de active sau de bine definite precum cele din California, să zicem. Sau precum cele din Mexic, Italia sau Afganistan. Asta este vestea bună: cutremurele nu sunt deloc frecvente. Dar vestea proastă este că, din cauza geologiei de aici, dacă ar avea loc un cutremur puternic, daunele ar fi mult mai severe și mai întinse. De asemenea, clădirile noastre nu sunt făcute să reziste. San Francisco are acum clădiri destul de rezistente la cutremure. Dar aici? Un cutremur care ar ajunge la șase pe scara MM în orașul New York, care nu e deloc puternic, ar putea ucide zece mii de oameni – și de două ori mai mulți ar fi îngropați sub moloz. Cartiere întregi ar trebui să fie închise, întrucât clădirile ar fi prea instabile.

Îngropați sub moloz…

Sachs alungă încă o dată senzația de panică. Cu greu.

— Unde a fost epicentrul? întrebă ea.

— Pe aproape, îi zise McEllis. Foarte aproape.

Schoal se holba la Zona 7, a cărei poartă rămăsese deschisă. Se puteau vedea puțurile acoperite cu pungi de plastic. Supraveghetorul părea posomorât. Sachs își aminti că protestatarii se plângeau de

fracturare. Poate că Schoal se gândea, în pofida comentariilor de mai devreme, că forajele lor provocaseră cutremurul.

Sau poate că doar era îngrijorat din cauza faptului că acel cutremur avea să le ofere muniție protestatarilor pentru a ataca proiectul.

Sachs mai luă o sticlă de apă de la paramedic și, zâmbindu-i drept mulțumire, își lăsă capul pe spate și se holbă la cer. Își goli sticla cu apă în păr. Paramedicul îi mai dădu patru și, când o termină pe ultima, simți că reușise să spele în mare noroiul.

Era mai bine acum. Și în privința noroiului, și în privința senzației de panică.

Era pregătită. Îl sună pe Lincoln Rhyme.

— Ai auzit?

— Despre ce?

— Despre cutremur.

— Ce cutremur?

Asta îi răspundea la întrebare.

— A zguduit orașul cu o jumătate de oră în urmă.

— Serios? întrebă el.

Își dădu seama din tonul lui că mintea îi stătea la alte lucruri.

— Ai găsit ceva pe șantier?

— Cred că da. Mă întorc repede. Trec pe la mine mai întâi.

— De ce?

— Vreau să mă spăl.

— Lasă asta! Cui îi pasă? Vino aici!

Sachs nu spuse nimic preț de o clipă. Probabil că Rhyme se întreba de ce făcuse pauza aceea.

— Nu va dura mult.

Închise înainte ca el să apuce să mai protesteze.

CAPITOLUL 25

Dormitorul din copilărie al lui Vimal – și dormitorul lui curent – era mic și se afla la al doilea etaj al casei lor modeste din Jackson Heights, un cartier fără pretenții din Queens. În zonă locuia o comunitate preponderent indiană.

Era o casă individuală cu etaj, cu o curte mică în față și una în spate, niciuna dintre ele potrivită pentru a juca fotbal, ci doar pentru a exersa jocul de picioare.

Locuise aici toată viața, între acești patru pereți claustrofobici. Măcar acum camera era doar a lui. Timp de câțiva ani, fusese nevoit să o împartă cu fratele lui, până la moartea lui Dada, bunicul lui, când Sunny se mută în camera bătrânului.

Când se întorsese acasă de la Dev Nouri, Vimal își spălase rana, pe care Adeela o pansase cu atâta grijă, folosind doar cârpe. Își studie trunchiul și văzu că iubita lui se descurcase bine. Rana nu mai sângera și încă nu apăruseră semne de infecție. Acum, din nou în dormitorul lui, își șterse picioarele și pieptul cu o mână și, cu cealaltă, mânui telecomanda, căutând un canal de știri pe televizorul Samsung.

Crima era un subiect important, dar nu principalul. Acela era cutremurul care zguduise Brooklynul și o mare parte din restul orașului.

Când crainicul ajunse la subiectul morții domnului Patel și a perechii de logodnici, anunță că existau detalii noi în legătură cu jaful „îndrăzneț”, deși Vimal nu era convins că îți trebuia prea mult curaj ca să intri într-o clădire de birouri în mare parte pustie, să ucizi trei persoane neînarmate, apoi să fugi de acolo.

Își strânse prosopul în jurul taliei zvelte și privi ecranul. Următorul reportaj îl ului.

Saul Weintraub, chimistul analist și evaluatorul pe care îl folosea domnul Patel din când în când, fusese și el ucis. Poliția era de părere că exista o legătură între cele patru crime.

Îngrozit, Vimal închise scurt ochii și se așeză greoi pe marginea patului.

Deci ucigașul, Promitentul, credea că domnul Weintraub văzuse ceva sâmbătă dimineața, că era un martor. Vimal își aminti că domnul Patel îi spusese că avea să se întâlnească în weekend cu el.

Cum aflase ucigașul unde locuia domnul Weintraub?

Vimal își aminti de conferința de presă de sâmbătă după-amiază, când purtătorul de cuvânt al poliției îndemnase pe oricine știa ceva despre omuciderile cu pricina să îi contacteze numaidecât pe polițiști.

Îmi aminti și cum interpretase el îndemnul lor.

Pentru propria siguranță…

Dar cât de în siguranță era *el*?

Vimal se simțea destul de protejat, mai ales că avea o legătură minimă cu domnul Patel: era plătit în numerar și nu ținea nimic personal la atelier, după care să poată fi identificat. Și nici să încerce să îl găsească pe Vimal cercetând Districtul Diamantelor nu avea să îi fie prea de folos ucigașului. Spre deosebire de anii trecuți, rămăseseră doar câțiva comercianți de diamante în clădirea veche și stătută de pe 58 West 47th. Doar unul sau doi tăietori, două bijuterii. Iar Vimal era convins că nimeni din clădire sau de pe stradă nu ar fi știut despre el. Era o persoană retrasă, care prefera să meargă acasă, în atelierul lui, la sfârșitul zilei. În plus, cei mai mulți diamantari și alte persoane din domeniu care l-ar fi putut cunoaște locuiau aici, în Jackson Heights, care se afla la câțiva kilometri – și un râu distanță – de Districtul Diamantelor din Manhattan. Vimal avea cunoștințe care lucrau în galeriile din SoHo sau NoHo sau care studiau arta în locuri în care își dorea el să fie: Parsons sau Pratt în Brooklyn. Dar nu era apropiat de niciunul dintre ei.

Cel mai bun prieten din lumea diamantelor era un alt tăietor, cam de aceeași vârstă cu el: Kirtan Boshi. Luau prânzul sau ieșeau la un pahar deseori, uneori și cu Adeela și iubita lui Kirtan, care voia să fie fotomodel. Kirtan lucra pentru un diamantar, dar la o oarecare distanță de strada 47, într-o clădire din Districtul Modei; magazinul avea un nume din care nu reieșea câtuși de puțin originea indiană a proprietarului sau faptul că era o bijuterie.

Nu, părea foarte puțin probabil ca un ucigaș, oricât de hotărât ar fi fost, să reușească să-l găsească.

Vimal aruncă prosopul și își trase pe el lenjeria intimă, blugii, un tricou și un hanorac, apoi se încălță cu adidașii Nike.

La televizor reveniră la reportajul despre cutremur. Nu auzea însă ce spuneau comentatorii. Doi bărbați păreau să se certe. În textul afișat pe ecran scria că un grup de ecologiști erau de părere că de vină erau lucrările de foraj de mare adâncime.

Închise televizorul. Vimal Lahori avea propriile-i probleme.

Resemnat, coborî cu pași apăsați la parter. În sufragerie, Sunny, mai mic decât el ca vârstă, dar mai înalt, își mută privirea de la ecran

și puse jocul video pe pauză.

— Hei, frățioare!

Se vedea în privirea lui Sunny – care avea optsprezece ani – că era îngrijorat, chiar dacă încercase să o ascundă prin salutul bagatelizat și zâmbetul ce încerca să-i distragă atenția. Sunny era boboc la Hunter, sperând să facă facultatea de medicină. Vimal credea însă că ar fi trebuit să opteze pentru o specializare tehnică, părere pe care o ținea pentru sine.

— Ești în regulă?

— Da, sunt bine.

Sunny se ridică stângaci, de parcă s-ar fi gândit dacă să-l îmbrățișeze sau nu pe Vimal, care hotărî de unul singur și se lăsă pe canapea, evitând momentul stânjenitor. Apucă apoi controlerul și reluă jocul pe care îl juca fratele lui.

— Fir-ai să fii, îi zise Sunny și râse tare.

Prea tare.

— Ești doar la nivelul șapte?

— Mă joc doar de zece minute. Tu n-ai ajunge la șapte nici într-o zi.

— Am ajuns la opt, joi. Patru ore.

— Dă-l încoace.

Vimal mută controlerul când fratele lui încercă să-l apuce. După ce se luptară puțin, îi înmână dispozitivul. Vimal apucă un al doilea controler și se jucară împreună. După ce omorâră câțiva extratereștri și o navă spațială explodă, Vimal îl văzu pe Sunny privindu-l cu atenție.

— Ce-i? Mă sperii.

— Ce?

— Cum te holbezi… Oprește-te!

Personajul lui Sunny de pe ecran fu nimicit. Dar el nu păru să observe și întrebă:

— Cum a fost?

— Ce anume?

— Să încerce cineva să te împuște…

Vimal îl corectă:

— Nu *a încercat.* Chiar m-a împușcat.

— Hai, serios!

— Da. Am intrat. Era acolo. Poc! Zgomotos, foarte zgomotos. Nu ca la televizor. Ci *zgomotos* pe bune.

În spatele lor se auzi brusc o voce.

— Ești rănit?

Părea că tatăl lor stătuse pe hol până atunci. Intră apoi în sufragerie.

Vimal se întrebă dacă nu cumva se ascunsese, ca să-i asculte conversația cu Sunny. Nu avea niciun alt motiv să stea pe hol, decât pentru a trage cu urechea. Vimal își întoarse privirea dinspre el.

— Nu-i nimic. A fost doar… știi tu. Povesteam și noi.

— La știri nu a spus că ar fi fost împușcat cineva.

— Pentru că nu am fost împușcat. Doar mă prosteam cu el, zise Vimal dând din cap spre Sunny.

— Dar ceva s-a întâmplat, zise Papa sever.

— Glonțul a nimerit niște pietre pe care le aveam în mână. M-au înțepat. Asta-i tot.

— Divya! strigă Papa. Vino aici! Vino aici chiar acum!

Mama lui Vimal, slabă, cu vocea blândă, în vârstă de patruzeci și trei de ani, își făcu apariția în pragul ușii, privind afectuoasă spre fiii ei, apoi încruntându-se când văzu expresia soțului său.

— Ce este?

— Vimal a fost rănit în timpul jafului. Bărbatul a încercat să îl împuște. Nu mi-a spus.

— Nu! Dar nu au zis așa ceva la știri, spuse mama lui încruntându-se.

Se duse spre fiul ei.

— Glonțul nu m-a nimerit. Tocmai ziceam asta. Câteva fragmente de piatră. O nimica toată.

— Vai! Lasă-mă să văd!

— Nu a trecut prin piele. Doar vânătăi.

— Ai să-i arăți mamei tale. Ai să-i arăți chiar acum, zise Papa cu o furie mocnită.

— Unde? întrebă mama lui, apucându-l cu blândețe de umăr.

— Pe lateral. E o nimica toată.

Oare de ce-i spusese fratelui lui?

— Ai mers la spital?

— Nu, mamă. E totul bine. Serios!

— Ajunge! se răsti Papa. Las-o să se uite!

Cu buzele strânse, Vimal se întoarse spre ea, stând cu spatele spre tatăl și fratele lui. Mama sa, asistentă medicală la secția de oncologie pediatrică de la Mount Sinai Queens, îngenunche și îi ridică tricoul și hanoracul. Doar Vimal o zări clipind când văzu vânătăile închise la culoare, benzile pentru sutură și petele de betadină. Examină cu atenție rana provocată de fragmentul de kimberlit, dându-și seama probabil că un doctor de la urgențe ar fi cusut rana. Mama lui nu știa despre Adeela, dar avea să ghicească rapid că reticența lui Vimal de-a povesti despre tratament însemna că solicitase ajutorul vreunui prieten care nu era hindus (nici prin gând nu i-ar fi trecut că apelase la o musulmană cu care se culca).

Mama lui se uită în sus și privirile li se întâlniră. Apoi îi trase în jos hanoracul.

— Vimal e bine. Câteva vânătăi minore. Atâta tot. Cina e gata. Să mâncăm!

CAPITOLUL 26

Familia Lahori mânca tradițional de vreo trei ori pe săptămână și în stil occidental în celelalte zile. Nu exista un program prestabilit de servire a anumitor feluri gastronomice în anumite zile, deși, când Papa mergea la bowling, pentru că făcea parte din ligă și era chiar foarte bun, mama le pregătea fiilor ei preparate precum chiftele, spaghete și pizza sau, uneori, supă, salate și sandviciuri. În seara aceea făcuse pui la rotisor, porumb copt, spanac cu smântână și un praf de nucșoară. Concesia făcută gastronomiei indiene consta în pâinea naan, care era totodată și un preparat subasiatic și un produs cunoscut la Food Bazaar, la Whole Foods și la oricare restaurant korean din zonă.

Cui nu-i plăcea pâinea naan?

Mama gătea bine și avea simțul condimentelor. Lui Vimal îi plăcea la nebunie cum gătea.

În seara aceea însă, nu era de mirare că nu avea deloc poftă de mâncare.

Nu voia câtuși de puțin să mănânce. Ba nu, mai era un lucru pe care nu voia să îl facă, și anume să vorbească despre jaf. Din fericire, părea că Papa era de acord cu acest protocol. Când mama dădu să întrebe despre sora și copiii domnului Patel și despre înmormântarea lui, Papa îi făcu semn cu mâna, reducând-o la tăcere. Lui Vimal i se păru că tatălui său îi tremurau și mai tare mâinile.

Se gândi cât de răbdătoare era mama lui, așa cum o demonstrase de sute de ori. Se întrebă dacă era o trăsătură pe care și-o dezvoltase grație muncii ei. Își închipuia că trebuia să fie rezilientă, puternică și statornică, și totuși blândă cu cei pe care îi îngrijea, precum și cu părinții lor. În plus, trebuia să facă dovada acestor calități întreaga zi. Bineînțeles, doctorii treceau pe acolo sporadic, dar asistentele erau mereu în spital.

Discutară diverse teme absurde. Papa îl întrebă pe Sunny despre un test la biologie. Pe Vimal îl întrebă de mai multe ori cum reușise să taie paralelogramul. De ce alesese forma aceea? Ce modificări fusese nevoit să facă la bețele pentru bijuterii?

Vimal făcu pe modestul și îi spuse că nu își aducea aminte. Și nu era chiar neadevărat. Era extenuat. Iar groaza prin care trecuse în ultimele două zile îi istovise inima și mintea. La fiecare câteva minute, îi apărea în minte imaginea picioarelor domnului Patel, ieșite în afară și îndreptate spre tavanul întunecat al magazinului. Papa aduse vorba apoi despre Premier League și Liga Campionilor UEFA, de parcă ar fi ieșit în oraș cu prietenii, după un turneu de bowling, și-ar fi fost acum la Raga's, servind o bere Kingfisher. Meciul cu Real Madrid îi ținuse pe toți ca pe ace, le spuse el fiilor lui. Iar într-un alt meci, atacantul de la Man U își sucise și probabil își fracturase glezna. Din cine știe ce motiv, Papa le spuse asta, apoi le făcu cu ochiul.

Apoi, Papa îi aminti mamei să-i ia o cămașă de la croitor a doua zi. Și o complimentă, cu sinceritate, pentru masa din seara aceea. Adăugă că era în regulă că fusese nevoit să mai adauge sare. Mai bine să faci asta mai târziu decât să gătești un preparat prea sărat. Zâmbi aprobator când se gândi la ingeniozitatea ei.

Vimal oftă. Papa nu observă.

Când terminară de mâncat și mama se apucă să strângă vasele, Papa zâmbi, cum rareori o făcea, și le adresă o întrebare care îi ului:

— Scrabble? Vrem să jucăm Scrabble?

Vimal se holbă la el.

— Ce e? întrebă tatăl lui.

— Nu… am chef de jocuri.

— Nu?

— Vim? adăugă fratele lui.

Pentru că Sunny simțise probabil că Papa ar fi vrut să o facă. Sunny era adesea ca un val secund de soldați invadatori.

— Nu, nu în seara asta.

Papa încuviință lent din cap.

— Atunci, ce ți-ar plăcea să faci?

Vimal îl privi drept în ochi și își dădu seama că sosise momentul. Era obosit, rănit și planurile lui fuseseră zdrobite, asemenea pietrelor pe care le dusese spre biroul domnului Patel.

— Voi fi jos, în atelier, zise el timid, mai mult ca o întrebare.

Papa încuviință din nou din cap.

— Ne vedem acolo.

— Vin imediat. Vreau să-mi iau un hanorac mai gros.

Vimal se ridică și se duse sus. Găsi ce căuta, apoi intră în bucătărie și se duse spre ușa de la pivniță. Coborî scările abrupte și intră în atelier.

Se așeză pe o bancă emoționat. De fapt, încercat de o senzație de greață, în timp ce își aștepta tatăl. Se uită la una dintre sculpturile la care lucra. Modela acum câteva piese din granit, nefrit, ochi de tigru și lapislazuli albastru precum cerul. În colț se afla o masă turnantă pentru șlefuit, asemănătoare cu cea pe care șlefuise paralelogramul, iar pe perete, mai multe bețe pentru bijuterii. Papa fusese la rândul lui un diamantar talentat, deși neinspirat, iar după ce fusese nevoit să se retragă de la fabrica în care muncise, în Districtul Diamantelor, continuase să lucreze din când în când de acasă, acolo, în pivniță, atât cât putuse. Când, în cele din urmă, ieșise de tot din domeniu, Vimal preluase atelierul și îl folosise pentru sculptat.

Aici și-ar fi putut petrece fiecare moment de veghe.

Încăperile acestea fuseseră folosite la început pentru rude. Aveau o baie și o mică bucătărie, cu aragaz și frigider. Pe bancul de lucru,

care se afla în încăperea în care fusese camera de zi, erau aranjate cu grijă cartoane cu pietre și unelte: un pistol pneumatic de 3/4”, ciocane, dălți cilindrice, dălți pătrate, pene și elemente de fixare pentru spartul pietrei, scule de spintecat, unelte de rectificat. Un set de lame încrustate cu diamante pentru ferestrăul circular, asemănător cu cel pe care l-ar fi folosit în cazul paralelogramului, dacă nu ar fi optat pentru laser. Pentru că îi aducea alinare, apucă ciocanul lui preferat, de aproape două kilograme, și îi atinse capul lovit și uzat.

Pe unul dintre pereți erau cartoane pline cu numeroase artefacte Lahori, multe dintre ele din timpul fugii agonizante a familiei tatălui lui din Cașmir spre Surat, în India, și din timpul călătoriei lor mai puțin dramatice spre Statele Unite.

În timpul pauzelor de la muncă, Vimal se uitase prin toate aceste cartoane pline cu istoria clanului Lahori, pe care bănuia că tatăl lui le depozitase intenționat acolo, pentru a-i stârni lui dragostea față de tradiția familiei. Vimal nu avusese nevoie să fie îmboldit. Era fascinat de fotografiile cu bunicul lui într-o fabrică de diamante din Surat. Nădușitoare, plină de nisip și întunecată, încăperea pentru tăiere în care stătea Dada era plină cu cei șaizeci sau șaptezeci de angajați, câte patru la o mașină pentru șlefuit, aplecându-se în față cu bețele lor pentru pietre. Bărbatul avea douăzeci și ceva de ani când fusese făcută fotografia și doar el, dintre cei aproximativ douăzeci de bărbați care se uitau la fotograf, zâmbea cu gura până la urechi. Majoritatea tăietorilor păreau uimiți că voia cineva să le imortalizeze sarcinile monotone.

În cele din urmă, Dada devenise unul dintre cei mai buni tăietori din Surat și crezuse că avea să se descurce și mai bine în New York. Folosise toate rupiile economisite ca să-și aducă soția, pe tânărul Deepro și pe cei trei frați și două surori ale sale în America. Nu fusese o experiență plăcută. Poate că indienii guvernau afacerile cu diamante în Surat, dar în New York evreii erau șefii.

Încetul cu încetul însă, atât ei, cât și alți tăietori hinduși își croiseră drum în domeniu.

La insistența tatălui său, Vimal mersese în atelierul de tăiere al bunicului lui, situat la ultimul etaj al unei clădiri slab luminate și mucegăite de pe strada 45, și stătuse în spatele său ore în șir,

urmărindu-l pe bătrân cum lucra, cum ținea bățul cu piatra și cum atingea câte un diamant de roata ce se învârtea hipnotic.

Acolo se hotărâse băiatul că era menit să transforme piatra în altceva.

Deși nu chiar întocmai cum o gândise tatăl lui.

Oare ce-ar fi zis Dada despre faptul că Vimal voia să părăsească lumea tăietorilor de diamante și să se facă sculptor? Avea impresia că bunicul nu ar fi fost prea supărat. La urma urmei, bărbatul își asumase un risc, făcând un salt extraordinar pentru a-și aduce întreaga familie într-o țară nouă și posibil ostilă.

Obârșia mamei lui Vimal era mai puțin documentată, nu pentru că Papa nu ar fi fost dispus să perpetueze istoria unei femei (ei bine, poate că nu întru totul), ci pentru că era a șasea generație de americani, iar strămoșii ei veniseră din New Delhi, teritoriul național al capitalei Indiei cu peste patruzeci de milioane de locuitori, un loc foarte diferit de Cașmir. Mama era întru totul occidentalizată. Avea o origine mixtă, un pic de aici, un pic de acolo. Rădăcinile familiei ei includeau căsătorii mixte, divorțuri, câteva uniuni homosexuale. Toate acestea stârniseră în ea mai degrabă o apreciere decât un devotament față de cultura hindusă, precum și asumarea unui rol tăcut, deși nu esențialmente slugarnic, în cadrul căsniciei.

Vimal aprinse lampa de lucru de pe banc și studie cu atenție piesa la care lucrase. Era simplă, sculptată dintr-o bucată densă de marmură de un alb spălăcit din Venezuela: un val de apă la apogeu, pe punctul de-a face creastă și de-a se prăbuși apoi în sine. Recent devenise fascinat de ideea de a reprezenta în piatră textura și mișcarea elementelor care nu erau din piatră: lemn, abur, păr și, ca în cazul acestei piese, apă. Voia să sculpteze apa pentru că Michelangelo se zgârcise cu valurile când îl sculptase pe Poseidon întins. Vimal spera să-și depășească maestrul.

Oare nu era un exemplu de hybris al muritorilor care le stârnea mânia zeilor?

„Haide, se gândi el, privind spre tavan. Să terminăm și cu asta!” Inima îi bătea cu putere și genunchii îi tremurau din pricina emoțiilor. Se trezi jucându-se cu brățara, apoi gândindu-se uluit că încă o purta. Oare o văzuse tata? O scoase de pe mână și o vârî în buzunar.

Auzi apoi pași pe scări și știu că venise vremea „să aibă un schimb de cuvinte” cu tatăl lui, cum zicea Dada. Un eufemism delicat pentru ceartă. La cum se priviseră sus el și tatăl lui, îi era limpede că, deși o discuție ca de la bărbat la bărbat nu era posibilă, o discuție ca de la un bărbat la fiul său era… și ar fi trebuit purtată cu mult timp în urmă.

Tatăl lui își făcu apariția în atelier. Se așeză pe un taburet, iar Vimal lăsă din mână ciocanul.

Papa nu irosi vremea.

— Ai vrut să zici ceva.

— Ne învârtim în jurul subiectului.

„Pentru că îți ieși din fire și nu suporți ca cineva să nu fie de acord cu tine”. Lucruri pe care, desigur, nu le verbaliză.

— Subiect?

— Da, tată. Dar trebuie să îl abordăm.

— Ce înseamnă „să îl abordăm”?

Tatăl lui venise în America la vârsta de doi ani. Citea două ziare americane pe zi, din scoarță în scoarță, și asculta știrile de pe canalele publice, pe lângă sursele indiene. Știa foarte bine ce însemna cuvântul.

Papa flutură din mâna-i tremurândă și-i spuse:

— Zi-mi! E târziu. Îl voi ajuta pe fratele tău cu tema de casă. Spune-mi ce vrei să zici.

Vimal se înfurie când îl văzu făcând intenționat pe obtuzul, așa că îi spuse rapid:

— În regulă. Poftim: nu vreau să îmi petrec viața tăind bucăți de carbon care să salte pe țâțele femeilor.

Regretă numaidecât cuvântul grosolan și se temu de o ripostă aprigă.

Dar tatăl lui doar zâmbi, ceea ce-l surprinse.

— Nu? De ce nu?

— Nu mă încântă, nu mă emoționează.

Papa își împinse buza de jos în afară.

— Tăietura paralelogram. Nouri nu a mai văzut așa ceva. Nici eu. Mi-a trimis o poză cu piatra.

„De ce oare am fost de acord să o tai?”

Cea mai groaznică trădare din ziua aceea nu fusese faptul că Bassam îl dăduse de gol, ci însăși greșeala lui Vimal. Când fusese de acord să taie pe bani – cei treizeci de arginți ai lui reușise să consolideze argumentul tatălui său cum că ar fi fost un diamantar unic și genial.

„Sunt propriul meu Iuda". Își încleștă maxilarul. „Ai văzut? Diamantele distrug totul".

Papa insistă:

— *Asta* nu te-a emoționat?

— A fost dificil din punct de vedere tehnic. Mi-a plăcut să execut tăietura, da. Din cauza asta. Nu m-a pasionat… eu știu, ideea de-a face tăietura.

— Ba eu cred că da, fiule.

— Indiferent de ce vrei *tu,* Papa, eu nu doresc să îmi dedic viața bijuteriilor. Pur și simplu.

Vimal nu fusese niciodată atât de sfidător ca acum.

Tatăl lui privi o altă sculptură. Lucrarea era formată dintr-o serie de forme geometrice care se transformau rând pe rând în altele. O numise *Telefon*, după jocul în care fiecare jucător îi șoptea o frază celui de lângă el, la ureche, și tot așa, timp în care cuvintele deveneau ceva cu totul diferit. Piesa din marmură câștigase locul întâi la o competiție care avusese loc la galeria Field, în SoHo. Vimal se gândi fără să vrea că, deși toată lumea îl complimenta pentru ea, nimeni nu era interesat să o cumpere. Costa o mie de dolari, o treime din ceea ce câștigase pentru tăietura din ziua aceea.

— Nu înțeleg, fiule, continuă Papa, făcând semn din cap spre *Valul.* Ești un artist. E limpede că ești talentat. Înțelegi piatra. Nu mulți o înțeleg. E un lucru foarte rar. Dar de ce să nu fii un artist care face…

— …bani? adăugă Vimal, surprins el însuși de faptul că își întrerupsese tatăl.

— …o diferență în lumea bijuteriilor.

— Nu se poate face nicio diferență în lumea aceea, îi zise Vimal. E lumea cosmeticelor. Și atât.

Tocmai își insultase tatăl și bunicul, precum și numeroase alte rude de sânge din familia Lahori. Dar Papa nu reacționă.

— Planul… tău. Să fugi. Ce aveai de gând să faci?

Vimal se entuziasmă. Nu se sustrase de la discuție, cum făcea de obicei.

— Să merg în California. Să îmi iau masteratul în arte plastice.

Mersese la facultate la șaptesprezece ani și absolvise mai devreme. Îi era ușor să învețe, așa cum îi era să sculpteze.

— California? Unde?

— UCLA. San Francisco.

— De ce acolo?

Știau amândoi de ce. O distanță de peste patru sute de mii de kilometri. Vimal spuse în schimb:

— Arte plastice. Programe de sculptură bune.

— Ar trebui să muncești. Traiul de acolo e scump.

— Am de gând să muncesc. Voi găsi ceva. Îmi voi plăti taxele școlare.

Tatăl lui studie din nou cu atenție sculptura la care lucra.

— E bună.

Oare vorbea serios? Vimal nu își dădea seama din privirea lui. Poate că da. Apoi însă, se gândi că poate era la fel ca un client care se uita la un inel sau la un pandantiv. Chipul soțului sau al iubitului s-ar lumina de admirație. Dar doamna care l-ar însoți, destinatarul bijuteriei? Ar zâmbi și ar șopti: „Vai, încântător”, dar în privirea ei s-ar citi cu totul altceva. Se așteptase la mai mult de atât. La ceva mai țipător. Mai spectaculos.

Sau, de obicei, mai mare.

— Ascultă-mă bine, fiule! Îmi dau seama că te-ai gândit mult timp la asta. Oftă. Și îmi dau seama și că nu te-am prea ascultat. Crima aceasta îngrozitoare și moartea domnului Patel m-au făcut să privesc altfel lucrurile. Vreau să înțeleg. Rămâi câteva zile aici, bine? Așteaptă ca poliția să-l prindă pe făptaș. Apoi… ei bine, putem vorbi. Vreau să îmi spui mai multe despre ce vrei să faci. Putem ajunge la o înțelegere. Serios. Îți promit că putem.

Vimal nu îl auzise niciodată pe tatăl lui vorbind atât de rezonabil. Deci fusese și el foarte afectat de crimă. Vimal simți că era pe punctul de a izbucni în plâns. Se împotrivi imboldului. Își îmbrățișă tatăl.

— Sigur, Papa.

Bărbatul mai în vârstă făcu din nou un semn spre *Valul.*

— Chiar că pare a fi apă. Nu știu cum ai reușit.

Plecă și închise ușa în urma lui.

Vimal își privi sculptura. Își luă mănuși și își puse ochelarii de protecție, apoi porni mașina de rectificat și își continuă îndatorirea cerească de a transforma piatra în apă.

CAPITOLUL 27

Rochia Henri Avelon era perfectă. Frumoasă. Ba nu, uluitoare.

Judith Morgan, în curând Judith Whelan, nu fusese sigură în această privință. Buticul cu rochii de mireasă de pe Madison Avenue oferea cel puțin cincizeci de rochii diferite, așa că durase o vreme până să se hotărască. Desigur, Sean nu putuse să o ajute de data aceasta. Niciun mire nu trebuia să vadă rochia miresei lui înainte de altar. Iar mama ei, convinsă că prețul era cea mai bună măsură a calității, ar fi falimentat familia cu rochia pe care voia să o poarte fiica ei. Morgan nu își dorea așa ceva.

Morgan privi din nou în oglindă confecția din satin și, chiar dacă nu zâmbi, fu peste măsură de încântată. Se răsuci lent, privindu-și cât de mult reuși și spatele, apoi reveni la poziția inițială. Își atinsese scopul și slăbise șase kilograme, iar rochia se curba și se așeza acum așa cum ar fi trebuit, căzând frumos și generos.

Privi spre crestături, spre trena rezonabilă (pe jumătate cât monstruozitatea pe care o purtase sora ei), spre materialul lucios și spre tulul de pe umeri și știu că făcuse alegerea corectă.

— E rochia câștigătoare, scumpa mea, îi zise Frank și, chiar dacă era în interesul lui să-i vândă o rochie de trei mii de dolari, știa că vorbea serios.

Îl îmbrățișă. Era ultima probă. Mai erau două săptămâni până la lansare, dar peste câteva zile trebuia să plece într-o călătorie de afaceri spre unul dintre clienții agenției ei de publicitate, iar la întoarcere nu ar mai fi avut suficient timp la dispoziție ca să se ocupe de toate planurile pe care le presupunea o nuntă cu două sute cincizeci și șapte de invitați. Trebuia să bifeze acum achiziționarea rochiei.

Și așa făcuse.

— Când vine echipa? întrebă Frank.

Adică domnișoarele de onoare. Pentru rochiile asortate albastre-verzui, pantofii asortați, dresurile asortate, corsajele asortate. Frank era o adevărată mană cerească.

— Peste câteva zile. Va suna Rita, să facă o programare.

— Voi aduce șampanie.

— Te iubesc, să știi, îi zise Morgan și îi suflă un sărut.

Era ora șapte seara, ora închiderii. Când ajunsese aici, cu o oră în urmă, magazinul fusese ticsit: toate logodnicele tinere cu o carieră, care erau ocupate în timpul săptămânii, aveau doar sâmbăta și duminica la dispoziție ca să își aleagă și să își modifice rochia mult dorită. Acum era gol, în afară de ei doi și de croitorul din spate.

Frank o ajută să coboare de pe podiumul pe care urcase pentru a face ultimele modificări.

În timp ce cobora, mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Și zări nu propria reflexie, ci pe cea a vitrinei din față, care dădea spre Madison Avenue. Ca întotdeauna, Madison Avenue era foarte circulată și aglomerată: în clipa aceea, oamenii se duceau la cină sau se întorceau acasă după ce își petrecuseră duminica făcând cumpărături, mergând la teatru, la film sau savurând gustări timpurii.

Îi captă însă atenția un bărbat care privea prin geam.

Nu reuși să îi vadă clar chipul; strada nu prea mai era luminată și din spate era învăluit de strălucirea farurilor și a unui felinar stradal.

Ce ciudat! Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă închisă la culoare și cu o căciulă lungă, în formă de ciorap, pe cap se holba într-o vitrină plină cu rochii de mirese.

Apoi plecă mai departe. Probabil că era tatăl vreunei fete proaspăt logodite, care se oprise să analizeze posomorât perspectiva unei noi cheltuieli care îl aștepta după ce John, Keith sau Robert se hotărâse să se poarte onorabil.

Câteva minute mai târziu ieși din cabina de probă, purtând din nou blugii ei de dolofană, care acum i se așezau încântător pe șolduri. Un tricou. Un pulover cu reni, pentru că era într-una dintre toanele ei. Judith Morgan, în curând Whelan, era într-o dispoziție cât se poate de jucăușă. Își puse eșarfa la gât, după care își îmbrăcă haina de bumbac neagră și își trase mănușile din piele subțire pe mâini.

Își luă rămas-bun de la Frank, care stingea luminile, și ieși din magazin, luând-o spre nord, spre apartamentul ei.

Se gândi la rochie, la luna de miere. Atlantis, în Bahamas.

Aveau să facă dragoste în timp ce ascultau oceanul – lucru pe care nu îl mai făcuseră până atunci. Nici nu mâncaseră melci prăjiți – Morgan știa că se serveau în Bahamas. Își făcea mereu temele.

Se opri la magazinul de delicatese de pe colț și cumpără o sticlă de Pinot Grigio, apoi se duse spre barul cu salate și aruncă într-un container de plastic niște salată verde, roșii și câteva „toppingururi” (auzise odată un client plângându-se că era scris greșit, dar ea se gândise: „Scuze, e ceva neclar? Și, oricum, câtă coreeană știi tu?”).

Apoi ieși din nou pe stradă și se îndreptă spre clădirea în care locuia. Da, era Upper East Side, dar zona includea un teritoriu extins deloc demn de Trump. Clădirea din gresie maro în care locuia ea, de patru etaje, nu avea ascensor și trebuia să fie urgent spălată și zugrăvită.

Se duse spre ușa de la hol, o descuie și, când fu pe punctul de a intra, auzi un foșnet de pași în urma ei. Era bărbatul îmbrăcat în haine închise la culoare, cel de lângă magazinul lui Frank, doar că acum avea o mască de schi pe față. O împinse în clădire.

Dădu să țipe, dar bărbatul îi puse mâna la gură, reducând-o la tăcere. O împinse rapid pe coridor, spre un alcov de sub scări, unde își țineau bicicletele ea și chiriașul de la etajul al treilea. Dădu bicicletele la o parte și o îmbrânci la podea, în șezut. Îi smulse geanta de pe umăr și punga cu mâncare din mână.

Morgan se holbă la pistolul lui.

— Te rog… îngână ea cu o voce tremurătoare.

— Șșșt!

Părea să verifice dacă se auzeau voci sau pași. Era liniște… cu excepția bătăilor năvalnice ale inimii ei și a respirației ei îngreunate.

Bărbatul își vârî pistolul în buzunar, apoi îndreptă bicicletele și le sprijini de zid, astfel încât, dacă ar fi privit cineva dinspre ușă, să nu le vadă căzute și să creadă că se întâmplase ceva. Piciorul îi ajungea pe hol, așa că bărbatul o lovi ușor peste el, ca să și-l tragă înapoi sub scări și să nu fie vizibil nici el. Apoi se ghemui în fața ei.

— Ce vrei? Te rog… ia orice vrei!

— Mănuși, se răsti el.

— Vrei mănușile mele.

Bărbatul râse sarcastic, apoi se înfurie.

— De ce naibii aș vrea mănuși? Vreau să îți *dai jos* mănușile.

Ea făcu întocmai. Bărbatul privi spre mâna ei stângă, așa că Morgan și-o încordă pe cea dreaptă și-i trase un pumn în față.

— Nenorocitule!

Îl lovi încă o dată, țintind în jos și ratându-i vintrea cu doar câțiva centimetri.

Bărbatul clipi de surprindere, nicidecum de durere. În ochii albaștri i se citea amuzamentul.

Morgan își duse brațul în spate încă o dată, dar el o lovi primul, tot în maxilar, izbindu-i capul de perete. Preț de o clipă, văzu negru și începătoșat în fața ochilor. Apoi reuși să focalizeze din nou.

— N-are rost, găinușă iubăreață!

Se ghemui deasupra ei, o apucă de păr și o trase spre el.

Simți miros de țigară și ceapă. Aftershave. Alcool. Se strădui din răsputeri să nu vomite, apoi se gândi că poate asta l-ar fi descurajat și încercă să verse.

Bărbatul o scutură din nou de păr, cu putere.

— Nu, nu, nu, îi șopti el. Fără asta. Bine?

Morgan încuviință din cap. Era conștientă că nu îi privea trunchiul, cum s-ar fi așteptat ea. Se concentra doar asupra degetelor ei. De fapt, doar asupra inelarului.

Asta voia. Acum îi era limpede. Desigur. O fată într-un butic elegant cu rochii de mireasă din Upper East Side. Cu siguranță era logodită… și cu siguranță avea să poarte pe deget o piatră babană.

Și chiar așa era.

Sean lucra pentru Harper Stanley, divizia internațională. Tatăl lui era întemeietorul fondului speculativ Marsh and Royal. Mama sa era parteneră la firma de avocatură Logan, Sharp și Towne, de pe Wall Street.

Inelul de pe degetul ei costase patruzeci și două de mii de dolari. Era încrustat cu un diamant de cinci carate cu tăietură briliant, străjuit de fiecare parte de câte un diamant marchiz de câte un carat.

— Ia-l, șopti ea.

Bărbatul își întoarse privirea spre ea.

— Ce să iau? Virginitatea ta? Ha, ce glumă! Mie miroși a târfuliță. Câți bărbați înainte de logodnicul tău?

Morgan clipi uluită.

— Eu…

— El știe? apoi se încruntă. Sau te referi ia poșetă, ia carduri de credit? Hm, hm! Prefăcându-se surprins, adăugă: Ah, ah, vai, te referi la inelul tău! Bucata aia de piatră pe ciot jalnic de deget. Logodnicului tău îi plac mâinile tale? Cum îl cheamă?

Morgan izbucni în plâns și îi zise:

— Nu îți spun.

Bărbatul își scoase atunci cuțitul cu lamă culisantă. Morgan țipă, dar bărbatul îl flutură prin fața ei, așa că tăcu din nou.

Atacatorul privi spre intrare. Ascultă din nou. Nicio reacție. De fapt, clădirea era mai mult goală în clipa aceea. Unul dintre cupluri era plecat în concediu. Tipul homosexual își petrecea weekendul cu prietenii lui în Hamptons. Două dintre apartamente erau neînchiriate.

Morgan era convinsă că domnul și doamna Kieslowski erau acasă, înfulecând mâncare chinezească și uitându-se întruna la *Urzeala tronurilor.* Nu aveau să-i fie de ajutor.

Se holbă la lamă.

„N-o să-i spun despre Sean”, își zise în sinea ei, gândindu-se în același timp că, dacă i-ar fi făcut o vizită lui Sean, logodnicul lui ar fi măturat pe jos cu el. Sean se antrena de cinci ori pe săptămână.

Dar bărbatul păru să-și piardă interesul pentru viața ei amoroasă, într-atât de atras era de inel. Îi trase mâna spre fața lui cu o asemenea putere, încât nu ar fi avut cum să i se împotrivească.

— Câte carate, ți-au zis? Patru și jumătate?

Morgan se cutremură îngrozită. Ce naiba voia?

— Câte carate, la naiba? o întrebă el ușor, cu vocea răgușită.

— Cinci.

Bărbatul clătină din cap.

— Și cât au ucis?

Morgan se încruntă.

— Cât au tăiat din piatră ca să facă *chestia* de pe degetul tău?

— Nu… Nu știu la ce te referi. Îți pot face rost de bani. Mulți bani. O sută de mii. Vrei o sută de mii de dolari? Fără întrebări.

Nici măcar nu o asculta.

— Ești fericită că spinteci diamante?

— Te rog!

— Șșșt, găinușă! Uită-te la tine! Plângăcioasă mică. Apoi o împinse și-i zise: Plângeai când iubitul tău a adus diamant violat? Fără plâns atunci. Așa-i?

Era nebun de legat… Cerule mare, acum pricepu! Cu inima cât un purice, își dădu seama că era el, Promitentul. Bărbatul care ura cuplurile de logodnici. Îi ucisese pe cei doi din Districtul Diamantelor, sâmbătă. Și atacase alți doi. Iar acum știa de ce. Din cine știe ce motiv nebunesc, proteja diamantele.

Preț de o clipă, se înfurie groaznic.

— Nenorocit bolnav ce ești! bombăni ea.

Bărbatul o apucă mai tare de păr, rănindu-i scalpul. Apoi îi lipi cuțitul de gât. Judith Morgan încremeni și izbucni în plâns. Închise ochii și începu să se roage în gând, la nesfârșit. Bărbatul se aplecă mai mult, lipindu-și fruntea de-a ei.

— Iubăreață, iubăreață… îmi place partea din jurământ, știi tu. Până când moartea vă va despărți.

Îi apăsă cuțitul de gât.

O, vai…

Apoi se opri și râse ușor. Morgan îi simți respirația urât mirositoare și văzu cuțitul coborând.

— Am idee distractivă. Mai bine decât tăiat… Da, îmi place asta. Tu tratezi diamant ca pe rahat. Bine, înghite-l! Acolo va ajunge.

— Ce? șopti ea.

Bărbatul făcu o grimasă.

— Pune afurisitul de inel în gură și înghite-l!

— Dar nu pot.

— Atunci, mori!

Ridică din nou din umeri și cuțitul îi ajunse la gât.

— Nu, nu, nu! O voi face. Îl voi înghiți. O voi face!

Își scoase inelul de pe deget și se holbă la el. Oare ce avea să se întâmple? Avea să i se blocheze în trahee și avea să se sufoce? Sau, dacă avea să-i coboare pe esofag, oare muchiile lui ascuțite aveau să taie țesutul delicat? Oare putea să sângereze intern până la moarte?

— Sau cuțit pe gât, zise el vioi. Nu îmi mult pasă. Alege. Dar acum.

Cu mâna tremurândă, își ridică inelul spre față. I se păru uriaș.

Simți cuțitul pe gât.

— Bine, bine.

Își vârî rapid bijuteria în gură. Icni din nou și inelul aproape că-i căzu din gură, dar îl împinse spre partea din spate a gâtlejului și înghiți apăsat.

Valuri de durere o înjunghiară în piept, în gât și în cap, în timp ce-și forța neîncetat mușchii să înghită afurisitul de inel. Lacrimile îi șiroiră pe obraji. Inelul îi trecu de trahee, căci putea într-adevăr să respire, apoi i se blocă în esofag: muchiile ascuțite ale diamantelor mici îi despicară pielea și sângele se revărsă potop. Îi simți gustul și, în timp ce o parte din el i se revărsă în trahee și în plămâni, tuși violent și împroșcă în jur picături roșii.

Începu să urle scrâșnit.

Bărbatul păru în continuare amuzat.

— Ah, micuțo! Acum vezi cum merg lucrurile. Tu îți bați joc de piatră, piatra își bate joc de tine.

Judith Morgan se zvârcolea de durere, încercată de senzația că se îneca… cu propriul sânge. Se prinse de gât cu ambele mâini, încercând să împingă inelul în sus, să îl dea afară. Însă acesta nu se mișcă, iar durerea doar se accentuă. Fără niciun plan, reacționând automat, se căzni să se ridice în picioare și se întinse după poșetă. Bărbatul o ridică și o deschise, apoi îi scoase telefonul mobil din ea și îl izbi de podea. Râse și se îndreptă cu nonșalanță spre coridor, apoi ieși pe ușa din față.

Judith Morgan tuși violent și, mistuită de durere de la piept până la tâmple, se căzni să străbată coridorul, apoi să urce scările, îndreptându-se spre apartamentul soților Kieslowski de la al doilea etaj.

Se rugă ca aceștia să nu fi ieșit în oraș, ci să fi fost pe canapeaua lor noduroasă, în fața televizorului, servind mâncare la pachet și punându-se la zi cu intrigile întortocheate ale Casei Lannister și ale Casei Stark.

CAPITOLUL 28

Un alt atac. La ora opt seara, Rhyme vorbea cu un detectiv de la secția 19, din Upper East Side.

— Da, domnule căpitan, îi spuse bărbatul. Același făptaș de la știri. Victima e bine, va supraviețui. Dar… vă vine să credeți așa ceva? A pus-o să-și înghită inelul de logodnă. O operează chiar acum.

— Locul faptei a fost securizat?

— Da, domnule. Am chemat echipa din Queens. Dar din moment ce dumneavoastră vă ocupați de asta, m-am gândit că poate vreți să trimiteți pe cineva.

— Așa vom face. Spune-le tehnicienilor să aștepte afară. Adresa?

Rhyme o memoră.

— Ați făcut cercetări în zonă? întrebă el apoi.

— Pe cinci cvartale în jur. Și continuăm. Nimic. Iar victima ne-a zis doar că e alb, are ochii albaștri, mască de schi, cuțit și pistol. Sau dădea din cap când îi puneam întrebări. Un accent ciudat pe care nu l-a dibuit. Asta-i tot ce-am reușit să scot de la ea. Am avut doar câteva minute la dispoziție înainte să o ducă la spital.

Rhyme îi mulțumi, apoi încheie apelul și îl sună pe Ron Pulaski.

— Lincoln.

— Mai avem un loc al faptei. În Upper East Side.

— Am auzit ceva pe stație. A fost omul nostru?

— Da.

— Am înțeles că victima e în regulă.

— E în viață. Nu știu dacă e în regulă.

Oare ce pățeai când înghițeai o bijuterie tăioasă? Rhyme îi spuse tânărului ofițer adresa.

— Microbuzul e pe drum. Vreau să analizezi locul faptei și să te întorci aici cât mai repede posibil. Vor fi prezenți mai mulți polițiști și un detectiv de la secția 19. Află la ce spital au dus victima și vorbește cu ea. Și ia un carnețel și un pix cu care să scrie femeia. Nu poate vorbi.

— Ce… nu poate?

— Mișcă-te, Recrutule!

Încheiară apelul.

Apoi se auzi soneria și Thom răspunse, revenind o clipă mai târziu cu investigatorul de la compania de asigurări, Edward Ackroyd, care îi salută din cap, aproape formal, pe Rhyme și pe Cooper.

Îngrijitorul îi luă paltonul… Ba nu, se gândi Rhyme, răzgândindu-se încă o dată în privința articolului de îmbrăcăminte. Ar fi trebuit să i se spună pardesiu impermeabil.

— Un alt cappuccino? întrebă Thom.

— Nu m-ar deranja, sincer să fiu.

— Nu, nu, nu, zise Rhyme rapid. Un scotch dintr-un singur tip de malț.

— Păi… dacă tot ai pomenit, da, primesc. Păstrăm cafeaua pentru altă dată.

Thom turnă băutura, în cantități jalnic de mici. Rhyme și Ackroyd adăugară amândoi câte un strop de apă în pahar.

— Glenmorangie, zise Ackroyd, după ce luă o gură.

Și pronunță corect, cu accentul pe a doua silabă. Ridică paharul și privi lichidul chihlimbariu de parcă ar fi fost într-o reclamă.

— Din regiunea muntoasă. Știi că *există o* diferență între gustul scotch-ului din regiunea de câmpie și al celui din zona deluroasă? E foarte subtilă și nu sunt convins că aș reuși să o depistez. Totuși, sunt mult mai multe distilerii în regiunea muntoasă acum. Știi de ce?

— N-am idee.

— Nu din cauza turbei sau a procesului, ci pentru că distileriile scoțiene s-au mutat tot mai spre nord ca să scape de accizele impuse de englezi. Sau cel puțin așa am auzit.

Rhyme reținu acest fapt divers, înclinând paharul spre englez și sorbind din licoarea fumurie.

Ackroyd se așeză, adoptând o postură perfectă, ca întotdeauna, pe unul dintre scaunele din nuiele, nu departe de Rhyme.

Rhyme îi povesti despre noul atac.

— Nu! Și-a înghițit inelul de logodnă? Cerule mare! Cum se simte?

— Încă nu știm.

— Și toate astea ca să se răzbune pe ea pentru că a cumpărat o piatră tăiată? Cerule, e nebun de legat! zise el uluit. Apoi adăugă: Să-ți spun și eu ce am descoperit. M-a contactat prietenul meu din Amsterdam. Îți amintești?

Comerciantul care fusese sunat de pe un număr de telefon necunoscut în legătură cu vânzarea pietrelor brute. Rhyme încuviință din cap.

— Vânzătorul din New York, cu cele cincisprezece carate? L-a sunat înapoi pe Willem. E pe bune. Un intermediar de diamante din Ierusalim. A fost în New York și a cumpărat un telefon în aeroport. Nu a vrut să folosească minutele incluse în abonamentul personal. Deci, o fundătură. Apoi, am vorbit cu o mulțime de diamantari și nimeni nu a auzit nimic despre vânzarea pietrelor brute Grace-Cabot, nici măcar zvonuri despre o tăiere ilegală a lor. E absurd, dar presupun că el chiar crede că salvează piatra de la soarta cumplită de-a fi tăiată și montată într-o bijuterie. Dar, mai la subiect, cu circa o oră în urmă, am sunat mai mulți comercianți și alți câțiva cunoscuți și i-am întrebat despre asistentul lui Patel. Ei bine, unul dintre ei, din Brooklyn, mi-a zis un lucru straniu: l-a mai sunat *cineva* azi ca să întrebe despre un asociat sau un asistent de-al lui Patel. Cu inițialele V.L. Comerciantul nu l-a putut ajuta, așa că au închis.

Rhyme își coborî paharul cu scotch și îl privi pe Ackroyd.

— Nu a zis cine e, evident.

— Nu. Și, firește, a sunat cu număr ascuns. Dar uite vestea cea mai importantă: negustorul e rus și a recunoscut accentul apelantului. Și el e rus. Mai mult ca sigur s-a născut acolo și a învățat engleza la școală în Rusia. Și-a dat seama după formulare și cuvintele alese. Probabil din Moscova sau din împrejurimi. Și a venit recent în țară. Nu a știut cuvântul „comitat” sau că Brooklyn și Queens fac parte din orașul New York. Credea că orașul este format doar din Manhattan.

— Ne ajută, zise Rhyme.

Se gândi cum să se folosească mai bine de această informație. Apoi îi veni o idee. Tastă un mesaj și îl trimise.

Primi numaidecât răspuns, în care i se propunea o oră la care să vorbească la telefon.

Rhyme îi răspunse cu un „*K*”[2], apoi îi zise lui Cooper:

— Mel, notează pe tablă ce-a descoperit Edward, bine?

Cooper se duse spre tabla cu dovezi și adăugă noile informații despre Făptașul 47.

Apoi se auzi un telefon vibrând și Rhyme îl privi pe Ackroyd uitându-se la ecranul iPhone-ului și încruntându-se. Tastă un răspuns și primi un alt mesaj. Se încruntă și mai tare. Brusc părea indispus și gânditor.

Englezul își dădu seama că Rhyme îl privea și zâmbi.

— Nu are legătură cu cazul. E o prostie. În Londra, fac parte dintr-o echipă competitivă care rezolvă jocuri de cuvinte încrucișate. Ai jucat vreodată?

Lui Rhyme i se părea o pierdere de vreme, dar spuse doar:

— Nu.

Ackroyd se apropie de el și îi arătă telefonul mobil. Rhyme privi ecranul și văzu grila cunoscută. Unele dintre căsuțe erau completate.

— Eu și soțul meu… Ezită o clipă, apoi continuă: E profesor la Oxford. Eu, el și alți doi profesori de la Cambridge suntem în aceeași echipă. Ne numim Cei Patru de la Oxbridge. Mie mi s-a părut prostesc. Dar Terrance, adică soțul meu, crede că un puzzle te ajută să rămâi ager. Tatăl lui a fost un fan împătimit. Rezolva câte unul pe zi. Deseori chiar și pe cele fără diagramă: fără pătratul negru care îți arată unde încep și unde se termină cuvintele. Terrance e convins că, datorită lor, tataie a avut mintea ageră până în ziua morții lui.

— Concurați chiar acum? întrebă Rhyme, dând din cap spre telefon.

— A, nu, turneele vor trebui să aștepte până mă întorc acasă. Se țin în locații propriu-zise. Ca meciurile de șah. Supravegheate. Ca să nu trișăm: fără dicționare, fără internet. Au fost și scandaluri, să știi. Adevărate controverse. Privi spre ecran și adăugă: Asta e doar ca să păstrăm legătura. De obicei, concurăm cu jocuri de cuvinte încrucișate criptice. Știi despre ce e vorba?

— Nu prea.

Adică deloc.

— În mare, sunt o invenție britanică și au apărut în ziare timp de sute de ani. Creatorii, pe care noi îi numim „zețari” în jocurile de cuvinte încrucișate criptice, au un statut aproape mitic. De obicei au pseudonime formate dintr-un singur cuvânt, cum ar fi Scorpion sau Nestor. Apropo, aceștia doi sunt chiar celebri. *Cel mai* cunoscut și cel care a scris regulile jocurilor criptice este Derrick Somerset

Macnutt, cunoscut ca Ximenes. Să-ți explic cum funcționează. S-ar putea să îți placă, Lincoln. Jocurile criptice au o grilă, asemănătoare jocurilor de cuvinte încrucișate obișnuite, dar indiciile sunt enigme pe care trebuie să le rezolvi ca să găsești răspunsul, spre deosebire de un indiciu direct, cum ar fi „soția lui George al III-lea”. Cei mai buni zețari creează indicii care sunt deopotrivă al naibii de complicate și absurd de simple. Chipul lui Ackroyd, altminteri serios, radia acum de entuziasm. Deci, ține minte că indiciul este o enigmă, continuă el. Conține o definiție a răspunsului, precum și alte cuvinte sau fraze îndrumătoare, prin care ți se spune inclusiv ce fel de enigmă este: s-ar putea să fii nevoit să rezolvi o anagramă, să descoperi un cuvânt ascuns sau inversat, să îți dai seama ce înseamnă cuvinte care se pronunță la fel, adică omofone. Ackroyd râse. Sunt convins că ți se pare încurcat. Să îți dau un exemplu! Uite unul clasic din *The Guardian*, vechi de câțiva ani, creat de un zețar pe nume Shed. Îl voi scrie, pentru că este mult mai ușor să găsești răspunsul văzând un lucru decât auzindu-l.

Ackroyd notă:

> *Very sad unfinished story about* rising *smoke* (*8*)[3]

— Deci, răspunsul va apărea în grilă la poziția a cincisprezecea pe verticală. În regulă? Bine. Să ne apucăm de treabă! Ce încercăm să găsim? Vezi numărul opt? înseamnă că răspunsul este un cuvânt de opt litere. Iar primele două cuvinte din indiciu sunt definiția răspunsului. Deci, în grila de cuvinte încrucișate, la poziția a cincisprezecea pe verticală, trebuie să trecem un cuvânt din opt litere care înseamnă „foarte trist”.

Rhyme renunțase la nerăbdarea care îl caracteriza de obicei și asculta cu atenție. Și Mel Cooper se întorsese spre ei, ascultând explicațiile.

Ackroyd continuă:

— Următorul cuvânt – „neterminată” – determină cuvântul alăturat. „Poveste neterminată”. În cazul jocurilor criptice nu ai niciodată încredere în sensul literal. Dacă zețarul zice „poveste”, se referă de fapt la altceva, posibil la un *sinonim* pentru „poveste”. Ackroyd zâmbi din nou. Evident, eu cunosc deja răspunsul, așa că scurtez puțin

procesul. Voi alege sinonimul „tale”[4]. Iar „neterminată” înseamnă că ultima literă lipsește. Rămânem atunci cu literele „T-A-L”. Deci, o parte din răspunsul pentru indiciul „foarte tristă” sunt literele respective. Mă urmărești?

— Da, zise Rhyme, încercând deja să proceseze în gând celelalte indicii.

Cooper îngână nesigur:

— Continuă!

— Să ne uităm acum la ultimele cuvinte din indiciu, „fum care se ridică”. Ar putea însemna o mulțime de lucruri, dar, din nou, pe încercate – și ținând cont de cunoștințele mele prealabile –, să zicem că alegem „cigar”[5]. Și, întrucât indiciul se află pe a cincisprezecea poziție de sus în jos, înseamnă că „se ridică” se referă la scrierea cuvântului invers, adică „ragic”. Deci, o altă parte din răspunsul nostru o reprezintă literele „R-A-G-I-C”. În sfârșit…

Rhyme rosti impulsiv:

— Cuvântul „despre” înseamnă că literele dintr-unul dintre indicii vor fi separate și plasate de-o parte și de cealaltă a altui indiciu.

— Dacă zici tu, spuse Cooper.

Ackroyd le zise rânjind:

— Nu, nu, s-a prins! Genial, Lincoln! Ce crezi?

— E evident: separăm T-A-L. Punem T înainte de R-A-G-I-C ȘI A-L după. Răspunsul este „tragical”[6].

— Felicitări! zise Ackroyd radiind. Nu ai mai făcut asta până acum?

— Nu.

— Unii oameni cred că e o pierdere de vreme, zise Ackroyd.

Rhyme încercă să nu zâmbească.

— Dar eu nu sunt de acord. Știi mașinăria Enigma?

— Da, dispozitivul de codare pe care l-au descifrat matematicienii de la Bletchley Park, zise Cooper. Alan Turing și echipa lui.

I se părea cunoscut, dar dacă informațiile cu pricina nu îl ajutau într-o investigație prezentă sau viitoare, Rhyme avea tendința să nu le înmagazineze.

Aparent, se vedea acest lucru și pe fața lui. Tehnicianul îi spuse:

— Dispozitiv de cifrare nazist din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aliații nu au reușit să descifreze mesajele germane și zeci

de mii de soldați și civili au murit.

Ackroyd le zise:

— În ianuarie 1942, *The Daily Telegraph* a organizat o competiție de jocuri criptice în viteză: trebuia să rezolvi o enigmă foarte complicată în cel mult douăsprezece minute. Au publicat rezultatele și Ministerul de Război a observat. I-a recrutat pe câțiva dintre cei mai buni concurenți și i-a dus la Bletchley Park, unde au ajutat la descifrarea codului Enigma. Adăugă: Unul dintre lucrurile care îmi plac la enigmele criptice este că pot fi deopotrivă mincinoase și întru totul adevărate. Totul ține de distragerea atenției. Mai vrei unul?

— Da, zise Rhyme.

Ackroyd scrise:

Location in Romania rich in oil (*4*)[7]

Cooper se întoarse spre echipamentul lui.

— Cred că rămân la Sudoku.

Rhyme se holbă la text preț de o clipă.

— Un cuvânt de patru litere care denumește o locație.

Nu știa nimic despre România.

— Sunt mii de orașe și de parcuri în România. Și un loc bogat în petrol. Poate nu sonde de petrol. Poate porturi pentru livrările de petrol. Poate bănci specializate în împrumuturi pentru industria petrolului.

Clătină din cap.

— Ține minte, îi zise Ackroyd, în enigmele criptice, deseori ai răspunsul chiar în fața ochilor. Problema este că nu *îl vezi.*

Și apoi Rhyme îl văzu. Râse.

— Da, răspunsul este o locație în România, dar nu țara. E chiar în cuvântul „România”. Răspunsul este „Oman”: r-O-M-A-N-i-a. Țara din Orientul Mijlociu cu rezerve de petrol.

— Bravo, Lincoln!

Trebuia să admită că era încântat de el însuși.

Rhyme văzu mișcare pe monitorul ușii din față și o zări pe Sachs urcând scările și scoțându-și cheile din geantă. Se întorsese de pe șantierul de construcții, unde Făptașul 47 părea să se fi întâlnit cu un muncitor din motive încă necunoscute.

Gata cu diversiunile!

CAPITOLUL 29

Rhyme o privi cu atenție pe Amelia Sachs când intră în casă.

Avea părul umed: însemna că făcuse un duș; cerul era înnorat, dar nu plouase.

Vreau să mă spăl mai întâi…

Avea o privire distantă. Cu degetul mare își mângâia absentă un alt deget, apoi inversă procesul. Rhyme văzu o cuticulă însângerată.

Îl salută din cap pe Ackroyd, care îi zâmbi modest.

— Încă unul, îi spuse Rhyme. Ai auzit?

— Cutremur? întrebă Sachs rapid.

— Poftim? Nu, încă un atac.

— Promitentul?

Rhyme încuviință din cap. Și văzu că părea straniu de distrasă. Ba chiar tulburată. Se întrebă și de ce îi luase atât de mult timp să ajungă acolo.

Dar nu spuse nimic despre asta.

— Victima va supraviețui. A pus-o să-și înghită inelul.

— Hristoase! Cum se simte?

— Nu știu. Ron analizează locul și adună informații. O va intervieva când iese din operație. Polițistul de la secția 19 cu care am vorbit i-a pus câteva întrebări. Nimic nou, aceeași poveste pe care ai mai auzit-o: protejează diamantele. Și nu au aflat nimic nici din cercetarea zonei. Încă sunt acolo.

Rhyme aruncă o privire spre Edward Ackroyd, care îi spuse ce aflase el: nu descoperise nimic din discuția cu respectivul comerciant din Amsterdam, dar cel mai probabil făptașul era rus și probabil că venise recent în oraș.

Sachs părea gânditoare.

— Deci, cu tinerii din Gravesend încerca să-și ascundă accentul. Rusesc. Ne ajută?

— Investighez pista, zise Rhyme, gândindu-se la mesajul pe care îl trimisese.

Sachs făcu o grimasă.

— Nu am cunoscut niciodată un făptaș atât de persistent în eliminarea martorilor. La naiba! Am avut *noroc* cu puștiul? L-am

găsit?

— Ron nu l-a găsit. La fel ca în cazul lui Edward, nimeni nu vorbește cu el. Cei de la infracțiuni informatice au cerut lista cu apelurile telefonice ale lui Patel. Să sperăm că Patel și V.L. vorbeau regulat. Rhyme își întoarse privirea spre Sachs. Deci, ce s-a întâmplat pe șantierul de construcții?

Sachs clipi năucă.

— Ce s-a întâmplat?

— Da. Ce căuta Patruzeci și șapte acolo?

— Ah.

Le spusese că probabil nu folosise șantierul ca scurtătură. Da, erau o mulțime de camere CCTV pe partea cu clădirile guvernamentale a zonei de construcții, dar intrările limitate pe șantier sugerau că teoria cu scurtătura era puțin probabilă.

Le explică apoi despre conversația cu maistrul operațiunii geotermale. Le spuse că făptașul fusese într-adevăr pe șantierul de construcții și se întâlnise cu cineva, cu o persoană necunoscută, din motive necunoscute. Nu reușise să obțină o descriere mai bună decât cea pe care o aveau deja.

— Locul faptei nu a fost de mare ajutor: pietriș și foarte contaminat. Am găsit asta. Îi înmânã două pungi mici cu pământ și pietre lui Mel Cooper. Probabil că sunt din locul în care a stat, dar nu știu sigur.

Tehnicianul luă pungile și începu să le examineze.

Rhyme observă că Sachs avea în continuare o privire distantă și o postură încordată. Se trase de păr, după care își apăsă arătătorul de la mâna dreaptă pe buricul degetului mare. Un obicei vechi de-al ei. Încerca să controleze automutilarea. Uneori nu-i păsa. Amelia Sachs trăia pe muchie, în nenumărate sensuri.

O observă ducându-și mâna la genunchi și tresărind.

— Sachs? întrebă Rhyme.

— Am căzut. Atâta tot. Nu am pățit nimic.

Ba nu era nimic. Era limpede că o tulburase ceea ce se întâmplase. Iar acum avea un scurt acces de tuse. Își drese vocea. Simți imboldul de a o întreba dacă era bine, dar nici lui și nici ei nu le plăcea întrebarea cu pricina.

— Vreun semn că Patruzeci și șapte își lua arma nouă? întrebă Rhyme.

— Nu, dar nu am ajuns atât de departe. Va trebui să mai cercetăm. Se întoarse apoi spre Cooper: Vorbind despre armă: testul balistic?

El îi spuse că pistolul folosit în Gravesend era unul de calibrul treizeci și opt special. Probabil un Smittie 36 sau un Colt Detective. Ambele, variante clasice cu țeava scurtă. Cinci gloanțe. Nu foarte precise și destul de nemiloase în mâna trăgătorului. Dar, de la distanță mică, la fel de periculoase ca oricare altă armă de foc.

— Și am primit vești de la tehnicienii responsabili pentru colectarea dovezilor din Queens, adăugă Cooper. Nici urmă de vreun Glock – sau orice altceva, de altfel – în scurgerile sau în tomberoanele de pe lângă casa lui Saul Weintraub.

Sachs ridică din umeri.

— Voiam să mă întorc pe șantierul de construcții mâine, ca să mai discut cu oamenii, dar a apărut o problemă. Am întâlnit un inspector de stat acolo. Lucrează la Divizia de Resurse Minerale. Mi-a zis că orașul va opri lucrările de construcție de pe șantierul geotermal până când se lămuresc dacă forajele au provocat cutremurul.

— Ah, construiesc o uzină geotermală? întrebă Ackroyd.

— Da.

— Ce adâncime?

— Pe la o sută cincizeci, o sută optzeci de metri, cred.

— Da, presupun că s-ar putea. Compania la care lucrez obișnuia să încheie asigurări împotriva daunelor provocate de fracturare și minerit cu apă de înaltă presiune. Astfel de acțiuni au provocat cu siguranță cutremure și au subminat clădiri și case. Dar am renunțat la polițele respective. Ne costau prea mult. Și am auzit și despre foraje geotermale care au cauzat cutremure. Într-un astfel de caz, o școală a fost distrusă într-un incendiu care a izbucnit din cauza unei conducte de gaz care se spărsese. În alt caz, doi muncitori au fost îngropați de vii.

Sachs își apăsă încă o dată unghia de la arătător în cuticula degetului mare. Adânc. Carnea căpătă o nuanță roz. Rhyme fu de părere că înțelegea acum ce se întâmplase pe șantierul geotermal.

— Northeast va contesta oprirea lucrărilor, continuă Sachs, dar, până se va rezolva această chestiune, nu va fi niciun muncitor pe șantier. Va trebui să îi intervievăm în casele lor.

— Câți sunt?

— Vreo nouăzeci. I-am spus lui Lon. Va recruta mai mulți ofițeri. O bătaie de cap. Dar nu avem ce face.

Cooper își ridică privirea dintr-un monitor de calculator.

— Am primit rezultatele pentru mostrele prelevate pe șantierul de construcții, Amelia. Aceleași urme minerale ca în cazul lui Patel și al lui Weintraub, deci cu siguranță a fost acolo. Dar nimic nou în afară de motorină. Și noroi. Era mult noroi acolo?

Urmă o pauză.

— Da. Era ceva.

— Nimic altceva.

Se auzi interfonul de la ușă și Thom îl conduse pe Ron Pulaski în salon.

Tânărul ofițer îi salută din cap pe cei prezenți și i se prezentă lui Edward Ackroyd. Cei doi nu se mai întâlniseră până atunci. Tânărul ofițer îi înmână apoi lui Mel Cooper pungile cu dovezile pe care le colectase din locul atacului împotriva lui Judith Morgan din Upper East Side. Tehnicianul se apucă de treabă, iar Pulaski le explică și celorlalți ce se întâmplase în timpul celui mai recent atac al Promitentului: Morgan, în vârstă de douăzeci și șase de ani, fusese într-un butic cu articole pentru nunți, ca să facă ultimele modificări la rochia sa de mireasă. Un bărbat, pe care îl văzuse în afara magazinului, o urmărise până la apartamentul ei și o forțase să intre într-un alcov de la parter.

— A turuit întruna despre cum distrusese un diamant frumos prin faptul că-l tăiase ca să facă un inel. A crezut că avea să o ucidă. Sau să-i taie degetul. Însă apoi s-a răzgândit. I-a zis că, din moment ce a tratat inelul ca pe un rahat, acolo avea să sfârșească.

— A spus ceva care să ne dea vreun indiciu despre unde locuiește? întrebă Sachs. Sachs unde lucrează?

— Nu. Dar martora a zis că a simțit miros de aftershave, de alcool și de fum de țigară… foarte urât. Și de ceapă. Are ochii albaștri.

— La fel ca până acum, zise Sachs.

— Și este străin, dar nu a identificat exact accentul.

Rhyme îi spuse lui Pulaski că erau destul de convinși că era rus și abia venit în oraș.

— Crede că pistolul era un revolver. I-am arătat poze. Iar cutterul era gri metalic. Cam atât.

Sachs notă toate aceste descoperiri pe diagramă.

Cooper se întoarse ca să le spună ce se descoperise în urma cercetării locului faptei în cazul lui Judith Morgan.

— Mai nimic nou. Au fost prea multe urme de pantofi ca să descoperim și alte informații despre încălțămintea lui. Câteva fibre de bumbac negre, aș zice că de la masca de schi. Urme generale, dar toate tipice pentru cartierul respectiv. Fără kimberlit de data aceasta.

Sachs se așeză pe un scaun din nuiele și se lovi cu arătătorul peste genunchi, de parcă ar fi testat un pepene. Se holbă la ecranul televizorului, care era pornit pe știri. Deși sonorul era oprit se povestea ce se întâmplase într-o engleză neîndemânatică.

Era un reportaj despre cutremur.

Rhyme observă că Sachs era încruntată și o auzi șoptind:

— Of, nu!

Se concentră cu totul asupra reportajului. Crainicul anunță că două persoane muriseră într-unul dintre cele două incendii despre care se credea că porniseră când conductele de gaz se spărseseră din cauza cutremurului.

Un cuplu pe la șaizeci de ani – Arnold și Ruth Phillips, rezidenți ai Brooklynului – murise din pricina fumului inhalat. Reușiseră să scape de flăcări și să ajungă în garaj, dar casa rămăsese fără curent electric care să alimenteze mecanismul de deschidere a ușii. Slăbiți din pricina fumului și a rănilor, nu reușiseră să ridice ei înșiși ușa.

Imediat după aceea, apărură chipurile a două persoane pe ecranul împărțit, împreună cu un crainic brunet. Unul dintre invitați era un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cămașă albă și cravată roșie. Era puțin durduliu și avea părul negru tuns scurt. Era Dennis Dwyer, directorul executiv al Northeast Geo Industries, compania care construia uzina.

Cealaltă persoană intervievată era un bărbat neîngrijit și spasmodic pe la cincizeci și cinci de ani. Purta o cămașă de lucru albastră, cu mânecile suflecate. Părul și barba cărunte îi erau

neîngrijite. Era Ezekiel Shapiro. În scrisul de pe ecran era identificat drept *Directorul mișcării „Un singur Pământ”*.

— L-am văzut azi acolo, spuse Sachs. Îi hărțuia pe muncitori. E puțin… Se întoarse spre Ackroyd. Cum ai zis? Nebun?

— Țicnit.

— Bine spus.

Cei doi bărbați de pe ecran erau angrenați într-o dispută verbală aprigă. Shapiro, cu ochii mari și gesturi ample, părea convins că recentul cutremur era o consecință a forajelor geotermale. Și de faptul că, pe lângă fisurarea conductelor de gaz și riscul ca majoritatea clădirilor să se prăbușească din pricina cutremurelor în timpul lucrărilor de construcție, era posibil ca uzina finalizată să polueze pânza freatică și să prezinte și alte riscuri ecologice. Lăudă autoritățile locale pentru că opriseră foratul, dar îl critică pe primar și consiliul local pentru că permiseseră ca proiectul să fie demarat de la bun început.

Dwyer, mult mai calm, spuse că interdicția era o greșeală enormă, afirmând totodată că foratul nu putea provoca vreun cutremur. Zona New York-ului era mult mai stabilă din punct de vedere seismologie decât alte părți ale țării. Cu siguranță nu se compara cu zona Californiei. Și susținu că Shapiro era dezinformat în privința procesului geotermal, dacă într-adevăr credea că exista riscul de a contamina pânza freatică. Sistemul era izolat și chiar și o fisură a conductei ar fi dus doar la o scurgere de substanță inertă. Shapiro contracară afirmând că era vorba despre o tehnologie încă necunoscută.

Crainicul puse gaz pe foc invitând o a treia persoană să ia parte la discuție. Era un om de afaceri care părea mai bine pus la punct decât Dwyer. Se numea C. Flanson Collier și era directorul executiv al companiei Algonquin Consolidated Power, furnizorul de electricitate din zona New York-ului. Ai fi crezut că avea să fie împotriva proiectului geotermal, care părea să facă din Northeast Geo un competitor al companiei Algonquin. De fapt însă, Collier susținea proiectul. Explică faptul că forajele de mică adâncime, cum era și cazul proiectului Northeast din Brooklyn, erau mult mai sigure decât forajele de mare adâncime din regiunile vulcanice, care vizau

folosirea aburului și a rezervelor de înaltă temperatură pentru generarea de electricitate.

— Trebuie să folosim toate formele de energie pe care le furnizează pământul, zise el.

În timp ce dezbaterea devenea tot mai aprinsă și, pentru Rhyme, cu totul neinteresantă, pe ecran apăru imaginea șantierului de construcții Northeast Geo din Brooklyn, în care se puteau vedea mai multe țarcuri dreptunghiulare cu garduri verzi. Se părea că acolo erau localizate puțurile.

Sachs aruncă doar o privire spre ele, apoi se ridică.

— Trebuie să plec. Trebuie să trec pe la mama.

Rose Sachs fusese operată de curând la inimă, dar se simțea bine. Rhyme știa sigur asta pentru că vorbise cu Rose, o femeie amuzantă și țâfnoasă, cu doar câteva ore în urmă. Deși fusese reticentă în privința faptului că fiica ei avea o relație cu un bărbat cu dizabilități, sentimentul acela trecuse cu ani în urmă, iar ea și Rhyme deveniseră prieteni buni. Nici că ar fi putut cere o soacră mai bună.

Dar sigur era vorba despre mai mult de-atât. Rhyme știa că, deși Sachs avea să ajungă într-un final și la mama ei, care locuia în Brooklyn, mai întâi avea să dea o tură cu mașina. Avea să se urce în ea, să găsească o fâșie de șosea potrivită, undeva prin suburbii, și să prindă o viteză de o sută treizeci sau chiar o sută patruzeci de kilometri pe oră.

Urma să o facă pentru a se debarasa de orice se agățase de ea la locul faptei. Și de care nu reușise să scape la duș – groază înfiorătoare pe care cu siguranță o experimentase.

Singurul lucru care ar fi putut să o distragă era să reducă viteza într-o curbă, de la a patra la a doua, apoi să patineze pe o porțiune dreaptă, îndemnând motorul urlător să împingă acul vitezometrului spre valorile din trei cifre.

Rhyme știa și accepta fără rezerve că Sachs era genul de persoană care își asuma riscuri. Dar viteza era o diversiune, nu un remediu.

— Sachs? spuse el pe un anumit ton, rar pentru el.

Sachs avea să înțeleagă: era o invitație să discute cu el despre ce se întâmplase pe șantierul de construcții. Nu avea să îi dea sfaturi,

probabil nici măcar nu avea să o aline. Doar îi dădea ocazia să vorbească.

Dar invitația îi fu refuzată, fiindcă Amelia Sachs îi spuse doar atât, adresându-li-se de fapt tuturor:

— Noapte bună! Ne vedem mâine-dimineață.

Pulaski și Cooper plecară, iar Ackroyd își îmbrăcă impermeabilul. Rhyme observă că ezita să plece.

Englezul spuse încet:

— Nu e treaba mea. Dar… se simte bine?

— Nu prea, îi răspunse Rhyme. Are câteva lucruri de rezolvat. Se încruntă, apoi adăugă: Ce evaluare inutilă! Amelia simte mereu nevoia să se miște, să fie liberă. Cred că a fost prinsă într-o surpare de teren sau într-o capcană. Nu s-ar teme de un schimb de focuri, de o urmărire sau de un lunetist. Nimic de genul ăsta. Trăiește pentru astfel de momente, de fapt. Dar dacă e prinsă în capcană, țintuită, dacă nu se poate mișca… E un calvar pentru ea.

— Am văzut-o în ochii ei. Trebuie să fi fost urât de tot.

— Așa cred și eu.

— Îți va povesti despre asta mai devreme sau mai târziu.

— Probabil că nu. O știu, pentru că semănăm în privința asta.

Zâmbi când își dădu seama că împărtășea mai mult decât o făcea de obicei.

— Un magnet. Opusurile se atrag? Ei bine, în cele mai multe feluri suntem opuși. Dar la asta, la ținut lucrurile în noi, suntem la același pol.

Ackroyd râse.

— Doar un om de știință ar clasifica treburile sentimentale în termeni de polaritate electrică… Ei bine, dacă pot face ceva, te rog să mă anunți!

— Mulțumesc, Edward.

Bărbatul dădu din cap, apoi plecă. Curând își făcu apariția Thom, care-i spuse:

— E timpul să mergi la culcare, Lincoln. E târziu.

Efortul și oboseala îi puteau afecta negativ pe cei care sufereau de tetraplegie, o afecțiune în care stresul făcea uneori ravagii în privința tensiunii arteriale.

Mai avea însă o sarcină de îndeplinit în seara aceasta.

— Cinci minute, îi spuse el lui Thom, care dădu să protesteze. Dar Rhyme adăugă: Barry Sales.

Plecându-și capul, îngrijitorul spuse:

— Desigur. Mă duc să pregătesc lucrurile la etaj.

Rhyme îi comandă telefonului să îl apeleze pe Sales. Acesta fusese externat din spital și era acum acasă. Vorbi scurt cu soția lui, Joan, care i-l dădu apoi la telefon pe Barry. Începură numaidecât să pălăvrăgească și Rhyme se gândi că, probabil, oricine i-ar fi urmărit ar fi fost extrem de surprins să îl vadă pe criminalist atât de vorbăreț. Nu era taciturn de felul lui, dar de obicei nu avea timp pentru conversații de complezență.

În seara aceea însă, era important să poarte o conversație de complezență. El și Sales vorbiră câte-n lună și-n stele. Îl sunase pe specialistul pe care i-l recomandase Thom. Nu se cunoscuseră încă, dar Sales avea să îl țină la curent pe Rhyme după prima lor întâlnire.

Rhyme îi spuse lui Sales că, din informațiile pe care le avea, procesul bărbatului despre care se presupunea că îl împușcase avansa lent. Tactici avocățești inteligente, amănunte tehnice, hărțuirea martorilor…

După ce închiseră, Rhyme se întoarse scurt spre diagramele cu dovezi și memoră intrările cele mai enigmatice. Apoi întoarse scaunul și se duse după Thom spre ascensor, în pat urma să se folosească de lumea de dincolo, în timp ce avea să oscileze între hotărârea de a dormi și a adormi efectiv, ca să se mai războiască puțin cu aspectele mai problematice ale investigației.

Zâmbi în sinea lui când în minte îi veni brusc o replică plină de ironie ce părea să definească indiciile din cazul Făptașului 47, cuvinte pe care Edward Ackroyd le rostise mai devreme despre jocurile de cuvinte încrucișate criptice.

Pot fi deopotrivă mincinoase și întru totul adevărate…

CAPITOLUL 30

Ascultând zgomotul hârâit ce se auzea din atelierul fiului său, de la uneltele de șlefuire care modelau piatra sculptată, Deepro Lahori coborî ușor scările.

Se afla pe coridorul din afara atelierului, la subsol.

Era târziu, era ora de culcare, dar băiatul încă șlefuia. Își încheiaseră conversația pe un ton oarecum pozitiv în seara aceea. Dar, desigur, Vimal se purta acum pasiv-agresiv: unealta de șlefuit îi transmitea de fapt un mesaj de sfidare tatălui lui.

Ce nesăbuită era prostia asta cu sculptura! Ce pierdere de vreme! Și de talent! Dacă ar fi fost doar un hobby, ar fi fost în regulă. De fapt, sculptatul i-ar fi putut îmbunătăți abilitățile de tăietor. Mai bine decât jocurile video, mai bine decât întâlnirile cu fetele. Dar știa că Vimal își dorea o carieră de artist. Ce băiat prost! Lahori estimă că procentajul artiștilor profesioniști care câștigau suficient încât să poată trăi din artă se învârtea probabil pe la unu la sută. Cum să își ia o soție indiană, o femeie care ar fi vrut să i se poarte de grijă și care ar fi respectat doar un bărbat capabil să facă asta?

În afară de faptul că ar fi fost foarte nepragmatic să își dedice viața sculpturii, aspectul care îl tulbura și care îl rănea deopotrivă la comportamentul fiului său era respingerea insultătoare a istoriei tatălui lui și a familiei Lahori în domeniul tăierii de diamante. Era un păcat, căci Vimal era singurul din familie care ar fi putut duce mai departe tradiția. Sunny ar fi lucrat și el în domeniu, dar nu avea deloc talent la șlefuit; era de-a dreptul stânjenitor să-l privești. În schimb avea să calce pe urmele mamei lui, lucrând în sănătate (deși avea să devină doctor, desigur, nu doar asistent medical, cum era Divya). Dar asta era o tradiție *maternă.* Lahori avea nevoie de un fiu care să calce pe urmele *lui.*

Când ajunse la parter, se apropie de ușa de la atelier și se opri când nu mai auzi mașina de rectificat.

Oare terminase munca din seara aceea?

Nu, zdrăngănitul se auzi din nou. Asta însemna că Vimal nu putea să audă ce urma. Cu mâna tremurândă, Lahori scoase o cheie din buzunar și, după ce se căzni puțin, încuie ușa de la atelier. Plasă apoi o bară de siguranță, care ajungea, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, de la o crestătură de deasupra mânerului până la un orificiu similar din podea. O securiză și pe aceasta cu o încuietoare. Bara era din oțel călit de 3/4”, iar în reclamă producătorul asigura pe toată lumea că doar o flacără de tăiat de două mii de grade Celsius ar fi putut să o taie. (Deși, evident, și un fierăstrău circular flexibil cu

lama încrustată cu diamante ar fi reușit să o facă, se gândi el. Așa, ca să se știe.)

Vimal era acum la închisoare. Ușa era ferecată și, întrucât cu ani în urmă acolo fusese un atelier de diamante, fereastra joasă era prevăzută cu bare groase de fier.

Lahori se felicită în sinea lui pentru șiretlicul folosit când își liniștise fiul, când fusese de acord să facă un „compromis". Dacă Vimal ar fi bănuit câtuși de puțin că avea să fie încuiat în atelier, nu ar fi intrat niciodată acolo. Băiatul acela rebel ar fi ieșit în fugă pe ușă și dus ar fi fost, chiar și fără bani sau acte de identitate.

Auzi la el, să se ducă în California! Un stat care, în opinia lui Lahori, merita să fie cunoscut doar pentru miliardele de dolari câștigate din vânzările de diamante din magazine precum cel de pe Rodeo Drive.

Își vârî cheile în buzunar.

Ce copil era și Vimal! Ar fi putut fi unul dintre cei mai mari diamantari din secolul al XXI-lea… Era suficient doar să privești tăietura paralelogram! Genială, pur și simplu genială.

Deepro Lahori nu avea un plan anume în minte, ci doar voia să-l țină pe Vimal acolo, încuiat la subsol, vreo lună cel puțin. Era convins că poliția urma să-l prindă pe ucigaș și că băiatul avea să-și vină în fire. Cu siguranță groaza care-l încercase în timpul jafului, precum și faptul că fusese împușcat și că își văzuse mentorul murind îl dăduseră peste cap. Lahori hotărî că era temporar nebun. O lună de captivitate avea să-l facă, de asemenea, să nu se mai gândească la fete nehinduse în fața cărora era vulnerabil.

Se simți ușor vinovat, dar își aminti că nu se purta deloc neomenos, mai ales când era vorba despre fiul lui, pe care îl iubea mult, desigur. Băiatul avea să găsească un sac de dormit comod în dulap, împreună cu suficiente alimente, gustări, apă și alte sucuri. Bănuia că fiul lui consuma și băuturi alcoolice, așa că îi lăsase și câteva beri ușoare. Avea și televizor. Desigur, nu avea internet, nici telefonul propriu. Ar fi riscat să devină și mai instabil, sunând poate un prieten care să vină să-l scoată de acolo. Sau să sune la poliție și să pretindă că a fost răpit.

Evident, relația lor avea să fie mai tensionată după asta. Dar, mai devreme sau mai târziu, băiatul avea să înțeleagă că tatăl lui știa ce

era mai bine pentru el. Avea să-i mulțumească, deși, dacă era să fie sincer, Lahori nu voia să i se aducă mulțumiri, nici măcar ca Vimal să recunoască în cele din urmă că avea dreptate. Voia doar ca băiatul să-și dea seama că era menit acestei vieți… și să o accepte.

Apucă bara sprijinită de ușă și încercă să o miște. Nu se clinti nici măcar un milimetru.

Era mulțumit. Și, în sfârșit, mai mult sau mai puțin fericit… după ultimele câteva zile, când fusese greu încercat de cele întâmplate. Și pe nedrept.

Urcă scările.

Deepro Lahori avea chef de scrabble și știa că soția lui și celălalt fiu, fiul lui cel *cuminte*, aveau să-i facă pe plac.

III

LUNI, 15 MARTIE

TĂIEREA

CAPITOLUL 31

Deci, unde e *kuritsa* mea?

Unde ești, găinușa mea?

Nu te-ai săturat de muncit, nu vrei niște curry, niște creveți vindaloo, niște orez basmati? Și cui nu-i place un raita minunat?

Tânărul pe care îl aștepta Vladimir Rostov lucra într-o bijuterie specializată în verighete și inele de logodnă. Era ora prânzului, așa că afurisitul ăla de puști ar fi făcut bine să ia o pauză cât de curând. Lui Rostov îi plăcuse timpul petrecut cu iubăreții, mai ales când o pusese pe ultima să înghită inelul! Dar acum trebuia să muncească. Să îl găsească pe V.L. și să îi spintece gâtul.

De aceea se afla acolo, într-un bar irlandez soios, pe un taburet, bând un bourbon și studiind cu atenție clădirea de peste drum.

Haide, mică *kuritsa…* Vladimir al tău devine nerăbdător și nu-ți va plăcea de el așa. Cuțitul îi atârnă greu în buzunar. Lama se simte singură.

Kuritsa lui persană, ba nu, iraniană, Nashim, se ținuse de cuvânt și îi spusese despre un tânăr care lucrase pentru Patel în urmă cu un an și care păstrase legătura cu tăietorul de diamante și cu cei care lucrau pentru el. Îl chema Kirtan, iar Nashim nu-i știa adresa de acasă, dar știa unde lucra: în magazinul la care Rostov se holba chiar acum. Regretă oarecum faptul că, din cauză că persanul reușise să afle informațiile dorite, Rostov nu mai avea nicio scuză ca să le viziteze pe fiicele dolofane ale lui Nashim, pe Șeherezada și Pisoiaș.

Ah, familiile…

După ce părinții lui se despărțiseră și plecaseră din suburbiile Moscovei, Vladimir, în vârstă de doisprezece ani, se trezise singur în Mirny, un oraș de vreo douăzeci de mii de locuitori la vremea aceea, din mijlocul Siberiei. Dacă iadul ar fi fost făcut din gheață, nu din foc, Mirny ar fi putut fi lumea de dincolo.

Satul răsărise din stepa înghețată cu circa șaptezeci de ani în urmă, când în zonă fusese descoperit un filon de diamante extins. *Mir* înseamnă „pace” în rusă. Geologul care găsise filonul trimisese un mesaj codificat la Moscova, cum că era pe punctul „de-a fuma pipa păcii”, ceea ce însemna că făcuse o descoperire uimitoare. Orașul fusese numit Mirny, iar mina, Mir; în perioada ei de prosperitate, produsese două mii de kilograme de diamante pe an, douăzeci la sută dintre ele de înaltă calitate. Când fusese descoperită, Mir stârnise panică pe coridoarele stătute ale companiei De Beers, care știa că întreaga sa capacitate de producție ar fi putut face ca prețurile diamantelor să se prăbușească. (Totuși, mereu conștienți de faptul că erau cei care controlau piața, rușii manipulaseră producția și cumpăraseră rezerve, inclusiv pe cele ale companiei De Beers, pentru ca prețurile să rămână ridicate.) La început, mina fusese exploatată la suprafață, atingând în cele din urmă o adâncime de peste două sute de metri; când epuizase și această variantă, compania de stat începuse să sape tuneluri.

În aceste puțuri necruțătoare insistase Gregor Rostov să lucreze nepotul lui, când nu mergea la liceu și, mai târziu, la politehnică. Gregor pretinsese că se folosise de „pilele” lui ca să îi obțină băiatului o slujbă, când, de fapt, mina căuta cu disperare muncitori suficient de nebuni încât să coboare în puțuri.

Excavarea carierei fusese o provocare inginerească: folosiseră motoare cu reacție ca să încălzească pământul și să îl înmoaie suficient ca să se poată săpa. Dar săparea tunelurilor era un adevărat coșmar. Deseori, muncitorii se înecau sau erau zdrobiți, praful de piatră le distrugea plămânii mai repede decât obiceiul de-a fuma trei pachete de țigări pe zi, iar vaporii chimici le ardeau ochii, limbile și nasurile. Explozibilii le eliminau alte părți ale corpului.

Desigur, era mult mai cald acolo jos decât la suprafață, unde totul era gri și crăpat. Dar, și mai important pentru Vladimir, acolo jos erau doar pietre, praf și diamante; fără tinerii cu tunsoare militărească și

priviri dure care îl priveau răutăcios și îl bruscau pe străinul din Moscova, fără fetele care îl ignorau, fără mătușa nesuferită și unchiul ursuz, cărora le displăcea să împartă apartamentul minuscul cu băiatul.

Deoarece era mai tânăr, nimeni nu se aștepta de la el să încarce cantități la fel de mari precum muncitorii adulți și era tratat mai degrabă ca o mascotă. Era în siguranță acolo, cu pietrele lui. Lucrând ture duble. Rămânând uneori zile la rând. Rătăcind prin puțuri.

Odată, fusese prins fără pantaloni, care se aflau grămadă lângă el, într-un puț părăsit. Un supraveghetor venise într-o vizită neașteptată. Pe când Rostov se îmbrăca în grabă, bărbatul observase cu ce se ocupase. Alesese să nu îl mustre, dar îi spusese cu fermitate să limiteze astfel de activități la dormitorul lui de acasă; nu avea să tolereze și alte fapte deviante.

Vladimir ignorase deseori avertismentul. Se asigurase doar că găsea unghere și fațade de piatră de mult abandonate, unde nu exista șansa să fie descoperit.

Sărit de pe fix…

Dar nu era o opțiune să rămână permanent în mină. Trebuia să iasă la suprafață și să se întoarcă la apartamentul de la etajul al patrulea din clădirea fără ascensor.

Unchiul Gregor…

Dacă ar fi fost să-l judece cineva după aparențe, părea cel mai blajin om din lume. Un bărbat slăbănog, la fel de subțirel precum țigările sale aprig de puternice – Belomorkanal –, marcă numită după infama Mare Albă, canal săpat de prizonierii din gulaguri în anii 1930; mai bine de o mie dintre aceștia pieriseră în timpul lucrărilor de atunci. Chipul ascuțit al lui Gregor semăna cu acela al lui Vladimir: frunți proeminente, buze late într-o nuanță movulie, umeri osoși. Munca lui în mină presupunea instrumente și plăcuțe de scris. Probabil că nu ridicase în viața lui o lopată. Lui Vladimir, unghiile lui Gregor i se păreau uimitoare. Erau lungi și decolorate și oarecum ascuțite. Cel puțin așa păreau; în jocurile pe care le jucau aproape în fiecare noapte în apartamentul întunecos și înghesuit, unghiile acelea lăsau urme roșii și dureroase pe spinarea lui Vladimir.

Mătușa Ro era opusul soțului ei, fizic vorbind. Era la fel de îndesată precum blocul cilindric în care locuiau. Când o cunoscuse, băiatul avusese impresia că aducea a glob. La un metru cincizeci și șapte, era teribilă când voia ceva; doar dorința cu pricina exista în întregul univers.

Și era nerăbdătoare. Iar dacă Vladimir nu-i făcea pe plac, îi lăsa și ea urme de furie, deși nu cu unghiile. Își răsucea inelul de logodnă pe deget și îl lovea. Diamantul, care provenea din mina Mir, îl tăia îngrozitor din când în când.

Anii trecuseră și, la vârsta de douăzeci de ani, își găsise un supraveghetor (se găseau puțini bătrâni în mine). După ce unchiul și apoi mătușa lui muriseră, locuise în apartament și mersese la școală cu jumătate de normă, fără nicio tragere de inimă. Își luase în cele din urmă diploma în geologie, promovând la limită.

Pasiunea lui pentru mine, puțuri senzuale, căldură și apă rămăsese la fel de intensă ca întotdeauna, dar pe tânărul Rostov îl încercau mai multe tipuri de foame și se îndoia că puteau fi satisfăcute în mina Mirny.

În orice caz, deciseseră alții în locul lui. Mina se închisese, întrucât filoanele fuseseră în mare parte golite.

Rusia era unul dintre cei mai mari producători de diamante din lume și era posibil să își găsească de muncă altundeva. Dar se hotărâse că își dorea mai mult de atât.

Foame…

Cam pe atunci Vladimir Rostov acceptase că nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Timpul petrecut în mină, timpul petrecut pe podeaua din sufragerie… Patul din pietre pe care unchiul și mătușa lui i-l întinseseră… Toate acele momente îl transformaseră în ceva la fel de dur precum diamantul. Și pur și simplu dereglat.

Unde să se ducă?

Cecenii se purtau urât pe atunci. Așa că, de ce nu ar fi încercat în armată?

Faptul că era sărit de pe fix era instruirea perfectă pentru el.

Pentru armată și pentru ceea ce urmase după aceea.

Viața care îl adusese acum în glorioasa și afurisita Americă.

Mai luă o gură de bourbon în barul irlandez…

Hai odată! se gândi Rostov furios.

Apoi se lumină la față. În interiorul magazinului, Kirtan dădu mâna cu un client – un gest de despărțire – și își îmbrăcă haina.

Rostov își termină băutura, o marcă necunoscută – dar deloc rea – și ieftină. Șterse paharul cu un șervețel, ca să nu lase amprente. Era o idee paranoică, dar Vladimir Rostov era încă în viață și în libertate, deși, de drept, ar fi trebuit să fie la închisoare sau, și mai probabil, ucis cu mult timp în urmă.

Mai privi odată cu jind spre dosul fain al chelneriței, după care ieși în aerul rece și umed. Un camion pe motorină trecu pe lângă el, învăluindu-l în gaze de eșapament și aducându-i aminte de casa lui. Niciun oraș din lume nu era mai priceput decât Moscova la gazele de eșapament. Poate Beijingul, dar nu fusese niciodată acolo.

Rămase pe partea lui de stradă: erau prea multe camere de luat vederi în vitrinele structurii vechi, de zece etaje, al cărei parter fusese ocupat în mare parte de angajatorul lui Kirtan, Midtown Gifts. La fel ca multe alte bijuterii și fabrici de diamante, nici aceasta nu menționa în cadrul denumirii că afacerea implica nestemate. Era o practică ciudată care, deși avea logică din punctul de vedere al siguranței, îngreunase al naibii de tare procesul de urmărire a domnului V.L.

Cu siguranță clădirea avea un demisol drăguț, adică drăguț și *silențios*, dar nu ar fi putut să discute acolo cu *kuritsa* din cauza camerelor de luat vederi, precum și a paznicului înarmat din arcadă. Mai erau două bijuterii la primul etaj și un blănar care vindea, doar en-gros, blănuri de nurcă, șinșilă și vulpe. Paznicul afro-american era gras și părea plictisit, fiind genul căruia nu îi prea plăcea să poarte un pistol, darămite să îl folosească.

Plănuia să îl urmărească pe băiat și să îl abordeze într-un loc mai pustiu. O alee ar fi mers, dar nu părea să existe vreuna în Manhattan – sau cel puțin el nu găsise. În Queens, da, în Brooklyn, da. Dar nu și aici. Manhattanul era plin de femei sexy, băutură ieftină, diamante minunate și multe districte comerciale magnifice… dar nicio afurisită de alee.

Se întrebă cât avea să fie nevoit oare să îl urmărească pe băiat înainte să îl prindă singur. Spera că avea să se întâmple pe-aproape și curând. Altminteri, ar fi fost nevoit să îl urmărească până acasă, după muncă. Iar Rostov era nerăbdător. Trebuia să dea de V.L. – și

trebuia să dea de el chiar atunci. Nu prea avea alte opțiuni. Niciuna dintre celelalte surse ale lui nu îi făcuse rost de informațiile de care avea nevoie. Iar Nashim reușise să afle doar numele lui Kirtan.

Dar se dovedi că băiatul dolofan și brunet nu se duse prea departe. În pofida etniei lui subasiatice, Kirtan nu optă pentru curry sau pui tandoori, ci intră într-o cafenea consacrată din orașul New York. O chelneriță îi arătă un separeu și Kirtan se așeză.

Oare avea să funcționeze? Rostov se îndoia. Prea mulți oameni. Dar avea să verifice oricum. Nu era cea mai bună oportunitate. Dar era totuși o oportunitate.

Cu masca de schi rulată în sus, ca o căciulă normală de tip șosetă, Rostov intră în restaurant. Se așeză la tejghea și comandă cafea. Înainte să îi fie adusă comanda, se ridică și se duse pe un coridor dosnic, unde se aflau toaletele. Intră, trase apăsat preț de treizeci de secunde, se uită la prosopul de hârtie, apoi îl aruncă și se întoarse pe coridor.

Mai găsi ceva. O ușă descuiată care ducea spre pivniță. Bănui că proviziile pentru restaurant erau depozitate acolo, iar angajații puteau coborî în orice clipă. Însă toată lumea părea ocupată în bucătărie.

Singura întrebare era dacă băiatul avea să meargă la toaletă după prânz.

Nu avea ce să facă. Trebuia să aștepte și să vadă.

Se întoarse spre tejghea și sorbi din cafea, în timp ce băiatul își mânca sandviciul, privind la ecranul telefonului. Poate că scria mesaje sau pierdea vremea pe Facebook – sau alte prostii de genul ăsta. Kirtan îi făcu semn chelneriței. O, haide, nu-ți lua și desert!

Dar, nu, voia nota de plată. Plăti.

Rostov își dădu pe gât cafeaua și fără să fie observat șterse din nou cana cu șervețelul. Împinse într-o parte ceașca de ceramică ciobită și chelnerița o luă. Îi lăsă bacșiș o bancnotă de cinci dolari.

Deci, Kirtan, te cheamă nevoile trupești?

Da, îl chemau! *Kuritsa* își luă haina pe el și străbătu coridorul spre toalete.

Ce-i drept, era un risc. Dar, uneori, rotițele ți se învârtesc și faci lucruri pe care un om sănătos la cap, fie el și ucigaș, nu le-ar face.

Sărit de pe fix…

De cele mai multe ori, nebunia lui îi era de folos. Uneori, Rostov se gândea că asta ar fi trebuit să fie o învățătură de minte pentru toată lumea.

Când băiatul intră în toaletă, Rostov așteptă pe coridor, lângă ușa ce ducea spre pivniță.

Stătea cu spatele spre toaleta bărbaților. După trei sau patru minute, auzi ușa deschizându-se și îl zări pe Kirtan ieșind.

— Mă scuzați, domnule, zise băiatul, iar Rostov se întoarse spre el zâmbind.

Aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu era nimeni pe-acolo și, cu o mișcare scurtă, dar aprigă, îl pocni pe puști direct în gâtlej. Puștiul dădu să se prăbușească, dar Rostov îl prinse și, deschizând larg ușa spre pivniță, îl împrânci în jos pe treptele cauciucate.

Fu o căzătură zgomotoasă, așa că Rostov se răsuci și se uită dacă auzise cineva.

Nu. Oamenii mâncau, vorbeau, se uitau la telefoane.

Rusul intră, se opri pe treapta cea mai de sus, închise ușa în urma lui, își scoase cutterul și coborî în pivnița rece și întunecoasă.

•

Pe când Sachs pleca din casa mamei ei, unde își petrecuse noaptea în dormitorul ei din copilărie, îi sună telefonul.

Se trânti pe scaunul șoferului în mașina ei Ford Torino și răspunse.

— Rodney!

Detectiv senior în cadrul Unității pentru Infracțiuni Informatice a NYPD-ului, Rodney Szarnek era o ființă tare ciudată. Bărbatului de o vârstă ambiguă, având probabil în jur de treizeci de ani, îi plăcea la nebunie să codifice și să acceseze sisteme, algoritmi, cutii (termenul *suprem* pentru computere), precum și alte lucruri digitale. În plus, asculta muzică rock la un volum ilegal de mare. Sachs auzi o melodie de Led Zeppelin răsunând în biroul lui.

— Amelia! L-am sunat pe Lincoln ca să-i zic că am descoperit ceva. A zis să te sun direct pe tine. Ești mai aproape de locul unde trebuie să ajungi.

— Și unde trebuie să ajung?

— În Queens.

— De ce?

— Ții minte că am făcut rost de mandat și că furnizorul ne-a dat lista cu apelurile lui Patel?

— Da.

— Am reușit într-un final să îmi dau seama pe cine suna: pe sora lui, câțiva comercianți de diamante, numere internaționale, cum ar fi Africa de Sud și Botswana, presupun că pentru a comanda diamante… Nu a sunat pe nimeni cu inițialele V.L. Dar au fost câteva zeci de apeluri luna trecută către și de la un anume Deepro Lahori.

— În regulă.

— Am făcut câteva cercetări. De fapt, mai multe. Numele de familie, adică inițială L, m-a făcut curios. Să fi fost oare jumătate din V.L? Așa cred. Pe fiul lui Deepro, care se pare că e tăietor de diamante, îl cheamă Vimal. Stai așa, Amelia! Îmi place secvența asta.

Auzi chitara cântând pătimaș. Căscă.

— Ai auzit și tu? Vrei să mai pun o dată?

— Rodney!…

— În regulă. Doar întrebam. Am făcut rost de o poză de la DMV. Ți-o trimit chiar acum. Verifică-ți mesajele.

Telefonul îi bipăi și privi poza de pe permisul de conducere al lui Vimal Lahori. Ar fi putut foarte bine să fie tânărul care plecase sâmbătă de la locul omuciderilor prin zona de încărcare.

Pe permis era trecută la adresă strada Monroe, numărul 4388, Jackson Heights. La jumătate de oră distanță.

— Mersi, Rodney.

— Precizez doar că nu pot fi sigur că e cel pe care-l cauți.

Era un singur mod în care putea afla…

CAPITOLUL 32

Strada Monroe, din Jackson Heights, Queens, se număra printre locurile acelea în legătură cu care oamenii nu se puteau hotărî dacă să le renoveze sau să le lase în pace.

Să fie comod, să fie liniștit, să existe așa cum existase timp de cincizeci sau poate chiar o sută de ani? Cine știe? Aici locuiau muncitori din fabrici mici și din depozite, dar și de pe șantierele de

construcții. Unii erau tineri intelectuali din domeniul publicitar, de la firmele de intermedieri, de publicistică sau de modă. Și câțiva artiști.

În clipa aceea, pe stradă, în apropierea locuinței lui Vimal Lahori, erau doar câțiva oameni afară, pe trotuar. O femeie, îmbrăcată cu o geacă neagră și pufoasă și purtând o beretă, mergea în urma unui câine cu o lesă retractabilă care se antrena din greu, căci mai multe veverițe sinucigașe așteptaseră până în ultima clipă ca să fugă de el.

Un băiat pe bicicletă, care părea să fi chiulit de la școală. Era zi de școală, după-amiaza devreme.

O femeie de afaceri purtând un pardesiu și o pălărie de ploaie caraghioasă: era din plastic transparent, ca o bonetă, și imprimată cu margarete galbene.

Toată lumea era grăbită, probabil din pricina vremii ude și reci.

Dar nu era chiar atât de rău pentru afurisiții ăștia.

În Moscova, pe o astfel de vreme, era de o sută de ori mai rău.

Vladimir Rostov se gândi la orașul lui natal și hotărî că acest cartier din New York semăna mult cu zona Barrikadnaya, care se afla la nord-vest de Moscova. Singurul lucru diferit era că, aici, casele erau unifamiliale, înșiruite. În Moscova, ba chiar în *toate* orașele rusești, oamenii locuiau în clădiri de apartamente înalte și mereu mohorâte, de culoarea uniformei lui Stalin.

Rostov își parcase Toyota mai în sus pe stradă și stătea lângă un copac, al cărui trunchi închis la culoare îi ascundea, spera el, haina întunecată, studiind cu atenție casa modestă în care locuiau Vimal Lahori și familia lui.

Rostov era mândru de munca lui de detectiv. Aflase totul de la Kirtan, băiatul cu laringele zdrobit și, după cum se dovedise, cu încheietura fracturată de la trânta de pe scări – îmi pare rău, *kuritsa*! După căzătură, Rostov îl târâse pe băiatul care se sufoca încet într-un colț al pivniței în spatele unui rezervor cu petrol, cu miros înțepător de la vaporii usturători emanați de combustibilul pentru cazan care se vărsase. Cazanul vechi bombănise ușor, în timp ce flăcările dinăuntrul său se învolburaseră, iar cei doi bărbați, unul întins pe podea, celălalt ghemuindu-se deasupra lui, fuseseră învăluiți de căldură.

Bineînțeles, puștiul nu putea vorbi, ceea ce complicase puțin procesul de obținere a informațiilor. Dar partea bună era că nici nu

putea să strige de durere, ceea ce era mai important, de altfel, în momentul respectiv.

Rostov împinsese lama cutterului în afară și lacrimile începuseră să se prelingă din ochii lui Kirtan, lăsând dâre lucioase pe pielea lui măslinie și mată. Clătinase din cap… nu, nu, nu. Îi mai spusese ceva pe mutește, poate explicându-i – adică *încercând* să îi explice – lui Rostov că nu avea prea multe să-i dea. Rostov observase atunci că băiatul purta pe degetul mic un inel din aur, încrustat cu un diamant. Era o bijuterie țipătoare, fără noimă. Diamantele prindeau viață doar atunci când lumina le bombarda din toate părțile, pătrunzând în fațetele de pe centură, pavilion și coroană. În cazul inelelor pentru degetele mici, făcute pentru oamenii de afaceri inculți, diamantul era tăiat foarte subțire și apoi înconjurat de metal, neputând astfel să respire. Inelele pentru degetele mici conțineau mereu pietre de calitate inferioară.

Ce risipă de diamante nobile!

Rostov zâmbise și se concentrase din nou asupra degetului băiatului, mângâindu-l cu subînțeles. Kirtan încercase să își tragă mâna. În zadar. Îl mângâiase apoi cu lama.

— Nu, nu, pui de *kuritsa,* nu te sinchisi, nu!

Fusese nevoie doar de două tăieturi mici pe buricele degetelor de la mâna stângă pentru ca puștiul să îi noteze numele și adresa lui Vimal Lahori cu mâna dreaptă. Mai sustrăsese câteva informații de la el și apoi pauza de prânz a lui Kirtan – ca și viața lui – se încheiase abrupt.

Venise momentul să treacă la treabă.

Lipit de copac, Rostov așteptă până când pietonii, câinele și biciclistul dispărură, apoi se asigură că nu mai era nimeni prin jur și o porni spre casa familiei Lahori.

Mai era o diferență între acest cartier și Barrikadnaya: arhitectura peisagistică era mai bogată. Rostov profită de adăpostul pe care i-l ofereau gardurile vii și copacii ca să se apropie de casă fără să fie văzut de vecini.

Observă că luminile erau aprinse în interior și, din ce zări prin perdelele dantelate de la majoritatea geamurilor, era limpede că erau oameni înăuntru. Kirtan îi spusese că Vimal locuia cu părinții lui și cu un frate. Tatăl lui lua pensie de invaliditate, mama lui era asistentă

medicală și avea un program neregulat, iar fratele lui era boboc la facultate. Era posibil ca toți sau oricare dintre ei să fie acasă.

Desigur, Rostov avea să îi ucidă pe toți, dar pentru asta trebuia să întocmească un plan amănunțit. Se putea ca persoanele dinăuntru să se afle în camere diferite, ceea ce însemna că era posibil ca cineva să îl audă intrând, să sune la urgențe și să arunce telefonul în spatele unei canapele. Într-un oraș ca New York-ul, poliția avea să ajungă acolo în doar câteva minute. Trebuia să supravegheze puțin locul, să aștepte până când ei ar fi fost împreună, după care să se miște rapid, amenințându-i cu arma. Să îi lege cu o sfoară sau cu bandă adezivă, apoi să se folosească de cuțit. Trebuia să se folosească de cuțit. Casele erau atât de apropiate, încât zeci de oameni ar fi putut auzi o împușcătură.

Se ghemui la adăpostul unor tufișuri mereu verzi, apoi ocoli casa, care era de un verde pal și părea să aibă nevoie de o zugrăveală. Lângă o fereastră din spatele casei, unde văzu câteva umbre mișcându-se, se ridică în picioare și reuși să vadă înăuntru, în bucătărie. O femeie de vreo patruzeci și cinci de ani se afla în fața cuptorului. Era limpede că era indiană. Destul de drăguță, dar nu suficient de atrăgătoare pentru Rostov, cu pielea ei maronie și părul negru, scurt și ondulat, lucios precum părul de plastic al unei păpuși. Văzu că era tulburată. În timp ce amesteca într-o tigaie, își ridică puțin capul și Rostov fu de părere că asculta ceva care o deranja: voci. Ascultă cu atenție și le auzi și el. Păreau a fi voci masculine, bărbați care se certau, deși Rostov nu auzea ce își spuneau. Erau destul de estompate. Auzi bufnituri în depărtare, ca niște lovituri ușoare de ciocan.

O clipă mai târziu, femeia se răsuci și un bărbat de vreo cincizeci de ani, cărunt și burtos, își făcu apariția de pe ceea ce păreau a fi scările ce duceau la subsol. Era agitat. Rostov se ascunse, dar își ținu în continuare urechea îndreptată spre fereastră.

Femeia îi evită privirea și îi spuse:

— Nu ar trebui să faci așa ceva.

— E pentru binele lui. Are capul plin de idei prostești. Prostești! Ai fost prea indulgentă cu el când era mic.

Probabil că așa era, se gândi Rostov.

Femeile.

Erau bune la un singur lucru. În fine, la aia și la gătit.

Undeva în casă răsună sunetul înăbușit al unei unelte electrice. Părea a fi o mașină de rectificat, un aparat de sablat electric… Cineva construia ceva.

O altă voce puse o întrebare. Mai tânără, bărbătească. Rostov nu reuși să priceapă cuvintele.

Bărbatul care urcase de la subsol, cu siguranță tatăl lui Vimal, urlă:

— Sunny, treci în camera ta! Nu-ți bate capul cu asta! Nu e treaba ta.

Se auzi un răspuns indescifrabil.

— E în atelierul lui, lucrează la o sculptură. E bine. Pleacă. Acum!

Sunny. Fratele lui Vimal. Asta însemna că în pivniță se certase cu Vimal.

Nu ar trebui să faci asta…

La ce se referea oare?

Așadar, patru oameni erau înăuntru: mama, tatăl și doi frați.

Era o provocare, într-adevăr, dar hotărî că varianta simplă era cea mai bună. Dacă Vimal era la demisol, atunci avea să pătrundă în casă, să ia prin surprindere prima persoană care îi ieșea în cale și să-i taie gâtul. Apoi, când următoarea persoană venea să vadă ce se auzea, avea să o ucidă și pe ea. Și tot așa. Vimal nu avea să audă nimic, din cauza zgomotului făcut de aparatul lui de sablat. Apoi avea să coboare la subsol și să îl viziteze pe băiat.

În regulă, *kur.* La treabă!

Se întoarse spre partea din față a casei și se duse, ghemuindu-se, spre un tufiș de lângă verandă. Își vârî mâna în buzunar și apucă bine cuțitul. Aproape că ajunsese când auzi zgomotul unei mașini care se apropia cu viteză. Se dădu rapid în spate și văzu o strălucire roșie din colțul ochiului. O mașină americană veche opri patinând în fața casei *kuritsei.*

Fir-ar! Se trânti în spatele tufelor dese ce miroseau a urină de câine.

O femeie coborî din mașină. Era slabă și înaltă și avea părul roșcat-închis prins într-o coadă înaltă.

Nu, nu, nu!

Kuritsa asta afurisită era polițistă. Văzu o insignă prinsă la șold, abia ițindu-se de sub jacheta sport închisă la culoare. Și o zări

ducându-și absentă mâna la spate, ca să își dea seama mai bine unde se afla mânerul pistolului Glock cu țeavă lungă. Înțelese că era o *kuritsa* care știa cum să scoată pistolul și să tragă.

Rostov era furios.

Dacă și ajuns cu doar o jumătate de oră mai devreme, și-ar fi terminat treaba până acum.

Măcar femeia nu chemase întăriri. Băiatul nu era un suspect, ci doar un martor. Probabil că voia doar să îi pună întrebări. Să îl avertizeze că era în pericol. Și probabil să îl ia în custodie.

Rostov miji ochii. Se afla la doar circa patru metri și jumătate depărtare și observă încă un lucru la ea. O strălucire fadă: pe mâna stângă, pe degetul inimii, purta un inel cu o piatră albastră. Să fi fost oare un diamant? Era inelul de logodnă, deci probabil că era.

Un diamant albastru…

Se gândi la Winston Blue. Al ei era mai mic. Fără îndoială că avea defecte.

Desigur, diamantul Winston nu avea să îi aparțină niciodată.

Dar ăsta?

Polițista ajunsese la ușă și suna acum la sonerie. Auzi și el sunetul înăbușit.

Își revizui planul, însă doar puțin. Hotărî că putea să fie o adevărată pomană. Femeia avea să îi strângă pe toți într-o cameră, ca să le vorbească tuturor și să îl intervieveze pe Vimal.

Cloștile aveau să fie strânse la un loc, fără să se aștepte ca vulpoiul să dea năvală peste ele, cu ghearele lui din pistol și din cutter.

CAPITOLUL 33

— Deci spuneți că Vimal nu e acasă? întrebă Amelia Sachs.

— Mă tem că nu.

Vorbea cu Deepro Lahori, care, deși zâmbea ușor, era vădit stingherit, dacă îi interpreta corect limbajul corporal.

— Ce a spus când a vorbit cu dumneavoastră? continuă ea, încurajându-l să vorbească.

— Păi, asta a fost ieri. A zis că e totul bine. Că o să plece.

— Înțeleg. Ce legătură avea fiul dumneavoastră cu victima? Cu Jatin Patel?

— Ah, nu, nu… niciuna.

Nu era un răspuns propriu-zis.

— Legătura dintre ei? insistă ea.

— Nu, nu e nicio legătură, de fapt. Doar a muncit din când în când pentru el.

Lahori era un bărbat scund, dar lat în umeri, cu ochii adânciți în orbite și cearcăne pronunțate. Tenul închis la culoare, pielea pământie. În părul negru și des se vedeau șuvițe cărunte. Soția lui, Divya, era frumoasă și cu ochii ageri. Sachs văzuse pe hol un umeraș cu o uniformă de spital pentru femei, sub husa de plastic. Se părea că era doctor sau asistentă medicală.

Era vădit stânjenită de cuvintele soțului ei, căci își încrucișă brațele pe piept și îl privi urât.

— A lucrat *din când în când*? întrebă Sachs.

— Tăia diamante.

Lahori părea iritat de faptul că limbajul corporal al soției lui îl dădea de gol. Se încruntă la ea. Femeia îl ignoră și spuse:

— Vimal era ucenicul domnului Patel.

Lahori se răsti:

— Nu ucenic. Asta ar sugera că lucra tot timpul cu domnul Patel. Nu a făcut-o. Nu a studiat cu el.

Sachs se întrebă de ce Lahori părea să creadă că natura sarcinilor pe care le îndeplinea băiatul pentru Patel ar fi avut vreo legătură cu ceea ce știa sau nu știa Vimal despre jaf și crimă.

Se auzi apoi un zgomot de unelte electrice. Undeva, în casă, cineva se ocupa de anumite lucrări de construcție. Sablare, din câte se părea.

— Mai e cineva în casă?

Poate un alt membru al familiei care ar fi știut unde l-ar fi putut găsi pe băiat.

Dar Lahori spuse rapid:

— Doar câțiva muncitori.

— Ce-a spus despre crimă? A fost de față.

— Ba nu a fost de față. *Se ducea* într-acolo, dar s-a întâmplat înainte să ajungă el, așa că a plecat.

— Domnule, dovezile arată că o persoană care se potrivește descrierii fiului dumneavoastră a fost de față și a fost rănită când suspectul a împușcat-o.

— Poftim? Cerule mare!

Lahori era un actor îngrozitor de prost.

Un tânăr își făcu apariția în intrarea arcuită dinspre camera de zi. La început crezu că era Vimal, însă apoi observă că era mai tânăr cu câțiva ani decât el, un adolescent.

Sachs fu pe punctul de a-l amenința pe domnul Lahori că putea fi acuzat de obstrucționarea justiției. În schimb, îi zâmbi adolescentului și îl întrebă:

— Ești fratele lui Vimal?

— Da, răspunse el privind în jos, apoi în sus, apoi în lateral.

— Sunt detectivul Sachs.

— Eu sunt Sunny.

— Du-te în camera ta, se răsti Lahori. Nu are treabă cu tine.

În schimb, Sunny întrebă:

— L-ați găsit pe bărbat? Pe cel care l-a împușcat pe Vimal?

Lahori închise ochii și făcu o grimasă. Dat de gol chiar de fiul lui.

— Lucrăm la asta.

— În camera ta, se răsti tatăl lui.

Băiatul șovăi, apoi se răsuci și plecă. Avea să îl țină pe Sunny de rezervă, în caz că tatăl lui nu avea să înceapă să coopereze. Simți că soția lui nu avea să i se împotrivească în mod direct, deși Sachs știa că avea informații despre fiul ei.

Zgomotul de polizat care se auzea de jos încetă și Sachs se simți recunoscătoare. Sunetul fusese asurzitor.

— Trebuie să aflu unde e. Trebuie să aflu chiar acum.

— A fost atât tulburat de cele întâmplate, încât a plecat, zise Lahori. Cu niște prieteni de-ai lui. Poate la schi. A fost frig în ultima vreme. Stațiunile sunt încă deschise. Ați auzit?

Soția lui se holbă la el, cu o atitudine din care reieșea că familia lor nu fusese în veci într-o stațiune de schi.

— Este o situație gravă, domnule Lahori. Ați urmărit știrile despre cel care își spune Promitentul? Ei bine, el este cel care îl caută pe fiul dumneavoastră.

— Nu ar avea de ce să fie interesat de băiatul meu. Nu a văzut nimic!

— A mai ucis deja un martor.

— Dar Vimal nu avea cum să-l vadă. Purta mască. *Am auzit* că purta mască. La știri… Așa că nu ar avea de ce…

— Ajunge! zise Divya Lahori.

— Ba nu, mârâi Lahori.

— Ba da, Deepro. Am lungit-o prea mult, îi zise soția lui pe un ton calm.

Apoi aruncă o privire rugătoare spre: Sachs.

— Trebuie să îl protejați.

— Așa vom face. De aceea sunt aici.

Deci se înșelase în privința Divyei. Avea curajul necesar ca să i se împotrivească soțului ei.

Nu avea nimic de câștigat dacă îi arunca o privire rece lui Lahori, dar Amelia Sachs o făcu oricum. Apoi întrebă:

— Unde e?

— E jos. La demisol. Acolo se află atelierul lui de sculptură, zise mama băieților.

Își aminti că se gândiseră deja că băiatul era sculptor. Sunetul de șlefuit însemna probabil că Vimal lucra la o sculptură. Ar fi trebuit să își dea seama de asta.

Nu mai conta. Avea să fie în curând în custodia lor. Avea să facă aranjamentele necesare ca să fie dus într-o casă de siguranță, postând și acolo un echipaj, pentru siguranța familiei lui.

— Deci m-ați mințit.

— Încerc doar să îl protejez, răspunse sfidător tatăl lui Vimal.

Sachs se gândi însă că era mai mult decât faptul că încerca să își protejeze fiul. Majoritatea părinților ar fi apelat numaidecât la poliție.

În schimb, spuse doar atât:

— Vă rog să îl aduceți.

Soția întinse mâna, cu palma în sus, iar Lahori se crispă. Era furios. Își vârî mâna în buzunar și, cu mâna tremurândă, scoase furios un set de chei.

Tatăl lui îl *încuiase* în pivniță?

Divya Lahori plătea pentru sfidarea ei suportând atitudinea glacială a soțului său. Aruncă o singură privire spre chipul lui, după care își

întoarse ochii și se îndreptă spre partea din spate a casei.

CAPITOLUL 34

Cu mâna înmănușată, Vladimir Rostov încercă ușa din față a locuinței familiei Lahori.

Ah, ah, ce *kur* de ajutor: lăsaseră ușa descuiată!

Asta îl scuti de o intrare dramatică – și potențial riscantă –, care ar fi presupus să spargă geamul. Probabil că atunci ar fi avut nevoie de pistolul lui foarte gălăgios ca să îi subjuge pe cei din casă.

Își înăbuși tușea, căci ar fi fost un moment foarte prost pentru un astfel de acces, și privi prin perdeaua dantelată a ușii. Silueta lui ar fi fost vizibilă dacă s-ar fi uitat careva într-acolo, dar nu neapărat evidentă. Cerul era noros și nu venea prea multă lumină din spate care să-i proiecteze umbra pe ușa de la intrare.

Kuritsa polițistă și soțul se aflau în camera de zi, în stânga. Părea că soția se dusese după Vimal, care se afla în altă parte a casei. Celălalt băiat, probabil fratele lui, nu se zărea nicăieri. Logic ar fi fost ca polițista să îl aducă și pe Vimal în camera de zi. Probabil voia să îi interogheze pe toți. Toate micile mele *kur* în același cuibar.

Rostov reuși să întrezărească spatele roșcatei de la intrare. Se afla la cinci pași de el. Lui Rostov îi veni o idee. Privi în jur și ridică o cărămidă mare din grădină. Se întoarse la ușă și se holbă din nou înăuntru. Da, da, avea să funcționeze. Avea să intre rapid în casă, să o lovească cu bucata de cărămidă în cap și să îl țină pe tată la distanță cu pistolul. Avea să-i ia polițistei arma și să îi pună cătușe. Apoi avea să se ocupe de Vimal și de restul familiei.

Iar ea? Polițista? Rostov întrezări din nou diamantul albastru de pe degetul ei palid. Atât de ademenitor…

Sărit de pe fix…

Își trase masca de schi pe față, apucă pistolul cu mâna stângă și își vârî cărămida sub braț. Apoi apucă mânerul ușii.

Să purcedem, mici *kur!* Să purcedem!

Apoi se auzi un țipăt din partea din spate a casei.

— Nu!

O voce de femeie. Mama lui Vimal dădu buzna pe o ușă din spate, din bucătărie. Ușa pe care Rostov o văzuse cu câteva momente în urmă, cea care părea să ducă spre demisol. Femeia se opri pe hol. Rostov rămase pe veranda din față și se ghemui rapid. Dar nu era nevoie să vadă ce se întâmpla, căci îi auzea foarte clar.

— A dispărut! Vimal a dispărut!

— Cum să dispară? urlă Lahori, de parcă ar fi fost vina ei.

— Fierăstrăul! Cel pe care îl folosește la sculptat! A tăiat barele de la fereastră cu el.

Deci tatăl își închisese fiul într-o celulă la subsol.

Iar acum afurisita de *kuritsa* scăpase?

Rostov riscă și mai aruncă o privire ca să vadă dacă veneau spre ușa din față. Însă cei trei adulți se duseră degrabă spre partea din spate a casei și coborâră în pivniță.

El se dădu în spate de lângă ușă, apoi coborî scările. Se duse spre proprietatea vecinului și fugi în curtea din spate.

Se ascunse după un gard viu și se holbă la curtea familiei Lahori. Nici urmă de băiat. Văzu în schimb câteva bare de metal groase în iarba din fața unei ferestre joase.

Oftă și se întoarse, apoi se îndreptă rapid spre trotuar și se urcă în mașină. Preț de zece minute, străbătu în sus și-n jos străzile din cartierul pașnic, însă în zadar. Îl mai căută puțin, dar presupuse că polițista roșcată avea să cheme și alți ofițeri care să cutreiere cartierul.

Aruncă o privire spre scaunul de lângă el și observă câțiva cartofi prăjiți Roll N Roaster. Îi vârî în gură și mestecă absent, apoi înghiți rapid. Își aprinse o țigară și inhală cu plăcere. Era un impediment, da, dar Vladimir Rostov nu era chiar atât de supărat.

Promitentul este inteligent, Promitentul este diabolic.

Și, chiar dacă e complet sărit de pe fix, are mereu un plan de rezervă.

CAPITOLUL 35

Ora trei după-amiaza.

Era ora la care Lincoln Rhyme și cel căruia îi trimisese mesaj cu o zi în urmă, după ce se întâlnise cu Edward Ackroyd, stabiliseră să se sune.

Mai mult de atât, omul era spion.

Lincoln Rhyme avea o relație aparte cu așa-zisa comunitate a spionilor din America. Era ambivalentă și sporadică, dar incontestabilă.

Nu reușise să participe la cazul El Halcón, traficantul de droguri mexican care era judecat federal pentru omucidere și atac, pentru că avusese o întâlnire în Washington, DC, spre a oferi asistență unei noi agenții americane de securitate.

Rhyme și Sachs intraseră în contact cu organizația în timpul derulării unui caz recent. Ei, pe de o parte, și Serviciul Alternativ de Informații, pe de altă parte, se înfruntaseră din pricina unei operațiuni clandestine pe care SAI o derulase în Napoli, Italia. În cele din urmă, Rhyme și Sachs sfârșiseră prin a salva reputația organizației și câteva vieți. Directorul fusese atât de impresionat de munca lor de investigație criminalistică, încât încercase să îi recruteze.

Dar să lucreze pentru SAI ar fi presupus să călătorească des în străinătate. Ținând cont de limitările sale fizice, Rhyme nu era prea dispus să se înhame la una ca asta, în pofida cazurilor captivante pe care i le promisese organizația. În plus, și în orașul New York avea parte de cazuri solicitante. De ce să pescuiască în altă parte? De asemenea, aici era căminul lui și al lui Sachs. Se bucurase însă să zboare spre DC, pentru a ajuta să-i să pună bazele unei noi divizii care să folosească dovezile criminalistice și fizice ca resurse inteligente.

În timpul întâlnirii din DC, unul dintre congresmenii implicați în crearea și sponsorizarea să-i fi spusese:

— Mă bucur că sunteți aici, domnule căpitan Rhyme, doamnă detectiv Sachs! Știm că ne puteți ajuta în sarcina noastră de a parametriza o nouă dinamică pentru analizarea informațiilor probatorii și folosirea lor ca arme.

Rhyme, care altă dată s-ar fi duelat verbal pe tema limbuției tipului și a faptului că transformase cuvântul „parametru” într-un verb, își aminti că se afla în Beltway și ignoră pur și simplu toate aiurelile respective. Era un concept inteligent: noua divizie avea să aplice

aptitudini folosite în mod specific la locurile faptelor și în laboratoarele criminalistice pentru a colecta și analiza informații… și, da, pentru a transforma dovezile în „arme”.

Aveai nevoie să identifici un informator din consulatul american din Frankfurt, când toată lumea trecea testul cu poligraful? Trebuia doar să găsești un angajat cu o singură moleculă probatorie, care să poată fi conectată de o singură moleculă probatorie din Generalkonsulat der Volksrepublik China.

Aveai nevoie să elimini o echipă de asasini nord-coreeni din Tokyo? Trebuia doar să îi livrezi agenției japoneze Keiji-kyoku dovezi și amprente de pantofi care să sugereze că se aflau în posesia unor arme ilegale și, bum, erau închiși… pentru foarte multă vreme. Era mult mai omenos așa decât să rezolvi cu lunetiști. Și mai important era faptul că nu guvernul american se ocupa de treburile murdare.

Divizia SAI avea să se numească INFOPROB, cuvânt inventat chiar de Rhyme. Adică „informații probatorii”. Vocabular de spioni. Ca INFOUM, informații umane. Sau INFOEL, informații electronice.

Directorului SAI, Daryl Mulbry, îi scrisese Rhyme când Ackroyd îi spusese despre obârșia rusească a Făptașului 47. Mesajul lui Mulbry sugerase un apel la ora trei după-amiaza.

Se părea că spionajul dădea naștere promptitudinii, căci la ora 3:00:02 îi sună telefonul.

— Lincoln, salutare!

Rhyme și-l aminti pe bărbatul palid și slab, cu părul castaniu-deschis. Dacă ar fi fost să judece după dialectul lui, ar fi zis că se trăgea din Carolina sau din Tennessee. Când se cunoscuseră, Rhyme îl crezuse pe Mulbry un diplomat neimportant care respecta cu strictețe regulamentul. Din înfățișarea și comportamentul lui discret, nu ai fi dedus că bărbatul conducea o operațiune secretă de sute de milioane de dolari, inclusiv echipe tactice, care, dacă voiau să dispari, ar fi putut realiza acest lucru fără niciun efort.

— Scuze că a durat atâta să te contactez. Am avut de rezolvat o răzmeriță în Europa. O mare harababură. S-a rezolvat în mare, deși nu de tot. Vorbim despre asta mai târziu. Cu ce te pot ajuta? Vrei să știi cum evoluează puiul tău, INFOPROB? Ca pe roate. Deși nu pot să zic că înțeleg prea bine expresia. Nu e chiar atât de ușor să mergi ca pe roți. Și, desigur, *poți* cădea.

— Are legătură cu altceva și e urgent.

Mulbry era obișnuit cu nerăbdarea lui Rhyme.

— Desigur.

— Ne-am ales – de curând cred – cu un făptaș în oraș. Diagnosticul meu: e cam dereglat. Obsedat de diamante. A fugit cu câteva pietre brute, așa se numesc, în valoare de câteva milioane de dolari. Pietre netăiate. A ucis câteva persoane nevinovate. De câteva ori chiar le-a torturat.

— Torturat? De ce?

— În mare, ca să ia urma altor martori. Dar probabil și de amuzament.

— Detalii?

— Nu prea multe. E rus, moscovit, vorbește engleza oarecum fluent. Alb. Ochi albaștri. De statură și constituție medii. Ca îmbrăcăminte, preferă hainele informale, închise la culoare, de duzină, și măștile de schi.

— Ce figură ești, Lincoln! De ce a furat? Sponsorizează acte de terorism? Spălare de bani?

— Asta-i partea ciudată. Vrea să salveze diamantele, ca să nu fie pângărite. Consultantul nostru britanic zice că e „țicnit”.

— Are de gând să se întoarcă acasă, să mănânce un borș în patria-mamă, sau plănuiește și alte trăsnăi?

— Presupunem că momentan va rămâne pe-aici, cel puțin temporar.

— Ai zis că a venit recent. Cât de recent?

— Nu se știe. Dar am căutat moduri de lucru similare în baza de date și nu am găsit nimic. Deci, să zicem în ultima săptămână, poate zece zile. Deși e o mare presupunere.

— Metodă de eliminare?

— Glock, țeavă scurtă, calibrul treizeci și opt, și cutter.

— Nu mai spune! Vreo indicație că ar fi fost în armată?

— Am specula și în această privință. Dar e inteligent. Atent la camerele CCTV și la dovezile pe care le lasă în urmă.

— În regulă. Și vrei să știi dacă găsesc vreun russkiy care să fi venit în State în perioada cu pricina. Cu istoric sau circumstanțe îndoielnice.

— Exact.

— În regulă, rus, diamante, psihopat, acces la arme. Să văd ce pot afla. Îi pun pe copii și pe roboți la treabă.

Rhyme îl auzi tastând. La fel de rapid precum roțile de tren pe șinele vechi.

Mulbry reveni.

— S-ar putea să dureze o vreme… și s-ar putea să te alegi cu o listă pe cinste. Nu-i oprim la graniță – pe ruși vreau să zic. N-ai auzit și tu că Războiul Rece s-a încheiat?

Rhyme râse.

— Acum, Lincoln, dacă tot te-am prins, să te întreb ceva.

Rhyme își aminti ce-i spusese bărbatul cu o clipă în urmă.

Vorbim despre asta mai târziu…

— Da? îngână el.

— Incidentul despre care-ți ziceam. Am distrus o celulă radicală din suburbiile Parisului. Totul bine și frumos. Dar, pe parcurs, echipa a descoperit un trafic digital nerelevant care ne-a atras atenția. Între Paris, America Centrală și orașul New York. Triada asta miroase a terorism.

— Cred că se trimit un milion de e-mailuri pe zi pe ruta asta, îi zise Rhyme.

— Categoric. Dar astea sunt diferite. Au fost cifrate folosindu-se algoritmi duodecimali. Practic, sunt de nedescifrat. Ceea ce ne agită puțin.

Rhyme, care avea studii în domeniul științific, cunoștea sistemul de notație duodecimal, numit și în baza doisprezece. Sistemul binar are doar două cifre, zero și unu. Cel decimal are zece: de la zero la nouă. Duodecimalul are douăsprezece, de la zero la nouă și două simboluri în plus, de obicei doi și trei.

Mulbry continuă:

— Pachetul de criptare e atât de „bazat”, după cum zic tocilarii, încât tratăm software-ul ca și cum ar fi o armă. Este considerat muniție în temeiul reglementărilor privind comerțul internațional de arme ale Departamentului de Stat. Întrucât orașul New York este unul dintre punctele de origine ale mesajelor, sunt curios dacă cineva din NYPD a dat peste e-mailuri sau mesaje-text criptate în sistem duodecimal.

— Nu. N-am auzit. Se uită spre Cooper și-l întrebă: Mel, ai avut de-a face cu criptare duodecimală în cazurile pe care le-ai analizat?

— Nu.

— Sună-l pe Rodney și vezi dacă a auzit ceva despre asta. Apoi spuse în telefon: Vom discuta cu expertul nostru de aici. Să vedem ce aflăm.

— Mersi. Ne-a cam pus pe gânduri. Verificăm locațiile în care s-ar fi putut afla – el sau ea sau lucrul cu pricina – când au fost trimise mesajele. Și ele sunt greu de găsit. Servere proxy, desigur.

Mai râse o dată, apoi adăugă:

— Unele dintre ele chiar *bazate.*

— Te anunț dacă descoperim ceva.

Bărbații își luară rămas-bun și închiseră.

Hm, ce idee interesantă, să folosești sistemul duodecimal ca bază de criptare! Deși Rhyme studiase în principal chimia, era interesat de matematică și știa că mai mulți matematicieni credeau că baza doisprezece este mult mai ușor de învățat și de folosit la calculare. Ba chiar citise despre un ceas duodecimal, în care un minut echivala cu cincizeci de secunde din timpul curent. Atunci când ceasul arăta ora 7:33.42 în sistemul duodecimal, de exemplu, însemna că era ora 2:32.50 pe un ceas standard.

Fascinant.

Dar, desigur, irelevant. Așa că Rhyme alungă gândurile cu pricina. Spera să-l poată ajuta pe Mulbry, dar Făptașul 47 era prioritar. Îi vibră telefonul: nu cunoștea numărul.

Răspunse, sperând, pentru binele apelantului, că nu era vreun operator de telemarketing.

— Alo?

— Domnul Rhyme? Căpitanul Rhyme?

Apelantul avea un ușor accent spaniol.

— Da?

— Mă numesc Antonio Carreras-López. Sunt avocat în Mexico. Momentan mă aflu în New York și mă întreb dacă vă pot reține o clipă.

— Sunt foarte ocupat. Despre ce este vorba?

— Unul dintre clienții mei este judecat în prezent aici, zise bărbatul cu o voce joasă și melodioasă. Aș vrea să discutăm o chestiune cu

care ne confruntăm. Are de-a face cu dumneavoastră.

— Cine este clientul dumneavoastră?

— Este cetățean mexican. Dacă urmăriți știrile, s-ar putea să fi auzit despre el. Eduardo Capilla. Este cunoscut mai degrabă ca El Halcón.

Lincoln Rhyme era rareori șocat. Dar impulsul din trupul lui nesimțitor se manifestă ca o pulsație puternică la nivelul capului. Era chiar cazul pe care și-l dorise atât de mult, dar la care nu putuse participa din pricină că mersese la Washington, pentru întâlnirea cu Daryl Mulbry și cu cei de la săi.

— Știu despre el. Continuați, vă rog!

— Știu că înțelegeți protocoalele proceselor penale, continuă Carreras-López. Acuzarea este obligată să îi dea apărării dosarele probatorii înainte de proces. În materialele primite de la procurorul SUA, am descoperit numele dumneavoastră ca potențial analist criminalistic și martor. Dar într-o adnotație scria că nu ați fost disponibil.

— M-am trecut pe listă ca să fiu consultant pentru acuzare, dar a trebuit să plec din oraș.

— Am căutat informații despre dumneavoastră, domnule căpitan, și trebuie să recunosc că am fost impresionat de istoricul și expertiza dumneavoastră. Foarte impresionat. Făcu o pauză, apoi adăugă: înțeleg că oferiți consultanță exclusiv procuraturii.

— Ofer și servicii civile pentru reclamanți și inculpați, dar în materie penală, da, lucrez pentru forțele de ordine.

Și, din când în când, cu câte un spion.

— Ei bine, dacă aș putea să vă rețin doar câteva momente, aș dori să vă explic despre ce este vorba. Procesul este în curs de desfășurare, iar procuratura își susține cazul chiar acum. În timpul cercetării dovezilor, experții noștri cred că au făcut o descoperire tulburătoare, și anume aceea că *unele* dintre dovezi au fost manipulate de poliție sau de FBI. Clientul meu nu este o persoană îndrăgită și, sincer să fiu, nu este nicio persoană prea binevoitoare. A făcut lucruri rele la viața lui. Dar asta nu înseamnă că se face vinovat de infracțiunile pentru care este judecat.

— Și vreți să mă angajați ca să demonstrez că dovezile au fost manipulate?

— Cred că nu vă pasă prea mult de bani, deși v-am achita un onorariu substanțial. Cred însă că vă pasă de ceea ce este corect și de ceea ce este în neregulă. Și un lucru este foarte în neregulă la cauza aceasta. Dar nu reușesc să găsesc pe nimeni care să vrea să mă ajute să o dovedesc. Din cei patru foști procurori și ofițeri criminalistici pensionați și doi analiști criminalistici pe care i-am abordat ca să ne ajute, toți au refuzat.

— Ați înaintat o moțiune de excludere a dovezilor sau de eroare judiciară?

— Încă nu. Nu vrem să o facem dacă nu avem dovezi concrete.

Rhyme fu asaltat de gânduri.

— Din câte am citit, e vorba de mai multe acuzații.

Auzi un chicotit.

— O, da. Întrucât între noi nu există o relație avocat-client, mă voi abține de la a vă spune ceva specific. Dar haideți să discutăm ipotetic! Împotriva unui suspect sunt formulate cinci capete de acuzare. Fără îndoială că se face vinovat de unul dintre ele… Să spunem că de pătrunderea ilegală în țară. Pentru care există dovezi ample. Și juriul îl va condamna cu siguranță. Dar *nu* se face vinovat sub nicio formă de celelalte capete de acuzare – mai grave cum ar fi atac cu o armă mortală și tentativă de omor. Altcineva a comis infracțiunile respective, iar clientul meu, clientul meu ipotetic, nici măcar nu era de față când au avut loc.

— Dreptate, șopti Rhyme.

— Da, spuse avocatul. Despre asta este vorba. Domnule Rhyme, când m-am documentat în legătură cu dumneavoastră, am văzut că odată ați depus mărturie la solicitarea cuiva care voia să fie eliberat din închisoare pe motiv că tehnicianul de laborator modificase intenționat rezultatele ADN. Ați afirmat atunci în instanță că, indiferent dacă a fost o acțiune intenționată sau nevinovată, erorile comise de un cercetător criminalistic în timpul procesării probelor sunt nejustificabile. Ați spus că adevărul este suprem.

Rhyme își aminti cauza și își creionă cu ușurință în minte chipul celui care făcuse opt ani de închisoare pentru un viol pe care nu îl comisese. Ochii condamnatului, care priviseră țintă în ai lui, fuseseră plini de speranță și de disperare. Femeia tehnician care completase

voit eronat raportul, deoarece îl crezuse vinovat, nu își ridicase privirea din podea.

— Nu judec niciodată moralitatea inculpaților în procesele în care sunt implicat, zise Rhyme. În momentul de față sunt în toiul unui caz de amploare, dar dacă vreți să treceți pe la mine, putem discuta.

— Serios, domnule Rhyme? Vă sunt foarte recunoscător.

— Nu vă pot promite nimic, dar aș vrea să aud detaliile.

Aleseră o oră și Rhyme îi dictă adresa. Apoi închiseră.

Rhyme împinse scaunul spre diagramele cu dovezi. Cooper nota câteva informații recente de la laboratorul de criminalistică din Queens: rezultatele analizei ADN-ului și a amprentelor prelevate de pe jacheta găsită în gura de scurgere ieșiseră negative. La fel și firele de păr și mostrele prelevate la locul atacului din Gravesend.

Rhyme observă cuvintele notate pe tabla albă. Le memoră, apoi se gândi din nou la ce-i spusese avocatul mexican. Se gândi apoi la Sachs, la Sellitto, la Cooper și la toți ceilalți care munceau din greu la cazul Făptașului 47 și se întrebă oare ce părere ar fi avut dacă ar fi știut că se gândea să se alăture echipei traficantului de droguri?

Nu exista niciun răspuns bun la întrebarea cu pricina, așa că o ignoră și se concentră din nou asupra dovezilor.

CAPITOLUL 36

Expresia „țintuit la pat” nu prea se potrivea cu timpurile de acum. Se potrivea cu timpurile de atunci.

De demult.

De pe vremea lui Jane Austen. Și a surorilor Brontë. Se potrivea cu romanele pe care Claire Porter obișnuia să le citească și să le recitească: în facultate și după aceea. Unele dintre ele chiar recent.

Țintuit la pat.

Deseori, în astfel de cărți, personajele cu pricina erau acoperite cu pături groase, având câte o compresă pe frunțile care le ardeau din pricina febrei provocate de cine știe ce boală misterioasă. Sau de epuizare. Epuizarea era o boală obișnuită pe atunci. Când citea despre viața din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, Porter se întreba mereu ce ar fi putut fi oare atât de stresant pe atunci încât să

trebuiască să te recuperezi stând în pat săptămâni în șir. Sau plecând în câte o croazieră (dacă te numărai printre cei care duceau o viață șic).

Șic. Un alt cuvânt potrivit pentru vremea aceea.

„Viața *mea* țintuită la pat nu are nimic șic în ea”, se gândi femeia de treizeci și patru de ani.

Întinsă pe salteaua ei Sealy Posturepedic, în dormitorul apartamentului lor din Brooklyn situat la primul etaj, Porter privi pe fereastră spre parcul Cadman, care în ziua aceea era mohorât, ud și rece, potrivindu-se de minune cu starea ei sufletească.

Barmanița brunetă și slabă fusese scoasă pe tușă nu de epuizare sau de vreo boală anonimă inventată de un romancier, ci pentru că se împiedicase de un câine. Nici măcar nu fusese al ei, ci o chestie mică și păroasă care scăpase din lesă și le ieșise brusc în cale în timp ce ea și soțul ei alergau. Se răsucise din instinct și își auzi glezna pocnind. Apoi se prăbușise.

Fir-ar să fie, o luxație, se gândise atunci.

Greșit. Era o fractură de coșmar.

Pentru început, fusese operată de două ori; apoi se luptase cu o infecție și fusese operată din nou, pentru plasarea șuruburilor de oțel. Femeia bionică, glumise soțul ei cu vitejie, deși era vădit tulburat de durerea care o încerca și – lucru de înțeles de altfel – îngrozit de noile lui responsabilități. Aveau o fată de optsprezece luni. Tatăl, designer grafic din zona centrală, trăia acum în două ture. Și nu putea nici măcar să se gândească la cum încuviințase forțat din cap când doctorul îi spusese că ar fi fost mai bine să evite „relațiile intime” riscante pentru gleznă pe o perioadă de cel puțin șase luni. (Că tot veni vorba, și formularea medicului fusese oarecum victoriană.)

Cu ajutorul unei cârje, Porter se descurca binișor cu lucrurile de bază, cum era mersul la baie. Un drum până la minifrigiderul pe care Sam îl adusese în dormitorul acesta, dormitorul pentru oaspeți. Reușea să apuce biberonul și alimentele solide ca să o hrănească pe Erin, al cărei pătuț se afla lângă al ei. Cam atât avea voie să facă până la vindecare. Cât de mult îi plăcea să gătească și să alerge, cât de mult îi plăcea slujba ei de barmaniță: pălăvrăgitul, oamenii excentrici și bizari pe care îi cunoștea…

Dar mai avea o lună de stat la pat.

Claire Porter se hotărâse să fie cuminte și să facă așa cum i se spusese. Dacă mai cădea o dată, o avertizase doctorul, rana i s-ar fi putut agrava. Infecție, necroză. Și, deși doctorul nu menționase amputarea, o făcuse Google. Iar după ce ocupase un loc în mintea ei, gândul acela se împământenise acolo ca o lipitoare, fără să mai plece.

Măcar așa își putea continua studiile on-line. Era barmaniță acum, patroana unei mici afaceri de consultanță pentru restaurantele peste doi ani. Își ridică Mac-ul pe burtă și aruncă o privire spre pătuț. Mulțumesc că ai ațipit, păpușică! Cât ar fi vrut să sărute părul blond-cafeniu al fetiței! Dar chiar că ar fi fost un proiect pe cinste.

Țintuită la pat.

Porni laptopul și lucră timp de câteva minute, după care… fir-ar! Chemarea naturii. Trebuia să meargă la baie.

Ciudat cum putem anticipa întocmai unde și cum ne va durea. Porter respectă coregrafia instinctivă, care presupunea să își mute mai întâi un picior, apoi pe celălalt, apoi trunchiul și brațele într-un tipar complicat de natură să-i îngăduie să se ridice în șezut fără să lăcrimeze.

Sau să vomite.

Reuși să se ridice în șezut fără prea mult disconfort. Și reuși să apuce cârjele destul de bine.

Și acum ridicatul.

Trase adânc aer în piept, aliniindu-și corpul. Bine, acum mută-te în față!

Apoi… bine, lent… apoi sus.

Porter, care avea circa cincizeci de kilograme, simți forța gravitației trăgând-o în jos, tot mai jos. Asta făceau cârjele: o transformau într-o grămadă de cărămizi. Dar reuși să o facă. Câțiva pași. Se opri când privirea începu să-i tremure puțin. Era ametită. Își plecă puțin capul, trase adânc aer în piept și se gândi că data viitoare trebuia să se ridice lent. Dacă ar fi leșinat? Nici măcar nu și-ar fi putut închipui ce-ar fi pățit oasele ei fragile dacă ar fi căzut.

Apoi mintea i se limpezi și se duse spre hol. Se opri să arunce o privire spre Erin, care dormea dusă, ca orice copil, visând – dacă într-adevăr visa – lucruri simple și bune.

Claire Porter porni șchiopătând spre baie. Sam făcuse câteva modificări: montase un scaun pentru duș în cadă și înlocuise capul de duș fixat în perete cu unul pe care îl puteai ține în mână. În plus, instalase un înălțător pe toaletă, ca să nu fie nevoită să se sprijine prea mult pe picior.

Măcar se alesese cu un lucru bun după accident. Nu mai trebuia să aleagă cu ce să se îmbrace. Treninguri toată ziua… Trage pantalonii turcoaz în jos, împreună cu chiloții, și așază-te! Și gata.

Era puțin mai greu să se ridice, dar știa cum să o facă.

Anticipație…

Sus și fără durere. „La naiba, o să am piciorul drept tare ca lemnul după ce se termină totul!”

În timp ce se spălă pe mâini, Claire Porter simți un cutremur zguduind apartamentul. Ferestrele zornăiră și un pahar de sticlă de pe raft căzu pe podeaua din gresie și se sparse în zeci de cioburi.

Porter icni.

Cerule mare! Ce-a fost asta? Un alt cutremur? Urmărise știrile. Ceva despre foraje… Șantierul de construcții despre care ziceau că era responsabil pentru cutremure se afla la mai puțin de un kilometru de ea. Multă lume protesta la adresa lor. Ecologiștii împotriva marilor companii. Nu-și amintea exact.

Un cutremur în New York! Chiar că era ceva! Trebuia să-i povestească și mamei ei data viitoare când aveau să vorbească. Fusese un cutremur destul de mic: pereții și geamurile nu fuseseră afectate.

Dar *se confrunta* totuși cu o problemă.

Și încă una gravă.

Picioare goale. Sticlă spartă.

Ce prostie! se gândi ea. Avea papuci de casă (ei bine, *un papuc de casă;* nu suporta nimic în piciorul bolnav), dar nu se sinchisise să se încalțe. Iar acum trebuia să pornească într-o cursă cu obstacole pe o suprafață de circa un metru și jumătate ca să ajungă în hol.

Privi în jos. Când căzuse, paharul se făcuse țăndări.

Fir-ar! Nu avea cum să curețe mizeria. Aplecatul nu era o opțiune pentru ea. Ar fi putut folosi cârja ca să împingă bucățile mai mari într-o parte, dar nu le vedea pe cele mai mici pe gresia albă.

Prosoape. Avea să acopere podeaua cu prosoape din baie și să calce cu piciorul bun doar în zonele în care nu erau cocoloașe. Cele mai mici nu aveau să treacă prin prosoape… Sau cel puțin așa spera.

Trase cele mai groase prosoape de pe rafturi și le întinse pe jos, formând o cărare spre ușă.

Un pas. Bine.

Se opri, ca să se hotărască unde să facă următorul pas, și încremeni.

Ce se simțea? Miros de gaz.

— Hristoase, Hristoase…

Porter își aminti reportajul îngrozitor despre primul cutremur și ce se întâmplase după aceea. Daunele provocate de cutremur în sine nu fuseseră deloc grave. Câteva geamuri sparte. Dar se spărseseră și câteva conducte de gaz. În exploziile și incendiile rezultate muriseră câțiva oameni: doi soți, prinși în casa lor în flăcări.

Ei bine, ea și fiica ei nu aveau să fie victime.

Stăteau la primul etaj. Avea să o ia pe Erin, să o țină bine, apoi să iasă șontâc din casă, țipând ca din gură de șarpe pentru a ieși și ceilalți chiriași.

Mișcă, mișcă, mișcă!

Încă un pas.

Și încă unul. Apoi ciobul de sticlă pătrunse prin prosop, precum coada unui scorpion, și-i străpunse călcâiul.

Porter țipă și căzu pe spate. Dădu drumul cârjei și își duse rapid mâna la ceafă, ca să nu își spargă capul de marginea căzii de porțelan. Un junghi de durere îi străbătu tot trupul. Privirea îi tremură din nou din cauza suferinței cumplite. Apoi își reveni, deși încețoșată de lacrimi.

Mirosul de gaz era mai puternic aici: capul îi era lângă panoul de acces către țevile din baie ce duceau spre subsol, unde ar fi trebuit să se afle conducta de gaz fracturată.

Du-te! Trebuia să ajungă cumva în cameră și să-și salveze fetița.

Târăște-te prin sticlă dacă trebuie!

Apoi îi veni în gând o imagine: clădirile în flăcări după cele mai recente cutremure, tornada îngrozitoare de flăcări portocalii și de fum negru și uleios, prezentate la știri.

Salvează-ți fiica!

— Erin! strigă ea fără să vrea.

Probabil că fata o auzi – sau poate se trezise din pricina mirosului urât de gaz – și începu să țipe.

— Nu, iubita mea, nu! Mami vine acum!

Înnebunită, se căzni să se rostogolească pe burtă, ca să se poată târî spre fiica ei.

Dar nu își dădu seama că glezna fracturată i se blocase sub comoda grea de lemn din baie. În timp ce se rostogoli, simți și auzi osul delicat cedând cu o plesnitură. O durere care-i tăie răsuflarea îi explodă în tot corpul.

Țipând la unison cu fiica ei sugară, Claire Porter își privi piciorul. Tijele metalice pe care chirurgul i le implantase nu demult îi sfâșiaseră pielea și, pline de sânge, îi ieșeau acum din picior. Icni și simți cum se lovește cu capul de podeaua acoperită cu gresie, în timp ce întunericul o învăluia precum fumul uleios.

CAPITOLUL 37

Vimal Lahori se afla din nou în autogara lui preaiubită, Autoritatea Portuară.

De data aceasta, se simțea mai bine. Durerea se diminuase. Groaza cauzată de omoruri se mai redusese. Și avea bani.

Cu o seară în urmă, acasă, înainte să coboare în atelier ca „să discute” cu tatăl lui, urcase la etaj sub pretextul că voia să-și ia un pulover. Așa și făcuse… dar mai luase și cele trei mii de dolari, cele trei mii de dolari *ai săi*, pe care Nouri i le plătise lui, precum și portofelul. În plus, mai luase alte două sute de dolari din portofelul tatălui lui, pentru că îi datora măcar atât, ba chiar mult mai mult de-atât, pentru toate pietrele pe care le tăiase pentru el. Își luase și telefonul. Un aparat de ras, o pastă și o periuță de dinți, antisepticul pe care i-l dăduse Adeela, câteva pansamente. Și, desigur, cartea lui, bunul lui cel mai de preț.

Vimal plănuia să fugă chiar atunci, de îndată ce părinții lui aveau să se apuce de un joc sau să se ducă la culcare, încheiase un soi de tratat de pace ambiguu cu tatăl lui, deși Vimal nu vorbise câtuși de

puțin serios. Însă apoi se dovedise că nici tatăl lui nu vorbise serios. Ar fi trebuit să-și dea seama că Papa îl mințise… Și că avea de gând să-l închidă în pivniță, ca într-o închisoare. Proviziile de apă îmbuteliată, mâncarea din frigider, sacul de dormit… Bere slab alcoolizată, ce mama naibii?!

Fir-ar să fie!

Tremura de furie.

Vimal se îndepărtă de ghișeul Greyhound. Biletul dus îl costase 317,50 dolari. Călătoria din New York până în stația 1716 de pe strada 7 din Los Angeles avea să dureze șaizeci și cinci de ore.

Gândindu-se la ce avea să urmeze, Vimal Lahori se simți trist, îngrozit.

Dar emoțiile cu pricina erau eclipsate de o stare de euforie, așa că știu că făcea ceea ce trebuia. Își porni telefonul și îi trimise un mesaj mamei lui, în care îi spuse că o iubea. Apoi îi trimise un mesaj și fratelui lui, în care îi spuse același lucru, adăugând că avea să ia legătura cu el din alt oraș.

După aceea își cumpără un suc, o Coca-Cola cu aromă de cireșe, o plăcere secretă a sa (tatăl lui nu îi permitea niciodată să bea ceva ce conținea cafeină, pentru că, din cine știe ce motiv, era convins că aveau să-i tremure mâinile după aceea, ceea ce ar fi însemnat că putea să greșească o fațetă de diamant). Își cumpără și o felie de pizza. Mâncă și bău la o masă înaltă și murdară. Nu existau scaune pentru clienți – presupuse că pentru a încuraja fluxul din „sala de mese”.

Privi spre bagajul lui sărăcăcios – o plasă textilă pe care o cumpărase de la un magazin alimentar cu un dolar – și scoase de acolo obiectul care îi aducea la fel de multă alinare precum Autoritatea Portuară.

Cartea. Într-un fel, o carte sfântă pentru el. O răsfoia des, căci îl alina și îl uimea mereu.

Colecția de schițe ale lui Michelangelo fusese tipărită cu ani în urmă, în prima parte a secolului trecut. Vimal îl considera pe maestru cel mai mare sculptor din toate timpurile și, ținând cont de propria-i pasiune, era logic să fie atras de el și de arta lui. Artistul era Dumnezeul lui Vimal. Ah, desigur, îi plăceau muzica pop și cărțile de manga și adora să se uite la televizor, când tatăl lui îi permitea. Dar *îl*

adora pe Michelangelo, iar în clipele acelea, în care moștenirea religioasă a țării lui de obârșie, adică reîncarnarea, i se părea plauzibilă (lucru care se întâmpla rareori, de obicei după ce bea vin), își imagina că sufletul sculptorului din Antichitate – sau măcar o parte din el – sălășluia chiar în sine.

Desigur, Michelangelo fusese un adevărat fenomen. Nu împlinise încă treizeci de ani când sculptase *David* și *Pietà.* Vimal nu se ridica încă la nivelul lui, deși propriile lucrări, sculptate de obicei în marmură, granit și lapis, ieșeau pe primul sau al doilea loc la concursurile din zona orașului New York.

Recent însă, Vimal își dăduse seama șocat că era posibil să existe și un motiv mai subtil, subconștient, pentru care era obsedat de el, Pe când răsfoise cartea, în timpul unei pauze în atelierul domnului Patel, își dăduse seama că majoritatea schițelor lui Michelangelo din volum, deși superb executate, erau incomplete.

Părea incapabil să își termine desenele.

Studiul lui din 1508 pentru *Adam* era format doar dintr-un cap, un trunchi și brațe dezmembrate, plutind aiurea. Schița pentru *Hristos înviat* ilustra un Iisus aproape fără chip.

Incomplete…

„Schițele lui sunt exact ca mine”, concluzionase atunci Vimal, recunoscând în același timp că teoria „imaterială” aducea a psihologie pop de proastă calitate, într-o emisiune de televiziune de proastă calitate.

Mai exista o paralelă între cei doi. Vimal îi spusese și Adeelei, care îi zâmbise ambiguu, de parcă i-ar fi spus: „Serios? Nu crezi că exagerezi puțin?”

Ei bine, nu, nu exagera.

Iar analogia respectivă era următoarea: Michelangelo se considera sculptor înainte de toate și doar cu reticență accepta să picteze la comandă. Nu era ca și cum nu s-ar fi priceput la asta, desigur, ținând cont că pictase tavanul Capelei Sixtine în doar patru ani, precum și *Judecata de Apoi* și zeci de alte capodopere. Dar alta era adevărata pasiune a lui Michelangelo: marmura, nu pânza. Iar în cazul lui Vimal, era marmura, nu erau bijuteriile.

Pictura, în cazul lui Michelangelo, și tăierea diamantelor, în cazul lui Vimal, pur și simplu nu stârneau acel foc mistuitor și de

netăgăduit care se aprindea atunci când făceai ceea Dumnezeu – sau zeii – te lăsa pe pământ ca să faci.

Când termină de mâncat bucata uleioasă de pizza și de sorbit ultima gură de suc, se înfurie din nou pe tatăl lui. Apoi se potoli și, după ce mai aruncă o ultimă privire spre statuia lui *Poseidon,* închise cartea și o puse înapoi în plasă.

Ținând capul mai mult plecat și cu o șapcă de baseball neagră trasă pe ochi, plecă din pizzerie și, evitând grupurile de polițiști, se îndreptă spre zona de așteptare. Autobuzul avea să plece curând.

Se așeză pe un scaun de plastic, lângă o fată cu o înfățișare plăcută, care avea probabil cel mult treizeci de ani. Îi văzu biletul și își dădu seama că, cel puțin în prima parte a călătoriei, avea să fie în același autobuz ca el. Pe stickerul de pe husa ei pentru chitară scria Springfield, Illinois. Nu ai fi zis că provenea din Midwest – cel puțin din ce știa Vimal despre regiune. Avea părul vopsit în verde și în albastru și purta trei cercei mici în nas, precum și unul de tip inel în sprânceană. Vimal bănuia că visul ei de a cânta pe scenele, în cabaretele și în sălile din New York se năruiseră. Același lucru se ghicea și din mina ei stoică. Părea nostalgică, de parcă ar fi pierdut un lucru important și renunțase să-l mai caute. Ceea ce era al naibii de trist.

Apoi Vimal se gândi că poate își imagina toate acestea și că, de fapt, se ducea să petreacă mai multe zile cu foștii colegi de facultate, să bea vin din cutie, să se culce cu vreun tip cunoscut în barul local și să se distreze de minune.

Care era adevărul?

Cu cât înainta în vârstă, hotărî Vimal Lahori, cu atât știa mai puține.

O voce ușor distorsionată, de gen imprecis, anunță că autobuzul se pregătea de plecare. Vimal se aplecă, își apucă plasa, apoi se ridică.

•

— Au idee unde s-ar fi putut duce?

— Deloc, îi spuse Sachs lui Rhyme, care întrebase despre Vimal Lahori după ce tânărul evadase din propria-i casă. Isteț din partea lui… să se prefacă a sculpta, când de fapt tăia barele de oțel de la fereastră.

Ce scârbos, în schimb, că tatăl lui hotărâse să facă pe temnicerul.

— A luat vreo trei mii de dolari de la tatăl lui, continuă Sachs, deși mama mi-a zis că de fapt sunt ai băiatului. Lahori ia toți banii pe care-i câștigă băiatul tăind diamante. Lui Vimal îi dă o alocație.

— La vârsta lui?

Apoi se auzi soneria și Thom se duse să deschidă. Se întoarse câteva momente mai târziu cu Edward Ackroyd, îmbrăcat într-un costum din două piese gri-deschis, cu linii subțiri, călcat la perfecție. Cămașa albă și cravata cu dungi roșii și albastre completau ținuta. Rhyme și-l închipui îmbrăcându-se astfel pentru o întâlnire pe strada Downing, la numărul 10[8].

— Lincoln. Amelia.

Renunțase, în sfârșit, să li se adreseze cu „domnul Rhyme” și „doamna Sachs”. Lincoln își închipui că protocoalele de la Scotland Yard erau adânc înrădăcinate în felul lui de-a fi.

Ackroyd îl salută și pe Cooper, apoi întrebă:

— Ați mai aflat ceva?

Rhyme îi povesti ce se mai întâmplase.

— Vimal Lahori, zise Ackroyd, încuviințând din cap. Acum deținem ceva mai multe informații. Dar să-l încuie la subsol? Se încruntă ușor la acest gând. Iar acum a dispărut. Nu știe că este în pericol? Ei bine, ce întrebare inutilă! Bineînțeles că știe. Dar de ce nu vrea să fie ajutat?

— Subsolul e un indiciu, zise Sachs. Presupun că își evită și tatăl, nu doar pe Patruzeci și șapte. Dacă îl prindem noi, nu poate scăpa de tată.

Thom se oferi să-i ia haina, dar Ackroyd îi spuse că nu putea rămâne; avea o întâlnire cu un alt client.

Apoi îi zise lui Sachs:

— Deci i-ai cunoscut familia. Sunt convins că au o idee despre unde s-a dus. Prieteni, alte rude…

— Mi-au dat câteva nume, dar fără succes. Vimal nu împărtășea mai nimic cu familia. Tatăl lui a oferit o recompensă de cinci sute de dolari, așa că fiul unui tăietor de diamante pentru care lucra Vimal l-a dat de gol. Ridică din umeri, apoi adăugă: Presupun că tatăl lui va repeta figura. Poate că așa vom fi cu un pas în față. Și mă vor contacta dacă aud ceva.

— Ești convinsă de asta? o întrebă Rhyme. Nu vor încerca să-l încuie din nou?

— I-am amenințat că pot fi acuzați de obstrucționarea justiției. Cred că se vor da pe brazdă.

Ackroyd le spuse că nici el nu făcea progrese prea mari.

— Diamantele brute pe care suspectul, Promitentul, le-a furat din atelierul lui Patel au dispărut pur și simplu, ceea ce înseamnă că e nebun și strânge pietrele pentru el. Nicio altă persoană n-a mai anunțat că ar fi fost sunată de el ca să întrebe despre ucenic. Iar oamenii sunt mai reticenți ca oricând să vorbească despre asta. Sperie pe toată lumea. Am auzit că vânzările de inele de logodnă ar fi scăzut cu douăzeci la sută.

Ei bine, poate că Făptașul 47 suferea de psihoză, dar dacă scopul lui era să declare sanctitatea diamantelor, atunci era al naibii de eficient.

— Știu că aș fi putut suna ca să vă spun toate astea, dar am vrut să trec pe aici. Ți-am adus un cadou, zise el adresându-i-se lui Rhyme.

Vârî mâna în plasa de plastic pe care o avea cu el și scoase o cutie de circa cincisprezece pe douăzeci și doi de centimetri, lucioasă, cu imagini ale unui produs electronic pe ea. Rupse folia de plastic și scoase ceea ce părea a fi un dispozitiv în genul unei tablete. Îl așeză lângă scaunul lui Rhyme și apăsă un buton lateral. Dispozitivul prinse viață și afișă un meniu.

— Jocuri de cuvinte încrucișate electronice. Acestea sunt criptice. Sunt peste zece mii la număr, de diverse niveluri de dificultate.

Rhyme îi explică lui Sachs că Ackroyd și soțul lui concurau în turnee de jocuri de cuvinte încrucișate, apoi îi descrise pe scurt cum funcționau jocurile criptice.

Deși îi plăceau jocurile chiar mai puțin decât lui Rhyme, ea recunoscu că i se părea o idee fascinantă.

— Iar dispozitivul acesta, zise Ackroyd, poate fi activat vocal. A fost creat pentru…

— Poți zice „invalid” sau „infirm”. Eu așa fac.

— Voiam să zic „persoane cu handicap”. Dar cred că nici așa nu e corect.

— Aș răspunde așa: ce cuvânt are trei litere, începe cu „c” și încheie propoziția „Mă doare fix în…”?

Ackroyd râse scurt.

— Mulțumesc, Edward, îi zise Rhyme, sincer încântat.

Mai jucase șah și încercase Go, un joc asiatic pe tablă, chiar și mai complicat. Jocurile criptice păreau să i se potrivească mai bine. Îi plăceau foarte mult cuvintele și felul în care se potriveau. Enigmele aveau să-l ajute să-și țină mintea activă, un scut protector împotriva celui mai crunt dușman al lui: plictiseala.

După plecarea lui Ackroyd, echipa primi un apel de la Rodney Szarnek. Acesta le spuse că localizase telefonul lui Vimal.

— A plecat din zonă. Conform GPS-ului, se află pe o autostradă din Pennsylvania. Se îndreaptă spre vest. Cu aproape o sută de kilometri pe oră. Conduce sau e într-un autobuz.

— Probabil un autobuz, zise Sachs. Familia are o singură mașină, iar echipa de pază l-ar fi observat dacă s-ar fi furișat înapoi ca s-o ia.

— Poate că îl duce un prieten, sugeră Cooper.

— Sâmbătă a sunat din Autoritatea Portuară, sublinie Rhyme. Poate că verifica orarele autobuzelor chiar atunci. Și eu aș zice că e într-un autobuz. Tu și Lon Sellitto demarați operațiunea de localizare. Luați legătura cu poliția statală din Pennsylvania.

După ce închiseră apelul, Rhyme îl sună pe Lon Sellitto ca să facă aranjamentele necesare pentru interceptarea vehiculului.

Se auzi din nou soneria, iar Rhyme aruncă o privire spre monitorul camerei de supraveghere. Văzu un bărbat scund, dolofan, cu un început de chelie. Nu îl recunoscu, dar știa cine era.

Thom îi aruncă o privire lui Rhyme, care îi spuse:

— Lasă-l să intre!

O clipă mai târziu, bărbatul se afla în ușă, aruncând o privire prin laborator. Păru mai degrabă impresionat și mulțumit decât surprins.

— Căpitane Rhyme!

Lincoln nu îl prezentă celorlalți, ci spuse doar:

— Să mergem în birou. De partea cealaltă a holului.

Dacă Sachs și Cooper erau curioși în legătură cu identitatea oaspetelui lor, nu lăsară să se vadă, ci se întoarseră la treburile lor. Mai bine așa.

Oare ce-ar fi crezut de-ar fi știut?…

CAPITOLUL 38

Antonio Carreras-López nu era chiar atât de corpolent precum păruse pe ecranul camerei de supraveghere, deși era într-adevăr un bărbat solid. Rhyme se întrebă dacă nu cumva fusese halterofil sau luptător în tinerețe. Iar acum, la aproape șaizeci de ani, din câte părea, încă era destul de puternic, deși o parte din greutate se transformase în grăsime.

Părul negru – sau ce mai rămăsese din el, de fapt – îi era pieptănat pe spate și fixat cu spray sau cu cremă. Pe nasul cărnos purta o pereche de ochelari cu rame groase, cu un imprimeu cu carapace de broască țestoasă. Dacă ar fi fost să îl judece după privire, părea amuzant. Și isteț.

Cei doi se aflau în încăperea mică și formală aflată de cealaltă parte a antreului față de salon. Trei dintre pereți erau prevăzuți cu biblioteci, iar pe celălalt erau atârnate patru desene în creion și cerneală, în culori estompate, cu scene din orașul New York în secolul al XIX-lea. Oaspetele îi spuse:

— Așa cum v-am spus la telefon, îl reprezint pe domnul Eduardo Capilla, adică El Halcón, deși nu sunt membru al baroului aici, în Statele Unite. Îi supraveghez însă apărarea.

— Ce avocați îl reprezintă aici?

Carreras-López menționă trei nume, toți avocați din Manhattan, deși procesul se ținea în Districtul de Est al New York-ului, care includea Long Island, Staten Island, Brooklyn și Queens. Rhyme îl știa pe avocatul-șef al apărării, un avocat de drept penal foarte cunoscut și respectat. Lincoln nu depusese niciodată mărturie într-un caz care să îi implice pe clienții lui.

Nu era convins că ar fi fost vorba despre un conflict, dar cu siguranță că era vorba despre o situație necuvenită, așa că se gândi că, dacă avea să continue, cel mai bine ar fi fost să nu aibă nicio legătură cu echipa de avocați a lui El Halcón. Procurorul, pe de altă parte, era Henry Bishop, iar Rhyme știa sigur că nu fusese implicat în niciun caz de-al lui.

— Căpitane Rhyme, în primul rând…

— M-am pensionat, așa că îmi poți spune Lincoln.

— Iar eu sunt Tony. În primul rând, îți voi da asta. Împinse un plic spre Rhyme. Este un onorariu inițial de o mie de dolari. Ceea ce înseamnă că ești un contractor al echipei de apărare. Privilegiul avocat-client te include și pe tine acum.

Deci nu trebuiau să mai discute la nivel ipotetic.

Carreras-López ezită când îi întinse o chitanță, holbându-se la brațul lui Rhyme.

— Pot semna, zise Rhyme, apoi luă pixul oferit de avocat și semnă documentul. Și acum, detaliile…

— Da. În mare, clientul meu a intrat în SUA ilegal. Recunoaștem asta. A luat un zbor comercial spre Canada și a intrat legal acolo. Însă apoi a zburat cu elicopterul spre Long Island și a intrat *ilegal* în SUA. Da, echipajul a zburat astfel încât să nu fie detectat de radar, dar nu este ilegal atunci când zbori cu elicopterul. Nu există cerințe obligatorii în ceea ce privește altitudinea minimă. Deci nu au fost încălcate regulile AFA[9]. El Halcón a fost întâmpinat de un bodyguard angajat de proprietarul unui depozit pe care clientul meu avea de gând să îl achiziționeze. Cât pilotul a așteptat, au mers cu mașina la complexul respectiv, pentru ca domnul Capilla să îl poată vedea și să discute despre achiziție cu bărbatul respectiv.

— Tot scenariul acesta implică și substanțe reglementate?

— Nu, domnule. Nici vorbă. Depozitul era destinat unei companii de transport pe care clientul meu dorea să o demareze în America.

— În afară de acest lucru, există mandate emise pe numele clientului dumitale?

— Niciunul.

— Atunci, de ce a intrat în țară ilegal?

— Evident, profesia clientului meu în Mexic este bine cunoscută. Se suspectează că este responsabil pentru fluxul de cantități mari de droguri către SUA. Astfel, era îngrijorat că avea să fie reținut la serviciul de control al pașapoartelor din motive tehnice. Poate chiar închis pe baza unor acuzații fabricate.

— Continuă.

— Când a ajuns la depozit, clientul meu s-a întâlnit cu proprietarul clădirii…

— Numele lui?

— Christopher Cody. Au discutat termenii învoielii, iar clientul meu a vizitat clădirea. Se pare că ministrul Cody era investigat în legătură cu anumite acuzații referitoare la arme. Activități care nu au nimic de-a face cu clientul meu. El Halcón nu știa asta. Un ofițer de poliție local supraveghea locația. Când și-au făcut apariția clientul meu și bodyguardul, a intrat la bănuieli. A crezut că ar putea fi traficanți de arme. A trimis o imagine a clientului meu la sediu, iar cei de-acolo au alertat FBI-ul. L-au identificat pe clientul meu, au verificat la Biroul de Protecție a Frontierelor și au aflat că pătrunsese în țară ilegal. O echipă formată din agenți FBI și ofițeri de poliție locali au dat năvală spre depozit. A urmat o confruntare cu arme de foc. Domnul Cody și bodyguardul lui au fost uciși, iar un agent FBI și ofițerul local care a făcut fotografiile au fost grav răniți.

Fapte pe care Rhyme le știa deja.

— Ce pretinde acuzarea?

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce pretind de obicei. Că ofițerii și agenții s-au apropiat de clădire, le-au cerut să se predea, iar cei dinăuntru au început să tragă.

— Iar clientul dumitale ce spune?

— Ofițerii au tras fără să se identifice, iar cei din depozit au ripostat. Credeau că este un jaf sau o deturnare. În orice caz, clientul meu nu a luat parte la asta. În momentul respectiv se afla la toaletă. Întins pe jos, ascunzându-se, ca să nu fie lovit de un glonț răzleț. Și, sincer să fiu, era îngrozit. A rămas acolo până când au încetat împușcăturile. A ieșit, a văzut ce s-a întâmplat și a fost arestat.

— Ceilalți bărbați care se aflau înăuntru, cu el, au dat declarații?

— Domnul Cody a murit pe loc, împușcat în cap. Bodyguardul a supraviețuit încă o zi, dar nu și-a recăpătat cunoștința.

— Spune-mi despre dovezile măsluite.

— Vezi tu, în timpul arestării, clientul meu a fost pus cu fața la podea în depozit. La un moment dat, un agent sau un ofițer, nu a văzut cine, a venit și l-a percheziționat. Însă apoi a simțit pe cineva apăsând ceva pe mâinile și pe hainele lui. Era o bucată de material. Este convins că ofițerul a transferat reziduuri de praf de pușcă prelevate de pe mâinile domnului Cody. Când l-a întrebat ce face,

clientului meu i s-a răspuns: „Taci naibii din gură! Doi dintre ai noștri sunt ciuruiți. O să stai la pârnaie mult și bine”.

— Deci, zise Rhyme, acuzarea susține că domnul Cody a fost ucis și că clientul dumitale i-a luat arma și l-a împușcat pe ofițer?

— Corect.

— Relief papilar, adică amprente, pe armă?

— Doar ale lui Cody, nu și ale clientului meu. Nu s-au descoperit mănuși sau cârpe pe-aproape, pe care să le fi putut folosi ca să țină pistolul, dar procurorul va susține că și-a desfăcut butonul de la manșeta cămășii și a ținut pistolul în mânecă. Așa s-ar explica reziduul de praf de pușcă și lipsa amprentelor.

— Ce teorie isteață! Care sunt acuzațiile mai exact?

— Pătrunderea ilegală în SUA. Se numește „pătrundere într-un moment sau loc necuvenit” conform statutului. Acuzația se pedepsește cu amendă și închisoare până în șase luni. Un delict federal. Celelalte acuzații sunt cele de așteptat: arme, atac al unui ofițer responsabil cu aplicarea legii, tentativă de omor al unui ofițer responsabil cu aplicarea legii, uciderea lui Cody, deci crimă… Recunoaștem că se afla în țară ilegal și este dispus să pledeze vinovat la acest cap de acuzare. Deci, iată situația în care ne aflăm! Îl privi cu atenție pe Rhyme. Ziceai că ești ocupat. Lucrezi la un caz important.

— Da, așa este.

— Întreb dacă se poate să îți faci timp ca să verifici dovezile, respectiv să vezi dacă poți demonstra că ofițerii de la locul faptei au plantat reziduul.

Rhyme își lăsă capul pe spate și privi scurt spre tavan. O mulțime de gânduri i se învălmășeau în minte.

În cele din urmă, spuse:

— Voi avea nevoie de toate dosarele criminalistice. Și ale voastre, și ale acuzării.

— Îți voi trimite copii după dosare, zise Carreras-López. În jumătate de oră. *Gracias*, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Apoi se îmbrăcă și plecă.

Rhyme îl sună pe Ron Pulaski. I-ar fi plăcut să verifice măsluirea dovezilor din cazul Ei Halcón pe cont propriu, dar îi era imposibil. Avea să fie ceva muncă de teren de făcut.

— Lincoln!

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Sigur. Are legătură cu Patruzeci și șapte?

— Nu. E un alt caz. Voi primi o cutie cu dosare în jumătate de oră. Am nevoie să o iei și să o duci acasă.

— Acasă? întrebă ofițerul. Adică acasă… acasă?

— Exact. Voi avea nevoie de o analiză completă a urmelor de arme de foc, de îmbrăcăminte, de natură electrostatică și de suprafață lăsate la locul faptei.

— Sigur, Lincoln.

— Apoi va trebui să mai faci ceva.

— Ce anume?

— Să nu spui nimănui despre asta. Să nu sufli nicio vorbă despre asta – nimănui. Ai priceput?

Urmă un moment de tăcere.

— Ai *priceput*, Recrutule?

— Da, răspunse Pulaski în șoaptă, de parcă ar fi încălcat regulile dacă ar fi vorbit mai tare de-atât.

CAPITOLUL 39

— Un alt cutremur.

Rhyme se uită la Mel Cooper, care tocmai îi dăduse vestea. Tehnicianul își ținea privirea pironită asupra televizorului.

Privi și el în aceeași direcție. Pe ecran, camerele de luat vederi filmau un apartament din Brooklyn, înghițit de vârtejuri de flăcări și fum. La fel ca și în cazul celorlalte incendii, cauza era o spărtură în conducta de gaz, cauzată de al doilea cutremur.

Scena se mută apoi la o conferință de presă de la primărie. Rhyme citi textul care îl cita pe primar: în urma celui de-al doilea cutremur, primăria hotărâse să respingă cererea companiei Northeast Geo de a relua forarea geotermală, chiar și în mod limitat. Apărură apoi aceleași chipuri: Ezekiel Shapiro, liderul activist cu barbă al mișcării „Un singur Pământ”; Dwyer, șeful companiei Northeast Geo, și C. Hanson Collier, directorul executiv al Algonquin Power.

În timp ce vorbeau, imaginea se mută la clădirea de apartamente năpădită de flăcări, înconjurată de nenumărate mașini de pompieri și vehicule de urgență.

Textul din josul ecranului raporta trei decese. Victimele fuseseră înghițite de flăcări.

Apoi se auzi soneria. Thom era plecat la magazin; Rhyme privi monitorul camerei de supraveghere: era Lon Sellitto. La naiba, nu avea o cheie? După atâția ani? Ar fi trebuit să îi facă o copie. Rhyme îi deschise.

— Bun. Ești pregătit pentru asta?

Rhyme oftă și ridică din sprânceană.

Sellitto dădu din cap spre ecran, unde se derulau imagini dezolante cu spirale de flăcări vânjoase, însoțite de un torent de fum negru.

Textul care apărea în josul ecranului anunța multiple decese.

— Linc, cauza nu au fost cutremurele, zise detectivul. Toate incendiile au fost provocate, iar infractorul a făcut să pară că au fost cauzate de cutremure.

— Poftim? întrebă Mel Cooper.

— Știi ultimul cutremur, al doilea? Imediat după el, o femeie care se afla acasă, lângă Cadman Plaza, aproape de epicentru, a simțit un miros foarte puternic de gaz. A crezut că s-a spart conducta de gaz din cauza cutremurului și că avea să explodeze. Era acasă cu bebelușul ei. Dar vestea bună e că avea glezna ruptă. Adică, serios, glezna era complet distrusă. Dacă pica, o fractura din nou și poate chiar leșina.

Vestea bună zici?…

— A leșinat, dar și-a revenit câteva secunde mai târziu, fiind prinsă în capcană. Ce putea face?

— Treci mai departe, Lon!

— Se gândește ce să facă. Nu poate ieși, nu poate merge, dar poate că ar reuși să oprească explozia. Deschide ușa de acces din baie, ușița care dă spre conducte, știi ce zic? Și stropește la demisol cu dușul la putere maximă, sperând să nimerească lampa martor a boilerului și să îl oprească. În timp ce pulverizează, țipă din răsputeri, așa că cineva aude și cheamă pompierii și poliția. Opresc gazul de afară și îi scot pe femeie, pe bebeluș și pe ceilalți chiriași.

Rhyme aruncă o privire spre ecranul televizorului, spre ciclonul de foc de pe el.

— Deci incendiul de acolo a izbucnit după aceea.

— Da. Trei decese, adăugă Sellitto făcând o grimasă. La câteva cvartale de unde locuiește Claire.

— Cine?

— Claire Porter. Tipa cu dușul. Chiar că a gândit-o din mers. Sellitto se înfioră. Proastă alegere a cuvintelor. O operează de urgență la gleznă chiar acum. Oricum, pompierul-șef coboară la demisol să verifice scurgerea. Ghici ce găsește?

Rhyme ridică din sprânceană.

— De-ar putea vorbi expresiile faciale! zise Sellitto.

— Chiar pot. A mea, cel puțin, a făcut-o. Continuă.

— Un DEI pe conducta de gaz.

Rhyme chiar că îl ascultă cu atenție acum: un dispozitiv exploziv improvizat!

— Configurat pentru a topi conducta de gaz și a lăsa gazul să se scurgă… vreo cinci minute, astfel ca apoi îl aprindă?

— Zece minute.

— Iar apa pe care femeia a pulverizat-o l-a dezactivat.

— Bingo, Linc! Uneori chiar mai găsim și indicii de genul ăsta. Dispozitivul era din plastic, cu o carcasă cu termostat. Dacă funcționează cum trebuie și aprinde gazul, practic nu mai rămâne nimic din el; și, chiar dacă pompierii găsesc ceva, va părea a fi un termostat ars și topit în moloz. O incendiere premeditată perfectă. Fără dovezi. Fără catalizatori.

Se auzi din nou soneria. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum negru, care ținea în mână o cutie mare. Rhyme apăsă butonul de la interfon.

— E de la Tony?

Carreras-López, avocatul lui El Halcón.

Bărbatul se apropie de difuzor.

— Da, domnule.

Dosarele pe care le ceruse, referitoare la reclamația cum că probele ar fi fost măsluite. Aruncă o privire la Sellitto, pentru a verifica dacă era atent. Dar nu era. Detectivul și Cooper se holbau la scena cu incendiul de la televizor.

— Lasă-le la intrare! Pe masă.

— Da, domnule.

Rhyme apăsă butonul de deblocare a ușii, iar bărbatul așeză cutia cu dosarele pentru cazul El Halcón, apoi plecă.

Rhyme se întoarse spre Sellitto.

— Pompierul-șef s-a dus să verifice din nou și primele incendii?

— Da, fiecare incendiu care a avut loc după primele două cutremure. A găsit carcase de termostate false. Ca în clădirea lui Claire.

Incendii în serie cu DEI sofisticate. Oare despre ce era vorba?

— De parcă asta n-ar fi fost suficient de interesant, să-ți zic și partea grozavă. De cum s-a concluzionat că au fost incendieri premeditate, pompierul-șef a sunat la RTCC și le-a cerut înregistrările video din zonă din ultimele câteva săptămâni.

Centrul de supraveghere computerizată din One Police Plaza.

Își ridică telefonul.

— Și uite cine a fost filmat intrând și ieșind pe furiș din clădirea lui Claire Porter săptămâna trecută. La demisol.

Era o captură de ecran cu un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare și purtând o căciulă în formă de ciorap, care căra după el o vestă portocalie și o cască de protecție galbenă. Geanta era aruncată peste umăr, părând grea.

Imaginea coincidea cu aceea a Făptașului 47 din momentul în care plecase de pe șantierul geotermal mai târziu în ziua aceea, îndreptându-se spre metrou… Mai puțin geanta.

— I-am pus pe cei de la RTCC să scoată toate filmulețele pornind de la apartamentul ei și până la șantierul de forare, zise Sellitto. Individul se duce direct spre șantierul de construcții, își pune casca și vesta și se face nevăzut înăuntru. După o oră pleacă și se duce spre metrou. Apoi am cerut filmulețele de lângă locațiile celorlalte incendii. În decurs de două ore, Făptașul 47 a intrat prin efracție în fiecare dintre ele.

Hristoase! Suspectul instalase bombe pe conductele de gaz menite să imite incendiile de după cutremure? Oare despre ce era vorba?

— Vreau să văd dispozitivul, zise Rhyme. Adu-l rapid!

— Am dat deja ordinul. Mă gândeam că vei vrea să-l vezi. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

— Și trimite o echipă de tehnicieni responsabili pentru colectarea dovezilor ca să analizeze zona în care a fost găsit în clădirea domnișoarei Porter. Probabil că e extrem de contaminată, dar merită să încercăm.

— Bine. Așa voi face. Mersi. Trebuie să plec. Primarul vrea să fie informat. Mă ții la curent și pe mine cu toate lucrurile geniale pe care le vei descoperi, nu-i așa?

Rhyme mârâi.

Sellitto își luă jacheta din cuier și plecă. Pe când ieșea pe ușă, ajunse Ron Pulaski, care îl salută din cap pe locotenent, apoi își continuă drumul spre hol. Rhyme ieși ca să-l salute.

Tânărul ofițer adulmecă aerul, apoi spuse:

— Simt miros de gaz.

Rhyme își dădu seama că și el simțea, chiar dacă foarte slab.

— E de la Lon. Îi povesti despre dispozitivul care topise conducta de gaz de la apartamentul lui Claire Porter. A fost dezamorsat înainte să se declanșeze. Dar oricine s-ar fi aflat prin zonă trebuie să fi prins ceva miros.

Pentru că gazul natural explozibil – și sufocant, de altfel – era inodor, se adăugau chimicalele pe bază de sulf ce duhneau a ouă stricate, în ideea de a-i avertiza pe oameni când existau scurgeri.

Rhyme îi spuse că aflaseră despre incendiile de după cutremure că erau de fapt provocate.

Tânărul ofițer se încruntă când auzi.

— Cine le-a provocat?

— S-ar părea – și subliniez asta – *s-ar părea* că Făptașul 47.

— Nu se poate, bombăni Pulaski.

— Vom vedea. Rhyme dădu din cap spre cutia cu dosare pe care o adusese șoferul lui Carreras-López. Uite dosarele pentru cazul El Halcón. Le poți analiza în seara asta?

În realitate, nu era o întrebare.

— Sigur.

— Și voi avea nevoie să analizezi și locul faptei.

— Ce loc al faptei?

— Long Island. Depozitul în care au avut loc împușcăturile. Găsești informațiile în dosar. Și nu uita…

— Nu suflu o vorbă nimănui, spuse Recrutul în șoaptă.

Rhyme îi făcu un semn cu ochiul, iar Pulaski fu uluit de gestul acela străin.

Tânărul ofițer luă cutia de care trebuia să se ocupe pe ascuns și plecă.

Lincoln se întoarse în salon, unde nimeni nu părea să-l fi observat pe Pulaski sosind sau plecând cu documentele din cutie.

Când se auzi din nou interfonul, Rhyme îl recunoscu pe vizitator și comandă sistemului de securitate să deschidă ușa.

În salon intră un ofițer de la Divizia de Geniști, care își avea sediul la secția 6 din Greenwich Village.

— Brad.

— Lincoln.

Locotenentul Bradley Geffen, un bărbat bine făcut și cărunt, înaintă și îi strânse fără ezitare lui Rhyme mâna dreaptă, care era oarecum funcțională. Oamenii erau intimidați deseori de dizabilitatea lui, dar acum era vorba despre un bărbat care stătea de obicei întins pe burtă, cu niște clești și o șurubelniță, demontând dispozitive explozive improvizate care l-ar fi putut vaporiza într-o clipă. Nu îl șocau prea multe lucruri. Aducea a sergent de instrucție, cu fața lui dură și ridată, cu tunsoarea scurtă și privirea pătrunzătoare.

Îi salută din cap și pe ceilalți, apoi se duse spre o masă de examinare din salon.

— Ce avem? întrebă Rhyme.

— Băieții și fetele noastre l-au examinat.

Scoase o pungă pentru dovezi din servieta pe care o avea la el.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Dar e al naibii de inteligent construit.

Întinse mâna, ca să vadă și Rhyme. În pungă se afla un obiect ce părea a fi o carcasă de termostat tipică, albă, de plastic, împreună cu alte componente metalice și de plastic pe care nu le recunoscu.

Geffen îl întoarse pe partea cealaltă și-i spuse:

— Uite! Vezi orificiul ăla? Un temporizator a deschis un robinet mic. Pe acolo s-a scurs acid, care a topit conducta de gaz. Circa zece minute mai târziu, componenta asta, zise el atingând o cutiuță

mică și gri cu doi electrozi în ea, ar fi produs o scânteie. Ceea ce-ar fi aprins și gazul, și solventul… E foarte inflamabil. Ce-i drept, decalajul a fost o mișcare inteligentă. A permis ca încăperea să se umple de gaz, dar fără să forțeze tot aerul să iasă din ea.

Uneori, o încăpere plină doar cu gaz nu exploda. La fel ca în toate incendiile, era nevoie și de aer, și de combustibil.

— Preluăm noi de-aici, Bradley. Mersi.

Geffen încuviință din cap și ieși din încăpere. Mișcările îi erau țepene, rezultatul unui DEI care explodase la o clinică pentru femei în timpul unei operațiuni de securizare. (Fanaticii puseseră în practică o tactică de o ironie macabră. Amplasaseră bomba între două clădiri: clinica și o alta, despre care nu își dăduseră seama că era o grădiniță a unei biserici. Dacă clădirile n-ar fi fost evacuate, grădinița ar fi fost mult mai avariată decât clinica și ar fi existat mult mai multe victime.)

Cooper completă cartonașul cu lanțul de custodie și își începu analiza. Nu găsi amprente și prelevă mostre pe care le trimise pentru a fi testate de ADN. Luă o mostră din acid și o trecu prin cromatograful cu gaz. Avea să dureze câteva minute până să primească rezultatele.

— Detonare cu temporizator digital, zise Cooper în timp ce examina componentele folosind o pensetă și o sondă. Bateria are o durată de viață de circa două luni.

— Nu pare a fi lucrat manual, remarcă Rhyme.

— Nu. Asamblare profesională. Comercializat pe piața de armament, mă gândesc.

— Ai idee ce proveniență are?

— Nu. N-am mai văzut așa ceva.

Cooper privi spre cromatograful-spectrometru.

— Am primit rezultatele pentru acidul folosit la topirea conductei. Ei bine, nu e acid. E triclorbenzen. Conductele de gaz sunt fabricate de obicei din polietilenă și nu pot fi penetrate de majoritatea acizilor. Dar derivații benzenului le topesc. Și…

— Nu. Nu se poate, zise Rhyme, holbându-se la graficele cu dovezi.

— Ce e, Lincoln?

I se părea o idee imposibilă. Sau i s-ar fi părut dacă nu ar fi aflat că, aproape sigur, Făptașul 47 fusese cel care montase dispozitivele pe conducta de gaz.

— Cheamă-l pe Lon înapoi. Ai numărul de telefon al lui Edward Ackroyd?

— Îl am pe undeva.

— Găsește-l. Spune-i să vină aici. În clipa asta.

— Sigur.

— Apelează Sachs, îi dădu el comandă telefonului.

Sachs răspunse o clipă mai târziu.

— Rhyme!

— Vreau să mai cercetezi un loc al faptei, Sachs. De fapt, ca să fiu mai exact, să cercetezi din nou un loc al faptei, dar să cauți altceva.

— Unde?

— Pe șantierul geotermal. Puțurile de foraje.

Unde, dedusese el, deși Sachs nu îi spusese niciodată, aproape că fusese îngropată de vie.

Sachs nu spuse nimic.

Existau numeroși tehnicieni competenți, specializați în colectarea probelor, care ar fi putut cerceta locul faptei – și probabil că ar fi găsit lucrurile de care avea el nevoie. Dar nimeni nu era mai priceput decât Amelia Sachs. O voia pe ea și doar pe ea.

— Sachs?

— O voi cerceta, zise ea monoton. Zi-mi ce să caut.

CAPITOLUL 40

Patruzeci de minute mai târziu, Sellitto și Ackroyd se aflau în salon, împreună cu Mel Cooper. Amelia Sachs li se alătură chiar atunci, intrând prin arcada elegantă care despărțea holul de salon.

Rhyme observă că nu părea tulburată de faptul că vizitase din nou locul în care aproape că fusese îngropată de vie. Inexpresivitatea de pe chipul ei dispăruse cu totul, iar acum părea în alertă, ca un vânător. Observă pete de noroi pe blugii ei.

— Despre ce e vorba, Linc? întrebă Sellitto.

— Hai să încercăm ceva! Doar o teorie. Dar să vedem ce iese. Oricare ar fi interesul suspectului în privința diamantelor, e clar că are o altă misiune de îndeplinit. El e în spatele cutremurelor.

Edward Ackroyd râse scurt.

— În spatele cutremurelor? Adică… le-a *provocat* cumva?

— Exact.

— Ai face bine să-ți continui ideea, Linc, zise Sellitto. Să umpli lacunele. Care-s cam multe, din câte văd.

Rhyme se holbă la tavan, încruntându-se.

— Noi… *Eu* ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la asta. De ce s-ar fi străduit Patruzeci și șapte să poarte o cască de protecție sau să se ducă pe șantier ca să cumpere o armă de la cineva? Ar fi trebuit mai degrabă să se întâlnească într-un bar sau undeva pe stradă. De fapt, avea nevoie de *acces* pe șantier.

— De ce? întrebă detectivul.

Rhyme se uită la Sachs, care spuse:

— Tocmai am fost din nou pe șantier. Am găsit urme de RDX lângă câteva puțuri.

Principalul ingredient din explozivul plastic C4.

— Pe un șantier de construcții? întrebă Sellitto. C4 nu se folosește comercial.

Era un exploziv de uz militar.

— Iar dirigintele de șantier mi-a zis că unul dintre muncitorii lui a dispărut. Chiar după ce Suspectul Patruzeci și șapte a fost pe șantier. În plus, lipsește o jumătate de tonă de lapte de ciment din paleții din Zona 7.

— Lapte de ciment? întrebă Cooper.

Rhyme le explică:

— Ăsta e planul lui Patruzeci și șapte. De aceea a venit: ca să monteze bombe pe conductele de gaz și încărcături de C4 care să imite cutremurele. Săptămâna trecută a montat dispozitivele pe conductele de gaz din clădirile din apropierea șantierului geotermal. Apoi s-a dus pe șantier, purtând casca de protecție și vesta reflectorizantă, și s-a întâlnit cu muncitorul care acum lipsește și care l-a dus spre Zona 7. A aruncat încărcături de C4 în câteva puțuri sau în toate, iar muncitorul a turnat lapte de ciment în ele, pentru ca atunci când încărcăturile aveau să sară în aer, să nu se audă

explozia. Apoi Patruzeci și șapte a aruncat geanta de umăr goală și a plecat… Și atunci a apărut pe camerele de luat vederi de la metrou. Mai târziu, în seara aceea, bănuiesc că l-a ucis pe muncitor și a scăpat de cadavru.

— Al naibii de bizar, Linc! Nici nu știu dacă se poate întâmpla ca exploziile să provoace cutremure.

— De aceea l-am chemat pe expertul nostru aici. Se uită la Edward Ackroyd și adăugă: Știi să fi existat vreo cerere de despăgubire pentru că exploziile din mine au provocat cutremure?

Englezul le reaminti ceea ce le spusese nu demult, respectiv că fracturarea și forajele geotermale ar fi putut să provoace o serie de cutremure.

— Cât despre explozii… N-am auzit niciodată așa ceva. Dar îmi voi întreba asociata care se ocupă de partea de cercetare. Sunt convins că cineva de aici sau din Londra ar putea să arunce o privire.

— Te rog să o faci.

Ackroyd se duse într-un colț al încăperii și-și scoase telefonul. După o scurtă conversație, se întoarse la ei.

— Îmi pare rău, dar cercetătoarea noastră principală nu a auzit niciodată de un cutremur indus prin explozii. Va întreba și la sediul din Londra și la celelalte birouri ale noastre când se vor deschide. În primă fază, aș zice că e destul de puțin probabil.

Rhyme o observă pe Sachs deschizându-și poșeta. Scoase din ea o carte de vizită, citi numărul, apoi îl apelă.

În timp ce aștepta să se realizeze conexiunea, le spuse celor din încăpere:

— Don McEllis, inspectorul de stat în minerit.

Apoi îi răspunse o voce:

— Bună, Amelia. Cum te simți?

— Bine, spuse ea scurt. Uite ce e, ești pe difuzor cu Lincoln Rhyme, consultant NYPD, și cu alte câteva persoane.

— Oh! Desigur.

— Dan, Lincoln aici.

— Don, îl corectă Sachs.

— Trebuie să știm dacă ar putea induce cineva un cutremur prin explozii.

Urmă o pauză.

— Credeți că, de fapt, cutremurele din ultimele câteva zile nu s-au produs natural?

— Nu știm sigur. Explozibilii pot să provoace cutremure?

— Ei bine, în teorie, da, dar ai avea nevoie de un dispozitiv nuclear la locul potrivit, de megatonele potrivite. Altminteri, nu.

— Nu s-ar putea face cu C4? Ești familiarizat cu C4?

— Explozivi plastici, desigur. Dar, nu, ar fi imposibil. Chiar și cu o tonă sau două de asemenea explozivi, plasați direct pe linia de falie. Nu așa funcționează cutremurele. Dar…

Se așternu tăcerea.

— Alo? răspunse Rhyme.

Auziră pe cineva tastând rapid.

— Bine, bine. Dă-mi o adresă de e-mail. Vreau să vedeți ceva.

Cooper îi dictă adresa de e-mail și, o clipă mai târziu, auziră un sunet, semn că primise un mesaj.

— V-am trimis două seismograme, le zise McEllis.

Cooper tastă cu abilitate, iar diagramele, cu valurile cunoscute pe care orice persoană interesată de filme de succes cu dezastre naturale le-ar fi recunoscut, apărură pe ecran.

— Le-am primit.

Inspectorul continuă:

— Cea de sus e de la cel mai recent cutremur de aici.

În extrema stângă, linia neagră trasată de peniță se ridică și cobora foarte puțin, pe măsură ce se deplasa spre dreapta preț de câteva minute. Apoi, pe la jumătatea diagramei, linia urca și cobora, formând un șir de unde late și ascuțite. Odată cu trecerea timpului, acestea se subțiau și se micșorau tot mai mult, până când linia redevenea la fel ca înainte de cutremur.

— Privește acum a doua diagramă! E o înregistrare a unui cutremur real din California. Par similare, dar există o diferență subtilă. În cutremurul real, se poate vedea puțină mișcare înainte de cutremur, cu doar câteva secunde înainte de dislocarea principală. Însă nu se vede și în cutremurele de aici.

— Deci exploziile nu au indus un cutremur, zise Rhyme, ci au imitat unul.

— Exact.

O clipă mai târziu, McEllis adăugă:

— Și atunci, cum se explică incendiile?… Ah, stai așa! Doar dacă nu cumva au fost provocate la rândul lor de încărcături explozive, separate, pentru ca aceste cutremure să pară mai credibile.

Nu îi răspunse nimeni, așa că întrebă nesigur:

— Ce se întâmplă, Amelia?

— Încă nu știm sigur, Don. Totuși, dacă ai putea, te rugăm să rămână între noi.

— Desigur. Bineînțeles.

Sachs se uită la Rhyme și-l întrebă din priviri: „Altceva?”

Rhyme clătină din cap. Sachs îi mulțumi lui McEllis și încheie apelul.

— Și totuși, *ce* se întâmplă aici? repetă Rhyme întrebarea pusă de McEllis. Ce urmărește suspectul nostru?

— Terorism, sugeră Sachs, apoi clătină din cap. Dar nimeni nu a revendicat atacurile. Și de ce ai face un atac să pară un dezastru natural? Nu corespunde profilului terorist.

— Uite o idee! spuse Sellitto. A înscenat cutremurele ca să mușamalizeze incendiile. Poate că lucrează pentru un proprietar care vrea să-și incendieze clădirile ca să încaseze banii de pe asigurare.

— Cu tot respectul, domnule locotenent, spuse Ackroyd, ar fi cea mai complexă escrocherie din domeniul asigurărilor, din toate timpurile. Și, oricum, incendiatorii nu riscă niciodată să fie acuzați de crimă sau de atac. Incendiază clădirile doar când sunt goale.

— Ce-i drept…

— Păi, spuse Rhyme, mai există o perspectivă. Cea sugerată de McEllis: incendiile au fost pur cosmetice, pentru a oferi mai multă credibilitate cutremurelor, pentru ca nimeni să nu se uite prea atent la seismogramele suspecte. Vrea să pară reale… Ce ziceți de asta? Vrea să oprească operațiunea geotermală.

— Cine ar fi pe listă atunci? întrebă Sellitto. Companiile din industria energetică ar considera proiectul geotermal o amenințare. Poate cineva vrea să pună mâna pe terenul pe care se forează. E o proprietate imobiliară excelentă.

— Ecologiștii, sugeră Cooper. Cei de la „Un singur Pământ”? Deși mă îndoiesc că ecologiștii iubitori de copaci folosesc C4… sau

incendiază clădiri pline cu oameni.

— Indiferent ce are de gând, zise Sachs, Patruzeci și șapte îmi pare a fi un ucigaș profesionist sau un mercenar. Are acces la piața de armament, de unde a cumpărat C4 și dispozitivele cu gaz. Se pricepe la arme. Nu ezită să ucidă. Pun pariu că l-a angajat cineva.

Rhyme tindea să fie de acord. Apoi spuse:

— Un singur lucru: trebuie să luăm o decizie.

Sachs încuviință din cap.

— Dacă să le zicem sau nu și altora.

— Să anunțăm că sunt false? întrebă Cooper.

— Întocmai. Se poate să fi montat o duzină de alte dispozitive în puțuri.

— Se va crea panică, zise Sellitto. Toată lumea se va gândi la terorism.

— Deci se vor gândi la terorism, contracară Rhyme. Cred că trebuie să o facem. Să le spunem celor din zona șantierului de foraj că s-ar putea să fie bombe pe conductele lor de gaz. Ar trebui să le caute. Să îi anunțăm că, în cazul altui cutremur, ar trebui să evacueze sau să verifice numaidecât dacă se simte miros de gaz.

— Va fi decizia comisarului și a primăriei, dar dacă facem anunțul, ne dăm cărțile pe față, zise Sellitto. S-ar putea ca făptașul s-o șteargă din oraș. Vor dispărea toate dovezile.

Această ultimă îngrijorare îl amuză pe Rhyme: era foarte dificil să faci dovezile să dispară astfel încât să nu fie găsite.

— Aș putea face o observație? zise Ackroyd.

— Desigur, răspunse Sellitto.

— Nu mă îndoiesc că individul e dereglat psihic și că are o obsesie perversă pentru diamante. Dar dacă e, în mare, un mercenar, angajat să saboteze forajul, ei bine, de cum va afla că suntem pe urmele lui, ar putea să vândă cât mai rapid posibil diamantele brute ale clientului meu și să părăsească orașul. Cred că ar trebui să-i contactez din nou pe comercianți și să explorez această posibilitate.

Sellitto și Rhyme fură de acord. Ackroyd își îmbrăcă pardesiul și, cu aerul unui detectiv britanic impasibil, se duse să urmărească varianta respectivă.

Apoi se îmbrăcă și Sellitto.

— Mă duc să vorbesc cu primarul și comisarul. Le voi recomanda să anunțăm că toată treaba e cel mai probabil o făcătură. Și îi voi pune pe cei de la USU și pe cei de la Divizia de Geniști să stabilească o zonă de organizare la locație. Vor trimite un robot în puțuri, ca să vadă dacă găsesc și alte dispozitive, și vor securiza zona.

Și Rhyme avu o sarcină de îndeplinit. Îl sună din nou pe spionul din capitală.

CAPITOLUL 41

Ofițerul J.T. Boyle primise, de-a lungul celor paisprezece ani lucrați în cadrul Poliției de Stat din Pennsylvania, câteva însărcinări bizare. Să urmărească o căruță amish trasă de cal, furată de un student beat deloc amish. Tipicele pisici cățărate în copaci („Nu e treaba noastră, doamnă, dar voi face tot posibilul"). Să moșească bebeluși.

Dar nu mai oprise niciodată până atunci un autobuz întreg.

Era o însărcinare pe care o făcea din curtoazie pentru NYPD, instituție cu care Boyle mai colaborase și pe care o simpatiza în general, deși nu era de acord cu limbajul folosit de unii ofițeri. La bordul autobuzului Greyhound pe care îl urmărea acum se afla un martor care era pe fugă – mai mult chiar, un martor dintr-un caz care ajunsese la știri. Cel puțin la WKPK. Promitentul: ucigașul în serie care omora cupluri de tineri care tocmai cumpăraseră inele de logodnă. Ce individ bolnav!

Un detectiv din New York era convins că martorul se afla în autobuz. Departamentul lor informaticii localizase telefonul și folosise nu știu ce operațiune de înaltă tehnologie ca să-i păstreze GPS-ul activ și să transmită în continuare locația, în timp ce apelurile primite și efectuate erau dezactivate, pentru ca nimeni să nu-l poată avertiza că îl urmărea poliția, în caz că vreo persoană ar fi avut tendința s-o facă. Pe ecran scria *Lipsă semnal.* Avea să devină bănuitor după o vreme, dar nu mai conta, pentru că Boyle era deja pe urmele lui.

Făcu semn cu luminile spre autobuzul Greyhound, care se afla pe drum spre Indianapolis. Acolo, conform biletului pe care martorul, un anume Vimal Lahori, îl cumpărase, avea să ia un autobuz spre St.

Louis. Și apoi avea să continue spre Los Angeles. Îi cunoșteau itinerariul deoarece îi localizaseră telefonul în autogara Autoritatea Portuară din New York, apoi verificaseră filmările CCTV de la ghișee, observând că un tânăr care se potrivea descrierii lui Vimal cumpărase un bilet.

Doar că nu avea să ajungă prea departe, ci în închisoarea districtuală aflată la circa șaisprezece kilometri de acolo. Strict pentru protecția lui. Promitentul știa despre el și ucisese deja un martor. Deși ofițerul Boyle trebuia să admită că șansele ca suspectul să ajungă până acolo erau destul de mici.

Autobuzul opri pe marginea drumului, iar Boyle coborî din mașină. Era îmbrăcat în echipamentul standard al Poliției de Stat din Pennsylvania: pantaloni închiși la culoare, cămașă gri, cravată neagră. Își puse pălăria gri gen Smokey-Bear, care se prindea sub bărbie, și se duse cu pași mari și apăsați spre autobuz.

Ușa se deschise.

Îi privi pe pasageri. Niciunul nu părea a reprezenta o amenințare. Nu că s-ar fi așteptat să fie.

— Caut pe cineva care a urcat la bord, îi spuse încet șoferului, un afro-american slab, care părea îngrijorat.

NYPD hotărâse să nu îi transmită prin radio și să nu îl apeleze mai devreme; nu știau cât de bun actor era și îi îngrijora faptul că tânărul ar fi putut observa orice comportament precaut din partea șoferului, sărind din autobuz și luând-o la sănătoasa.

— Nu e înarmat. Nu vor fi probleme de genul acesta.

— În regulă. Căutați.

Sau cel puțin detectivul din New York, un tip care i se păruse cam țâfnos, *spusese* că nu era înarmat. În general, martorii nu erau înarmați, dar uneori se întâmpla să fie. Tânărul acesta părea să facă parte din categoria celor neînarmați. În plus, era indian, adică un indian de peste hotare, iar Boyle știa, din experiența sa limitată că oamenii aceștia nu prea foloseau arme de foc.

Boyle memorase cum arăta Vimal, așa că străbătu autobuzul, privind cu o mină neutră spre chipurile pasagerilor pe lângă care trecea. Cu siguranță, toată lumea se gândea la terorism. O bombă în autobuz. Cineva înarmat, pregătit să-i împuște pe toți în numele lui Allah sau fără niciun motiv întemeiat.

Dădu din cap spre cei care-i zâmbeau și răspunse la întrebări de genul „Ce s-a întâmplat?” sau „E vreo problemă?” cu o frază neutră, de genul: „Nu vă voi reține mult, oameni buni!”

Dar… fir-ar să fie! Nu-l văzu pe băiat. Erau și câțiva bărbați mai închiși la culoare, dar mult mai în vârstă, care păreau de origine hispanică, nicidecum indiană.

Se întoarse în partea din față a autobuzului și-l apelă pe detectivul din New York.

— Alo? răspunse Lon Sellitto.

Ce neprofesionist! Dar, la urma urmei, erau newyorkezi, o cu totul altă mâncare de pește.

Drept exemplu, îi spuse:

— Domnule, sunt ofițerul J.T. Boyle. Din nou. Sunt la bordul autobuzului și m-am uitat la toți pasagerii. Nu-l văd.

— Ai…

— Verificat și la toaletă, da, domnule.

— L-ai întrebat pe șofer dacă a coborât cineva la vreo oprire?

Boyle ezită. Se întoarse spre șofer și întrebă dacă vreun pasager coborâse între timp.

— Nu, domnule.

— Nu, domnule detectiv, nu a coborât nimeni, spuse Boyle. Apoi adăugă: Domnule detectiv, îl puteți apela?

— Ce anume?

— Puteți apela telefonul băiatului?

— Oh, hm! Bun plan. Stai așa!

Auzi câteva clicuri, apoi Sellitto îi spuse:

— L-am apelat pe detectivul de la Infracțiuni Informatice care urmărea telefonul. Ofițer? Vorbești cu detectivul Szarnek.

— Salutare, se auzi o voce.

Boyle auzi o muzică rock în fundal.

Oamenii ăștia din New York erau pur și simplu de necrezut.

— Domnule detectiv… Nici nu încercă să-i pronunțe numele. Sunt ofițerul J.T. Boyle, Poliția de Stat.

— Salutare, ofițer!

— Salutare! se bâlbâi el. Ați putea apela telefonul martorului?

— Sigur. Îl voi activa.

O clipă mai târziu, se auzi tonul de apel implicit al unui iPhone. Sunetul venea de pe al treilea rând de scaune din față. Boyle înaintă și văzu o femeie căutând încruntată în compartimentul lateral al genții, apoi scoțând telefonul și holbându-se la el.

— Domnișoară, am dreptate când spun că nu vă aparține?

Tânăra își ridică privirea spre el. Avea un chip frumușel și un păr în nuanțe verzi-albăstrui, dar, după părerea lui, o stricau piercingurile din nas și cel din sprânceană.

— Nu, domnule, îi spuse ea. Și n-am idee cum a ajuns acolo.

•

Ron Pulaski intră în laborator, iar Rhyme își dădu seama numaidecât de două lucruri: avusese ceva succes, dar asta îl neliniștea al naibii de tare.

— Recrutule?

Încuviință din cap cu mișcări ample și discrete, dacă acest lucru era posibil. Ar fi fost un spion de toată jena.

— În birou, îi spuse Rhyme, aruncând o privire în urma lui.

Ce-ar spune dacă ar ști?

Cei doi traversară coridorul și intrară în birou.

— Ce-ai găsit?

— Nu mă simt prea bine în legătură cu asta, Lincoln.

— Ah, e totul în regulă.

— „Totul în regulă.” Știi, seamănă foarte mult cu cealaltă frază: „Nu-ți face griji!” Doar că oamenii o spun când lucrurile *nu* sunt în regulă și chiar *ai* de ce să-ți faci griji. Adică, nu *tu* ai încălcat legea.

Pulaski fusese la depozitul în care avuseseră loc împușcăturile care îl implicau pe Eduardo Capilla, zis El Halcón.

— Mă îndoiesc că ai încălcat legea.

— Te îndoiești? Locul era izolat. Știi că era izolat.

— E un loc al faptei. Aș presupune din start că poate fi izolat. Dar nu era nimeni acolo, nu?

— Nu. Doar banda. Și afișul pe care scria că intrarea e interzisă. Ah, mai scria și că intratul în depozit este o infracțiune federală.

— O, doar nu iei lucrurile astea în serios, nu-i așa, Recrutule?

— *Lucrurile* astea? Infracțiunile federale, adică. Dintre toate lucrurile pe care le iau în serios, infracțiunile federale sunt printre primele de pe listă.

Rhyme era amuzat. „Seamănă tot mai mult cu mine”.

— Să ne mișcăm. Cum stăm?

Pulaski scoase din geantă un teanc de pagini, de douăzeci și unu pe douăzeci și șapte de centimetri.

— Analiza balistică și cea a substanțelor din rapoartele acuzării și ale apărării. Fotografii ale locului faptei, diagrame.

— Bine. Întinde-le pe masă!

Pulaski umplu măsuța de cafea veche, din lemn de nuc, ale cărei picioare se terminau cu gheare sculptate. Rhyme le studie cu atenție, apoi întrebă:

— Iar mostrele din Long Island?

Pentru a beneficia de cât mai multă discreție în cazul El Halcón, Rhyme angajase un laborator de criminalistică privat, ca să analizeze noile urme de substanțe pe care le colectase Pulaski din depozit și pe care acesta le lăsase acolo mai devreme. Pulaski deschise un plic de la laboratorul cu pricina și îi arătă rezultatele.

— Întoarce paginile, dacă binevoiești, Recrutule!

— O, scuze!

Rhyme citi scrisul mic.

— Și acum dosarele de la PERT.

— Nu a fost de-ajuns că am intrat prin efracție într-un loc al faptei. M-ai mai pus și să fur de la sediul FBI.

— N-ai furat nimic, Pulaski. Nu mai exagera. Ai făcut fotografii. Atâta tot.

— E ca atunci când un ins ar zice că doar *a împrumutat* un ceas de la bijuteria din Macy’s. Zic și eu.

Cutia pe care șoferul avocatului i-o adusese nu avea să conțină toate rapoartele despre locul faptei și ale agenților, ci doar ceea ce avea să fie prezentat la proces. Rhyme trebuia să vadă absolut toate documentele.

Dintr-un alt plic, Pulaski scoase încă un teanc de foi. Tipărise imaginile pe care le făcuse cu telefonul în sala cu dovezi a FBI-ului. Le așeză și pe acestea în fața lui Rhyme și, parcă întorcând partiturile pentru un pianist, începu să ridice paginile pe măsură ce Rhyme le termina de citit, dând-o la iveală pe cea de dedesubt.

În regulă. Luate la un loc, hârtiile detaliau numeroase lucruri care îl interesau: reziduul de praf de pușcă și alte urme de substanțe găsite

pe mâinile și îmbrăcămintea lui El Halcón, urmele de substanțe de pe podeaua din depozit, poziția numeroaselor gloanțe care fuseseră trase în înfruntare: din pereți, tavan și podea, dar și din cadavrele victimelor. Datele confirmau că amprentele lui El Halcón nu fuseseră găsite pe arma cu pricina, așa cum spusese și Carreras-López, deși pe manșeta lui se descoperise reziduu de praf de pușcă, chiar în locul în care baronul drogurilor afirmase că ofițerul care îl arestase l-ar fi șters cu o cârpă sau cu o bucată de pânză ce conținea reziduu de praf de pușcă.

Rhyme citi din nou totul.

— Ce este, Lincoln?

Oare chiar era *atât de* transparent? Fu consternat de ceea ce descoperise.

O astfel de greșeală? Măcar îi putea fi recunoscător avocatului lui El Halcón pentru că venise la el, pretinzând că dovezile ar fi fost falsificate. Dacă nu ar fi fost mexicanul dolofan și domol la vorbă, prejudiciul n-ar fi ieșit niciodată la lumină.

— E vreo problemă? insistă Pulaski.

— Nu, nu. Ești o mană cerească, Recrutule!

— Ești sarcastic.

— Ba nu, vorbesc serios. Felul în care o spun nu se potrivește mereu cu intenția mea. Ar trebui să ne ferim cu toții de o astfel de calitate.

— În regulă. Am luat cunoștință de asta. Dar, haide, spune-mi! Voi avea necazuri din cauza asta?

— Câte necazuri poți să ai când misiunea ta e pentru o cauză mai importantă?

Pulaski făcu o grimasă.

— Știi, Lincoln, tatăl meu spunea mereu că nu poți avea încredere niciodată în cineva care răspunde la o întrebare cu o altă întrebare.

CAPITOLUL 42

— Hank, avem o problemă.

Cel care rostise aceste cuvinte, un procuror adjunct slab, cu obrajii dolofani, nu părea prea alarmat când rostise cuvântul „problemă”.

Henry Bishop, procurorul federal principal pentru Districtul de Est din New York, își păstra buna dispoziție. Cazul împotriva lui El Halcón mergea bine.

Puseseră deja bazele și tocmai ajunseseră la dovezile criminalistice solide pe care aveau să le prezinte experții.

Și Bishop era slab, deși, la un metru nouăzeci și cinci, cât avea, părea mai suplu decât era în realitate. Bărbatul blond se antrena zilnic, iar costumele lui marca Brooks Brothers ascundeau un corp musculos. Bifă o adnotație de pe o listă, pe care se găseau multe alte adnotații ce trebuiau bifate, apoi își ridică privirea.

— Da?

Larry Dobbs, pe care Bishop îl considera asistent-șef, continuă:

— Tocmai m-a sunat cineva de la PERT.

Echipa de răspuns pentru dovezi fizice a FBI-ului. Bishop îl întrebă pe Dobbs pe un ton calm:

— Să ne înțelegem. Poți face asta?

— Desigur.

— Bine. Atunci, dă-mi detalii!

Bishop se afla în biroul lui cu vedere spre comitatul Brooklyn. Observă o perdea de fum în depărtare – de la incendiul de după cutremur, care avusese loc nu departe de ei. Îl simțise și la birou.

Tânărul procuror adjunct spuse pe un ton rezervat:

— Un ofițer NYPD, un polițist, a întrebat de caz.

— Despre cazul nostru?

— Da, îi confirmă Dobbs.

— Atunci, spune că a întrebat despre cazul El Halcón.

— Scuze, Hank. Despre cazul El Halcón.

— Nu spune doar „cazul”. Sunt prea multe „cazuri”, pur și simplu.

— El Halcón, spuse Dobbs, care se afla de cealaltă parte a biroului masiv.

— Deci un polițist din orașul New York, zise Bishop gânditor. Întrebări. Hm…

Investigația El Halcón implica infracțiuni federale și infracțiuni statale, dar orașul New York cedase cazul agenților federali. Da, după ce Bishop avea să-l condamne pe El Halcón, insul avea să fie acuzat și în baza codului penal de stat. Dar acuzarea respectivă avea să fie doar glazura de pe tort, în mare irelevantă, din moment

ce Mexicanul nu avea să mai iasă vreodată din închisoarea federală pentru a fi închis și într-un penitenciar de stat. Deci, de ce s-ar fi implicat NYPD-ul în asta? El Halcón nu avea legături în oraș.

— Polițistul intră în PERT, îi zise Dobbs. Știe toate codurile și toate numerele de dosar, îi cunoaște pe oameni și sistemul de îndosariere. Cere să vadă jurnalele cu evidența probelor. Paznicul îl lasă să se uite la tot. Pentru că era îmbrăcat în uniformă și știa totul despre caz.

— Ai zis „paznicul”. Felul în care ai formulat-o, în care ai folosit cuvântul… Atribuim culpe, nu-i așa?

Dobbs se legănă încet înainte și înapoi. Era slăbănog ca sârma, dar plin de energie.

— Mi-a trecut prin minte. Supraveghetorul sălii cu dovezi lasă să intre un ofițer de patrulă al cărui nume nu apare pe lista oficială și îi arată dosarele, zise Dobbs, apoi plescăi din limbă.

Oare chiar spusese așa ceva?

— Cine se ocupa de încăpere? întrebă Bishop. Un agent special?

— Nu. Un civil de la Departamentul de Justiție.

— O, bine! Pot să cadă capete. Și vor cădea. Dar, te rog, continuă povestea!

— Oricum, polițistul i-a zis că era vorba de un caz relaționat.

— Un caz relaționat? Cu NYPD? Nu are sens. Poate cu districtul Nassau. Dar nu cu orașul New York. NYPD nu are jurisdicție în cazul ăsta, punct. Ce le-a spus?

— Nu le-a spus nimic, răspunse Dobbs. Doar a cerut dosarele. A cerut să facă fotocopii, dar paznicul nu l-a lăsat. Cel mai probabil însă, a făcut poze oricum cu telefonul.

— Ce naiba zici? urlă Bishop.

— La sfârșit a apelat pe cineva. Iar pazni…

— Am priceput, zi și tu „civilă”. E mai simplu așa.

Dobbs păru încântat să-i transmită următoarele informații.

— Civilă l-a auzit zicând: „Lincoln, am luat tot ce voiai. Mai e ceva?”

Of, paznicul civil era de fapt femeie. Era mai dificil să tragi la răspundere o femeie, deși nu imposibil.

Apoi se concentră.

Asistentul continuă:

— „Lincoln”. Adică Lincoln Rhyme, aș zice eu. Rhyme lucrează mult cu NYPD și știe cum funcționează PERT. El a pus totul la cale. Tipul e expert în criminalistică și analiza locului faptei. E în scaun cu rotile, să știi.

— Scaun cu rotile, spuse Bishop gânditor. De ce naiba voia probele noastre? Și să le copieze fără autorizație?

Încercă să găsească un răspuns, dar în zadar. Îi făcu semn lui Dobbs, care până atunci stătuse în picioare, să se așeze, apoi sună un amic, un inspector de departament din cadrul NYPD-ului, întrebându-se dacă știa ceva despre asta. Dar află că nu, NYPD-ul nu instrumenta un caz împotriva lui El Halcón. Îl considerau pe mexican o jigodie de om, ca toți ceilalți, de altfel. Dar singurele decese provocate în orașul New York fuseseră din cauza supradozelor cu produsele pe care le vindea; împușcăturile avuseseră loc în afara limitelor orașului.

Încheie apelul și se uită pe geam. Încă se vedeau dâre de fum gri-închis. Fusese un incendiu urât.

Dezbătu în minte câteva teorii despre cum ar fi putut fi implicat Rhyme. Dacă într-adevăr *fusese* implicat.

— Rhyme nu mai activează în poliție, nu? Ai zis ceva despre un scaun cu rotile.

— O, da, Hank. De ani întregi. E consultant, îi zise Dobbs, vizibil dornic să ofere informații.

— Pentru NYPD. Și pentru noi, așa-i?

— Da.

— A fost vreodată consultant pentru apărare?

— Nu știu. S-ar putea. Mulți o fac.

— Avem un echipaj care îi supraveghează pe avocatul lui El Halcón și pe ceilalți din anturajul lui, nu-i așa? zise Dobbs.

— În măsura posibilităților, Hank. Sunt foarte mulți. Au venit vreo zece din Ciudad de México.

— Află dacă vreunul dintre ei s-a dus la Rhyme acasă sau la biroul lui.

— Desigur.

— Chiar acum.

— Desigur.

Asistentul efectuă un apel, purtând apoi o conversație scurtă.

— Deci… stai să vezi, Hank!

„Cerule mare!” se gândi el. Dar doar ridică întrebător din sprânceană.

Asistentul lui îi spuse pe un ton și mai nerăbdător:

— Tony Carreras-López, principalul avocat al lui El Halcón din Mexic… Pe el îl supraveghem nonstop. A mers la Rhyme, în Central Park West, chiar azi. Înainte de asta – chiar înainte de asta – s-a oprit la o bancă. Banca Chase. A stat înăuntru cincisprezece minute. Apoi s-a dus la Rhyme și, după un timp, s-a întors la hotel.

— Bani? Retragere? Transfer bancar?

— Nu știu. Nu a existat o suspiciune rezonabilă, așa că nu am putut obține detalii.

Oare Carreras-López îl angaja pe Rhyme drept consultant al apărării, ca să caute lacune în cazul lor?

Cazul nostru.

Cazul meu.

Bishop se opri și închise ochii preț de o clipă. Nu își imagina ce lacune ar fi putut exista. Desigur, niciun ofițer de la locul faptei nu era perfect, niciun laborant nu era impecabil. Deci se putea ca o persoană ca Rhyme să găsească un amănunt care să submineze întreaga investigație.

Și să-l ajute pe rahatul ăla criminal, pe El Halcón, să scape nepedepsit.

După ce se gândi preț de-o clipă sau două, Bishop își spuse că se putea asigura că nu avea să se întâmple așa ceva.

Apucă telefonul și formă un număr.

— Da, domnule?

— Vino în biroul meu.

— Imediat.

O clipă mai târziu, un bărbat îngrijit de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un costum gri, intră în biroul lui Bishop. Îi salută din cap pe Bishop și pe Dobbs.

— Ia loc!

Bărbatul se așează, iar Bishop spuse:

— Trebuie să demarez o investigație penală. Imediat. Chiar în seara asta.

— Da, domnule, desigur, spuse Eric Fallow, agent special FBI, scoțând un carnețel din buzunar și desfăcându-și pixul.

CAPITOLUL 43

Daryl Mulbry, de la Serviciul Alternativ de Informații, îl sună pe Rhyme.

— Salutare! Lincoln, situația devine tot mai interesantă! Mai întâi, suspectul tău… Cum îi ziceai?

— Făptașul Patruzeci și șapte.

— Mai întâi, domnul Patruzeci și șapte pare un hoț de diamante genial, după care se dovedește a fi un ucigaș în serie nebun, care s-a autoporeclit Promitentul; iar *acum* suspectăm că de fapt e un mercenar angajat să rezolve niște treburi murdare în Brooklyn. Deci, tot un psihopat, din câte se pare. Nu te plictisești deloc cu el.

— Daryl?

Se auzi un chicotit.

— Știu, vrei să te pui pe treabă. În primul rând, uite ce-am găsit despre rus. Sau despre *un* rus. Sau despre un rus *oarecare.* Probabil cel pe care-l cauți tu. În primul rând, câteva informații de fundal. Există câteva rute cunoscute pe care le urmează agenții și spionii atunci când pleacă din anumite țări, cum ar fi Rusia, de exemplu, și vor să intre în Statele Unite. Noi îi spunem „epurare”, adică își epurează istoricul folosind trei sau patru locații intermediare diferite. Unul dintre tipare este destul de cunoscut: de la Moscova la Tbilisi, apoi Dubai, după care Barcelona și Newark. Patru bilete separate, patru identități separate. Credem că așa a procedat și rusul. Nu a existat o persoană care să fi fost în toate acele zboruri, pentru că, știi tu, tichete separate, nume separate. Dar am aruncat o privire la manifestele de zbor – șșșt, va fi secretul nostru – și am găsit o constantă pentru toate.

— Bagajul, îl întrerupse Rhyme.

Sachs încuviință din cap.

— A înregistrat bagajele separat pentru fiecare zbor, dar aveau aceeași greutate.

Mulbry râse încântat.

— Vedeți, Lincoln și Amelia? V-am *spus* eu că sunteți *întocmai* ce ne trebuie la SAI! Exact. Ce șanse erau ca patru bărbați diferiți, din patru zboruri diferite, să înregistreze un bagaj care cântărea exact douăsprezece virgulă trei kilograme? Practic inexistente. Imaginile ar dovedi-o – și sunt convins că v-ar plăcea una cu mutra lui –, dar nu le putem obține de la controlul pașapoartelor. Ar însemna să implicăm NSA-ul și… ei bine, să vă obținem date pentru un caz intern ar fi extrem de… „ilegal”. Dar suntem convinși că e individul pe care-l căutați.

— Pașaportul folosit în ultima parte, când a aterizat la Newark, era georgian. Josef Dobyns. Nu e pe lista de urmărire. Iar adresa de aici, din Paterson, New Jersey, era falsă. Vă voi trimite toate numele folosite în zborurile respective. Puteți căuta dacă s-a înregistrat la vreun hotel. Deși pun pariu că are un alt act de identitate, pe care nu l-a mai folosit până acum.

— *Cinci* pașapoarte? întrebă Sachs.

Mulbry chicoti.

Rhyme îi dictă e-mailul lui Mel Cooper și-l rugă să trimită numele de pe pașapoarte.

— Și acum, continuă Mulbry, întrebai despre explozivi. Cu circa o săptămână în urmă, am primit o alertă în legătură cu un pachet cu arme care a fost adus pe ascuns pe Coasta de Est: trei pachete de câte un kilogram de C4 și o ladă cu o duzină de lehabah-uri.

— Cu ce?

— Bombe de montat pe conductele de gaz. Lehabah-uri. E un cuvânt ebraic. Are două înțelesuri: „flacără” și „vârful unei sulițe sau arme”.

Lucru care, se gândi Rhyme, descria foarte bine micile dispozitive.

— O invenție a Mosadului? întrebă el.

Acum, că avusese de-a face și cu lumea spionajului, cercetase diversele agenții de informații din toată lumea. Niciun agent nu se pricepea mai bine la armament și nu era mai talentat la folosirea lui precum cei din Mosad.

— Da. Exact pentru ceea ce ziceai tu: să pară că au avut loc o scurgere de gaze și o explozie. Cine știe câte case de teroriști Hamas sau Hezbollah au luat foc „accidental”?

Trei încărcături de C4. Nu știau cât folosise suspectul pentru dispozitivele explozive improvizate pe care le amplasase în puțurile de la Northeast Geo. Trebuiau să presupună că-i mai rămăsese din ele pentru cel puțin încă un „cutremur”. Mai avea și alte lehabah-uri. Oare câți oameni avea de gând să măcelărească?

— Deci, te rog, Lincoln, îi zise Mulbry, spune tot! Despre ce e vorba?

— Ai urmărit știrile despre cutremurele din New York? Și despre incendii?

— Da, desigur. Sunt știri importante.

Sachs îi spuse că făptașul crea cutremurele false și incendiile aferente.

— Deci la asta folosea dispozitivele. Ce isteț!

Slujba lui, în calitate de șef al SAI, presupunea să găsească noi modalități alternative de a lupta cu inamicul. Crearea de cutremure false pentru a masca incendierile masive se potrivea de minune SAI-ului. Mulbry era clar impresionat.

— De ce?

— Nu știm, zise Rhyme. Cel mai probabil, ca să oprească forajul. Cineva nu vrea ca operațiunea geotermală să continue. Nu îl considerăm terorism politic.

— Sunt de acord, zise Mulbry. Transportul de C4 și bombele pentru conductele de gaz au ridicat câteva sprâncene, așa cum se întâmplă mereu cu astfel de lucruri, desigur, dar algoritmii noștri au analizat informațiile și nu au putut face o legătură între exploziv și teroriștii cunoscuți. Dar vom sta cu ochii pe astfel de lucruri.

— Chiar te rugăm, zise Sachs.

— Dacă tot v-am prins la telefon…

— Da, Daryl?

— Am primit e-mailul tău despre codul duodecimal, despre care nimeni de la NYPD sau de la FBI New York nu a știut vreo persoană care să-l fi folosit. Apropo, mersi încă o dată că ai verificat. Iar lucrurile nu se încheie aici. Nu am reușit să descifrăm mesajele, dar am reușit să identificăm tiparul de trafic în cazul câtorva dintre ele. La un hotel – un hotel cu ședere prelungită de lângă Sena, în Paris. Pe malul stâng. Ai fost pe-acolo?

— Nu. Continuă.

— E uimitor: un miros și o senzație cu totul diferite. Și istoria culturală. Hemingway, Simone de Beauvoir, Jean-Paul Sartre, existențialiști. Dar divaghez.

Așa era.

— Câțiva agenți de la INFOPROB au mers acolo și au găsit locul curat ca lacrima. Și o zic la modul literal: *beaucoup de* înălbitor și *le* Windex pentru ADN și amprente. Au găsit urme de șmirghel – unde s-a îndepărtat ceva de pe podea – și Gorilla Glue în locurile în care rămăseseră urme, pe care apoi le-a scos. Adică, serios acum, oricine ar fi persoana – sau celula asta – se pricepe al naibii de bine. Dar i-a scăpat un lucru, o bucată mică de metal. Nu a apărut în nicio bază de date cu metale. Făcut în casă. L-am scanat. E pozitiv la radiu. Nu în sensul de dispozitiv nuclear, dar s-ar putea să fie o bombă murdară. Ne-a cam făcut să ne agităm. Ai putea arunca o privire?

— Da, desigur, Daryl. Ia spune-mi, cum arată?

— Flexibilă, elastică, argintie. Tipic detonatorilor mecanici. Lumea a cam început să nu mai folosească electronice. Știi că PEM-urile, adică pulsurile electromagnetice, pot dezactiva detonatorii digitali.

— Trimite-l peste noapte!

Îi dădu adresa lui. De cum încheiară convorbirea, telefonul lui Rhyme sună din nou. Cineva de la sediul de investigație a locurilor faptelor din Queens. Răspunse și purtă o conversație pe difuzor cu un analist de acolo. Bărbatul raportă că, în urma investigațiilor de la demisolul clădirii de apartamente în care locuia Claire Porter, lângă Cadman Plaza, descoperiseră că amprentele de pe conducta de gaz și din apropierea ei îi aparțineau administratorului sau erau foarte vechi și, în orice caz, nu reușiseră să le identifice în baza de date IAFIS. Lacătul fusese spart cu ușurință, folosindu-se unelte elementare, iar cel care o făcuse le luase cu el la plecare. Cei de la secția locală îi spuseseră că vorbiseră cu chiriașii și rezidenții din clădirile din apropiere și nu găsiseră pe nimeni care să-l fi văzut pe bărbatul cu vestă fosforescentă și cască de protecție.

În timp ce vorbea cu detectivul din Brooklyn, îl sunase Lon Sellitto.

Rhyme îl apelă înapoi la One Police Plaza și activă difuzorul.

— Am ceva vești. Vimal și-a trimis telefonul la plimbare cu autobuzul. Un ofițer l-a găsit în Pennsylvania. L-a strecurat în geanta

unei fete. Așa că lipsește din nou. Ce puști isteț!

— Ei bine, oftă Rhyme, într-adevăr, isteț.

— Are un avans de două ore, indiferent unde se duce. Va lua Amtrak sau un alt mijloc de transport public spre Jersey; se va duce la o autogară Greyhound mai mică acolo. Sau poate în Westchester.

Rhyme îi povesti despre conversația cu Mulbry. Îi ceru lui Cooper să-i trimită pe e-mail numele de pe cele patru pașapoarte pe care bănuiau că suspectul le folosise pentru a veni acolo.

— Bine, Linc. Voi da ordin să se verifice în hoteluri.

Rhyme îi aminti că spionul lor credea că suspectul avea încă o identitate.

— Da, așa aș zice și eu, spuse Sellitto. Dar ne ocupăm noi.

— Acum, să-ți spun un lucru interesant, Lon.

Rhyme îi spuse despre explozivii despre care aflase Mulbry.

— Bombe pentru conductele de gaz de la serviciile secrete israeliene? Fir-ar să fie!

— Daryl încă mai cercetează.

— Ar trebui să știi ceva, Linc, zise Sellitto. USU și Divizia de Geniști au vorbit cu primăria. Au hotărât să nu trimită roboți în puțurile de pe șantierul geotermal ca să încerce să le securizeze, ci să le acopere gurile cu niște cortine anti-bombă. Sunt de părere că o altă explozie le va acorda celor din împrejurimi un avertisment de cel puțin zece minute ca să evacueze zona. Iar departamentul de pompieri a trimis mașini și echipaje în plus în jurul șantierului geotermal, întrucât e centrul atacurilor. Dacă va mai avea loc o detonare, vor fi pregătiți să intervină la primul incendiu raportat. Și…

Se așternu tăcerea.

— Lon?

— Fir-ar al naibii să fie! bombăni locotenentul.

— Ce e?

— Tocmai ne-au anunțat: Patruzeci și șapte a mai făcut o victimă.

— Un cuplu de logodnici? întrebă Sachs.

— Nu. Urmă o pauză, timp în care probabil că Sellitto citea anunțul. Dar are legătură. Oarecum. Trebuie să aibă. Victima e Kirtan Boshi. Cam de aceeași vârstă cu Vimal, indian. Lucra în domeniul diamantelor. Un tăietor ucenic. Ca Vimal. Nu poate fi o coincidență.

— Circumstanțele? întrebă Sachs.

— La subsolul unei cafenele din Districtul Modei. Cam la un cvartal de unde lucra. Sellitto se opri, apoi adăugă: Angajații tocmai i-au descoperit cadavrul, dar pare să fi fost ucis azi, pe la prânz. Nenorocitul i-a fracturat traheea. L-a ucis cu cutterul.

— Probabil că acest Kirtan era prieten cu Vimal și știa unde locuia. Mai mult ca sigur i-a spus adresa.

— Da. A fost torturat. Ce mizerie! Iar suspectul i-a tăiat degetul pe care purta un inel și i l-a vârât în gură. Postmortem, dar oricum…

— Fir-ar să fie, bombăni Sachs.

Rhyme o privi.

— Am căutat cunoștințe de-ale lui Vimal în fiecare magazin din Districtul Diamantelor, din Jackson Heights și din alte părți din Queens și Brooklyn. Nici prin gând nu mi-a trecut să caut tăietori de diamante în Districtul Modei. Dar Patruzeci și șapte a făcut-o. A fost mai inteligent decât noi.

Decât noi, o corectă Rhyme în gând. A fost mai inteligent decât noi. Dar știa că nu ar fi contat prea mult pentru ea. Își asuma fiecare eșec la care contribuia într-o măsură cât de mică.

— Acum știe adresa familiei Lahori, spuse Sellitto, dar nu știe că băiatul a șters-o. Amelia, spune-le ofițerilor care le asigură paza să nu stea la vedere și să se aștepte ca Patruzeci și șapte să-și facă apariția pe acolo.

— Așa voi face, spuse Sachs. Deși cred că e prea deștept ca să cadă în capcana asta. Oftă și adăugă: Mă duc să cercetez locul faptei de la cafenea.

Sellitto îi dădu adresa, iar Sachs ieși în grabă din salon, îmbrăcându-și absentă jacheta. O clipă mai târziu, Rhyme auzi motorul mașinii ei mari pornind și sunetul ascuțit scos de roți când demară.

Privirea îi pluti dincolo de fereastră și se uită la amurgul mohorât.

Deci Făptașul 47 își petrecuse toată ziua – de fapt, toată săptămâna – montând bombe pe conducte de gaz menite să imite incendiile de după cutremure. Presupuneau că existau și altele, iar dacă anunțau că autoritățile știau despre cutremure că erau false, nu ar fi schimbat cu nimic faptul că erau programate să explodeze.

Și chiar dacă planurile lui fuseseră date în vileag, Făptașul 47 nu avea niciun motiv să îndepărteze dispozitivele sau să spună poliției unde se aflau.

CAPITOLUL 44

Planul de rezervă al Promitentului.

Vladimir Rostov își conduse cu grijă Toyota furată pe străzile din Queens. Mai specific, prin East Elmhurst.

Oarecum, cu grijă. Era obișnuit să conducă în Moscova, unde nu trebuia să fii prea atent; din cauza traficului congestionat, nu prea riscai ciocniri în mare viteză.

Aici însă, mergea șerpuit pentru că încerca să caute ceva sub scaunul pasagerului, pe cât de bine putea. Cotise brusc și sandviciul lui Roll N Roaster cu vită fusese catapultat spre spațiul dintre scaunul pasagerului din față și ușă.

Unde naiba, unde?

Aha! Apucă un colț al pungii și-o trase afară, apoi rupse hârtia cu dinții și începu să mestece sandviciul rece, dar încă gustos.

„De ce naiba n-avem din astea în Moscova?”

Dădu gata sandviciul și cartofii prăjiți în trei minute. Apoi râgâi și își aprinse o țigară. Observase că în America foarte puțini oameni mai fumau în mașini, spre deosebire de Rusia. Desigur, după ce avea să-l găsească pe Vimal, mica *kuritsa*, și termina cu mașina, urma să se asigure că avea să fumeze la greu: mașina. Era o glumă: singurul mod în care puteai scăpa de dovezile dintr-un vehicul era s-o faci scrum; era chiar sursa unei expresii folosite în anumite cercuri criminale în rusă. „Scrumeaz-o”, ar fi spus un mafiot-șef. De obicei, automobilul *flambé* conținea doar dovezi. Uneori, câte un cadavru. Alteori, în funcție de cât de jucăuș erai, puteai lăsa în viață persoana în timp ce o legai în mașină și dădeai foc la rezervor.

Rostov se gândi din nou la polițista roșcată. O fantezie prinse contur în mintea lui: femeia în ipostaza unei cowgirl. Se întâmpla ca lui Vladimir Rostov să-i placă foarte mult romanele lui Louis L’Amour despre Vestul american. I se păreau nestemate lucrate cu măiestrie, povești de aventură care îți permiteau să arunci un ochi la viața de

atunci. Rusia îi avea pe cazaci, iar Mongolia, pe tătari. Dar nu era nimic romantic la bețivi și la violatori care prădau totul în calea lor. Vestul american… Ah, da, acelea fuseseră zilele eroilor! Avea toate filmele lui Sergio Leone. Și pe cele ale lui John Ford, cu John Wayne. Iar cel mai bun western era *Hoarda sălbatică*, al lui Sam Peckinpah.

Se gândea uneori cum ar fi fost să fi trăit în perioada aia. Germanii erau în Mexic. Spaniolii și portughezii, în America de Sud și în America Centrală. Francezii, în Canada și în Caraibe.

Trebuie să fi fost și *ceva* ruși în Noua Lume a secolului al XIX-lea.

Of, ce mult i-ar fi plăcut să se numere printre ei.

Cu pistolul lui cu șase gloanțe și calul său. Și bourbon, desigur.

Și târfele.

Se gândi din nou la *kuritsa* în ipostaza de cowgirl, cea cu părul roșcat și inelul cu diamant albastru pe degetul alb.

Diamantul *lui* albastru, degetul *lui* alb.

Coti și încetini. Vladimir Rostov se simțea mândru de el însuși, pentru că fusese mai deștept decât polițista cowgirl.

Pentru că știa unde se ducea Vimal Lahori.

Planul lui de rezervă.

Când Rostov pălăvrăgise cu Kirtan la subsolul restaurantului din Districtul Modei, aflase mai multe lucruri despre Vimal, pe lângă numele și adresa de familie. Mai o tăietură aici, mai o tăietură acolo… și aflase că Vimal avea o iubită.

Îți spun, *dar să nu-i faci rău!!* scrisese Kirtan (din cauza gâtlejului zdrobit).

— Nu, nu, *kuritsa.* N-o să-i ating nici măcar un fir de păr din cap. Trebuie doar să vorbesc cu Vimal. Nici pe el n-o să-l rănesc. Îți promit.

Rostov fusese nevoit să citească răspunsul de două ori ca să priceapă. Atât de tare îi tremurase mâna puștiului. Mesajul pe care îl scrisese fusese: *Mai bine mor decât să-ți spun*, *dacă-i faci rău.*

Ceea ce nu prea avea logică.

— Niciun fir de păr de pe cap. Serios.

Promisiune pișăcioasă. Rostov tocmai ce inventase fraza, dar îi plăcea. Avea s-o mai folosească.

Se aplecase și trecuse cuțitul de-a lungul unghiei tânărului.

În trei minute, bum! Iubita lui Vimal se numea Adeela Badour și locuia în East Elmhurst, Queens, la mai puțin de un kilometru de familia lui Vimal.

Căută pe Google și găsi că la adresa cu pricina locuia Mohammad Badour. Și că, da, avea două fiice: Adeela și Taalia, de douăzeci și doi, respectiv zece ani. Din păcate însă, nu existau fotografii on-line cu micuțele creaturi. Unii părinți erau *atât de* protectori…

— Mai e cineva? întrebase Rostov. De care Vimal să fie apropiat?

Kirtan clătinase cu putere din cap. Fusese ultimul lui gest. Apoi Rostov îi tăiase gâtul. Se gândi că îi făcuse o favoare. Puștiul ar fi trăit toată viața cu vina care l-ar fi încercat pentru că-l turnase pe Vimal și pe prietena lui.

După moartea lui, proces care durase o vreme și fusese cam dezordonat, Rostov îi tăiase degetul mic și i-l vârâse în gură, cu tot cu inelul jalnic de pe el. Promitentul nu era obligat să se limiteze la a face afirmații doar despre diamantele de pe degetelor logodnicelor ușuratice.

Adeela Badour…

Avea să ajungă în curând la casa ei.

La un semafor, apucă un șervețel din buzunar și tuși în el preț de o clipă. Fir-ar să fie! se gândi el furios. Avusese problema asta toată viața. De la țigări, cu siguranță. Avea să se lase de fumat într-o zi. Atunci, afecțiunea avea să dispară.

Se întrebă dacă Adeela era sexy. Prefera de obicei femeile cu tenul palid. Dar, de când se gândise la micile *kur* persane, Pisoiaș și Șeherezada, își propusese să petreacă un timp cu o fată cu tenul mai închis, o fată arabă. Fir-ar, nici nu mai conta dacă era sexy. Era înfometat. Avea nevoie de o femeie. Chiar atunci.

O, iar Promitentul avea să-și țină promisiunea pișăcioasă față de Kirtan. Într-adevăr, ce avea de gând să-i facă fetei nu presupunea să-i rănească nici măcar un fir de păr de pe cap.

CAPITOLUL 45

— Va fi o aventură.

— O aventură, îi răspunse Adeela Badour lui Vimal, vizibil tulburată de cuvântul ales. Unde te crezi? Într-o expediție? În *Hobbitul?*

Se aflau în curtea din spatele casei ei. Familia Badour avea o casă frumoasă, din cărămida, cu accente din lemn roșu, în East Elmhurst, Queens, la mai puțin de un kilometru de familia lui Vimal. Cartierul includea aeroportul LaGuardia, iar în zilele cu vânt nemilos, rezidenții trebuiau să îndure scrâșnetele avioanelor ce treceau pe deasupra caselor lor ca să aterizeze pe pista 4. În ziua aceea însă, văzduhul era oarecum mai liniștit.

Casa familiei Badour era mai mare decât cea a familiei Lahori; tatăl Adeelei avea o slujbă bună la o companie de tehnologie, iar mama ei, la fel ca a lui, era asistentă medicală. Locul avea o curte cu o grădină îngrijită, lucruri relativ rare în zona aceea.

În opinia lui Vimal însă, unul dintre cele mai mari avantaje era garajul separat din spatele casei, care dădea spre o alee folosită de toate casele de acolo.

Cu atât mai mult cu cât, în structura aceea mucegăită, Vimal și Adeela se sărutaseră prima dată, pe bancheta mașinii Subaru a mamei ei, după ce adulții se duseseră la culcare, desigur; tot acolo se exploraseră reciproc, se atinseseră și se gustaseră, se încălziseră și se tachinaseră deschizându-și nasturii și, în cele din urmă, un fermoar sau două.

În clipa de față însă, dispoziția era cu totul alta. Singurul punct de pe ordinea de zi era să fugă.

Pe Adeela o conduse în garaj, ca să nu fie văzuți, deși nu era îngrijorat că bărbatul cu mască de schi ar fi putut afla despre locul acela… Ar fi fost imposibil. Dar nu voia să fie văzut de vecini care puteau să-l sune pe tatăl lui.

Adeela se sprijini de mașina ei, o Mazda veche, verde-închis (și acolo aveau amintiri plăcute, deși banchetele erau amuzant de mici). În garaj nu era suficient spațiu pentru un al doilea vehicul. O mare parte din restul spațiului era ocupată de un banc de lucru uzat și nenumărate cutii de depozitare cu etichete șterse, pe care scria ce conțineau. *Vasele mamei. Haine de donat. Manuale/scutece.*

— Să știi că nu iau lucrurile în derâdere sau ceva de genul ăsta, îi zise el. Adică… ar fi o schimbare pentru tine.

— California? întrebă ea. De ce California?

— Ai fost vreodată acolo?

Adeela îl privi gânditoare, înclinându-și capul.

— Într-un tărâm vechi și îndepărtat, a existat cândva un loc magic la apus, dincolo de hotarele omenirii.

Vimal oftă. Acum era sardonică.

— Eu doar…

— Disney, Legoland, San Francisco, Yosemite. Am schiat în iulie în Mammoth.

— N-am vrut să pară că ai fi… cum să zic?

— Tânără, provincială, naivă?

Vimal oftă puțin, apoi își reveni.

— Deci? Ți-a plăcut?

— Vim! Bineînțeles că da. Dar n-are nicio legătură. Cum poți să-ți strângi, pur și simplu, catrafusele și să pleci, așteptându-te că eu…

— Nu mă aștept.

— …să vin cu tine?

— UCLA are un program de arte plastice foarte bun, cu secție de sculptură. Și o facultate de medicină grozavă. Am verificat.

Apoi o luă de mână.

— Nu e momentul potrivit să te gândești la astfel de lucruri, îi zise ea mijind ochii. Ai fost martor la o crimă, înțelegi că nu e o perioadă normală? Pricepi? Tu glumești când îmi spui despre aventuri. Iar asta e o treabă serioasă!

— Nu zic să sărim în tren chiar azi. Mă duc eu primul, voi căuta o locuință și…

— Trenul spre California? întrebă ea, încruntându-și sprâncenele frumoase. O, pentru că *nu poți* zbura, pentru că ești pe lista de urmăriri. Oamenii nu străbat toată țara cu trenul, Vim. Oare asta nu-ți dă deloc de gândit?

Vimal tăcu.

— Te vei gândi la asta?

— Vim, spune-i pur și simplu că nu vrei să mai fi tăietor.

Vimal îi dădu drumul la mână și se îndepărtă, ducându-se spre geamul mic și soios de pe peretele lateral al garajului, pe jumătate ascuns de o buruiană rezistentă. Râse ușor auzind comentariul ei,

care părea a fi un argument *non sequitur,* dar care era, de fapt, motivul pentru care lupta.

Tatăl lui, persoana de care poliția nu-l putea proteja.

Persoana de care fugea cu aceeași ardoare cu care se ascundea de criminal.

Vimal o iubea pe Adeela Badour. Se îndrăgostise de ea din prima clipă în care o văzuse. Se întâmplase într-o cafenea de modă veche din Greenwich Village, cu mult înainte să apară Starbucks. Adeela studia, pe atunci, o diagramă detaliată a inimii dintr-o carte de anatomie, șoptind denumirile venelor, arterelor și mușchilor – sau ce mai trebuiau să știe studenții la Medicină despre pompa aceea, adică, teoretic, totul.

Vimal se așezase și își deschisese cartea despre Michelangelo.

Tema care spărsese gheața și inițiase conversația fusese, desigur, anatomia. În carne și oase, într-un caz. În marmură, în celălalt.

Începuseră să iasă la întâlniri la scurt timp după aceea și avuseseră o relație monogamă de atunci înainte. Încă de la început, Vimal se gândise cu regularitate la căsătorie, în unele zile, să se căsătorească la un moment dat cu ea i se părea un obiectiv ce ar fi putut fi îndeplinit cu ajutorul unei planificări pragmatice, așa cum se întâmpla în cazul majorității cuplurilor. În alte zile, mai frecvent, de altfel, jurămintele nupțiale păreau cam la fel de fezabile precum posibilitatea de a zbura doar dând din brațe.

Problema era povestea lor, ce aducea a *Romeo și Julieta.*

Membrii familiei Lahori erau hinduși din Cașmir, o regiune frumoasă din nordul subcontinentului asiatic, care fusese ani de-a rândul un centru conflictual. Era revendicat și de India, și de Pakistan și, chiar dacă nu la fel de abitir, și de China. Timp de mai bine de o mie de ani, regiunea fusese condusă, integral sau parțial, de conducători hinduși, musulmani și sikh, precum și de britanici, care inventaseră unul dintre cele mai ciudate nume pentru o țară: statul princiar. În ultimii ani, populația hindusă din Cașmir, în mare parte brahmini saraswat, locuise preponderent în Valea Cașmirului. Reprezenta circa douăzeci de procente din totalul locuitorilor din regiune, practicând religia cu moderație și îmbinând cu oarecare comoditate viețile spirituale cu cele seculare, dar evitând cât mai mult posibil turbulențele clocotitoare din zonă.

În mod inevitabil, pacea și izolarea nu rezistaseră. În anii ’80, luase ființă o mișcare ce milita pentru independența Cașmirului, formată în mare parte din musulmani radicali. Misiunea ei fusese o epurare etnică, care dusese la celebrul Exod din 1990, în timpul căruia peste o sută cincizeci de mii de hinduși din Cașmir fugiseră din țară. Cei care nu părăseau țara riscau să fie uciși, așa că, în cele din urmă, doar câteva mii de hinduși mai rămăseseră în vale.

Vimal se născuse în Statele Unite și nu cunoștea la modul personal aceste evenimente, care, de altfel, nu prea erau tratate la orele de istorie a lumii din școlile americane. Dar avea cunoștințe serioase despre mișcarea de independență, despre violurile și crimele săvârșite în timpul ei și despre Exod în sine, pentru că Papa le ținea deseori prelegeri despre acest subiect lui și lui Sunny. Papa fusese în Statele Unite când avusese loc Exodul, dar multe dintre rudele lui își abandonaseră casele și lăsaseră totul în urmă ca să se mute în India, mai precis pe teritoriul urban aglomerat și poluat al capitalei Indiei, Delhi. Papa era convins că o parte dintre mătușile și unchii lui mai în vârstă muriseră prematur, din cauza relocării.

Papa nutrea resentimente adânci și de neînduplecat față de toți musulmanii.

Cum era Adeela Badour, de exemplu… Dacă ar fi știut despre ea…

Nu conta că familia Badour locuia acolo de mai multe generații decât Papa și că strămoșii lor nu aveau nicio legătură cu radicalii din vale – sau că aveau o religie moderată și o perspectivă seculară asupra lumii. Pentru tatăl lui, nu conta nici că musulmanii din India suferiseră la rândul lor abuzuri din partea majorității hinduse.

Nu, nu conta.

Ce ironic! Tatăl lui renunțase în sfârșit – e drept, cu reticență – să mai insiste în legătură cu o căsătorie aranjată pentru fiii lui, ceea ce însemna că Vimal s-ar fi putut căsători cu orice hindusă ar fi vrut el (deși Papa îi amintea ocazional că Akbar cel Mare, cel mai cunoscut conducător al Imperiului Mogul, și curtenii lui preferau să își ia femei din Cașmir drept soții și, da, tatăl lui chiar o spusese, drept concubine, datorită frumuseții lor).

Poate că, într-un final, cu multă presiune din partea mamei lui, tatăl său ar fi acceptat o femeie care nu era hindusă.

Dar o musulmană?

Niciodată.

Numai că o femeie musulmană fusese, în timp ce sorbea ceai în Greenwich Village și studia o ilustrație a unei inimi umane, îi furase inima lui Vimal.

Se întoarse din nou spre Adeela, care stătea sprijinită de mașină, cu brațele încrucișate.

— Spune-i! Trebuie s-o faci! repetă ea.

„Am încercat, se gândi Vimal Lahori. Și m-a închis în pivniță”.

În schimb, îi spuse:

— Nu-l cunoști.

— Sunt musulmană, Vim. Știu cum e cu părinții.

În garaj se așternu tăcerea, întreruptă apoi brusc de sunetul zgomotos al ploii, pentru că acoperișul nu era izolat. Vimal privi în sus și văzu un cuib abandonat.

Cu o privire resemnată, Adeela îi spuse:

— Fă cum crezi tu. Eu mai am trei ani de școală în New York. Apoi rezidențiatul, care va fi mai flexibil. Poate în California. S-ar putea să reușesc să găsesc o variantă. Dar am nevoie de acei trei ani aici.

Nu era o amenințare din partea ei, câtuși de puțin. Adeela nu era niciodată amenințătoare, ci pur și simplu sublinia, într-o manieră clinică, adevărul indiscutabil: se puteau întâmpla multe lucruri în trei ani.

— Vei pleca, nu-i așa?

Vimal încuviință din cap.

Adeela închise ochii, apoi îl îmbrățișă cu putere.

— Ai bani?

— Am ceva.

— Am…

— Nu.

— Îți pot împrumuta. Și știu pe cineva în Glendale.

— Unde-i asta?

Adeela râse.

— În Los Angeles. Fă-ți temele. A predat un an întreg la NYU. Ea și soțul ei sunt oameni buni. Așteaptă aici! Taalia e acasă.

Părinții Adeelei nu știau că ea se vedea cu Vimal, dar fata era apropiată de sora ei mai mică, așa că văzuseră toți trei câteva filme

împreună sau luaseră masa pe fugă, pe ascuns. Era mai bine să nu aibă martori.

Vimal îi văzu telefonul, cheile de la mașină și poșeta pe bancul de lucru și îi veni o idee. Avea să împrumute mașina ei și să se ducă într-un oraș suburban care avea autogară, poate în Westchester. Avea să lase mașina acolo, iar Adeela putea lua trenul ca să meargă după ea. Vimal avea să-și ia bilet la tren, poate Amtrak, și să se îndrepte spre Albany, apoi să caute un tren spre vest.

Vârî cheile în buzunar: Adeela avea să înțeleagă.

Apoi se opri. Auzi o mașină frânând brusc pe strada lăturalnică. Motorul se opri. Vimal privi afară, dar nu văzu vehiculul.

Nu era nimic, cu siguranță. Un vecin. Și se gândi din nou că șansele ca ucigașul să găsească locuința Adeelei erau aproape inexistente.

Se sprijini de bancul de lucru și așteptă ca Julieta lui să se întoarcă.

CAPITOLUL 46

Ce mai vremuri! În timp ce urca scările dinspre curte spre casă, se gândi că putea înțelege de ce Vimal voia să scape de tatăl lui.

Și tatăl ei, așa cum îi spusese, putea fi tiranic. În mod straniu însă, într-o cultură deseori dominată de bărbați, mama Adeelei era partenerul formidabil din căsnicia lor (spre deosebire de familia hindusă a lui Vimal). După absolvire. Adeela avea să-și găsească un stagiu și un rezidențiat departe de mama ei.

Dar nu prea departe. Probabil în Connecticut (Adeelei Badour îi plăceau copacii toamna – *la nebunie).* Poate în Long Island.

Nu era dispusă să plece mai departe de atât.

California? În niciun caz.

Și nu era potrivită nici pentru Vimal. Dar se gândi că nu era o idee prea rea ca el să plece și să petreacă un timp pe Coasta de Vest. Până îl prindeau pe nebun.

Aruncă o privire în sufragerie și o văzu pe Taalia pe canapea. Fata, în vârstă de zece ani, purta un tricou cu *Phineas și Ferb* și blugi. Adeela zâmbi fără să vrea. Ce copil modern! Fata scria

mesaje pe telefon, în timp ce muzica îi bubuia în căștile masive de pe urechi și se uita distrasă la un desen animat de pe Disney Channel, cu sonorul oprit.

Adeela urcă la etaj, intră în camera ei și se uită la un poster de pe perete: tabelul periodic al elementelor, fiecare dintre ele reprezentat de personaje din animeurile japoneze – de la Sailor Moon, care era hidrogenul, până la Vegeta, care era ununoctiul. Îl făcuse chiar ea, inspirată de unul asemănător pe care-l găsise on-line. Adeela se amuză, amintindu-și cum se certase cu mama ei în legătură cu alte postere, pe când fusese în gimnaziu. Pe toate apăreau băieți de care nu era interesată și trupe a căror muzică nu o asculta. O făcuse doar din sfidare.

„*Cât* de matur din partea mea!” se gândi acum.

Își scoase carnetul de cecuri dintr-un dosar și se așeză o clipă. Adeela avea o sumă decentă în contul bancar. Muncise în diverse locuri încă din liceu și, deși facultatea de medicină era chinuitor de scumpă, luase un împrumut pentru studenți care acoperea cea mai mare parte din taxe (și mai erau câțiva ani până la ziua socotelii). Își privi soldul. Oftă. Îi scrise lui Vimal un cec de două mii de dolari.

Rupse fila de cec din carnet, iar zgomotul i se păru deosebit de straniu și de tulburător, aproape chirurgical. Se gândi la rana lui Vimal și la refuzul lui de-a merge la urgențe.

Oftă din nou.

Coborî scările și intră în bucătărie, îndreptându-se spre ușa din spate; apoi auzi un clichet cunoscut.

Ușa din față.

O, nu! Probabil că mama ei se întorsese mai devreme. Dar de ce ar fi intrat pe ușa din față? În mod normal, ar fi parcat pe aleea de lângă garaj.

Adeela se duse spre intrare și se uită de după colț în sufragerie. Încremeni și icni încet.

Un bărbat îmbrăcat într-o haină neagră, cu o mască de schi pe ochi și cu un cutter în mâna dreaptă, privea în jur. O văzu pe Taalia și înaintă încet spre ea.

Nu, nu, nu!

Adeela se dădu înapoi, se uită prin bucătărie și fugi spre insulă. O clipă mai târziu, cu un cuțit cu lama de douăzeci și cinci de centimetri

în mână, se duse în holul din față. Îl privi îndârjită.

Bărbatul clipi, apoi aruncă o privire la cuțit și zâmbi.

— A, păsărică mică! Ia te uită ce-ai acolo! Tu ești cea mare, Adeela.

Sigur era ucigașul.

— Și Taalia cea micuță și drăguță, două păsărele.

De unde naiba știa cum le cheamă?

— Ce vrei? zise ea cu voce fermă.

De fapt, nu-i era câtuși de puțin frică de el. Își spuse în sinea ei că era precum o infecție, un vas de sânge slab, un os zdrobit. O problemă clinică de care trebuia să se ocupe.

Bărbatul se apropie de ea. Adeela ridică în dreptul taliei cuțitul, cu latura ascuțită a lamei în sus. Văzuse asta într-un film cu spioni.

Bărbatul clipi și se opri.

În cealaltă mână apăru un pistol, pe care-l pescuise din buzunar.

Adeela șovăi preț de o fracțiune de secundă, după care își reveni. Reuși cumva să zâmbească.

— O împușcătură. Vecinii sunt acasă. Ar auzi. Ai fi arestat.

Bărbatul dădu din cap spre sora ei, care era în continuare pierdută în lumea ei de pixeli și de sunete digitale. Apoi întrebă cu un accent straniu:

— Ce ascultă? Muzica pe care o ascultă copiii azi… Doar rahat, nu crezi? Mie îmi plac instrumentele care au coarde, îmi plac instrumentele de suflat, știi ce sunt.

— Vrei bani? Vrei televizorul?

Bărbatul aruncă o privire spre el.

— Sony, cu o diagonală de o sută cincizeci și doi? A, da, da! Mă ajuți să-l car la mașină? Mulțumesc, păsărică! Nu, nu. Știi ce vreau. Și îmi spui.

Îndreptă pistolul spre ceafa Taaliei.

— Nu, mârâi Adeela, apropiindu-se de el și ținând în continuare cuțitul în mână. Nu-l îndrepta spre ea! Întoarce-l!

— Ah, dar ești sigură că nu trag arma. Frică de zgomot. Deci de ce-ți faci griji?

— Acum.

Rostov ezită, neștiind prea bine ce să creadă despre ea, apoi îndreptă pistolul spre podea.

— Dacă-ți spun ce vrei să știi, ai să pleci?

— Când vin părinții acasă?

— Curând, spuse ea.

— Și tatăl e polițist sau soldat cu pușcă mare la el tot timpul. Așa-i? Și știe karate ca Bruce Lee.

— Nu. Dar cu cât sunt prezenți mai mulți oameni, cu atât ai încurcat-o mai tare!

— Ha! Nu, nu, eu zic că nimeni nu vine acasă mult timp. Tu ai cuțit frumos, eu am cuțit frumos. Poate ne rostogolim și vedem cine e înjunghiat primul.

Rânji malefic.

Taalia nu știa nici acum ce dramă se derula în spatele ei. Încă dădea din capul ei mic și perfect în ritmul unei melodii.

Bărbatul ridică arma spre Adeela.

— Nu am timp pentru rahatul ăsta.

Zâmbetul superior îi dispăru.

— Vimal. Unde e?

— Nu știu.

— Ba da.

Își vârî pistolul înapoi în buzunar și, cu degetul mare, împinse și mai mult în afară lama cutterului. Se apropie de Taalia.

Adeela se duse spre el. Pieptul i se umfla din pricina respirațiilor adânci, inima îi bătea cu putere, tensiunea îi crescuse alarmant, se gândi ea cu o claritate maniacală, iar nivelul de adrenalină ajunsese incredibil de ridicat.

Bărbatul avea ochii albaștri și reci ca marmura. Ar fi ucis o copilă cu aceeași ușurință cu care ar fi vorbit cu ea.

Apoi îl văzu încruntându-se și ridicându-și capul.

Se auziră sirenele în depărtare.

În sfârșit!

Bărbatul privi dincolo de Adeela, în bucătărie: pe perete, ușa de la panoul central de alarmă era deschis, dând la iveală butonul de panică pe care Adeela îl apăsase atunci când luase cuțitul, alertând poliția.

Umerii i se ridicară și privirea i se umplu de nebunie. Se năpusti asupra Taaliei, gândindu-se probabil s-o răpească și s-o dea cumva la schimb pentru Vimal.

Însă Adeela făcu un salt spre el, fluturând cuțitul. Fără un plan, fără o strategie, doar fluturând cuțitul spre fața lui cu atâta repeziciune, încât metalul părea invizibil.

Era mult mai solid decât ea și, cu siguranță, mult mai puternic, având categoric experiență în mânuirea cuțitului. Dar nu se așteptase ca Adeela să-l atace, așa că se împletici în spate, iar Adeela se așeză între el și Taalia.

Bărbatul rămase locului preț de o clipă, iar Adeela se aștepta să scoată pistolul și să le ucidă pe amândouă. Fără niciun motiv anume. Avea masca pe față, așa că nu-l putea identifica. Dar avea să le ucidă pentru simplul fapt că era nebun.

Sirenele se auziră și mai tare.

Bărbatul făcu o grimasă.

— Păsărică afurisită! Te țin minte. Mă întorc să vizitez.

Ieși în fugă pe ușa din față. Adeela îl urmări, ieșind în fugă pe verandă. Îl văzu urcându-se într-o Toyota roșie și demarând în viteză. Nu reuși să vadă numărul de înmatriculare.

Apoi fugi spre sora ei și-o trase în picioare. Căștile îi căzură de pe cap și fata țipă, surprinsă și speriată.

— Ce e?

— Vino cu mine!

— De ce? Eu…

— Acum! îi porunci Adeela.

Taalia încuviință lent din cap. Pe chipul ei rotund, cu tenul mai închis la culoare decât al Adeelei, se citea teama. Se uită la cuțit.

Adeela o luă de mână și ieșiră în viteză pe ușa din spate, spre garaj.

Îl găsiră pe Vimal privind pe geam.

— Aud sirene, spuse el. Ce se…

Se opri din vorbit când se întoarse și o văzu pe Taalia plângând.

Adeela îi șopti furioasă:

— A fost aici. Individul ăla a fost aici.

— Individul?

— Știi despre cine vorbesc! se răsti ea.

— Nu! Unde e?

— A plecat. Am chemat poliția.

— Ești bine?

Pe un ton și mai furios, Adeela îi spuse încet:

— După o luptă cu cuțitele, da. Mă simt grozav.

— Cum? zise el uimit, holbându-se pur și simplu la ea. Adeela aruncă o privire pe geam, ca să se asigure că intrusul nu se întorsese.

— Trebuie să plecăm. Să fugim. Acum. Mergem în Westchester. Vii cu mine momentan și mă lași într-o gară.

— Ba nu, spuse ea.

— Ba da, urcă în mașină! Te rog! Hei, Taal, vrei să mergem la o plimbare? o întrebă el zâmbind forțat.

Taalia se duse mai aproape de sora ei și se șterse la ochi.

— Ce se-ntâmplă?

— E în regulă, îi răspunse Vimal cu blândețe.

— Ba nu e în regulă, șopti Adeela.

Vimal deschise ușa de la garaj și privi afară.

— E liber, zise el, urcându-se la volanul mașinii. Urcă! Ia-ți telefonul și poșeta, adăugă apoi dând din cap spre bancul de lucru. Vom suna la poliție și pe părinții tăi de pe drum.

— Nu, șopti ea.

— Trebuie să plec! Nu vreau să te las aici.

Adeela îi zâmbi ușor. Se duse la geam și se aplecă.

— Nu vii? o întrebă Vimal.

— Nu.

Apoi îl sărută.

— Te iubesc, șopti el.

— Și eu te iubesc, îi spuse ea.

Apoi înfipse cuțitul în roata din față a mașinii, care se cutremură ușor și șuieră, lăsându-se pe jantă.

CAPITOLUL 47

Vimal Lahori se afla în custodia poliției. În sfârșit.

Promitentul, alias Făptașul 47, aflase adresa iubitei lui și se dusese acolo, aparent ca să o tortureze pentru a-i spune unde se afla băiatul. Dar tânăra avusese prezența de spirit și curajul de a chema poliția și de a-l alunga.

În salonul lui, Rhyme asculta toate aceste detalii de la Amelia Sachs, care îi relata conversația pe care o purtase cu Vimal într-o casă sigură a NYPD din Staten Island.

Sachs adăugă că ofițerii care sosiseră la fața locului câteva momente mai târziu ceruseră ajutor prin stație ca să localizeze mașina bărbatului, o Toyota roșie, model necunoscut, după care îl reținuseră pe Vimal.

Vimal era supărat, dar cooperant, îi zise Sachs. Îl interogase în casa sigură de pe Staten Island, unde îl ascunsese. Cu toate acestea, nu îi oferise alte informații utile. Îi explicase că nu mersese la poliție de teamă, deși Rhyme bănuia că ar fi avut legătură și cu viața desprinsă parcă din telenovele pe care o ducea familia lui, așa cum sugerase și Sachs. Îi mai spusese și că în buzunar avusese câteva bucăți de piatră: kimberlit, din câte se părea. Acestea conțineau bucățele de cristale, probabil diamante, iar Rhyme se întrebă dacă făceau cumva parte din stocul lui Patel și dacă Vimal le păstrase pentru sine. Dacă luase niște pietre care nu îi aparțineau, ar fi fost de asemenea reticent să meargă la poliție.

În ziua crimei de pe Strada 47, se întorsese la atelier după ce rezolvase un comision pentru domnul Patel și nimerise în timpul oribilei scene. Sunase la urgențe și le spusese ce văzuse.

Sachs mai adăugă că Vimal nu știa nimic despre pietrele brute care fuseseră furate și nici nu discutase recent cu mentorul lui, Patel, despre eventuale probleme de securitate. Bărbatul nu îi spusese niciodată protejatului său că ar fi văzut vreo persoană suspectă care supraveghea locul sau că ar fi primit apeluri neobișnuite. Nici nu avuseseră parte de clienți care să întrebe despre diamante, dar care să fi părut mai interesați de camerele de filmare sau de paznici. Din câte știa Vimal, Patel nu fusese implicat niciodată în rivalități care să fi putut duce la o asemenea violență. Deși Vimal nu știa sigur, era o idee ridicolă ca Patel să fi avut vreo legătură cu crima organizată sau să fi luat cu împrumut bani de la vreun cămătar.

Drept răspuns la întrebarea lui Sachs, Vimal le confirmase ceea ce deduseseră deja pe cont propriu: era un sculptor amator, care spera să dea lovitura în lumea artei. Așa se explicau celelalte urme găsite la locul faptei: jad și lapis.

Cercetaseră casa Adeelei, căutând urmele lăsate de Făptașul 47 când pătrunsese în casă, dar nu găsiseră nimic. Și nimeni nu văzuse o Toyota roșie.

Nici celelalte anchete – pentru a folosi cuvântul încântător specific Scotland Yard-ului pe care îl utiliza frecvent Edward Ackroyd – nu avuseseră succes. Verificaseră la hoteluri și nu găsiseră niciun oaspete cazat cu numele de Dobyns sau cu oricare alt pseudonim utilizat de Făptașul 47, din informațiile deținute de SAI.

Departamentul pentru Securitate Internă și biroul continuaseră să verifice amenințările teroriste, numeroase de altfel, dar niciuna nu părea să implice introducerea ilegală în țară de dispozitive cu C4 sau lehabah-uri, cutremure false în centrul orașului Brooklyn sau incendii în apropiere.

Efectuaseră o căutare sistematică a unor posibile viitoare ținte, cum erau apartamentele și clădirile situate pe o rază de circa opt sute de metri de șantierul de forare, dar nu găsiră niciun dispozitiv lehabah pe conductele de gaz.

Edward Ackroyd nu descoperise nicio persoană care să încerce să vândă pietrele brute pe piața neagră.

Rhyme se îndreptă spre fereastră și privi afară. Ziua era mohorâtă și liniștită. Până și plantele mereu verzi păreau să fi amuțit, pierzându-și culoarea. Peste drum un bărbat se plimba, evitând cu atenție porțiunile de gheață. Câinele lui mic și pufos țopăia peste ele fără nicio grijă.

Rhyme închise ochii, frustrat.

Apoi, așa cum se întâmpla uneori, nu deseori, ci doar uneori, primiră un indiciu neașteptat.

Acesta sosi în persoana lui Ron Pulaski, care intră în salon, îi salută din cap pe Rhyme și pe Sachs, apoi spuse:

— S-ar putea să fi descoperit ceva, Lincoln. Despre Patruzeci și șapte.

O spuse astfel pentru a deosebi acest caz de cealaltă misiune a lor, care era clandestină, adică faptul că lucrau pentru avocatul apărării care îl reprezenta pe El Halcón.

— Ei bine, *eu* n-am niciun indiciu. Deci, ce ar putea fi?

— Mă întrebam cine ar avea motiv ca să oprească forarea. Am vorbit despre tabăra ecologiștilor, dar mi s-a părut prea evidentă.

Așa că am început să verific concurența din industria energetică.

Rhyme spuse pe un ton mai rezonabil:

— Bravo! Inițiativă… Ce-ai descoperit?

— O plângere de practici comerciale neloiale înregistrată la FTC împotriva Algonquin Power.

Ei bine, era un fapt interesant.

— Se pare că firma a angajat o companie de lobby opozițională…

— Opo… ce?

— O firmă opozițională. Care dezgroapă sau inventează informații de natură să îi distrugă pe competitorii unei companii sau pe candidații politici împotriva cărora candidezi.

— Opozițională. Are sens. Deși, din cine știe ce motiv, nu-mi place termenul. Continuă!

— Compania a fost angajată ca să discrediteze sursele alternative de energie, practic orice tehnologie care ar elimina din veniturile din producția electrică tradițională cu petrol și gaze. De exemplu, au lansat zvonuri cum că parcurile eoliene ucid pescărușii. Și că panourile solare fac ca acoperișurile să fie mai grele și mai predispuse la prăbușire în caz de incendii, ducând la rănirea pompierilor. Angajații lor chiar au lăsat pescăruși morți în apropierea parcurilor eoliene, pescăruși care fuseseră omorâți în altă parte, și au publicat imagini cu incendii ale unor clădiri prevăzute cu panouri solare, chiar dacă panourile nu avuseseră nimic de-a face cu prăbușirea acoperișurilor. Zâmbi, apoi adăugă: Și au lansat cercetări ca să vadă dacă…

— … forajul geotermal poate genera cutremure.

— Exact.

— Algonquin, spuse Sachs. Pe cine am văzut la televizor din cadrul companiei?

Thom fu cel care își aminti.

— C. Hanson Collier. Președinte sau director executiv. Asistentul se încruntă, apoi adăugă: Dar nu a spus că susține forajul geotermal?

— Ar fi fost obligat să o spună, nu? zise Sachs. Să facă pe inocentul. Iar acum, că mă gândesc mai bine, nu a spus că era *puțin probabil* să se genereze cutremure? Că *în general* era sigur? Un fel de critică indirectă.

Rhyme îi aruncă o privire.

Sachs încuviință din cap și îi spuse lui Pulaski:

— Hai să facem o plimbare cu mașina!

•

Amelia Sachs mai fusese aici.

Nu cu mult timp în urmă, câțiva inși de la Algonquin Consolidated Power and Light din Astoria, Queens, fuseseră suspecți într-o serie de infracțiuni care implicau rețeaua electrică din New York.

Sachs și Rhyme închiseseră cazul.

Compania, care furniza energie electrică și abur în cea mai mare parte a orașului New York, își avea uzina principală și sediul social pe East River, de cealaltă parte a zonei centrale a Manhattanului. Compania se întindea pe mai multe cvartale, iar clădirea principală, a cărei fațadă era acoperită de panouri uriașe roșii și gri, se ridica la circa șaizeci de metri deasupra străzilor. În ea se aflau turbinele, fiind inima operațională a complexului. Peste tot se puteau vedea conducte masive, fire electrice și cabluri groase și inflexibile.

Deasupra nivelului străzii, acolo unde se aflau acum Sachs și Pulaski, îndreptându-se spre centrală, se aflau patru coșuri de fum înalte, și ele tot roșii și gri, cu lumini roșii intermitente în vârf, pentru a avertiza avioanele care zburau jos. Vara, aveai impresia că nu ieșeau deloc vapori pe coșuri, dar în ziua aceea, din cauza frigului de martie care pur și simplu nu voia să dispară, se puteau vedea pâlcuri de aburi ridicându-se în văzduh și dizolvându-se pe cerul de un alb mat.

Sachs opri mașina și îi arătă insigna agentului de pază de la poarta principală, spunându-i că avea o întâlnire cu directorul executiv. Bărbatul masiv, cu pielea la fel de palidă precum cerul acoperit de nori, le aruncă o privire lui Sachs și lui Pulaski, care era în uniformă, apoi dădu un telefon. După aceea, dând din cap spre nimeni anume, le spuse unde să parcheze.

Un al doilea paznic îi întâmpină într-un hol și îi conduse în același loc în care Sachs fusese și cu câțiva ani în urmă, în timpul altui caz: birourile directorilor executivi. Etajul părea desprins din anii ’50, având mobilier „modern” tapițat în nuanțe de maro, alb și cafeniu, cu forme geometrice.

Lucrările de artă constau în fotografii alb-negru ale centralei electrice de-a lungul anilor.

Angajații de aici, majoritatea bărbați, erau îmbrăcați de parcă fuseseră și ei blocați în timp, în urmă cu vreo șaptezeci de ani. Cămăși albe, cravate și costume închise la culoare, sacouri adesea închise. Cu toții erau tunși scurt. Sachs aproape că simțea mirosul de gel de păr Brylcreem, pe care îl folosise și tatăl ei, deși cu siguranță era o senzație psihologică, nu una olfactivă.

Paznicul îi lăsă într-o sală de așteptare din fața biroului directorului executiv – C. Hanson Collier. Când ea și Rhyme lucraseră la cazul anterior, nu domnul Collier fusese șeful companiei, dar se întrebă dacă nu cumva trecuse pe lângă el pe hol la vremea aceea.

Privi în jos la măsuța de cafea în formă de rinichi, pe care se aflau reviste de specialitate: *Electricity Transmission Monthly, Power age*, *The Grid.*

Un exemplar subțire din *Time,* vechi de circa șase luni.

— Cum o să procedăm? întrebă Pulaski.

— Îl încolțim, spuse Sachs. Îi spunem că ai găsit nota. Îi urmărim reacția.

Uneori, închideai un caz cu ajutorul ADN-ului și al dovezilor fizice. Alteori, pe baza unei clipiri din ochi și a unei broboane de sudoare. O prietenă – și colegă – de-ale lui Sachs și Rhyme era anchetator al poliției de stat în California – Kathryn Dance. Era expertă în limbajul corporal. Deși nu era la fel de pricepută în arta kinezicii precum Dance, Sachs, care fusese înainte polițistă de stradă, avea un oarecare talent când venea vorba despre această abilitate ezoterică.

Oricum, nu aveau prea multe opțiuni. Nicio probă criminalistică nu făcea legătura între directorul executiv, cutremure și Făptașul 47. De fapt, știa că, dacă el ar fi fost cel care plănuise totul, cu siguranță nu s-ar fi implicat personal, cu excepția asigurării plății către infractor. Și nici măcar acest aspect nu era un lucru sigur. Se putea ca firma opozițională să îl fi angajat personal și să îi trimită lui Collier o factură pe care să scrie „analiză mass-media și plasare de articole”.

O tânără serioasă, în costum maro, apăru în pragul ușii și le spuse lui Sachs și lui Pulaski să o urmeze. Parcurseră un alt coridor lung și ajunseră în cele din urmă la biroul directorului executiv. Asistenta le făcu semn să intre.

Collier arăta ca un fost miner, o presupunere care nu ar fi fost nerezonabilă având în vedere că acum conducea o companie electrică. Dar Sachs își făcuse temele și aflase că, înainte de această poziție, fusese directorul executiv al unui important producător de haine. Presupuse că principiile comerciale se aplicau în același fel, indiferent că vindeai sutiene sau curent electric.

— Intrați, doamnă detectiv! Domnule polițist…

Își strânseră mâinile, iar Collier le făcu semn să ia loc. Aceleași scaune, aceleași canapele și aceeași măsuță de cafea ca în urmă cu trei-patru ani.

— Cu ce vă pot ajuta?

Sachs preluă conducerea.

— Domnule Collier, ați auzit despre cutremurele din Brooklyn?

— Desigur. Foarte ciudat.

Își descheie sacoul costumului de culoare gri-închis. Insigna cu steagul american de la butoniera reverului era prinsă invers.

— Se speculează că o persoană folosește explozivi pentru a imita cutremurele. Nimeni nu știe sigur de ce. Posibil pentru a opri centrala geotermală. Așa spun jurnaliștii. Sabotaj industrial.

Pe fața lui încreștită și palidă apărură și mai multe riduri; erau linii care îi apăruseră nu de la soare, ci în mod firesc. De parcă și acum ar mai fi lucrat – ba chiar ar mai fi trăit – adânc sub pământ.

— Și de ce ați venit, mai exact, doamnă detectiv? Din motivul pe care îl suspectez eu?

— Nota. Plângerea înregistrată la FTC împotriva Algonquin.

Collier încuviință din cap.

— Știți ce? Păsările acelea moarte… nu le-a ucis nimeni. Firma noastră a angajat pe cineva care să meargă și să găsească pescăruși morți. Vă închipuiți vreun stagiar în prima sa zi la serviciu mergând să găsească niște păsări moarte? Deși adevărul este că paletele morilor eoliene *chiar* îi ucid. Firma doar a adăugat câțiva în plus… pentru efect. Iar incendiile și problema panourilor solare? Este un fapt cunoscut. Imaginile nu au prezentat tavane care s-au prăbușit *din cauza* panourilor. Dar ce înseamnă puțină indulgență printre capitaliști? Vă gândiți că înscenăm exploziile pentru a face să pară că forajele au provocat cutremurele.

— Așa este? Firma opozițională pe care ați angajat-o a făcut cercetări în legătură cu asta. Așa scrie în notă.

— Da, așa scrie în notă. Dar, dacă m-ați auzit la televizor – și cred că ați făcut-o –, ar trebui să vă amintiți că *le-am luat apărarea* celor de la Northeast și forajelor geotermale.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. Sabotați șantierul?

— Nu. Este un răspuns suficient de limpede pentru dumneavoastră?

— Dar firma opozițională?

— Am concediat-o cu un an în urmă. Nu merita atâta publicitate negativă. Câțiva pescărușI morți. Din cauze naturale. Ar fi trebuit să vedeți scrisorile pline de ură pe care le-am primit.

— Ceea ce, spuse Pulaski, ar fi trebuit să vă învețe să fiți mai atenți.

— Nu, domnule ofițer, ne-a învățat să fim mai deștepți în ceea ce privește modul în care tratăm energia alternativă. Nu încercăm să le falimentăm.

Scoase o broșură a companiei din sertarul biroului și o așează pe birou. O deschise la prima pagină și le arătă cu degetul un fragment. Filialele deținute de Algonquin includeau trei parcuri eoliene în Maine și o firmă care fabrica panouri solare.

— Le *cumpărăm.*

Deschise apoi un alt sertar și scoase un document legal gros, pe care îl trânti pe birou.

— Acesta va trebui să rămână secret, dacă nu vă deranjează. Încă nu am făcut publică informația.

Sachs privi spre prima pagină a documentului.

CONTRACT DE VÂNZARE-CUMPĂRARE

ÎNTRUCÂT Algonquin Consolidated Power and Light Inc. (denumită, în continuare, „Algonquin”) dorește să achiziționeze douăzeci de procente (20%) din stocul comun nevărsat (denumit, în continuare, „Acțiunile”) al Northeast Geo Industries Inc. (denumită, în continuare, „Northeast”), iar Northeast dorește să vândă acțiunile către Algonquin, și având în vedere obligațiile reciproce cuprinse în prezentul document, Părțile Contractante convin după cum urmează:

Sachs nu se obosi să îl răsfoiască.

— Cumpărați acțiuni ale companiei?

— În cele din urmă, dacă este profitabil, o vom cumpăra în întregime. Trebuie să își dovedească valoarea. Forajul geotermal la mare adâncime, adică exploatarea rezervelor vulcanice pentru a genera electricitate, este profitabil. Forajul de suprafață pe scară largă? Asta încă se dezbate. Aveți acasă un cazan sau o pompă de căldură?

— Cazan.

— Exact. Pompele de căldură sunt pentru fraieri. Forajul geotermal este o pompă de căldură. Dar există o mulțime de fraieri ecologiști în lume. Așadar, sper că investiția noastră va da roade. Vom vedea.

Telefonul lui Sachs vibră, semn că primise un mesaj. Îl citi, apoi se ridică.

Pulaski îi aruncă o privire și se ridică și el.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Collier.

— Domnișoara Evans vă va conduce spre ieșire.

Nu le mai spuse nimic altceva, nici nu se ridică. Deschise un dosar și începu să citească.

Asistenta își făcu apariția și îi conduse de-a lungul coridorului.

Când ajunseră în parcare, unde nu puteau fi auziți de angajați, tânărul ofițer îi șopti:

— Renunțăm la idee atât de ușor? Ne-a arătat un contract. Ar fi putut să-l tipărească în caz că avea să-l ia la rost cineva din cauza complotului cu cutremurele. De unde știm că nu se află în spatele lor?

— Din cauza asta.

Sachs îi arătă mesajul pe care tocmai îl primise de la Lon Sellitto.

— Ah! Deci mergem în New Jersey?

— Mergem în New Jersey.

CAPITOLUL 48

Iată un loc unde pământul întâlnește apa într-o frumusețe desăvârșită și uluitoare.

Iată un loc în care pietrele capătă textura, strălucirea și contradicția artei.

Iată un loc în care tufele, tufișurile și copacii se ridică firesc și fără efort de-a lungul stâncilor ascuțite, ca fumul.

Iată un loc potrivit în care cineva care și-a dedicat întreaga viață pământului să moară.

Cadavrul lui Ezekiel Shapiro, aflat într-un coș de salvare al pompierilor, era ridicat spre vârful stâncii înalte de treizeci de metri din Palisades Park.

În răcoarea orelor timpurii de seară, în timp ce respirația li se înălța în vârtejuri vizibile în văzduh, Sachs, Pulaski și alți câțiva polițiști din statul New Jersey stăteau în picioare și îi priveau pe pompieri și echipa de salvare. Se aflau lângă mașina lui Shapiro, care era înconjurată de o bandă galbenă de protecție.

Sinuciderea era, la urma urmei, o infracțiune.

Agentul de asigurări Edward Ackroyd – nu poliția – făcuse descoperirea că Shapiro îl angajase pe Făptașul 47.

Când Ackroyd îi spusese lui Sellitto ce descoperise, locotenentul trimisese câteva mașini de patrulă la biroul lui Shapiro și acasă la el, dar se părea că ecologistul le văzuse și își dăduse seama că autoritățile descoperiseră complotul.

Postase un bilet de sinucidere on-line, apoi condusese până acolo și își luase viața.

Shapiro îl angajase pe Făptașul 47 pentru două misiuni. Prima fusese închiderea șantierului de foraje geotermale pe motiv că acesta ar fi fost nesigur din punct de vedere ecologic. A doua fusese să îl atace și să îl jefuiască pe Jatin Patel. Din câte se părea, tăietorul de diamante era cunoscut pentru faptul că lucra pietre ce proveneau din mine care strămutau populația indigenă și poluau sate și râuri. După cum aflase Ackroyd, pietrele brute furate aveau să fie vândute de Patruzeci și șapte, iar câștigurile aveau să ajungă la Shapiro, care urma să le distribuie organizațiilor de mediu pentru a-i ajuta pe cei nenorociți.

Nu prea cred că ecologiștii folosesc explozibil C4… Sau că incendiază clădiri în care se află oameni…

Se pare că Mel Cooper se înșelase.

Biletul de sinucigaș al lui Shapiro indica însă clar că plănuise greșit. Ce-i drept, dorise să îi sperie pe locuitori. Decesele provocate de incendiu nu fuseseră însă ideea lui, ci provocate de nebunul pe care îl angajase, un individ la fel de furios ca și el din cauză că pământul era distrus, dar care hotărâse, de unul singur, să amplaseze o serie de dispozitive incendiare care să ucidă și să rănească oameni.

Poate că decesele, deși neintenționate, îl împinseseră să-și curme viața.

— Salut, Amelia!

Sachs se întoarse și văzu un ofițer înalt și blond, cam de vârsta ei. Era îmbrăcat în uniformă, purtând pantaloni închiși la culoare, cu o dungă portocalie pe exterior, cămașă de un albastru-deschis și cravată. În plus, mănuși de latex și protecții pentru pantofi. Ed Bolton era sergent în cadrul Unității de Investigare a Locurilor Faptei din cadrul Biroului de Infracțiuni Majore al Poliției de Stat din New Jersey. Își dădu jos mănușile albăstrui și le îndesă în buzunarul pantalonilor.

Era o ușurare să știe că Bolton se ocupase de locul faptei. Fusese la fel de minuțios precum ar fi fost ea însăși.

I-l prezentă pe Pulaski, care îl întrebă:

— Cum de v-au trimis aici?

— Polițistul a văzut mașina și a verificat numărul de înmatriculare. Era căutat pe o distanță extinsă după ce ați aflat că se afla în spatele cutremurelor și al crimelor de sâmbătă și de duminică.

— Identificarea e pozitivă? E chiar Shapiro?

— Da. Unul dintre tehnicienii noștri a coborât în rapel în râpă. A efectuat o recunoaștere criminalistică pe teren. El e. Amprentele se aflau în baza de date după ce fusese arestat la un miting de protest în urmă cu câțiva ani. Cam nebun… să simuleze cutremure?!

— Deci cum se prezintă locul? întrebă Sachs.

— Nimic care să indice că nu ar fi fost sinucidere. Nu sunt martori. A condus până aici din oraș, deci nu a trecut pe la bariere.

La intrarea în New Jersey, nu se percepeau taxe de drum pe niciun pod și în niciun tunel. Deci nu exista, de exemplu, nicio înregistrare video la puncte de plată în care să fi apărut altcineva la volanul mașinii lui Shapiro, iar activistul să fi fost în portbagaj. Ceea

ce ar fi fost improbabil, evident. Nimeni nu avea motiv să-l ucidă, se gândi ea, cu excepția Făptașului 47, dacă decisese cumva să păstreze diamantele. Dar, chiar și atunci, de ce să-l fi ucis pe Shapiro? De ce să nu ia diamantele și să se întoarcă, pur și simplu, în Rusia?

Iar dacă ar fi vrut într-adevăr să-l ucidă pe Shapiro, nu i-ar fi înscenat așa ceva. Pur și simplu l-ar fi împușcat, într-un moment și într-un loc convenabile. Rusul era isteț, dar se părea că nu-l prea interesa să fie subtil.

— Ați trimis dovezile la Hamilton? întrebă Sachs.

Sediul unității de investigare a locurilor faptei din cadrul Poliției de Stat.

— Da. Vă vom trimite copii cât mai curând posibil. Și raportul autopsiei.

Sachs și Pulaski urmăriră cum ajunse în vârful stâncii coșul în care se afla cadavrul. Doi pompieri musculoși, un bărbat și o femeie, îl traseră mai aproape, apoi desfăcură cablul și duseră cadavrul spre o ambulanță care aștepta.

Când era senin, priveliștea Manhattanului era spectaculoasă de aici. Acum, din pricina ceții, locul părea distopic. Nu pătrundeau prea multe lumini prin ceața cenușie, deși se puteau vedea contururile clădirilor mari și mici. Părea un oraș-fantomă.

— Haide să-i cercetăm casa! spuse Sachs. Să vedem ce găsim!

CAPITOLUL 49

Biroul procurorului general era liniștit. Era unul dintre acele momente – seara devreme, într-o zi lucrătoare – care îi plăceau lui Henry Bishop. În mare, clădirea era goală, întrucât cei mai mulți dintre angajații auxiliari plecaseră deja.

Dar cei care rămăseseră erau loiali, sârguincioși și foarte concentrați.

Genul de persoane pe care le prefera procurorul. Ce-i drept, se simțea cam tensionat.

Locul acesta îl liniștea, spre deosebire de apartamentul din Upper West Side în care locuise singur în ultimele treisprezece luni și

jumătate.

Bishop privi afară, spre seara întunecată, și îi veniră în minte o mulțime de chestiuni legate de cazul El Halcón. Fiecare caz era important, dar acesta era cu mult mai important decât cele din ultima vreme. Infracțiunile comise de mexican, ca de pildă atacurile împotriva ofițerilor federali și a polițiștilor locali, erau cumplite. Dar cele pe care *le-ar fi comis*, dacă ar fi fost eliberat și ar fi continuat să își extindă operațiunea în Statele Unite, impuneau să fie oprit chiar atunci.

Exista o zicală în domeniul lui, care zicea că nu puteai judeca pe cineva pentru infracțiuni viitoare. Dar Hank Bishop era de părere că, într-un fel, puteai să o faci: judecă pe cineva pentru infracțiunea comisă acum, închide-l cât mai mult timp posibil și „rezolvi" astfel orice infracțiuni viitoare pe care le-ar putea comite respectivul.

Bishop urma să se asigure că El Halcón avea să iasă din scenă pentru foarte mult timp. Avea să întârzie mutarea cartelului mexican în Statele Unite pentru o perioadă destul de lungă de timp, limitând astfel avalanșa de droguri ce intrau în țară. Și urma să anihileze în același timp uciderea polițiștilor și a spectatorilor nevinovați, prostituția în rândul minorilor, traficul de arme și spălarea banilor, toate operațiuni subsidiare din imperiul lui El Halcón.

Având în vedere acest obiectiv, Bishop se gândi la singurul punct dureros pentru el din întregul proces de acuzare: faptul că nu fusese în stare să afle identitatea partenerului american al lui El Halcón, cel care avea să îi conducă operațiunea după întoarcerea mexicanului acasă. Bărbatul care era proprietarul final al depozitului (Chris Cody, cel ucis în timpul împușcăturilor, era doar o fațadă, iar Bishop știa asta).

Cât de mult își dorea Henry Bishop să îl prindă și pe acest conspirator!

Însă încarcerarea lui El Halcón avea să încetinească, cel puțin, extinderea operațiunii de crimă organizată mexicană în America.

Auzi o bătaie în ușă.

Îl văzu în prag pe agentul special Fallow.

— Intră!

Bărbatul păși în încăpere și se așeză rigid pe scaun, în fața biroului mare al lui Bishop, care era acoperit de nenumărate dosare.

— Deci?

Fallow deschise dosarul pe care îl ținea în mână și se uită la câteva note.

— Cred că stăm bine. Avem un informator secret în Ciudad de México. Îl cunoaște pe unul dintre inșii din anturajul de aici al lui Carreras-López.

Lui Bishop îi plăceau foarte mult informatorii secreți, turnătorii. Fie erau lași, fie nu aveau deloc conștiință. Iar aceste trăsături îi făceau extrem de valoroși.

Agentul continuă:

— Se pare că este adevărat: Lincoln Rhyme a fost angajat ca să ne analizeze probele și să caute orice chestiuni necorespunzătoare. Retragerea de bani din Chase? A fost pentru o plată în avans care se află acum în posesia lui Rhyme. Iar grosul, o jumătate de milion, dacă obține rezultate, va fi achitat prin virament. Are numărul de rutare și numărul de cont al băncii lui Rhyme. Ah, și primește două sute cincizeci de mii chiar dacă nu găsește probleme legate de cazul nostru. Agentul ridică din umeri, apoi adăugă: Dar nu a făcut nimic ilegal. Am încercat să găsesc un conflict de interese, dar nu a avut niciun fel de legătură cu cineva din cadrul acuzării sau cu agenții implicați. Nimic.

Bishop râse.

— Și ce crede că va găsi? Suntem asigurați, nu-i așa? Complet asigurați.

Fallow nu spuse nimic, ci doar încuviință din cap.

— De ce ne-ar submina Rhyme? Nu știe cât de rău este El Halcón?

Bine, poate că se purta o idee cam melodramatic. Însă Bishop li se adresa deseori oamenilor – chiar și lui însuși – de parcă ar fi prezentat pledoaria de final în fața unui juriu.

— Ce facem în continuare, domnule?

— L-ai găsit pe agentul care a descins în biroul PERT?

— Da. E vorba de Ronald Pulaski. Practic, face parte din Divizia de Patrulare, dar lucrează de obicei pentru Divizia de Cazuri Majore. Fără probleme de disciplină. Citații pentru curaj.

În alte împrejurări, pe Henry Bishop l-ar fi mustrat conștiința dacă ar fi azvârlit în închisoare un ofițer decorat. Dar colaborarea lui

Pulaski cu Rhyme era o infracțiune evidentă, și stupidă, de altfel. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte de-atât. De asemenea, Pulaski era bărbat și, probabil, alb. Era mai în siguranță dacă distrugea cariera unei astfel de persoane.

— Acuzații la adresa lui Pulaski? spuse Fallow. Aș zice că trebuie să-i lovim în plen. Să-i închidem de tot.

Să-i închidem? Ce alegere ciudată de cuvinte! Dar, în mare, Bishop era de acord.

Agentul continuă:

— Obstrucționare. Conspirație.

— Și furt de documente guvernamentale.

— Bun.

— Posibil să fi încălcat și câteva reguli legate de confidențialitate și protocol la nivel de NYPD. Dar asta nu e problema noastră. Îi vom lăsa pe cei de la Afaceri Interne să se ocupe de acest lucru. Îl voi azvârli în închisoarea federală. Statul poate face ce vrea cu el când iese de acolo. În zece ani. Obține un mandat pentru el, pentru Pulaski. Arestează-l cât mai curând posibil!

Înainte ca el și Rhyme să descopere vreuna dintre acele *chestiuni necorespunzătoare* pe care fuseseră angajați să le găsească.

Fallow întrebă:

— Ai de gând să-l lași pe Rhyme…

Aparent, Fallow avusese de gând să spună „să plece bine-mersi”, dar se răzgândi și spuse: …să-l lași să scape?

— Nu. Îl vom prinde, având în vedere că a primit dosare guvernamentale furate. Există vreo unitate care se poate ocupa de el?

— Unitatea medicală închisă din centrul de detenție.

— Bun.

— Are un îngrijitor.

— Un ce?

— Un asistent. Cineva care are grijă de el.

Bishop pufni.

— Ei bine, nu poate intra cu el. Sigur vor fi acolo asistenți medicali care să poată face ceea ce trebuie făcut.

— Voi anunța unitatea medicală, îi spuse Fallow.

Bishop se uită pe fereastră.

— Și încă un lucru. Mă voi asigura că absolut toate agențiile de aplicare a legii din țară vor afla ce a făcut Rhyme. Nu va mai lucra niciodată în calitate de consultant. Sper că are un plan de pensionare bun. După ce va ieși din închisoare, își va petrece restul vieții stând acasă și urmărind telenovele.

IV

MARȚI, 16 MARTIE

FASONAREA

CAPITOLUL 50

— Cred că am analizat tot, spuse Sachs.

Rhyme se apropie de ea.

Sachs le explică lui Lincoln, lui Ackroyd și lui Sellitto ce dovezi descoperiseră, apoi adăugă analiza făcută de ea și Cooper.

— Grupul de mediu, One Earth? Nu am găsit nimic acolo, în afară de câteva urme care îl leagă pe Shapiro de el – dar era directorul, așa că era logic să fie acolo în fiecare zi. Analiza făcută la locul sinuciderii de către poliția statului New Jersey, Palisades, nu a scos la iveală nimic legat de rus sau de bombele cu gaz. În mașina lui Shapiro însă, am găsit urme de kimberlit.

— Ceea ce îl leagă pe Shapiro de șantierul de forare sau de Făptașul 47 – sau de ambele, zise Rhyme.

— Exact, zise Sellitto, apoi adăugă că descoperirea susținea ceea ce presupuseseră deja, dar nu aducea informații noi.

Sachs continuă spunându-le celor de față că nici percheziția micului apartament al lui Shapiro, din partea de nord a Manhattanului, unde locuise singur, nu dăduse la iveală alte indicii. Dar le oferise câteva explicații.

Sub o saltea descoperiseră o hartă a șantierului geotermal, cu puțurile din Zona Șapte încercuite, cinci sute de mii de ruble rusești, circa opt mii cinci sute de dolari, probabil un bonus pentru Făptașul 47 când avea să termine treaba, și două telefoane mobile cu cartelă, în momentul acela nefuncționale. Istoricul apelurilor fusese șters.

— Am prelevat amprentele de pe telefoane, dar nu am găsit nimic; apoi i le-am trimis lui Rodney. Să vedem dacă geniile informatice vor putea extrage ceva informații de pe ele. Tipul pe care l-a angajat?

Rusul? Clar, e un mercenar. Dar pun pariu că și el e făcut din același aluat. Vrea să salveze pământul, să se răzbune pentru daunele pe care le-am provocat. Doar că a mers mai departe decât Shapiro: tortura, bombele de pe conductele de gaze…

Sachs mai spuse că recuperase multe dovezi din apartamentul lui Shapiro, iar unele dintre acestea îl plasau pe activist în diferite locuri din zona metropolitană: probe de minerale, sol, nisip, motorină și material vegetal. Era posibil ca pe unele dintre ele să le fi adus Făptașul 47 pe pantofi, dar, în lipsa altor dovezi care să îi ajute să restrângă căutările, anchetatorilor nu le erau de folos în găsirea lui.

Rhyme observă că Sachs aruncă o privire spre diagrama pe care își notase descoperirile, părând gânditoare. Apoi se uită în spate și îi observă privirea.

— A fost trist, să știi, îi spuse ea.

— Trist? mormăi Sellitto. Nenorocitul a ucis șase oameni.

— Ah, știu. S-a lăsat dus de val, acaparat de cauză. Dar ar fi trebuit să-i vedeți apartamentul.

Le povesti că era plin de cel puțin o mie de cărți, cele mai multe dintre ele despre mediu. Pe zidurile mizere lipise zeci de afișe și de fotografii cu proteste: Shapiro și colegi de-ai lui la închisoare sau în timp ce erau arestați, ba chiar atacați cu gaze lacrimogene din pricina protestelor. Își închipuia că le lipise cu mândrie și drag.

— Era ca un altar pentru cauza lui. A făcut mult bine. Până acum, vreau să spun.

Desigur, crima rămânea crimă.

Rhyme observă o altă fotografie pe care Sachs o făcuse în apartamentul lui Shapiro: o urnă ceramică neagră, pe care era montată o placă de bronz. În ea se afla cenușa soției lui. Rhyme comentă acest lucru, iar Sachs îi zise:

— Am căutat date despre ea. A murit de cancer, probabil din cauza unei deversări de deșeuri toxice din timpul adolescenței ei.

Apoi Rhyme schimbă subiectul, apropiindu-se de expertul lor în asigurări, Edward Ackroyd, care era eroul momentului, de vreme ce contribuise cel mai mult la rezolvarea cazului. Încerca să ia legătura din nou cu acel comerciant de diamante din Manhattan care îl trimisese pe urmele lui Ezekiel Shapiro. Activistul îl sunase pe

comerciant ca să îl întrebe despre sursa de diamante a lui Jatin Patel. Era adevărat că le cumpăra din mine care exploatau indigenii?

Ackroyd spera ca vânzătorul să aibă informații suplimentare, poate chiar un indiciu despre rusul pe care îl angajase Shapiro.

Rhyme privi pe fereastră. O furtună de gheață din timpul nopții acoperise vegetația din fața casei. Se întrebă dacă cristalele ascuțite omorâseră plantele sau dacă gheața doar acoperise temporar frunzele și mugurii într-un cocon transparent, ce strălucea în toate culorile curcubeului, ca un diamant în soare.

Ackroyd închise telefonul și spuse:

— Bun. Am reușit să dau de comerciant. E încă agitat, dar cred că se simte vinovat pentru că Patel a fost ucis după ce i-a spus lui Shapiro despre el. Mă duc să vorbesc cu el.

Rhyme îl privi pe bărbat îmbrăcându-și haina cu mișcări precise.

Ackroyd adăugă:

— Țineți-mi pumnii! adăugă Ackroyd.

Șovăi și îi aruncă o privire lui Rhyme, părând să-și amintească brusc că Lincoln Rhyme nu putea să își miște pumnii.

Privirile li se întâlniră și zâmbiră amândoi.

•

Din locul în care se afla, lângă un pâlc de tufișuri din Central Park care miroseau puternic a acru, popular în rândul câinilor din oraș, Vladimir Rostov îl privi pe bărbatul de statură medie, cu părul de un blond nisipiu, îmbrăcat cu un pardesiu bej, ieșind din casa despre care aflase că îi aparținea unui ins pe nume Lincoln Rhyme. Bărbatul își strânse mai tare haina pe el, ca să se protejeze împotriva frigului.

E rece, e rece? Asta-i o nimica toată, *kuritsa.* Vino la Moscova în ianuarie!

Bărbatul coborî rampa pentru persoane cu dizabilități, apoi se duse pe trotuar, evitând câteva porțiuni de gheață. Coti spre nord și se îndreptă spre intersecție, apoi o apucă spre vest, îndepărtându-se de parc.

Rostov trecu prin tufișuri și se duse repede după el, printre două taxiuri. Se apropie tot mai mult, ținând capul plecat. Trebuia să presupună că existau camere de filmat peste tot, ba încă prevăzute cu lentile de înaltă definiție. Mai presupunea și că unele dintre ele erau echipate cu un software pentru recunoașterea facială, deși nu

se afla, din câte știa el, în nicio bază de date folosită pentru acest tip de recunoaștere. Cel puțin, nu în Statele Unite.

Ah, *kuritsa*, mai încet, mai încet! Mergi prea repede pentru o cloșcă.

Starea de spirit a lui Rostov se îmbunătățise după ce își depășise furia stârnită de ultimul lui eșec din casa Adeelei, arăboaica având părul de culoarea corbului. Mai rău era că, în timp ce fugise de acolo, pe când poliția se apropia de casă, îl zărise pe Vimal în garaj! Era *acolo.* Iar acum, mai mult ca sigur se afla în custodia poliției.

Furios atunci, mult mai bine acum.

Concentrat asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Da, Promitentul mai are un plan de rezervă, *kuritsa!* Nu știai?

Rostov îl văzu pe bărbatul pe care îl urmărea apropiindu-se de un Ford gri și apăsând butonul cheilor. Luminile se aprinseră scurt. Rostov se afla la doar șase metri în spatele lui și iuți pasul, ținându-și în continuare capul plecat. Când bărbatul deschise ușa șoferului și se așeză pe scaun, Rostov făcu același lucru, dar pe partea pasagerului.

— *Kuritsa!*

Șoferul se trase în spate șocat, clipind des din ochi. Apoi, el și Rostov se priviră drept în ochi.

Rusul zâmbi și întinse mâna. Șoferul clătină din cap, râse ironic, apoi apucă palma cărnoasă a lui Rostov și, cu mâna stângă, îl apăsă pe bărbat pe biceps, un gest care transmitea o căldură prudentă. Era genul de salut dintre doi soldați care fuseseră cândva dușmani – și ar fi putut deveni dușmani și în viitor –, dar care, cel puțin pentru moment, erau aliați pentru o cauză comună.

CAPITOLUL 51

— Deci, *kuritsa,* cum să te strig? Care este numele tău?
Sigur nu ești domnul Andrew Krueger?

— Să-mi folosești numele real? Tu ce crezi, Vladimir? Nu, sunt Edward Ackroyd.

— Da, da, îmi place asta. Ticălos distins. Este real cineva? Krueger nu îi spuse că bărbatul a cărui identitate o furase, Edward

Ackroyd, era, într-adevăr, un angajat real al Milbank Assurance, o companie care asigura sute de mine și de angrosiști de diamante și de metale prețioase. Ackroyd, după cum îi spusese lui Rhyme, era un fost detectiv de la Scotland Yard, în prezent anchetator de daune principal al companiei Milbank. În afară de asta, Krueger nu știa absolut nimic despre adevăratul Ackroyd; inventase toate celelalte informații, ca de pildă sexualitatea lui: în versiunea lui fictivă, era homosexual, o alegere de interpretare menită să îl ajute să depășească subtil apărarea lui Rhyme; consultantul părea un om care prețuia toleranța. (Krueger își anunțase partenerul de afaceri, pe Terrance DeVoer, cel mai heterosexual bărbat pe care l-ai fi putut întâlni vreodată, că Terry și Krueger erau acum căsătoriți, spre amuzamentul sud-africanului.)

Puzzle-urile criptice, care erau într-adevăr un hobby al lui Krueger, erau menite de asemenea să îl ajute să intre în grațiile criminalistului. Unii dintre clienții lui Krueger erau britanici, așa că se putea preface cu ușurință a fi englez.

Pe scaunul șoferului din mașina închiriată, Krueger se dădu puțin în spate. Rostov puțea a țigări înțepătoare, a ceapă și a prea mult aftershave ieftin.

— Dar tu? Presupun că nu ești Vlad Rostov.

— Nu, nu, râse rusul. Atâtea afurisite de nume în ultima săptămână… Acum sunt Alexander Petrovici. Am fost Josef Dobyns când am aterizat. Acum Petrovici. Îmi place mai mult. Dobyns ar putea fi evreu. Îți place Alexander? Mie da. Era singurul pașaport pe care îl avea dobitocul din Brighton Beach. Mi-a luat o grămadă de bani. Îmi place Brighton Beach. Ai fost vreodată?

În industria securității diamantelor, Rostov era cunoscut ca fiind imprevizibil și cam sărit de pe fix. Era ceva normal pentru el să bată câmpii în acest fel.

— Știi, Vlad…

— Alexander.

— N-am venit în vizită.

— Ha, nu! Tu și cu mine nu suntem turiști.

Krueger se simțea mai în largul lui acum. Trecuse de șocul pe care i-l stârnise faptul că Rostov se strecurase astfel în mașina lui, deși știuse că avea să își facă apariția mai devreme sau mai târziu. De

asemenea, îi plăcea tare mult că nu mai trebuia să folosească accentul britanic. Începuse să devină obositor. În realitate, era sud-african, iar accentul lui natural era cel al unui african care vorbea limba engleză. Fusese atent de fiecare dată când vorbise cu Lincoln Rhyme, cu Amelia Sachs și cu ceilalți, căznindu-se să imite accentul corect al elitei britanice.

Fațadă după fațadă… Ce mai momente trăise în ultima săptămână!

Andrew Krueger – nu Vladimir Rostov – era adevăratul făptaș, cel pe care poliția îl poreclise Făptașul 47 și care îi ucisese pe Jatin Patel și pe Saul Weintraub. Și care, deghizat în Edward Ackroyd, își croise drum spre ancheta poliției despre caz.

Krueger fusese uimit când „Promitentul" intrase în scenă, imitându-l inclusiv în privința măștii de schi, a mănușilor și a cutterului. Nu îi luase mult până să-și dea seama că probabil era Rostov. El – sau angajatorul lui din Moscova – îi spărsese probabil computerele și telefoanele, obținând detalii în timp real despre progresul sud-africanului, în vreme ce el însuși comunica pentru această misiune cu propria companie și cu angajatorul lui. Rostov știuse totul despre crimele lui Krueger – chiar înaintea poliției.

Krueger schimbase telefoanele și instalase noi servere proxy, dar trimisese în cele din urmă un mesaj către un telefon despre care știuse sigur că fusese spart. „Rostov. Contactează-mă!" Deși se așteptase să îl apeleze, nu să își facă apariția brusc pe scaunul din față al mașinii sale. Mai mult ca sigur rusul îi aflase adresa și îl urmărise până aici.

Krueger porni mașina.

— Hai să vorbim undeva! mai izolat. Avem o problemă, Vlad, și trebuie să o rezolvăm.

— Da, da. Putem merge la un restaurant? Și nu uita! *Nyet* „Vladimir" Sunt Alexander. Sunt Alexandru cel Mare!

•

O jumătate de oră mai târziu, cei doi bărbați se aflau într-un restaurant din Harlem.

Andrew Krueger nu cunoștea prea bine New York-ul. Venise în oraș în urmă cu doar o săptămână, pentru a pune în funcțiune planul. Dar crezuse că Harlemul era în mare parte plin de negri și de

muncitori, așa că, într-un loc ca acela, era puțin probabil să întâlnească pe cineva implicat în ancheta desfășurată de poliție. Krueger fu ușor surprins să vadă că localul modest pe care îl alesese era plin în egală măsură de albi, mulți dintre ei hipsteri, și de negri.

Destul de plăcut.

Dar pentru Vladimir Rostov era raiul pe pământ. Îi plăcea la nebunie Martha's Authentic BBQ. Krueger sorbi dintr-un Sprite. Se prefăcuse că-i plăcea scotch-ul dintr-un singur tip de malț ca să se integreze și mai mult în lumea lui Rhyme și a Ameliei. În realitate, bea foarte puțin alcool, de cele mai multe ori doar Pinotage roșu, un vin specific țării lui de obârșie.

Rusul era la al doilea bourbon. Avu o criză de tuse și zise:

— Țigările naibii! Ridică paharul și adăugă: Asta ajută. Bravo ție!

Krueger știa că Rostov lucrase în minele de diamante din Siberia încă de la o vârstă fragedă. Nu, plămânii lui uzați nu cedau din cauza țigărilor, nu întru totul.

Krueger și rusul se întâlniseră și se dușmăniseră ani întregi, iar Krueger știa foarte bine că rusul era un mare băutor (deși ura băutura națională, votca). De asemenea, îi plăcea să mănânce. În acel moment, muncea din greu la comanda sa: meniul complet de coaste, ce părea a ajunge la un kilogram întreg de carne, împreună cu munți de garnituri ca la mama acasă.

Krueger ciuguli din salata pe care o comandase – era în mijlocul unei crize și nu îi era deloc foame.

Îl văzu pe Rostov urmărind cu privirea fundul ospătăriței. Era o femeie înaltă și solidă, cu pielea de culoarea pâinii perfect coapte. Știa că rusul avea un apetit nesățios în toate privințele.

— Cum mi-ai zis?

— Ți-am zis?

— Când te-ai urcat în mașină.

Rostov râse… Tare.

— *Kuritsa.* Mica mea *kuritsa.* Adică găină. O pasăre. Toată lumea e *kuritsa* pentru mine! Chiar și eu aș putea fi *kuritsa* pentru cineva. Te iubesc. Știi asta, Andrew. Ești fratele meu, ești tatăl meu!

Krueger privi încolo și încoace prin restaurant, apoi oftă.

— Cum se zice pe aici, las-o mai moale!

— Ha! Da, da!

Rostov smulse carnea de pe o coastă cu dinții săi galbeni și o mestecă. Un gând straniu i se creionă pe chip.

— Mai întâi… își ridică paharul spre Krueger. În cinstea ta, prietene! În cinstea ta! Ești un geniu. Afurisitul ăsta de plan pe care l-ai făcut e grozav! Genial!

Krueger strânse din buze.

— Doar că nu a funcționat așa cum am sperat.

Avem o problemă…

— Deci, întrebă Rostov mai încet, lucrezi pentru Nuevo Mundo, New World Mining, Guatemala City?

Știa asta pentru că-i spărseseră computerele… Ai naibii ruși!

Krueger spuse:

— Exact. Client nou. Nu am mai lucrat pentru ei. Îi cunoști?

— Aud tot timpul despre ei, da, da.

— Iar tu ai venit pentru Dobprom, nu?

Era compania rusească aproximativ de stat care deținea monopolul în privința exploatării diamantelor și care avea sediul la Moscova. *Dobychy:* minerit. *Promyshlennost:* industrie. Era cea mai mare operațiune de extragere și de distribuire a diamantelor din lume. Rostov îi ajuta în mod regulat să își rezolve problemele.

— Pentru cine dracu' să lucrez dacă nu pentru ei? Uită-te la hainele mele de rahat, uită-te la burta asta grasă de la atâta mâncare ieftină! Spune-mi, *kuritsa!* New World te plătește dinainte?

— Desigur. Jumătate.

— Ah! Pe mine niciodată. La dracu' cu Marx, Lenin și Stalin!

Îi făcu un semn cu ochiul și dădu pe gât încă o gură de bourbon.

Krueger oftă.

„Afurisitul de plan grozav" și circumstanțele care făcuseră ca drumurile lor să se întâlnească acolo, în New York, apăruseră cu câteva săptămâni în urmă datorită unei întâmplări stranii.

Un antreprenor, adică un „depanator" înarmat angajat, care lucra pentru New World Mining, îl contactase pe Krueger și îi explicase că faimosul diamantar din Manhattan, Jatin Patel, intrase în posesia unor pietre de kimberlit extrase de Northeast Geo Industries pe șantierul lor geotermal din Brooklyn. În urma analizării lor, pietrele se dovediseră a fi bogate în diamante, cu pietre brute de înaltă calitate.

Acum, cel mai probabil că descoperirea kimberlitului fusese o întâmplare stranie. Serpentinitul, o rocă înrudită, era răspândit în New York, dar vărul său plin de diamante, nu.

Dar dacă filonul era mare și calitatea la fel de bună precum părea, iar proprietarul terenului afla despre descoperire, ar fi vândut licența pentru drepturile minerale unei companii de exploatare minieră, cu siguranță americană. Producția ar fi putut scădea prețul diamantelor la nivel mondial. Și, mai rău de atât, o mină de diamante din SUA ar fi avut un avantaj de marketing imens față de minele străine. De ce ar fi cumpărat consumatorii diamante suspecte din lumea a treia când minele din SUA erau incontestabil mai etice? Ar fi fost un dezastru total pentru minele din străinătate. La nivel mondial, Statele Unite acopereau mai bine de jumătate din achizițiile cu amănuntul de diamante, adică circa patruzeci de miliarde de dolari pe an.

Antreprenorul propusese atunci ca New World să achite în contul companiei lui Andrew Krueger un milion de dolari pentru una dintre specialitățile sale: „reducerea modulară a producției”.

Cu alte cuvinte: sabotaj, amenințări, luare de mită și, uneori, mai rău chiar, să se asigure că descoperirile de metale prețioase – uraniu și alte minereuri, dar și nestemate valoroase – nu vedeau niciodată lumina zilei. Industria diamantelor avea o istorie lungă și violentă de suprimare a producției și a concurenței.

Planul exact conceput de contractor era genial: Krueger avea să-l ucidă pe Jatin Patel după ce obținea numele tuturor persoanelor care știau despre descoperirea kimberlitului. Apoi avea să-i ucidă și pe respectivii. Avea să mituiască un angajat al companiei Northeast Geo ca să-i ofere acces pe șantier, unde urma să colecteze și să elimine cât mai mult kimberlit posibil. Apoi avea să arunce explozibili în câteva dintre puțuri, acoperindu-le cu lapte de ciment, și să amplaseze bombe pe conductele de gaz din clădirile din apropiere. Fiecare încărcătură de C4 era programată să se detoneze chiar înainte să explodeze o conductă de gaz. Așa ar fi imitat un cutremur și conflagrația rezultată.

Orașul avea să închidă șantierul, invocând riscul mai multor cutremure. Și, uite așa, s-ar fi terminat cu foratul altor roci de kimberlit.

Amplasase dispozitivele fără probleme, după care se concentrase pe eliminarea tuturor celor care știau despre kimberlit.

Amenințat cu un cuțit, Jatin Patel îi dezvăluise numele lui Saul Weintraub. Dar îi jurase că nimeni altcineva nu mai știa despre kimberlit. După moartea lui însă, iată că intrase tânărul acela, care se dovedise a fi Vimal Lahori, evident un angajat, din moment ce știa codul de la ușă. Krueger îl împușcase, dar băiatul reușise să scape. Și era limpede că și el știa despre kimberlit, întrucât glonțul nimerise o pungă în care ținea kimberlit.

Știind că tânărul avea să sune la poliție din clipă în clipă, Krueger încercase să-și dea seama ce era de făcut. Nu avea timp să parcurgă toate documentele lui Patel și să-i afle identitatea. Căutase rapid prin ele, dar nu găsise nimic. Apoi, în timp ce se uita la plicurile pătrate pentru diamante pe care le împrăștiase pe jos pentru ca poliția să creadă că, de fapt, crima fusese un simplu jaf, îi venise o idee.

Avea să-i păcălească chiar pe polițiști, astfel încât să-l ajute să-l găsească pe băiat – și pe oricine altcineva care ar fi putut știi despre descoperirea kimberlitului.

În activitatea lui de ucigaș plătit pentru industria diamantelor și a metalelor prețioase, Krueger se folosise adesea de furtul de identitate ca instrument (la fel ca Rostov). Avea să procedeze la fel și acum.

În atelierul lui Patel găsise un plic pentru diamante gol și scrisese pe el numele și specificațiile a patru diamante de mai multe milioane de dolari, împreună cu numele Grace-Cabot, o operațiune reală de exploatare minieră sud-africană. Numărul de telefon pe care îl trecuse însă era al unui telefon mobil cu cartelă care îi aparținea lui Terry DeVoer, partenerul lui de afaceri din Africa de Sud.

Krueger lăsase plicul la o stație de lucru și, după ce luase cu el harddiskul și filmarea de la camera video, fugise de acolo.

Îl sunase apoi pe DeVoer, care se afla în Cape Town, și îi ceruse să schimbe mesajul de întâmpinare al robotului telefonic de pe numărul pentru Grace-Cabot și să fie pregătit pentru un apel de la poliție în legătură cu pietrele brute furate. Avea să joace rolul lui Llewellyn Croft, un director real al companiei. „Croft” avea să pară șocat de pierderea cu pricina și să le spună polițiștilor despre

anchetatorul companiei de asigurări, un bărbat care avea experiență în depistarea diamantelor, care i-ar fi putut ajuta.

Krueger preluase el însuși identitatea *cu pricina:* Edward Ackroyd, angajat al companiei reale de asigurări Milbank Assurance, a cărui identitate o mai „împrumutase” în trecut. Ackroyd, care era cam de-o vârstă cu Krueger, era britanic și lucrase la Scotland Yard. Și nu exista nicio poză cu el pe pagina web a companiei Milbank. Krueger tipărise cărți de vizită cu logoul Milbank și cu numele lui Ackroyd și al companiei de asigurări, pe care însă era trecut unul dintre numerele lui de cartelă.

Într-adevăr, era absurd. Planul s-ar fi putut destrăma în orice moment. Exista o șansă extrem de redusă ca planul să funcționeze. Dar Krueger trebuia să-și asume riscul.

Norocul fusese de partea lui… pentru o vreme. Poliția îi crezuse identitatea falsă, încărcăturile C4 se declanșaseră conform planului, incendiile prăjiseră câteva persoane, orașul oprise forarea, iar el îl găsise și îl ucisese pe Saul Weiritraub și făcea progrese în privința găsirii protejatului lui Patel.

Apoi însă se izbise de un zid de cărămidă: Lincoln Rhyme și Amelia Sachs, care reușiseră să facă legătura între cele două părți ale planului, care nu ar fi trebuit să fie corelate: faptul că bărbatul care îl ucisese pe Patel fusese prezent și pe șantierul geotermal. Și, mai rău de-atât, că el fusese cel care simulase cutremurele. Demoralizat, încă își amintea cum îl chemase Rhyme în salon pentru a-i descrie, cu lux de amănunte, grație filmărilor CCTV, ce pusese de fapt la cale suspectul, adică falsificarea unor cutremure și incendii.

„Este planul lui Patruzeci și șapte. De aceea a venit: ca să amplaseze bombe pe conductele de gaz și explozibili C4 pentru a imita cutremurele…”

Krueger trebuise să apeleze la toată voința lui ca să își păstreze calmul. Era convins că Rhyme avea să se întoarcă spre el și să-i spună: „Știu că tu ești de vină! Arestează-l, Amelia!”

Dar nu se întâmplase așa. Ficțiunea pe care o plăsmuise Ackroyd funcționa. Și, slavă Cerului, Rhyme și Sachs încă nu își dăduseră seama că motivul schemei era sabotarea filonului de pe șantierul geotermal. Identificaseră și kimberlitul, dar, din fericire, nu avea o importanță deosebită pentru ei.

Apoi, bineînțeles, pe lângă toate astea, rusul instabil și băgăcios, Vladimir Rostov, apăruse și el în mijlocul acțiunii.

— Bun. Deci te-ai hotărât să devii dublura mea și…

— Ce dracu' e?

— O dublură, știi tu. M-ai imitat. M-ai auzit la telefon, vorbind despre martorii pe care trebuie să îi găsesc, și te-ai hotărât să mă ajuți.

— Da, da. Găsesc un tâmpit iranian, Nashim, și el mă duce la prietenul lui Vimal, Kirtan. Și *el* îmi spune numele iubitei lui Vimal, Adeela. Sunt un detectiv dat dracului, nu? Columbo! Ridică din umeri, apoi adăugă: Am fost pe-aproape. Dar n-a mers. La dracu'!

Krueger îl întrebă apoi direct de ce o făcuse. Obiectivul lui Dobprom coincidea cu cel al New World: să păstreze filonul de diamante secret. De ce nu îl lăsau, pur și simplu, pe Krueger să se ocupe de toată treaba asta?

Rostov dădu pe gât bourbonul și îndreptă o scobitoare spre Krueger.

— Uite ce e, prietene! Nu te simți jignit de ce zic, dar e o chestie al naibii de importantă. Ce se întâmplă dacă dai greș? Kimberlitul ăla e grozav. Citesc raportul de analiză. Vezi caratele pe tonă? Dădu din cap spre fereastră, probabil spre șantierul geotermal din Brooklyn, și șopti cu reverență: Producție ca-n Botswana.

Deși varia considerabil, de regulă, în industrie, o mină trebuia să proceseze în medie între o sută și două sute de tone de piatră pentru a produce un carat de diamant de calitate. În statul african Botswana, concentrația de diamante din minereu era de zece ori mai mare. Cele mai bune din lume.

Filonul din New York era la fel.

— Îmi pare nespus de *prosti*, nespus de rău, *kuritsa*, dacă ești trist. Dar nu puteam risca. Deci, înveselește-te! Am venit să te ajut. Tu ești Batman și eu sunt Robin! Bate-mă pe spate!

CAPITOLUL 52

— În realitate, nu te sun acum. Nu m-ai auzit! Și nu reacționezi la acest apel. În niciun fel, nicicând. Ai înțeles?

Amelia Sachs, care se afla în colțul laboratorului lui Rhyme, îl asculta pe apelant: Fred Dellray, agent special din cadrul biroului FBI din New York.

— În regulă.

— Lincoln e pe-aproape?

Despre ce naiba era vorba? se întrebă ea.

— Da.

Rhyme se afla în cealaltă parte a salonului, vorbind cu Ron Pulaski.

— Te poate auzi?

— Nu. Explică!

— Bine, uite care e treaba – și nu-i deloc frumos, Amelia! Am auzit că Lincoln e cercetat. Și Ron. De noi. De FBI, Districtul de Est.

Sachs nu se mișcă, simțind cum o străbate o undă caldă de șoc.

— Înțeleg. Și de ce s-ar întâmpla asta?

Dellray era expertul în operațiuni sub acoperire. Afro-americanul deșirat era întruchiparea supunerii, așa cum și trebuia să fii atunci când jucai rolul unui traficant de arme care se oferea să-i vândă muniție unui neonazist agitat, care îndrepta un pistol Glock spre tine, ca să-l ajute în procesul de negociere. De data aceasta însă, auzi consternare în vocea lui – un ton pe care nu-l mai auzise până atunci.

— Au ajutat apărarea în cazul El Halcón.

Sachs se strădui să nu spună niciun cuvânt care ar fi dezvăluit șocul și dezamăgirea care o încercau.

— Și e confirmat?

— Ah, da. Frumușelul, Hank Bishop, procurorul care îl urmărește pe El Halcón, are toate dovezile de care are nevoie ca să îi aresteze. Pe amândoi. Și pe Ron, și pe Lincoln.

Sachs era uimită.

— Înțeleg.

Sachs își aminti că Ron se purtase cam ciudat în ultima vreme. Plecase în mai multe misiuni care nu păreau să aibă vreo legătură cu Făptașul 47. Iar zilele trecute avuseseră un vizitator, un bărbat cu aspect hispanic. Poate că era unul dintre avocații lui El Halcón.

— Mă gândesc că s-a înhămat la treaba asta pentru că exista ceva în neregulă cu probele. Poate că un agent sau un tehnician

responsabil cu probele a umblat cu șmecherii, ca să se asigure că El Halcón va fi închis mult și bine. *Chiar e* un rahat de mare rang. Înțeleg de ce Lincoln s-ar fi entuziasmat în legătură cu asta. Dar… Adăugă mai încet: Nu s-a dus la Bishop sau la altcineva. Doar a preluat cazul apărării pe cont propriu și… la naiba, mai e și plătit pentru asta. O sumă babană. De ordinul miilor. Situația pare și mai urâtă așa.

Hristoase, Rhyme! Ce naiba făcuse?

— Se va întâmpla curând, Amelia. Vor fi în arest federal o vreme. Cauțiunea va fi problematică, pentru că procesul lui El Halcón e în toi, iar Bishop ar vrea ca nimic să nu-i strice cazul până după pledoariile finale.

— Chiar… Se opri, încercând să găsească un cuvânt potrivit. Chiar și în starea lui?

— Da. Aripa medicală din centrul de detenție. Thom nu va avea voie să intre acolo. Asistentele vor avea grijă de el.

Amelia aruncă o privire spre Rhyme. Își închipuia cum avea să fie tratat.

Nu, nu se putea întâmpla una ca asta… Ce coșmar!

— Deci, continuă Dellray, îți spun, dar de fapt nu îți spun. Angajează rapid un avocat. Ar putea să fie de ajutor. Iar tu și Lon va trebui să preluați cazul Făptașului 47. Trebuie să închid. Succes, Amelia!

Conversația se încheie.

Sachs își întoarse intenționat privirea de la Rhyme: s-ar fi văzut în ochii ei cât de tulburată era.

— Lon? strigă ea.

Sellitto se uită spre ea. Sachs dădu din cap spre holul din față, iar el se duse după ea.

— Ce e?

Sachs oftă, apoi trase aer în piept și îi povesti încet despre apelul lui Dellray, adică despre apelul care nu avusese loc.

Detectivul ciufulit își arăta rareori emoțiile. Acum însă, făcu ochii mari și amuți preț de o clipă.

— Nu se poate! E o greșeală.

— În cazul lui Bishop? întrebă Sachs cinic. El nu face greșeli.

— Nu, mormăi Sellitto. Dar să ia bani? Hristoase! Știu că percepe o taxă pentru munca lui, dar de la un nenorocit ca El Halcón? O să iasă rău. Iar dacă scapă basma curată, clar nu va mai fi consultant pentru noi. Probabil pentru nimeni. Apoi Sellitto adăugă: Bun. În regulă. E nevinovat până la proba contrarie.

În schimb, se făcea vinovat de o crimă, nu încăpea nicio îndoială în acest sens: Rhyme nu-i spusese că acceptase să colaboreze cu echipa de apărare a lui El Halcón. Ceea ce o rănea foarte tare.

„Bun venit în viața de căsnicie!” își spuse ea pe un ton și mai cinic.

Însă Sellitto avea dreptate: Rhyme și Ron Pulaski trebuiau să își găsească un avocat. Iar din tonul urgent al lui Dellray reieșea că trebuiau să o facă imediat.

Sellitto îi spuse:

— Știu câteva nume. Baștani care au reprezentat ticăloși de renume pe care i-am prins. Nu-mi plac, dar sunt cei mai buni. O să încep să dau telefoane chiar acum.

Sachs auzi câteva zgomote în spatele casei. Oale și tigăi. Apă curgând.

Oftă.

— Iar eu îi voi spune lui Thom.

•

Andrew Krueger sorbi din suc. Apoi se încruntă spre Rostov.

— În regulă. Sunt convins că Dobprom a vrut să se asigure că nu află nimeni despre filon. Dar ce naiba a fost porcăria aia cu „Promitentul”? Ce, ai auzit c-am folosit un cutter și-am purtat o mască de schi la Patel și te-ai și dus să-ți cumperi și tu aceleași lucruri?

Rostov spuse mândru:

— Bineînțeles! Sunt un nenorocit al naibii de deștept! Nu?

— Și treaba aia cum că nimeni nu se poartă cum trebuie cu diamantele? Că sunt sufletul pământului? Ai pus-o pe fată să-și înghită inelul? Tăiat de degete? Ce tâmpenie a mai fost și aia?

Rostov îl privi pragmatic.

— Ce fel de rahat? Hm! Tâmpenii pe care toată *lumea* le-a crezut! După sosirea Promitentului, *nimeni* din Brooklyn nu mai crede că Patel a fost ucis pentru kimberlit sau diamante. CNN spune că un nebun atacă logodnice drăguțe, așa că sigur e adevărat.

Krueger nu prea putea contraargumenta.

Apoi rusul se aplecă în față și îi zise cu vocea sa joasă și statornică:

— Dar, *kuritsa,* zi-mi adevărul! Știi ce fac cele mai multe companii de diamante: taie piatra frumoasă în bucăți de rahat pentru centrele comerciale. Distrug o minunăție de pietre brute ca să facă mici rahaturi de diamante pentru degetele grăsane ale fetelor. Privirea i se întunecă și deveni furios. O afurisită de crimă!

Făcu semn să i se mai aducă o băutură și rămase tăcut până la sosirea ei. Sorbi rapid din ea și continuă:

— Da, da, Dobprom, *minunatul* meu angajator, vinde unor astfel de comercianți. Ei îmi plătesc afurisitul de salariu. Dar tot mă plâng. Dar tu, prietene? Știu că în sufletul tău gândești: da, da, Promitentul *are dreptate.* Fă-i pe *kur* care nu deosebesc un diamant de-o bucată de sticlă să sufere, să plângă! Mai luă o înghițitură din băutură. Bine, bine! Sunt distrus. Sărit de pe fix. Dar poate că o mică parte din tine e la fel de nebună ca mine?

Andrew Krueger ar fi vrut să-l contrazică. Dar trebuia să admită că Rostov avea dreptate și în această privință. Diamantele erau perfecte. Cum să nu simți un anumit dispreț față de cei care le tratau cum nu trebuia?

Dar și el primea salariu. Avea de lucru. Împinse sucul într-o parte și spuse încet:

— Și acum, problema noastră.

De data asta, Rostov fu cel care se încruntă.

— Da, da, știu că toate cutremurele tale au fost false. Dar ai făcut ca tâmpiții ăia de la Greenpeace să rezolve totul.

Krueger spuse:

— Nu Greenpeace. „Un singur Pământ”.

— Ah. Toți sunt tâmpiți.

Când Rhyme și Amelia aflaseră despre cutremure că fuseseră un sabotaj, Krueger avusese nevoie de un țap ispășitor. Îl văzuse pe Shapiro bătând câmpii la fața locului și îl alesese pe el. Intrase pe furiș în casa lui, ascunsese câteva materiale incriminatoare și, când se întorsese Shapiro, îi crăpase capul. Apoi îl sunase pe Lincoln Rhyme și îi spusese că aflase că Shapiro îl vizase pe Jatin Patel pentru că tăiase diamante compromise.

Apoi condusese mașina lui Shapiro până la Palisades Park. După ce îl aruncase peste margine, Krueger luase autobuzul spre centrul de tranzit de la podul George Washington, de unde luase metroul înapoi spre casă.

— Deci, tipule cu planuri geniale, ce-o să facem?

— Nu e chiar atât de rău pe cât pare, îi spuse Krueger. Îl știi pe bărbatul de pe șantier, cel care m-a ajutat să aranjez exploziile…?

— Da, am văzut în e-mailurile tale.

Krueger îi aruncă o privire acră.

— Deci tipul ăsta unde e?

— Mort. Mi-a zis că multe puțuri sunt deja forate. Nu va mai fi extras chiar atât de mult kimberlit. Pot să-l găsesc și să scap de el. Cea mai mare problemă este băiatul, Vimal. Mostrele pe care le avea cu el sâmbătă? Nu le-a adus de pe șantier, căci le eliminasem deja. Ori i le-a dat altcineva, poate un alt evaluator, ca Weintraub, fie le-a luat din altă parte. Trebuie să-l găsim. Să-l facem să ne spună de unde provin mostrele și dacă mai știe cineva de ele.

Krueger își pierdu și ultima fărâmă de poftă de mâncare când îl văzu pe Rostov scobindu-se cu entuziasm între dinți cu unghia.

— Deci?

Krueger se aplecă în față.

— Uite cum zic eu să facem! Amelia asta știe unde e Vimal. O vom face să ne spună. N-o putem ucide. E polițistă. E prea mult.

Rostov întrebă:

— Dar îi putem face rău?

— Asta-i în regulă.

Rostov se înseninã.

— Da, da, de acord. Nu sunt prea fericit în legătură cu ea. L-am avut pe micul *kuritsa* Vimal foarte aproape. Iar ea a stricat totul. Cum ajungem la ea?

— Le-am spus ei și celorlalți polițiști că un comerciant din Manhattan are informații utile. Îi voi spune Ameliei că este de acord să se întâlnească puțin cu ea, doar cu ea, în privat. Vom găsi un magazin liniștit undeva, nu în Districtul Diamantelor. Noi mergem primii acolo, tu și cu mine, și îl ucidem pe comerciant. Tu îi iei locul și, când intră, faci ce vrei ca să afli unde e Vimal și cum putem

ajunge la el. Ne ocupăm de problemă, iar tu și cu mine plecăm acasă și ne primim bonusurile.

Rostov se încruntă și mai tare.

— Bonus? Ticălosule, nemernicii din Guatemala plătesc bonus?

— Dobprom nu?

Rostov râse cu amărăciune, apoi se aplecă în față și își sprijini mâna pe antebrațul lui Krueger.

— Amelia asta, *kuritsa asta…* Ai văzut inelul pe care îl poartă? E diamant, nu? Ochii i se îngustară și din vocea lui se simți că era o întrebare foarte importantă. Nu e un afurisit de safir?

— Da. Diamant, spuse Krueger.

Rostov întrebă:

— Ce grad are?

Institutul Gemologic din Statele Unite clasifica diamantele în funcție de patru factori: greutate în carate, culoare, tăietură și claritate. Krueger îi spuse lui Rostov:

— Nu l-am văzut de aproape, dar aș zice două carate, albastru, briliant și presupun că VV1 sau – 2.

Ceea ce însemna că nu era impecabil, dar avea doar incluziuni foarte ușoare, care nu se vedeau cu ochiul liber. O piatră respectabilă.

— De ce întrebi? întrebă Krueger, deși avea deja idee despre ce-i trecea nebunului prin minte.

— Trebuie să-i facem rău, iar eu am nevoie de un suvenir. Miji ochii la Krueger. Te deranjează asta?

— Mă interesează doar să-l găsești pe Vimal. Tu alegi ce vrei să faci cu ea, câtă vreme nu o ucizi.

CAPITOLUL 53

Rhyme privea prin casă, conștient că Sellitto și Sachs se aflau în altă parte. Ce ciudat! Nu plecaseră, pentru că paltoanele lor erau atârnate într-un cuier din apropiere.

Îi voia acolo, să examineze în continuare diagramele cu dovezi, să vadă dacă adnotările le-ar fi putut dezvălui și alte indicii despre locul în care se afla suspectul rus sau următoarea bombă. Tablele albe,

cu notițe atent făcute, rămăseseră tăcute și mult mai criptice decât de obicei.

Când era pe punctul de a-și chema soția și pe Sellitto înapoi în salon, se auzi o lovitură puternică în ușă.

Rhyme și Ron Pulaski se uitară la monitorul camerei de supraveghere: patru bărbați în costume. Unul dintre ei ridică un obiect spre camera video. Părea a fi o legitimație.

Rhyme miji ochii.

FBI.

Ah, am înțeles!

Sachs, Sellitto și Thom își făcură rapid apariția din partea din spate a casei. Rhyme le observă minele și se gândi că știau despre El Halcón.

— Ce naiba se-ntâmplă, Lincoln? întrebă Mel Cooper.

— Nu sunt sigur, dar cred că eu și Recrutul vom fi arestați.

— Ce? zbieră Pulaski.

— Ei bine, deschide ușa, Thom! Nu vrem s-o doboare, nu-i așa?

Cei patru indivizi intrară rapid în hol, apoi în salon. Trei dintre ei erau agenți FBI și erau foarte diferiți, așa cum se și cuvenea, precum actorii dintr-o reclamă pentru o companie de consultanță: o femeie albă, un bărbat negru și unul asiatic. Erau lipsiți de umor, dar asta era o calitate de apreciat în numeroase profesii, forțele de ordine clasându-se în topul lor. Știau probabil că ocupanții nu reprezentau o amenințare la adresa lor, dar îi priviră rapid pe toți, evaluând riscurile.

Al patrulea era Henry Bishop, procurorul federal zvelt din Districtul de Est. Era mai înalt decât toți cei din încăpere.

— Lincoln Rhyme.

Agentul special care i se adresă era un tânăr atletic pe nume Eric Fallow.

Rhyme îi spuse:

— Nu pot să ridic mâinile. Scuze!

Agentul nu reacționă la glumă, și nici altcineva din încăpere.

Bishop îi spuse lui Fallow:

— Voi vorbi cu domnul Rhyme. Tu ocupă-te de ofițerul Pulaski!

Fallow se duse spre bărbatul mai tânăr.

— Domnule ofițer, țineți-vă mâinile la vedere! Vă voi lua arma.

Pulaski îl înfruntă:

— Ba pe naiba! Despre ce e vorba?

Deși doar se prefăcea a fi nedumerit. Știa exact despre ce era vorba.

— Linc, spuse Sellitto, apoi tăcu.

Probabil că Dellray le spusese deja, lui și lui Sachs, dacă într-adevăr fusese el cel care le dăduse vestea despre misiunea lui Rhyme în cazul Ei Halcón, să facă pe proștii. Rhyme se uită la Sachs, care îi evită privirea.

Era de înțeles.

Ceilalți doi agenți înaintară. Unul dintre ei luă pistolul Glock al lui Pulaski.

— Mâinile la spate, vă rog! îi zise Fallow.

— Chiar nu e necesar, spuse Rhyme cu o voce puțin prea melodioasă, ce părea ironică.

Ceea ce era cam nedrept.

Fallow îi puse oricum cătușele lui Pulaski.

— Răspunde-mi, Bishop, ce se-ntâmplă?

Sellitto își revenise și acum se prefăcea, într-o manieră foarte credibilă, de altfel, a fi surprins.

— Serios, spuse Rhyme. Nu sunt necesare.

— Domnule Rhyme, dumneata și ofițerul Pulaski ați dat de mare belea, spuse Bishop. Vă arestăm pe amândoi pentru obstrucționarea justiției și conspirație, precum și pentru utilizarea neautorizată a informațiilor probatorii.

Recrutul își întoarse încet privirea spre Rhyme.

Câte probleme poți avea atunci când misiunea ta e pentru o cauză superioară?…

Procurorul continuă:

— Ne-ai fost de ajutor în trecut, Lincoln. Recunosc asta.

„Doar de ajutor?" se gândi Rhyme amărât.

— Și se va ține cont de acest lucru când vom ajunge la negocieri. Dar acum, agent Fallow, citește-le ofițerului Pulaski și domnului Rhyme ce drepturi au.

Sellitto renunță la fațadă.

— E adevărat, Linc? întrebă el consternat.

Rhyme o văzu și pe Sachs strângând din buze. Privirea din ochii ei.

Și decise că era momentul.

— În regulă, oameni buni! În regulă. Henry, pot să-ți spun Henry? întrebă Rhyme.

Bishop fu luat prin surprindere.

— În general mi se zice Hank, îngână el.

— Bine, Hank. Chestia e că eram pe punctul de a-ți trimite un raport despre situația noastră. Aproape am terminat.

Procurorul nu dădu niciun semn de șovăială, dar Rhyme avu impresia că zărise totuși o urmă de surprindere pe chipul lui. Dădu din cap spre ecranul computerului, pe care chiar era afișat un e-mail lung adresat biroului lui Bishop.

Bishop nu acționă ca atare, ci se holbă în continuare la Rhyme, care spuse:

— Detectivul din districtul Nassau, responsabil cu supravegherea, care a fost împușcat când a fost prins El Halcón în Long Island…

— Da, Barry Sales, zise Bishop. Va depune mărturie pentru noi peste câteva zile.

— Barry a fost colegul meu cu ani în urmă. Unul dintre cei mai pricepuți polițiști în analizarea locului faptei cu care am lucrat vreodată. Rhyme se opri, apoi continuă: Când am auzit despre împușcături, am vrut să mă ofer consultant voluntar pentru acuzare, să mă ocup de probe. Am vrut să mă asigur că, indiferent cine s-ar fi aflat în spatele acestui lucru, aveam să instrumentăm un caz imposibil de combătut împotriva lui. Și am dorit să mă ocup de probele din caz.

— Da, îmi amintesc, îi spuse Bishop. Ai fost primul pe lista cu martori experți criminaliști.

— Dar a trebuit să plec la Washington cu alte treburi. Am regretat acest lucru, dar nu aveam altă opțiune. Apoi, cu câteva zile în urmă, m-a sunat avocatul lui El Halcón. Voia să mă angajeze ca să dovedesc că cineva din echipa care s-a ocupat de arestare a plantat dovezi care îl incriminează pe El Halcón.

Bishop rosti numaidecât:

— Ei bine, ce rah…

— Hank, te rog!

Bishop făcu o grimasă și îi făcu semn cu mâna lui Rhyme să continue.

Rhyme continuă:

— Știi care sunt punctele slabe din cazul tău?

Bărbatul înalt se foi neliniștit.

— Nu sunt foarte clare, nu.

— În primul rând, ei susțin că El Halcón s-a ascuns în baie pe toată durata raziei. În al doilea rând, că reziduul de praf de pușcă a fost plantat. Că nu a tras niciodată cu arma lui Cody. Rhyme dădu din cap spre computer și adăugă: Tocmai am demonstrat că ambele afirmații sunt greșite. Le resping teoriile în totalitate. Baia? Există un reziduu aparte de la soluția de curățare pe podeaua pe care El Halcón susține că a stat întins. Ofițerul Pulaski a analizat locul faptei și a prelevat probe. Cunosc proprietatea adezivă a ingredientului din clor din acel detergent. Dacă El Halcón ar fi fost în baie, ar fi apărut molecule identice pe îmbrăcămintea sau pantofii lui. Dar nu a fost așa.

Bishop îl privi pe Fallow, care, în calitate de investigator principal, ar fi trebuit să facă această descoperire. Agentul nu schiță nicio expresie.

— Cât despre dovada că a tras în ofițeri, e adevărat, amprentele lui El Halcón nu erau pe armă. Dar voi susțineți că El Halcón și-a desfăcut manșeta cămășii, că și-a tras mâneca în jos și a apucat astfel arma? Așa s-ar explica absența amprentelor pe pistol, dar prezența reziduului de praf de pușcă.

Bishop încuviință din cap.

— E o teorie, da. Dar sper că juriul va deduce că așa a ținut pistolul când a tras.

Rhyme se forță să nu se încrunte.

— Nu trebuie să deducă asta. Am *dovedit* că ținea arma în mânecă.

Bishop fu surprins.

— Cum?

— Pistolul era un Glock 22, care trage cu gloanțe Luger de nouă milimetri. Viteza de recul la impuls ar fi de cinci virgulă treizeci și patru de metri pe secundă, iar energia de recul ar fi de nouă virgulă douăzeci și șapte jouli. E suficientă putere pentru a comprima fibrele

din cămașa din bumbac țesut pe care o purta El Halcón. Laboratorul a făcut fotografii microscopice pentru a evidenția urmele vizuale ale reziduului de praf de pușcă. Eu doar m-am uitat la ele și am văzut efectul reculului asupra fibrelor. Numai folosirea unei arme de foc ar crea un asemenea tipar de compresie. Am trecut tot în raportul pe care l-am scris. Juriul *va trebui* să deducă în schimb că glonțul pe care l-a tras El Halcón a fost cel care l-a nimerit pe Barry, dar e o concluzie logică, deoarece sincronizarea sugerează cu tărie că domnul Cody era deja mort când a fost împușcat Barry.

Bishop amuți preț de o clipă.

— Eu… păi, bine, Lincoln. Mulțumesc. Apoi se încruntă. Dar de ce nu mi-ai spus din timp?

— Dacă ar fi existat o fărâmă de adevăr în afirmațiile lor? ripostă Rhyme. Dacă cineva *ar fi contaminat* într-adevăr probele? Dacă lucrurile ar fi stat așa, aveam de gând să aflu cine a făcut-o, cât de grav era, apoi să vă anunț. Sau, sincer să fiu, dacă tu ai fi măsluit probele, l-aș fi sunat pe procurorul general din Washington.

Sellitto zâmbi când îl auzi.

— Deci te-ai prefăcut că îl ajuți pe El Halcón ca să ne consolidezi cazul?

— Nu chiar. Partea asta a fost doar o întâmplare. Evident, a mai existat un motiv.

— Și anume?

— Să-l găsesc pe domnul X, desigur. Dar aici nu am avut prea mult succes, zise Rhyme încruntat.

— Domnul X? întrebă Bishop mijind ochii și strângând din buze. Ah, te referi la partenerul american al lui El Halcón!

Evident…

— Poate că nu a fost de față în timpul împușcăturilor, dar e în spatele întregii operațiuni.

Fallow încuviință din cap.

— Suntem siguri că firma lui deține complexul de depozite, dar nu am putut dovedi.

— Și e la fel de responsabil pentru accidentarea lui Barry Sales precum El Halcón. Dar nu am reușit să găsesc nicio legătură.

Bishop oftă, apoi adăugă vizibil frustrat:

— Am făcut tot posibilul. Am căutat peste tot. Fiecare document. Am urmărit fiecare indiciu. Nimic. Apoi adăugă: Informatori secreți, supraveghere… Am sunat chiar și la CIA ȘI NSA în legătură cu toate comunicările internaționale. Oricine ar fi, e o fantomă.

Rhyme spuse:

— Am sperat că vor exista dovezi – măcar vreo referință în notele care m-au condus spre partenerul american. Dar n-am găsit nimic, zise el, ridicând din umeri.

— Păi, ai consolidat cazul împotriva lui El Halcón, Lincoln. Mulțumesc pentru asta.

Bishop îi zâmbi, lucru necaracteristic lui, bănui Rhyme. Apoi îl întrebă:

— Deci, ce-o să faci cu banii, cu onorariul pe care ți l-a plătit?

— Ah, i-am depus într-un fond irevocabil pentru Barry, îi răspunse Rhyme. Anonim. Nu va ști de unde provin.

Sellitto râse.

— Te-ai gândit că domnul Carreras-López nu va fi deloc încântat de asta? Ce crezi că va face?

Rhyme ridică din umeri.

— E avocat. N-are decât să mă dea în judecată.

Bishop încuviință din cap spre Fallow și privi spre încheieturile lui Pulaski. Agentul îi scoase cătușele și, fără să mai spună ceva, cei patru plecară.

Rhyme îi privi părăsind casa. Pulaski sau Cooper spuse ceva, însă nu îl auzi. Îl preocupa un singur gând. O imagine, de fapt. A lui Barry Sales, prietenul lui.

Se gândi din nou la cuvântul pe care îl rostise atunci când Carreras-López venise pentru prima dată la el, un cuvânt pe care, fără îndoială, avocatul apărării îl percepuse într-un context foarte diferit de cel pe care îl avusese Rhyme în minte atunci când îl rostise: dreptate.

Rhyme aruncă o privire spre Sachs, care încă își ferea privirea de a lui. Apoi îi auzi telefonul bâzâind.

Sachs privi spre telefon.

— Edward Ackroyd.

Răspunse și purtară o conversație scurtă. Rhyme își dădu seama din felul în care Sachs mijise ochii, foarte puțin, că era o veste

importantă.

Când încheie apelul, îi zise:

— Îți amintești de comerciantul acela? Cel care l-a pus pe Edward pe urmele lui Shapiro? A fost de acord să discute cu noi. Dar numai în civil, fără uniforme. E îngrijorat să nu vadă clienții polițiști. Edward i-a sugerat să se vadă cu mine și el a fost de acord.

Apoi se duse spre Rhyme și se aplecă spre el, astfel încât să fie singurul care o auzea:

— N-am fost întru totul sinceri, așa-i?

Se referea la operațiunea clandestină care îl implica pe avocatul lui El Halcón. Acum, că se gândea la asta, nu știa prea bine de ce nu-i spusese nimic. Poate că voise să o țină departe, în caz că lucrurile aveau să iasă prost. Înțelegea acum că fusese o dovadă de condescendență din partea lui. Își strânse buzele și o privi în ochi.

— Nu. Nu am fost. Ar fi trebuit să fiu.

Ea zâmbi.

— Mă referem la amândoi. Eu nu ți-am spus nimic despre ce s-a întâmplat pe șantier. Tu nu mi-ai spus nimic despre mica ta investigație.

— După atâția ani, încă suntem oarecum la început, Sachs, îi răspunse el. Nu voi repeta această greșeală.

— Nici eu.

Îl sărută apăsat, apoi se îndreptă spre ușă.

— Te sun când ajung în centru.

CAPITOLUL 54

Amelia Sachs simțea fiecare dală de piatră pe spate în timp ce Fordul ei vechi se legăna pe străzile bătătorite din Lower East Side. Căzătura de pe șantier – cea inițială, pe scândură, nu cea amortizată, deși îngrozitoare, în noroi – îi răsucise coloana într-un mod complex.

Urmă o altă bufnitură.

Ah, asta o duru mai rău.

Erau și porțiuni cu asfalt, dar și multe pietre, cărămizi și plăci din oțel folosite în reparații rutiere.

Torino Cobra era o mașină concepută pentru teren neted. Sachs avusese întotdeauna o slăbiciune pentru acest cartier, denumit pe scurt de unii LES, variantă pe care nu o putea accepta vreodată. Era o poreclă mult prea afectată și hipster, însăși antiteza locului. Partea aceasta a Manhattanului avea cea mai colorată și mai variată istorie: la sfârșitul secolului al XIX-lea, locul devenise casa germanilor, rușilor, polonezilor, ucrainenilor și a altor imigranți europeni. Cartierul fremăta de viață, fiind plin de proprietăți întunecate și claustrofobe și de străzi haotice și abundând de cărucioare ale vânzătorilor. De acolo proveneau artiști de estradă precum James Cagney, Edward G. Robinson și frații Gershwin. Companii de film precum Paramount, Metro-Goldwyn-Mayer și 20th Century Fox își aveau originile în Lower East Side.

Cartierul devenise prima enclavă cu adevărat integrată din New York după cel de-al Doilea Război Mondial, când familiile de negri și de portoricani se alăturaseră familiilor de albi care locuiau acolo de o veșnicie și toată lumea trăia acum într-o relativă armonie.

Lower East Side fusese și locul celei mai grave tragedii îndurate de oraș până la evenimentele din 11 septembrie. *General Slocum,* o navă închiriată pentru a transporta o mie trei sute de germani americani la un eveniment bisericesc, luase foc pe East River. Peste o mie de pasageri pieriseră, iar durerea care se răspândise ca o ciumă în rândul comunității dusese la un val de migrații. Practic, toți locuitorii Micii Germanii din Lower East Side se mutaseră câțiva kilometri mai spre nord și se instalaseră în Yorkville.

Lăsând la o parte informațiile de genul Discovery Channel, Amelia Sachs avea o legătură specială cu această zonă. Cu mulți ani în urmă, aici făcuse prima sa arestare: oprise un jaf armat pe când se afla în afara serviciului. Fusese la o întâlnire într-o dimineață de duminică, iar ea și… cum îl chema? Fred. Ba nu, *Frank.* Ea și Frank tocmai savuraseră o masă copioasă și moleșitoare la Katzs Deli, când însoțitorul ei se oprise brusc. Arătând neliniștit cu degetul într-o direcție, îi spusese:

— Hei! Tipul ăla, îl vezi? Are o armă?

În clipa următoare, Sachs își azvârlise geanta pe trotuar, având deja pistolul Glock în mână, și îl împinsese brutal pe Frank în spatele

unui tomberon, ca să fie în siguranță. Apoi înaintase rapid, strigându-le trecătorilor:

— Jos, jos, poliția!

După care lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. Schimbase câteva runde de gloanțe cu drogatul, care avusese proasta inspirație să atace un magazin de lămpi angro (pe un afiș din vitrină scria: *Plata doar cu carduri de credit*) și să îndrepte arma spre ea. Conform procedurii NYPD, dacă un ofițer trăgea, trebuie să tragă astfel încât să ucidă, dar Sachs nu fusese pregătită să ia o decizie existențială în condițiile respective. Îl împușcase în mână, dezarmându-l și eliminând orice amenințare viitoare. O lovitură ușoară pentru ea și, chiar mai bine de atât, mai puține documente de completat comparativ cu un deces. După aceea, Frank o condusese până la metrou, vorbind tot timpul ca nebunul, și nu o mai invitase niciodată la o întâlnire.

Opri acum pe aceeași stradă, Bowery, desprinsă parcă din *La amiază*[10], și își croi drum prin labirint până când ajunse la un canion umbros. Aceleași locuințe care supraviețuiseră o sută cincizeci de ani se înălțau și acum, pe cinci etaje, spre cerul dreptunghiular și gri. Clădirile înalte erau pline de ieșiri de incendiu. Una dintre ele avea o sfoară pentru rufe de modă veche, pe care fluturau fantomatic cămăși, blugi și fuste. Poate pentru a reduce, foarte puțin, amprenta de carbon a cuiva.

În mare, strada era rezidențială, dar existau și câteva magazine cu amănuntul la parter. O curățătorie chimică. Un magazin de îmbrăcăminte „vintage” (adică second-hand). O librărie second-hand, specializată în mare în ocultism.

Și magazinul de bijuterii al lui Blaustein.

Parcă pe jumătate pe trotuar, aruncând legitimația NYPD pe bord, și coborî din mașină. Era o zi rece, așa că oamenii stăteau în case; nici turiști nu prea erau prin zonă, întrucât nu erau prea multe lucruri de făcut strada aceea. Trotuarul era pustiu.

Se duse spre partea din față a magazinului. Pe ușă era o plăcuță pe care scria *închis,* dar Edward Ackroyd îi spusese că Abe Blaustein o aștepta. Se uită înăuntru. Magazinul, având mai multe vitrine, era gol și întunecat, dar în spate era aprinsă o lumină și văzu mișcare acolo. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru și prăfuit și

având o kippa pe cap își ridică privirea spre ea și îi făcu semn cu mâna să intre.

Ușa nu era încuiată, așa că Sachs intră.

Nu reuși să facă mai mult de un metru. Se împiedică de ceva ce nu văzuse și căzu în față, aterizând cu putere pe podeaua veche din stejar. Mormăi de durere.

Pe când observa șocată firul gros întins la nivelul gleznei, bărbatul înaintă rapid și se aruncă în spatele ei, lovind-o cu genunchiul și lăsând-o fără aer, copleșită de o senzație de greață. Durerea o mistui și Sachs țipă. Kippa dispăruse, fiind înlocuită de cunoscuta mască de schi.

Când întinse mâna după armă, bărbatul i-o smulse din toc și o vârî în buzunar, împreună cu telefonul ei. Mâinile îi erau acoperite de mănuși textile. Apoi îi puse cătușele la mâini, la spate. Și, fără vreun rost, îi dădu un pumn în zona lombară. Sachs țipă, străbătută de o nouă senzație de durere, pe lângă cea provocată de căderea de pe scândura de lemn de la șantier.

Bărbatul se opri, încercat de un acces de tuse. Îi simți respirația și picăturile de salivă pe ceafă. Mirosea a lichior, a usturoi și a aftershave dulceag, stropit din belșug.

Era conștientă că agresorul se apleca spre ea. Se încordă, așteptând să o lovească din nou cu pumnul. Dar, nu, se întâmplă ceva ciudat. Bărbatul îi frecă inelarul stâng, de parcă i-ar fi studiat verigheta sau inelul de logodnă.

— Se știe că sunt aici, zise ea. E o idee proastă…

— Șșșt, micuță *kuritsa!* se auzi vocea cu accent rusesc. Șșșt!

Apoi, pe jumătate o cără, pe jumătate o târî în spatele magazinului. O trânti cu putere pe podeaua mochetată a biroului, lângă corpul nemișcat și palid al unui bărbat, care cu siguranță era Abraham Blaustein, proprietarul. Rusul scoase din buzunar un cutter și apăsă butonul cu degetul mare, culisând o lamă strălucitoare.

Și Sachs își aminti ce îi spusese Lincoln Rhyme.

Nu voi repeta această greșeală…

Aveau să fie ultimele cuvinte pe care i le spusese.

CAPITOLUL 55

— Bietul Abe, murmură rusul.

Îi căută prin portofel și prin geantă, mișcându-se cu stângăcie din cauza mănușilor. Nu păru interesat de nimic din ce găsi înăuntrul lor, așa că le aruncă pe toate deoparte.

— Bietul *kuritsa!* Abe-ra-ham. Bietul evreu. A făcut prostii, a vorbit despre mine și Ezekiel Shapiro. Plescăi din limbă. L-am văzut vorbind cu afurisitul de la asigurări. A fost prost, nu crezi că a fost prost? Se ghemui lângă ea și continuă: Și acum… Am nevoie de câteva lucruri. Trebuie să aflu unde îl găsesc pe băiat, pe Vimal. Îl cunoști, da, da… Și pe tipul de la asigurări. Abraham mi-a spus… după ce jucăm câteva jocuri. Dădu din cap spre cuțit. Mi-a zis că vorbește cu Edward. Îmi spui unde e Vimal și numele de familie al lui Edward ăsta, dar și unde îi găsesc… și toate bune. Toate bune pentru tine.

Era o capcană, desigur. Suspectul îl forțase pe Blaustein să-l sune pe Ackroyd și să organizeze o întâlnire cu poliția. Dar nu cu oricine. Suspectul o voia pe *ea*, pentru că ea știa unde se afla Vimal Lahori.

Durerea o asaltă din toate părțile: coastele, capul… și încheieturile mâinilor. Își dădu seama că nu mai fusese încătușată până atunci și că simțea oțelul strâns pe os și pe piele. Era neajutorată și încă uluită și avea dureri aprige din cauza loviturii cu genunchiul în spate, care o paralizase. Îi golise plămânii de aer. Iar acum se căznea să respire.

Leșin…

Ba nu, nu se poate să leșin.

Nu era acceptabil.

Chiar atunci, bărbatul păru să-și dea seama că încă era deghizat. Își scoase brusc jacheta lui Blaustein și o azvârli într-o parte.

— Jachetă evreiască.

Tuși scurt. Se șterse la gură, apoi se uită la șervețel.

— Bine, bine. E totul bine.

Sachs ignoră dezgustul și încercă să analizeze situația; Simțea miros de băutură, dar nu părea beat. Nu suficient de beat încât să fie neglijent. Oare cât trebuia să tragă de timp? Suficient cât Rhyme să o sune ca să o întrebe ce a aflat? Dacă nu îi răspundea, avea să trimită polițiști acolo în trei sau patru minute. Secția nu era chiar atât de departe.

Dar ar fi fost trei sau patru minute foarte lungi.

Bărbatul se aplecă spre ea.

— Deci, tu… Se uită din nou la legitimația ei. Tu, polițistă, A-melia. Ești o fată de ajutor. Mă poți ajuta. Bine pentru tine. Mă ajuți și scapi.

— Cum te cheamă? se aventură ea.

— Șșșt, *kuritsa!*

— Știm că mai e o bombă pe o conductă de gaz. Poate chiar mai multe. Spune-mi unde sunt.

Asta îl făcu să se oprească. Privirea albastră îi părea însă când focalizată, când defocalizată – dar nu de la droguri, ci pentru că era maniac. Da, era mercenar și ucigaș plătit. Dar Promitentul și misiunea lui nebună nu erau pe deplin o pură ficțiune. În opinia ei, diagnosticul inițial era în continuare valabil.

E pur și simplu nebun…

— Vom colabora cu procurorul districtual, continuă ea. Și cu Departamentul de Stat. Îți vom face rost de o înțelegere.

— Departamentul de Stat. Ia te uită la tine! O *kuritsa* legată fedeleș, gata de pus în oală, care încă mai scormonește prin mâncare, căutând *lucruri* utile. Sunt eu american? Sunt eu russkiy? Ce știe Departamentul pentru Securitate Internă despre mine? Inteligent. Deci, îmi place de tine, *kuritsa.* Lucrurile nu vor fi dureroase, tu mă ajuți.

Sachs începu să respire mai adânc acum, dându-și seama că durerea provocată de căzătură și de lovituri se estompa.

Își spuse în gând: „Stai cuminte! Fă un plan. Trebuie să câștigi timp!”

Timp…

— Avem informații despre tine. Ești din Moscova. Pașaportul e pe numele Dobyns. Celelalte, din Barcelona și Dubai.

Bărbatul încremeni, de parcă ar fi fost pălmuit.

Sachs continuă pe un ton calm:

— E doar o chestiune de timp până când te vor găsi. Descrierea ta a fost pusă pe o listă de urmărire. Nu vei reuși să ieși din țară.

Bărbatul își reveni în fire și încuviință din cap cu mișcări ample.

— Da, da, dar poate că am propriul mod de a ieși. Sau poate că rămân aici, în țara asta frumoasă, și conduc pentru Uber! Acum,

întrebarea mea. Trebuie să găsesc un băiat. Și pe afurisitul de la asigurări. Edward. Îmi vei spune.

— Putem colabora cu…

Bărbatul se ridică brusc, cu privirea înnebunită. Își duse piciorul în spate, apoi o lovi cu putere în coaste. Lovitura nu îi rupse coastele, dar aprinse din nou durerea dinainte. Sachs țipă din nou și lacrimile începură să-i curgă din ochi. Bărbatul se ghemui din Nou lângă ea și-și coborî buzele spre urechea ei. Apoi îi spuse cu vocea plină de furie:

— Vorbești doar ca să răspunzi la întrebare.

Sachs amuți.

— Bine?

Ea încuviință din cap.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Închise ochii și se gândi că măcar lăsa o mulțime de probe.

Amelia Sachs știa că avea să moară.

Se gândi mai întâi la tatăl ei, Herman Sachs, ofițer NYPD decorat.

Apoi la Rhyme, firește. Viața lor se scursese în paralel atâția ani.

Nu voi repeta această greșeală…

Apoi, la mama ei și la Pam, tânăra a cărei viață o salvase și care devenise ca o fiică pentru ea. Și care în prezent studia în San Francisco.

Rusul o rostogoli cu fața în jos și o lovi în picioare, ca să le depărteze. Obrazul i se frecă de podeaua mizerabilă. Apoi o prinse de mâna stângă încătușată și i-o trase în sus, pricinuindu-i o durere sfâșietoare. Îi mângâie din nou inelarul – părea să analizeze diamantul albastru din inelul de logodnă pe care i-l cumpărase Rhyme.

Oare s-ar fi putut folosi de obiectul interesului lui ca să mai câștige timp?

— Uite ce e… dădu ea să spună.

— Șșșt, șșt! Ce-ți spun?

Frecă lama cutterului de inelarul ei.

— Bine, *kuritsa.* Deci… Ce spun e o întrebare. Băiatul ăla. Băiatul ăla, Vimal. *Kuritsa* mic și prost. Trebuie să vorbesc cu el. Doar puțin. Trebuie să-mi spui unde e. Și omul de la asigurări.

— Nici gând.

— Nu-i voi face rău. Nu! Nu! Nu vreau să-l rănesc. Doar să vorbesc. Conversație.

— Predă-te acum. Va fi mult mai bine pentru tine.

Bărbatul râse.

— Ești figură! Acum Vimal. Spune-mi cum îi pot face o vizită.

Cu o mână îi trase inelarul și Sachs simți cutterul mai aproape.

Se străduí din răsputeri să-și țină degetele curbate, dar era mult prea puternic. O încălecă, lăsându-și toată greutatea pe șoldurile ei. Era țintuită.

Simți o înțepătură pe deget.

„Hristoase, îl taie! O să-mi taie degetul!”

Își încleștă dinții și se gândi: „Ce ironie! O să-mi taie inelarul stâng, singurul deget pe care, după accident, îl mai putea folosi Lincoln”.

— Vimal?

— Nu.

Îl simți încordându-se înainte să înceapă să taie.

Sachs trase aer în piept. Închise ochii strâns. Oare cât de tare avea să o doară?

Apoi rusul se crispă și strânsoarea i se relaxă. Păru să se uite în sus. Începu să se ridice în picioare, mișcând cuțitul de pe degetul ei. Icni.

Presiunea atmosferică generată de împușcătură, dureros de aproape de ea, o izbi din plin. Rusul căzu imediat și ateriză pe picioarele ei.

Apoi, cineva îl ridică de pe ea, iar Sachs se rostogoli pe spate și privi în sus spre fața îngrozită a lui Edward Ackroyd. Bărbatul se holba la mâna lui, în care ținea un pistol Glock. Nu al ei. Aruncă arma pe birou de parcă ar fi fost încinsă și o ridică pe Sachs, îndepărtând-o de trupul rusului.

Părea să își miște buzele și Sachs se întrebă preț de o clipă de ce își pierduse vocea. După care își dădu seama că, de fapt, ea fusese asurzită temporar de împușcătură.

Bănuia că o întreba dacă se simțea bine.

Așa că-i răspunse la întrebare: „Da, da, sunt bine”.

Deși nici el nu auzea prea bine, îi răspunse înnebunit ceva ce părea a fi: „Ce, ce, ce?”

CAPITOLUL 56

În afara magazinului de bijuterii, în umbra clădirilor ridicate cu două secole în urmă, Sachs stătea sprijinită de ambulanță. Refuzase targa.

Paramedicul o anunță că nu avea răni grave; nu se alesese cu nicio coastă ruptă după ce rusul o lovise cu genunchiul sau cu piciorul, dar aveau să fie contuzii. Avea o tăietură ușoară la baza celui de-al patrulea metacarpian de la mâna stângă, degetul inelar, care fusese cât pe ce să-i fie amputat. Avu nevoie doar de puțină betadină și de un pansament.

Edward Ackroyd stătea abătut lângă ea. Zâmbea ușor, privind în gol cu ochii săi căprui. Îi spusese că se hotărâse să vină la dealer ca să se întâlnească acolo cu ea și cu Abraham Blaustein, pentru a verifica dacă putea ajuta cumva. Se uitase înăuntru și nu reușise să vadă pe nimeni, așa că intrase. Apoi, spre uimirea lui, văzuse un bărbat care o țintuise la pământ, aplecându-se în față cu un cutter. Observase și un pistol în buzunarul unei jachete negre de pe tejghea, cea a rusului; și-o dăduse jos ca să îmbrace haina lui Blaustein.

După ce individul îl văzuse și se ridicase, îndreptând cuțitul spre el, apăsase pe trăgaci.

— Nu m-am gândit. Doar am tras. Atâta tot. Doar am… Toți anii petrecuți în poliția metropolitană… Nu am tras niciodată cu arma. Nu am *purtat* niciodată o armă la mine.

Umerii îi erau pleoștiți. Își lovea arătătorul de degetul mare, înnebunit.

— E în regulă, îi spuse ea.

Deși știa că nu era așa. Ți-l aminteai bine pe primul. Mereu. Oricât de necesară și oricât de instinctivă ar fi fost, prima împușcătură fatală îți rămânea întipărită în minte, în inimă și în suflet.

Ackroyd îi întrebase de mai multe ori pe paramedic și pe ofițerii care veniseră la locul faptei dacă rusul chiar murise, evident sperând ca doar să-l fi rănit pe bărbat. O singură privire însă spre rana cauzată de glonțul cu vârf gol și nu mai încăpu nicio îndoială.

— Edward, mulțumesc, îi spuse Sachs.

Era o expresie nepotrivită, desigur. Dar oare ce *ar fi fost* suficient?

Cu toate acestea, pe Sachs o încercau sentimente contradictorii cu privire la incident. Rămăsese cu degetele intacte, iar viața îi fusese cruțată. Totuși, nu doar că Făptașul 47 murise, dar odată cu el pierise și cea mai ușoară – și poate singura – șansă de-a afla unde fuseseră amplasate ultimele dispozitive cu bombă. În timp ce medicul legist de serviciu își termina examenul preliminar, Sachs se îmbrăcă în salopeta CSU și se aplecă peste cadavru, pentru a vedea ce avea să-i dezvăluie prin moartea lui.

•

— Știu că e multă bătaie de cap, domnule. Dar, între noi fie vorba, nu mi-aș face prea multe griji în privința asta.

Andrew Krueger încuviință din cap și încercă să pară puțin îngrijorat și nesigur.

— Eu… pur și simplu nu știu ce să spun.

Detectivul era un afro-american masiv, care conducea mașina de poliție nemarcată până la o secție de poliție despre care îl asigurase pe Krueger că nu se afla prea departe. Krueger era pe scaunul din față al Chryslerului. Nu era arestat. Însuși detectivul hotărâse că împușcătura fusese justificată și că „avea să-l susțină până-n pânzele albe pe domnul Ackroyd”.

Totuși, erau formalități ce trebuiau îndeplinite. Trebuia să dea o declarație, avea să aibă loc o anchetă și toate concluziile aveau să fie trimise unui procuror districtual adjunct, care urma să ia decizia finală în privința lui.

— E o șansă la un milion să se ajungă în instanță. Aș paria pe pensia mea că nu. Niciun procuror districtual adjunct nu-și va distruge reputația emițând o acuzație pentru așa ceva. În plus, ai un as.

— Un ce?

— Ah, e ca o carte de ieșit din închisoare.

Krueger tot nu pricepu.

— Poftim?

— Nu aveți Monopoly în Anglia?

— Adică aranjamente comerciale neloiale?

Detectivul păru amuzat.

— Nu contează. Doar că Amelia, detectivul Sachs… faptul că i-ați salvat viața? E o persoană importantă în cadrul departamentului. Iar asta va conta destul de mult.

Își continuară drumul în tăcere o vreme, apoi bărbatul adăugă:

— Mi s-a întâmplat și mie. Am făcut-o și eu. O singură dată. Douăzeci și patru de ani în poliție și nu am tras niciodată cu arma. Apoi, cu doar optsprezece luni în urmă… Vocea i se stinse încet. Un apel domestic. Tipul era nebun, știi, nu își luase medicamentele. Avea de gând să-și împuște mama, iar eu și partenerul meu încercam să îl convingem să n-o facă. Însă apoi a fluturat arma spre Jerry. N-am avut de ales.

Urmă apoi o pauză cât străbătură un cvartal.

— Nu era încărcată. Arma lui. Dar… ei bine, o să treci peste asta. Eu am reușit.

Sau nu chiar.

— Mulțumesc, spuse Krueger pe un ton cât mai sincer posibil. Nu sunt însă convins că voi mai fi vreodată la fel.

O spusese bărbatul care ucisese cel puțin treisprezece persoane, deși doar trei cu arme de foc.

Își aminti expresia lui Rostov atunci când văzuse arma îndreptată spre capul lui. Fusese șocat, apoi, preț de o clipă înțelesese ce se întâmpla, știuse că fusese păcălit. Krueger trăsese repede, înainte ca rusul să-l poată striga pe nume și să-i dezvăluie lui Sachs că se cunoșteau. Țintise chiar spre tâmplă.

Moartea lui Vladimir Rostov fusese inevitabilă.

Și planificată de ceva vreme. Krueger hotărâse să-l ucidă de cum își dăduse seama că rusul îi accesase telefonul și se afla la New York, jucând rolul „Promitentului”. La momentul respectiv, își dăduse seama deja că Rhyme și Amelia erau geniali și că trebuia să le ofere amândurora vinovații perfecți: pe fanaticul Ezekiel Shapiro și pe asasinul ecoterorist angajat de acesta, Vladimir Rostov.

Krueger își propusese să intre în magazinul lui Blaustein și să-l ucidă pe Rostov cu pistolul lui Glock neînregistrat, cel cu care trăsese în Vimal și cu care îl ucisese pe Saul Weintraub. În confuzia care izbucnise după împușcăturile din magazinul lui Blaustein, pusese câteva gloanțe de nouă milimetri în jacheta lui Rostov, ca să stabilească o legătură mai clară între el și împușcăturile din cazul lui

Patel și al lui Weintraub. Krueger furase și telefonul mobil al lui Rostov, precum și cheile de la motel și de la Toyota.

În clipa în care avea să termine interviul cu poliția, despre care nu credea că avea să dureze foarte mult, urma să se ducă degrabă în camera lui Rostov, să elimine toate dovezile, apoi să scape de telefoanele mobile, de computerul și de mașina rusului.

Mașina ajunse acum la secția de poliție, iar Krueger coborî. Detectivul îi arătă ușa din față.

— Pe aici, domnule Ackroyd. Țin să vă informez că nu sunteți arestat. Fără amprentare sau poze. Nimic din toate astea. Va fi doar un interviu.

— Mulțumesc, domnule ofițer. Apreciez sincer cuvintele dumitale de liniștire. Cele întâmplate au fost… ei bine, destul de tulburătoare.

Se gândi să se prefacă a-și șterge lacrimile, dar hotărî că nu s-ar fi potrivit cu personajul interpretat.

CAPITOLUL 57

Amelia Sachs se întoarse acasă la Rhyme cu unele lucruri interesante.

Mai întâi, o colecție de probe de la hotelul în care se cazase Vladimir Rostov, în Brighton Beach, și una de la magazinul comerciantului, unde aproape că își pierduse un deget sub cuțitul rusului nebun.

În al doilea rând, un inspector minier al statului New York. Rhyme îi aruncă o privire dezinteresată bărbatului cu care mai vorbiseră, Don McEllis, apoi se uită la cutiile din carton cu probe pe care le căra Sachs. Văzând la ce se uita, ea îi spuse:

— Nu va fi ușor, Rhyme.

Se referea la misiunea lor urgentă: să afle unde fuseseră amplasate celelalte bombe.

— Sper ca McEllis să ne poată ajuta.

Era un bărbat slab, cu un aer grav – sau mai degrabă „demodat” –, și se afla acolo, îi explică Sachs, ca să se uite peste hărți și peste detaliile incendiilor anterioare, în speranța că îi putea ajuta să restrângă aria de căutare a dispozitivelor.

— Mă gândesc că le-a amplasat în apropiere de liniile de falie din zonă, spuse Sachs, dacă voia să pară autentice cutremurele. Dacă așa stau lucrurile, poate că Don le poate identifica.

Detectivul ridică din umeri. Nu părea prea entuziasmat. Apoi îi sună telefonul.

— Primăria. Hristoase!

Răspunse și se dădu la o parte.

McEllis ceru permisiunea să folosească unul dintre computere pentru a încărca unele hărți geologice ale zonei. Cooper îl duse spre unul dintre ele. Voia să vadă și unde fuseseră amplasate bombele anterioare, așa că Sachs împinse spre el tabla albă pe care era prinsă o hartă a orașului. Incendiile erau marcate cu roșu și trasaseră o elipsă aproximativă în jurul epicentrului: șantierul geotermal de lângă Cadman Plaza. McEllis scoase diagramele geologice ale zonei și începu să se uite peste ele.

Cooper și Sachs se îmbrăcară în salopete și își puseră măști pe față, apoi începură să se uite peste dovezile ce fuseseră colectate din magazinul de bijuterii al lui Blaustein și din motelul în care se cazase Rostov în Brighton Beach.

Și Rhyme avea câteva informații noi. După ce Sachs îi trimisese identitatea făptașului, îl contactase din nou pe Daryl Mulbry de la SAI, cerându-i detalii despre criminal. Acesta îi trimisese un raport în care rezumase informațiile pe care le găsise într-un timp atât de scurt. Vladimir Ivanovici Rostov. Bărbatul de patruzeci și patru de ani fusese în armata rusă și apoi în FSB, unul dintre succesorii KGB-ului, iar în ultimii zece ani lucrase în calitate de „consultant”, printre clienții lui numărându-se câteva dintre marile organizații cvasiguvernamentale rusești, precum Gazprom, compania de petrol și gaze, Nizhny Novgorod Shipping, care fabrica platforme și cisterne petroliere, și, un lucru semnificativ, Dobprom, cea mai mare companie minieră de diamante din Rusia.

Mulbry descoperise că Rostov lucrase în mina Mir din Siberia de la doisprezece până la douăzeci de ani.

— E puțin dus cu capul, din câte am aflat noi. Se zvonește că și-ar fi ucis unchiul, care se afla într-un puț de mină cu el. Capul îi fusese zdrobit de o piatră, dar nu avusese loc nicio alunecare de roci. Poliția se cam făcea că nu vede când venea vorba despre cel mai mare

angajator din regiune. Și mătușa lui a murit la scurtă vreme după aceea. Se pare că într-o noapte a rămas blocată pe acoperișul clădirii, cu ușa de acces încuiată. Nimeni nu și-a dat seama ce căuta acolo. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte subțire și era desculță. În decembrie. Temperatura era de minus douăzeci de grade. Și de data aceasta autoritățile s-au făcut că nu văd. Au existat plângeri cum că se purtase *ne podkhodit,* adică necuviincios, cu câțiva tineri din clădire.

Ce mai istoric! se gândi Rhyme.

Mine. Ei bine, așa se explica obsesia pentru diamante… și interesul lui Rostov pentru cutremurele false de pe șantierul geotermal.

Spionul îi mai spusese că Rostov era *persona non grata* în Germania, Franța, Suedia, Republica Cehă și Taiwan, fiind suspectat de atac, șantaj și practici comerciale ilegale, precum și de o serie de infracțiuni financiare. Martorii nu dădeau declarații, așa că nu fusese judecat niciodată; i se spunea doar să plece de acolo și să nu se mai întoarcă. În Cracovia, autoritățile poloneze îl reținuseră după o plângere conform căreia agresase sexual o femeie și îl bătuse pe iubitul ei. Fusese eliberat în liniște după o intervenție din Moscova.

La magazinul de bijuterii, găsise pașaportul rusesc real al bărbatului, pe numele de Rostov, plus un pașaport fals pe numele Alexander Petrovici; în plus, un pistol Smith & Wesson de calibrul treizeci și opt, gloanțe de calibrul treizeci și opt și Finocchi de nouă milimetri, cele din urmă pentru pistolul Glock, o mască de schi, mănuși textile, cutterul pătat de sânge, țigări și o brichetă, bani pești (dolari, ruble și euro). Nicio cheie pentru Toyota, deși nu exista nicio garanție cum că mașina roșie din fața casei Adeelei chiar fusese a lui Rostov. Nici nu avusese vreun telefon mobil la el.

Deși nu găsiseră chei de la hotel la el, o cercetare rapidă a motelurilor și a hotelurilor din zonă dezvăluise că un anume Alexander Petrovici era cazat la Beach View Residence Inn în Brighton Beach, Brooklyn, cameră pe care Sachs o percheziționase cu atenție. Dar nu descoperise cine știe ce. Mai multă muniție de calibrul 38, mâncare de la fast-food, sticle de Jack Daniel’s, pașapoartele pentru celelalte identități despre care aflase Mulbry. Fără calculatoare sau telefoane, chei de mașină sau urme de ceva

care să facă trimitere la lehabah-uri, la DEI pentru conductele de gaz sau la locul în care le-ar fi putut amplasa.

Și nici diamante brute în valoare de cinci milioane de dolari.

Unde erau pietrele? Și electronicele lui Rostov? Presupunea că ținuse totul, inclusiv cheia de la hotel, în Toyota, în cazul în care ar fi fost nevoit să își ia rapid tălpășița. Cel mai probabil, cheia de la mașină era ascunsă la roată. După *Breaking Bad*, serialul de televiziune, surprinzător de mulți infractori începuseră să procedeze astfel.

Îi explică lui Rhyme că lipsa de indicii o făcuse să îl recruteze pe geolog – o mișcare puțin cam disperată, de altfel, deși rezonabilă în opinia lui Rhyme.

Sachs transcrise puținele probe găsite pe o tablă albă și se dădu în spate, cu mâinile în șolduri, trecându-și – fără să își dea seama – arătătorul peste unghia de la degetul mare. Se uita întruna la tablă.

Rhyme făcu la fel.

— Mai e și altceva? îl întrebă el pe Cooper.

— Chiar acum verific ultima probă din camera de hotel. Nu durează mai mult de un minut.

Dar ce avea să le demonstreze asta? Poate existența unei substanțe dintr-o amprentă de pantof specifică locului în care ar fi putut amplasa o bombă. Șansele erau însă extrem de mici.

Făcu o grimasă, frustrat, și aruncă o privire spre McEllis.

— Ai găsit ceva, Don?

Inginerul stătea aplecat în față, studiind atât hărțile geologice on-line, cât și pe cea tipărită, pe care erau însemnate incendiile anterioare.

— Cred că da, le spuse el. S-ar părea că a amplasat bombele de-a lungul faliei Canarsie. Vezi aici? Trece prin centrul Brooklynului, pe lângă Cadman Plaza, apoi ajunge în port. Are o lungime de circa trei kilometri, dar cea mai mare parte se află sub apă. Aproape un kilometru însă este pe uscat.

McEllis arătă spre o linie care străbătea cartierul foarte populat.

La naiba, se gândi Rhyme, prea multe subsoluri de verificat!

— Trebuie să restrângem zona și mai mult.

Mel Cooper le strigă:

— Am verificat și ultima urmă. Nimic nu-l leagă pe Rostov de un anumit loc. Cenușă de tutun, ketchup, grăsime de vită, sol asociat cu geografia zonei Brighton Beach. Și iar kimberlit.

Fără să ridice privirea de pe hartă, McEllis întrebă:

— Kimberlit?

— Da, îi spuse Rhyme. Făptașul nostru s-a ales cu unele urme de kimberlit de la prima serie de împușcături. Pe haine și pe pantofi. A lăsat în urmă reziduuri de kimberlit la câteva dintre locurile faptei.

— Vrei să spui serpentinit. Nu kimberlit. Fac parte din aceeași familie.

— Nu, este kimberlit. Conține cristale de diamante, zise Cooper, ridicându-și privirea spre el. Credeam că asta transformă serpentinitul în kimberlit.

— Așa este, șopti McEllis. Dar… aș putea vedea o mostră?

Cooper se uită la Rhyme, care încuviință din cap.

Tehnicianul pregăti un eșantion și îl așeză pe platforma microscopului compus.

McEllis se lăsă pe scaun, apoi se aplecă în față și începu să regleze lumina de deasupra platformei. Focaliză imaginea, după care se uită în altă parte. Apoi din nou la ocular. Cu o sondă cu ac, împunse praful și fragmentele. Își ținu ochii lipiți de ocularele prevăzute cu cauciuc moale, dar își ridică ușor umerii și călcâiele. Din limbajul lui corporal își dăduseră seama că era important. McEllis se lăsă pe spate și râse ușor.

— Ce e? întrebă Sellitto.

— Păi, dacă ați găsit rocile astea în New York, atunci tocmai ați rescris istoria geologică.

CAPITOLUL 58

— Kimberlit, le spuse Don McEllis celor din salon. L-am putea numi ascensorul care transportă diamantele spre suprafața pământului din manta, adică partea care se află exact sub scoarță. Unde se formează diamantele.

Inspectorul se întoarse spre microscop, ca și cum n-ar fi putut rezista impulsului, și studie din nou mineralele de pe platforma

instrumentului. Continuând să analizeze eșantioanele, șopti:

— Hm… Păi… McEllis se lăsă din nou pe spate și întoarse scaunul spre ceilalți. Nu s-a găsit nicăieri în statul New York un kimberlit bogat în diamante ca acesta. Geologia zonei nu se pretează la formarea de diamante. New York-ul este o zonă cu „marjă pasivă”. Avem plăci tectonice stabile.

— E imposibil să se găsească kimberlit cu diamante aici? întrebă Rhyme.

McEllis ridică din umeri.

— Aș zice mai degrabă că e foarte puțin probabil. Sunt circa șase mii de filoane de kimberlit în lume, dar doar vreo nouă sute dintre ele conțin diamante… și doar câteva zeci dintre acestea conțin suficiente diamante brute pentru ca exploatarea lor să fie profitabilă. Și niciunul dintre ele nu se află în Statele Unite. Ce-i drept, a existat o companie cu ani în urmă, în sud. Acum sunt toate mine turistice. Plătești vreo douăzeci de dolari sau așa ceva și cauți diamante împreună cu cei mici. Pe de altă parte, în Canada nu s-au găsit diamante sau kimberlit până de curând, iar acum este un producător important. Deci presupun că s-ar putea întâmpla și aici.

Inspectorul se mai uită o dată scurt prin microscop.

— Unde l-ați găsit?

— În mai multe locuri, îi răspunse Rhyme. La magazinul unde a fost ucis Patel, tăietorul de diamante. Vimal, ucenicul lui, avea o pungă la el. Nu ni s-a părut important. Am crezut că va face bijuterii din el. Sau că îl va sculpta. E hobby-ul lui.

— Nu prea poți sculpta kimberlitul de genul acesta. Ar fi imposibil din cauza diamantelor. Sunt prea dure.

Rhyme se încruntă.

— E o presupunere.

— Și celelalte surse? întrebă McEllis.

— Am găsit urme în casa lui Saul Weintraub, zise Sachs, un martor care a fost ucis. Provenea fie de pe încălțămintea ucigașului, fie de pe îmbrăcămintea sa. Ridică din umeri, apoi adăugă: Așa am crezut. Presupun că ar fi putut proveni chiar de la Weintraub.

O presupunere…

Rhyme îl întrebă:

— Dacă ar exista bucăți mai mari de kimberlit, ar valora mult? Ar merita să ucizi pentru ele?

— Șansele să găsești diamante valoroase în eșantioane mici de kimberlit sunt precum cele de la loterie. Apoi se încruntă. Dar… continuă el.

— Ce e? întrebă Sachs.

— Nu ar ucide nimeni pentru o astfel de piatră. Dar s-ar putea să o facă pentru ceea ce reprezintă ea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă eșantionul provine dintr-un filon mare? Ei bine, mi-aș putea închipui oameni ucigând fie ca să obțină drepturile miniere, fie ca să distrugă sursa, pentru a se asigura că nu află nimeni despre asta.

— Să o distrugă? întrebă Sachs.

— Din punct de vedere istoric, zise McEllis, există două ramuri industriale în care companiile vor face orice este necesar pentru a sabota eventualele descoperiri, ca să mențină prețurile ridicate. Petrolul și diamantele. Și, când spun orice, chiar mă refer că orice. Crimă, sabotaj, amenințări. Nu se întâmplă în cazul diamantelor de calitate industrială, cele ieftine, care se folosesc la șlefuit, pilit, mașinării. Ci la acelea de calitatea nestematelor, cum sunt acestea. Făcu din nou semn din cap spre microscop. Oh, da! Categoric.

— Linc, te gândești cumva că o companie de diamante a auzit despre un filon și l-a trimis pe făptaș ca să omoare orice persoană care știa despre el? zise Sellitto.

Rhyme încuviință din cap.

— Northeast Geo, ei le-au scos la suprafață, așa că Rostov a înscenat cutremurele, pentru ca șantierul să fie închis.

— Nu e chiar atât de bizar pe cât ați crede, le spuse McEllis. Există chiar și așa-zisele companii de „securitate” pe care le poți angaja pentru a te asigura că potențialele mine nu se deschid niciodată sau că minele existente se închid. Baraje care sunt aruncate în aer, oficiali guvernamentali mituiți ca să naționalizeze minele și apoi să le distrugă… Rușii sunt deosebit de activi în acest domeniu.

— Iar Rostov, spuse Rhyme, a mai lucrat pentru Dobprom în trecut, compania rusă care exploatează diamante și care deține

monopolul.

— Ah, cu siguranță sunt implicați în sabotaj. Și mulți alți producători, dar rușii sunt primii când vine vorba de trucuri murdare.

— Weintraub, zise Sachs. Era evaluator. Poate că n-a fost ucis pentru că a fost martor. Poate că a fost ucis pentru că a analizat kimberlitul și a aflat despre diamante.

— Nu ne-am gândit, zise Sellitto. La Patel, Weintraub a plecat înainte ca făptașul să ajungă acolo. Cât de util ar fi fost ca martor? Nu foarte. Făptașul nostru l-a vrut mort pentru că știa despre kimberlit.

— Crimele de la Patel nu au fost înfăptuite pentru ca făptașul să fure diamantele brute, zise Sachs, ci ca să-i ucidă pe el și pe toți cei care mai știau despre descoperire. De aceea l-a torturat pe Patel și l-a bătut cu pistolul pe Weintraub. Voia să știe dacă mai aveau kimberlit sau dacă mai știa cineva despre el.

Rhyme își sprijini ceafa pe tetiera scaunului și închise ochii. Apoi îi deschise și zise:

— Cineva găsește un eșantion pe șantier. Îl duce la Jatin Patel, care îl pune pe Weintraub să îl analizeze. Dobprom află despre asta. Cei de acolo îl trimit pe Rostov să oprească forajul și să ucidă pe oricine a aflat despre kimberlit.

— Dobprom n-ar vrea să se înființeze o companie americană de exploatare a diamantelor, zise McEllis. La naiba, *nicio* mină străină n-ar vrea așa ceva. Le-ar reduce veniturile la jumătate.

Mel Cooper întrebă:

— Dar există cu adevărat un risc la adresa companiilor? Adică, realistic vorbind, poți săpa după diamante în Brooklyn?

— Ah, n-ar fi greu deloc, îi răspunse McEllis. De fapt, ar fi mult mai ușor decât să sapi tuneluri pentru metrou și pentru alimentarea cu apă, lucruri pe care orașul le face tot timpul. Ar exista câteva obstacole legale, dar nu insurmontabile. Departamentul meu ar trebui să aprobe planurile; și ar mai fi câteva procedee birocratice pentru obținerea autorizației. De exemplu, nu am permite mineritul deschis. Dar s-ar putea configura cu ușurință un sistem automatizat cu puț îngust. Din punct de vedere tehnic, ar fi floare la ureche.

Dar, se gândi Rhyme, dacă scopul era să oprească forajul, asta însemna…

Dând glas concluziilor pe care fusese cât pe ce să le rostească chiar el, Sellitto zise:

— Deci Ezekiel Shapiro nu s-a sinucis. Rostov l-a ucis și a făcut să pară sinucidere. L-a răpit, l-a torturat ca să îi spună parola de acces la Facebook, apoi a lăsat biletul de sinucigaș.

— Avea nevoie de un țap ispășitor, spuse Rhyme pe un ton sumbru, pentru că am descoperit că, de fapt, cutremurele erau false și că incendiile proveneau de la dispozitivele montate pe conductele de gaz.

Apoi îi veni în minte un gând, care îl străbătu ca un șoc electric.

— Ruble, șopti el.

— La dracu'! zise Sachs, aparent pe aceeași lungime de undă cu el. Rostov nu ar lăsa *ruble* în apartamentul lui Shapiro. Erau dovezi care îl incriminau pe el. *Altcineva* a intrat în apartamentul lui Shapiro și l-a ucis, cineva care voia să pară că *Rostov* se află în spatele complotului. Sunt convinsă că rusul a fost implicat: a atacat cuplul din Gravesend și pe fata aceea din magazinul cu rochii de mireasă. Și pe Kirtan, prietenul lui Vimal. M-a atacat și pe mine. Dar nu el a pus totul la cale.

Iar concluzia fu inevitabilă.

Încet, cu privirea ațintită asupra lui Rhyme, Sachs spuse:

— Ci persoana care l-a împușcat.

Rhyme știa că avea dreptate.

— Edward Ackroyd.

— Dar, spuse Sellitto, l-am verificat. Și știa totul despre Patel. Despre diamantele brute care au fost furate.

— Ce diamante brute? întrebă Rhyme pe un ton cinic. Le-am găsit vreodată? Am văzut vreodată vreo urmă de-a lor?

Desigur că nu.

— Pentru că nu au existat niciodată, spuse Sachs.

Rhyme încuviință din cap.

— A falsificat plicul pentru diamante de la Patel. Nu mi-a trecut niciodată prin cap! De ce să-l lase în urmă? Ar fi putut foarte bine să ia pietrele *cu tot cu plic.* A făcut-o ca să se implice în anchetă… ca să afle cine e V.L. Și l-am lăsat să intre în cotețul cu găini. La naiba!

— Cum vine asta, Linc? întrebă Sellitto. Amelia a sunat la compania Grace-Cabot Mining din Africa de Sud.

Sachs expiră. Fața îi era încordată și cuvintele îi fură furioase:

— Ba nu. Am sunat la numărul trecut pe plicul pentru pietrele brute. Nu am căutat compania on-line. Există măcar?

— Păi… îngână Rhyme, aruncându-i o privire nerăbdătoare lui Pulaski.

Acesta încuviință din cap și găsi recipisa pentru Grace-Cabot, apoi intră pe Google.

Încuviință din cap.

— Chiar este o mină de diamante. Dar numărul de la sediu nu este cel trecut pe recipisă.

Apelă numărul.

— Zice doar să lăsăm un mesaj.

— Llewellyn Croft? întrebă Rhyme.

Pulaski parcurse site-ul web.

— Chiar *este* directorul general al companiei Grace-Cabot.

— Dacă tu l-ai găsit, atunci și Ackroyd, adică adevăratul făptaș, l-ar fi putut găsi. Sachs continuă pe un ton jos și dezgustat: Cel cu care am vorbit, care s-a prefăcut a fi Croft, era un asociat de-al lui Ackroyd. Probabil că face parte dintr-una dintre acele companii de securitate despre care ne vorbea Don. Ne-a trimis la Milbank Assurance. Același lucru, o companie reală, dar și-a falsificat legătura pe care o avea cu ea.

Rhyme izbucni:

— Acum. Vreau să aflu chiar acum.

Efectuară apoi apeluri către Grace-Cabot și Milbank Assurance și li se confirmă că înșelătoria decursese întocmai așa cum bănuiseră ei. Llewellyn Croft era, într-adevăr, directorul general al celei dintâi companii, dar îi asigură că nu îi trimisese niciodată vreo piatră brută lui Patel pentru tăiere. El însuși nu mai fusese în Statele Unite de câțiva ani. Iar Milbank nu era asigurătorul lor.

La cererea lui Rhyme, Fred Dellray, agentul special FBI, contactă pe cineva de la Departamentul de Stat. Cei de acolo le confirmară, cu ajutorul Biroului Vamal și de Protecție a Frontierelor, că Llewellyn Croft nu fusese recent în țară. Apelurile către Milbank scoaseră la iveală faptul că firma de asigurări nu avea nicio legătură cu Grace-Cabot. Da, compania avea un anchetator principal care se numea Edward Ackroyd și, da, acesta fusese inspector în cadrul Scotland

Yard-ului. Dar, în același timp, fusese plecat în Londra în ultima săptămână, la sediul central al companiei.

Cu o mină sardonică, Lon Sellitto spuse:

— Bun, explicați și pentru tipul încet la minte, că m-am pierdut. Ce dracu' se-ntâmplă, Linc?

— O companie care exploatează diamante află despre kimberlit și își face griji că o firmă competitoare va începe producția. Ackroyd este angajat ca să însceneze cutremurele și să oprească forajul geotermal. Și ca să afle cine știe despre kimberlit și să-i ucidă: Patel, Weintraub și Vimal. Îi ucide pe primii doi, dar băiatul reușește să scape. Așa că Ackroyd susține că pietrele brute ale clientului lui au fost furate, ca să participe la investigația noastră, să afle unde e Vimal.

Sellitto întrebă:

— Ce rol a jucat Rostov în toate astea? Lucrau împreună pentru ruși?

Rhyme spuse pe un ton acru:

— De obicei nu-ți împuști partenerul în cap.

— Nu, zise Sachs. Două companii diferite au auzit despre kimberlit. Una l-a trimis pe Ackroyd, iar Dobprom l-a trimis pe Rostov. Ackroyd a aranjat totul astfel încât Rostov să pice vinovat dacă lucrurile aveau să iasă prost.

Rhyme mormăi:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! Fibre de poliester negru în locurile unde au fost uciși Patel și Weintraub. Doar bumbac negru la celălalt. Ar fi putut însemna că erau două tipuri diferite de măști de schi. Două arme diferite. Glock și Smittie. Uite, zise el, arătând spre graficul probelor recente. Rostov avea la el, în magazinul lui Blaustein, câteva gloanțe de nouă milimetri, dar Ackroyd i le-ar fi putut strecura în buzunar.

— Rhyme! zise Sachs alarmată.

Rhyme înțelese brusc la ce se gândea Amelia.

— La dracu'! mai exista un motiv ca să-l ucidă pe Rostov.

— De ce? întrebă Sellitto.

— Ca să pară că Făptașul 47 a murit, răspunse Sachs, și că Vimal e în siguranță. Ca să îl eliberăm din custodia poliției.

— I-au dat deja drumul? întrebă locotenentul.

Sachs făcu o grimasă.

— La naiba, da! Am sunat echipajul de securitate de pe Staten Island și îl duceau deja spre feribot. Iar Vimal nu mai are telefon. Nu avem cum să luăm legătura cu el. O să-i sun familia.

Își scoase mobilul, iar Rhyme îi spuse lui Sellitto:

— Sună la secția din Brooklyn unde l-au dus pe Ackroyd. Spune-le să-l rețină.

— Imediat.

Detectivul efectuă apelul. Urmă o conversație scurtă, apoi făcu o grimasă și închise.

— Ackroyd – sau cine o fi – a fost eliberat fără să fie pus sub acuzație. Are telefonul închis. Iar adresa pe care i-a dat-o polițistului e falsă. Nimeni nu știe unde e.

CAPITOLUL 59

Ce avea să facă acum?

Vimal Lahori urcă spre strada de deasupra, departe de atmosfera apăsătoare și sărată a metroului. Tunelul avea un ușor iz de urină.

Trase adânc aer în piept. Aerul era rece și umed, iar cerul era cenușiu. Trecea pe lângă case unifamiliale, case modeste, având curți îngrijite. Pline de soți, soții și copii mici, după cum își imagina, deși copiii nu lăsaseră dovezi vizibile. În suburbii, astfel de curți erau depozite de triciclete și de jucării. Nu și în oraș.

Nu erau prea mulți oameni pe stradă: o femeie cu o haină de ploaie galbenă, care căra o sacoșă cu alimente. Un om de afaceri. Amândoi își țineau capul plecat și umerii ridicați, ca să se apere de vântul rece. Oare la ce fel de case se întorceau? se întrebă Vimal. Putea pune pariu că erau plăcute și că le aduceau alinare. Nu mai conta că era doar o speculație – îi invidia pentru că voia să-i invidieze.

Se opri și privi spre o pagină de ziar care plutea în vânt. Se opri lângă el pe trotuar.

Râse încet și se gândi că hârtia acoperă piatra.

Se ghemui și studie piatra de la picioarele lui. În acel cvartal, pavimentul era din piatră vânătă, montată cu o sută de ani în urmă,

poate chiar mai mult de-atât. Numele nu provenea de la culoarea originală din carieră, care era de fapt gri, ci de la procesul de îmbătrânire. De-a lungul timpului, piatra se transformase, dând la iveală nuanțe azurii și uneori tonuri verzi și roșii. Își apăsă mâna pe una, întrebându-se cum ar fi fost oare să o sculpteze. În bucata aceea, îndeosebi, văzu un basorelief, o figură tridimensională superficială a unui pește. Ar fi fost o completare grozavă la sculptura lui, *Valul.* Ar fi fost ușor de sculptat. Asemenea lui Michelangelo, ar fi îndepărtat pur și simplu porțiunile din piatră care nu formau peștele koi.

Se ridică și își continuă drumul spre casa lui.

Gândurile plăcute despre pești și instrumentele de sculptură care îl așteptau acasă fură brusc și inevitabil înlocuite de o altă imagine: picioarele domnului Patel, nemișcate pe podeaua atelierului său, îndreptate spre tavan. Era o amintire care se tot repeta. Oră de oră. Apoi, imaginea cu pricina era la rândul ei înlocuită de amintirile despre tatăl lui, care îl încuiase în atelier, despre trădarea fiului domnului Nouri, despre moartea domnului Weintraub, despre poliție…

Diamantele. Diamantele erau de vină.

Se înfioră scurt, cu furie.

Apoi îi veni din nou în minte întrebarea: ce avea să facă acum?

Peste câteva minute avea să își vadă tatăl. Oare ce avea să-i spună? Vimal își dorea să plece din oraș la fel de mult ca înainte. Dar acum nu mai avea un pretext ca să fugă, pretextul că era urmărit de un ucigaș… și pretextul că avea să fie arestat pentru că „furase” kimberlitul domnului Patel, care se părea că nu avea totuși nicio valoare. Teroarea se sfârșise. Iar tatăl lui avea să exercite o mare presiune asupra lui ca să rămână. Oare Vimal avea să aibă curajul să îl înfrunte?

Era în siguranță. Și totuși, deloc alinat. Câtă cruzime!

Ei bine, avea să își înfrunte tatăl. Stomacul i se strânse la gândul acesta. Dar avea să o facă. Chiar avea să o facă.

Se trezi mergând din ce în ce mai încet. Aproape că îl amuza această încetinire subconștientă.

La vreo două cvartale de casa lui, trecu pe lângă o alee ce ducea în spatele unui bungalou din cărămidă. Apoi auzi un bărbat strigând.

— Ajutor, mă poate ajuta cineva? Am căzut!

Vimal aruncă o privire pe alee. Era omul de afaceri pe care îl văzuse cu o clipă înainte. Stătea întins pe pământ, lângă mașină.

Cu o zi în urmă, ar fi fost bănuitor. Dar acum, că rusul murise, nu mai era îngrijorat în privința propriei siguranțe. Nu acolo. În Manhattan, în Districtul Diamantelor, era mereu în gardă. Dar nu și în această zonă din Queens.

Rareori se întâmpla ca hoții să arate ca niște contabili și să fie îmbrăcați atât de frumos.

Omul alunecase. Piciorul îi era îndoit și se ținea de el, gemând. Aruncă o privire spre Vimal și îi spuse:

— O, slavă Domnului! Te rog, poți ajunge la telefonul meu? L-am scăpat sub mașină.

Îi făcu apoi cu ochiul.

— Sigur. Nu vă faceți griji. E rupt? Piciorul?

— Nu știu. Nu cred. Dar mă doare când îl mișc.

Vimal aproape că ajunsese în dreptul bărbatului când văzu ceva în tufișuri. Era un pătrat alb.

Un indicator metalic. Se opri și se aplecă. Citi:

~~DE VÂNZARE~~
CONTRACT ÎN CURS DE SEMNARE

Dedesubt era trecut numele firmei de intermediere.

Aruncă o privire spre ferestrele casei. Erau întunecate.

Într-o secundă, pricepu că bărbatul nu locuia acolo! Era o capcană! Scosese indicatorul din curtea din față și îl ascunsese, ca să-l poată ademeni pe Vimal acolo.

La naiba! Vimal se răsuci rapid, dar bărbatul se ridicase deja și-l apucă de braț, învârtindu-l. Nu era un bărbat masiv și avea ochii de culoarea agatului galben, cât se poate de calmi. Și totuși, când îl izbi de lateralul mașinii, Vimal rămase năuc. Atacatorul se feri cu ușurință de lovitura de pumn neglijentă a lui Vimal și-l lovi cu putere în stomac, ceea ce-l făcu să se prăbușească în genunchi. Vimal ridică o mână, făcându-i semn să se oprească puțin, apoi vomită.

Omul privi în jur, ca să se asigure că erau singuri. Apoi îi spuse:

— O să ți se facă iar rău?

Avea un accent ciudat.

Vimal clătină din cap.

— Ești sigur?

Cine era? Un prieten de-al rusului?

— Ce…

— Ești sigur că n-o să ți se facă rău?

— Nu.

Bărbatul îi legă mâinile cu o bandă adezivă argintie și îl trase spre portbagaj. Păru că încearcă să se hotărască dacă să-i acopere și gura, dar probabil că era îngrijorat că avea să vomite iar și să moară sufocat. Alese să nu-i astupe gura.

Se părea că agresorul era hotărât să-l țină în viață.

Cel puțin deocamdată.

CAPITOLUL 60

Conducea pe o porțiune accidentată a zonei industriale din Queens, căutând un loc potrivit pentru ce urma.

Andrew Krueger știa, din moment ce fusese eliberat de poliție, că nu îl suspectau. Și, deși presupunea că Rhyme și Amelia ar fi fost capabili să dibuiască planul pe care-l născocise, dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție, știa și că nu prea se gândeau la asta, întrucât încercau din răsputeri să găsească următoarea bombă. O amplasase într-o veche clădire rezidențială din lemn, efectiv o cutie. Cutremurul fals avea să-i zgâlțâie în curând ferestrele și, la scurt timp după aceea, conducta de gaz avea să își elibereze vaporii încântători. Apoi urma să aibă loc explozia.

Dar lui Krueger nu-i mai păsa de carnea arsă; îl preocupa cea din urmă întrebare: unde găsise Vimal kimberlitul pe care îl avusese la el sâmbătă?

Își conduse Fordul închiriat spre zona unui parc industrial și găsi o parcare abandonată, cu asfaltul crăpat și năpădită de buruieni. Se uită în jur. Nu era nimeni în apropiere. Nicio mașină, niciun camion. Fără camere de filmat, deși nici nu se prea așteptase să fie; acoperișul depozitului se prăbușise cu ani în urmă.

Băiatul încetase să mai lovească portbagajul, iar Krueger era puțin îngrijorat să nu cumva să fi murit. Oare în zilele noastre te mai puteai

sufoca într-un portbagaj? Părea puțin probabil. Oare își rupsese gâtul la vreuna dintre denivelările de pe drum sau de aici, un fel de accident ciudat?

Ar fi făcut bine să nu fie așa.

Deschise portbagajul și privi în jos spre Vimal Lahori. Era bine, dacă ai fi putut descrie astfel o persoană care era complet îngrozită.

Spre deosebire de răposatul și deloc regretatul Vladimir Rostov, Krueger nu era sadic. Nu îl încânta groaza băiatului. Ce-i drept, ar fi ucis pe oricine trebuia să ucidă, cum se întâmplase în urma incendiilor din apartamente pe care le provocase, de exemplu, sau cum îi ucisese pe Patel și pe Weintraub, ca să nu mai vorbim de Rostov însuși. Dar nu tortura pe nimeni, cel puțin nu din plăcere. Moartea și durerea erau pur și simplu unelte, ca un băț pentru nestemate, o placă turnantă pentru șlefuit și uleiul de măsline cu infuzie de diamante pentru briliantizare.

Dar, deși nu se bucura de nefericirea băiatului, nici nu simțea vreo fărâmă de simpatie pentru el. Misiunea lui. Asta era tot ce conta. Să mențină prețul diamantelor la un nivel ridicat, aproape până la cer.

Îl scoase pe băiat din portbagaj.

— Te rog, ce…?

— Liniște! Ascultă-mă cu atenție! Sâmbătă ai intrat în magazinul lui Patel cu o pungă în care aveai kimberlit.

Vimal se încruntă.

— Ai fost acolo? *Tu* l-ai ucis pe domnul Patel? întrebă el și furia îi înlocui frica din priviri.

Krueger flutură cutterul, iar Vimal tăcu.

— Te-am întrebat ceva. Spune-mi despre kimberlit. Cum l-a obținut Patel? Uite ce e, pot să te rănesc rău de tot. Doar spune-mi!

— Știu doar că cineva a găsit o bucată pe șantierul de forare din Brooklyn. Într-o grămadă de resturi.

— Cine?

— Nu știu. Vreun căutător sau cineva de genul ăsta. Eu sunt sculptor. Și eu procedez la fel pe șantierele de construcții. Caut pietre. Probabil că a văzut cristalele și s-a gândit că ar putea fi un material valoros. L-a ales la întâmplare pe domnul Patel ca și cumpărător.

— Și tu cum te-ai ales cu punga aia?

— Domnul Patel voia mai mult kimberlit. M-am dus să caut, dar compania aceea, cea care face forajul, transportase deja totul la o groapă de gunoi. Vimal continuă: Domnul Patel m-a trimis la groapa de gunoi ca să caut kimberlit. M-am dus de vreo patru sau cinci ori. Am găsit, în sfârșit, o grămadă. Asta a fost sâmbătă. Adusesem câteva bucăți înapoi, ca să-i arăt.

Krueger întrebă:

— Cât kimberlit era acolo?

— Nu prea mult.

— Ce înseamnă nu prea mult?

— Vreo duzină de bucăți mai mari, cam de mărimea pumnului tău. Mai mult fragmente și praf.

— Unde e groapa asta de gunoi?

— Lângă Cobble Hill. Stația de transfer al deșeurilor de tip C și D numărul 4.

Construcții și demolări, presupuse Krueger.

— Ce e Cobble Hill?

— Un cartier din Brooklyn.

— Unde, mai exact? întrebă Krueger.

Deschise o hartă pe telefon, iar băiatul își coborî privirea spre ea, după care se uită în altă parte.

— Uite ce e, zise Krueger, nu-ți face griji! Nu s-ar potrivi cu planurile mele să te ucid. Tipul care va fi învinovățit pentru toate astea, un tip din Rusia, e deja mort. Dacă mori și tu acum, poliția va începe să caute *alt* suspect. Ești în siguranță.

Băiatul încuviință din cap. Era nefericit și furios, dar înțelegea logica.

Adică logica greșită: era limpede că băiatul urma *să moară* în curând, iar ucigașul avea să fie identificat drept un partener de-al lui Rostov, un alt rus, fictiv. Krueger avea să îl ucidă pe Vimal, apoi avea să-i rupă hainele de parcă s-ar fi luptat cu atacatorul lui. După care avea să plaseze câteva dovezi pe lângă cadavru, lucruri pe care le luase din camera de motel a lui Rostov: tutun dintr-o țigară rusească, câteva ruble monede, care să pară că se împrăștiaseră în timpul luptei… Și avea să lase și un telefon cu o cartelă preplătită pe undeva prin apropiere. Telefonul, fără amprente digitale, avea înregistrate cel puțin zece apeluri către Dobprom și diverse numere

aleatorii din Rusia memorate în agendă. Krueger însuși efectuase apelurile după ce îl împușcase pe Rostov.

Perfect ordonat? Nu. Dar oferea o explicație rezonabilă pentru moartea băiatului.

— Deci?

Vimal ezită, apoi arătă spre un loc de pe hartă. Nu era departe.

Krueger îl ajută să se urce din nou în portbagaj, apoi închise hayonul, se urcă în mașină și ieși din parcarea pustie. După douăzeci de minute se aflau la groapa de gunoi.

STAȚIA DE TRANSFER C Și D NR. 4

Krueger intră cu mașina pe poarta largă, ignorat de cei câțiva muncitori prezenți, iar vehiculul se legănă agale pe o alee largă, cu urme adânci de anvelope. Depozitul măsura cu ușurință cât vreo șase terenuri de fotbal. Sute de grămezi de gunoi de circa nouă metri se înălțau ca niște munți în miniatură, formați din piatră, rigips, metal, lemn, beton… și orice materiale de construcție pe care ți le puteai imagina. Presupuse că orice companie care recupera bunuri putea, contra cost, să se plimbe prin gunoaie și să le aleagă pe cele care ar fi putut fi de valoare. Zâmbi în sinea lui la gândul că astfel de companii erau încântate să găsească țevi și cabluri de cupru, ignorând kimberlitul bogat în diamante, care era indiciul că undeva sub pământ, nu departe de acolo, se ascundea un material de un milion de ori mai valoros.

Parcă în spatele uneia dintre acele movile, într-un loc care nu era vizibil de pe autostradă, de la intrare și dinspre muncitori.

Coborî din Ford și îl scoase pe Vimal din portbagaj.

Krueger ridică brusc cuțitul și Vimal se feri.

— Doar banda adezivă, îi spuse bărbatul.

O tăie, eliberându-i mâinile. Puse cuțitul deoparte și îi arătă pistolul de la betelie.

— Dacă fugi, îl voi folosi.

— Nu. Nu o voi face.

— Haide!

O porniră printre văile mohorâte și gri, deplasându-se paralel cu apa, unde buldozere și basculante umpleau barjele cu moloz. Zgomotul era copleșitor.

— Unde?

Tânărul se uită în jur, orientându-se.

— Pe-acolo, zise el, dând din cap spre malul apei.

Cei doi străbătură depozitul. Vimal se opri din loc în loc și privi în jur, apoi continuă, cotind ba la stânga, ba la dreapta.

— Au mai fost aruncate gunoaie, bombăni el. Multe. Nu arată ca data trecută.

Impresia lui Krueger era că puștiul nu trăgea de timp – părea sincer confuz.

Apoi Vimal miji ochii.

— Pe-acolo. Sunt sigur, zise el, încuviințând din nou din cap.

Căutară timp de zece minute, apoi Krueger se opri. Își coborî privirea și văzu o bucată de kimberlit în șanțul lăsat de o anvelopă mare de camion. O vârî în buzunar.

Se aflau pe drumul cel bun.

Ce loc sumbru! Vremea de martie învelise pământul într-o nuanță cenușie și ștearsă, precum cea a unui cadavru post-mortem. Umedă și rece, o simțeai cum ți se târăște pe șira spinării, de-a lungul picioarelor și al coapselor, spre vintre. Îi amintea lui Krueger de o uriașă mină de diamante deschisă, în care fusese cu ani în urmă în Rusia. În minte îi veni un gând: misiunea lui era, bineînțeles, să se asigure că filonul care conținea kimberlit nu avea să fie descoperit și că nicio operațiune de extragere a diamantelor nu avea să se deschidă. Dar oare ce-ar fi descoperit muncitorii, se gândi el, dacă într-adevăr *s-ar fi deschis* o mină? În opinia lui, filonul conținea pietre prețioase de foarte înaltă calitate.

Oare sub pământ, pe șantierul Northeast Geo Industries, se odihnea un diamant al tuturor timpurilor? Krueger se gândi la două pietre din țara lui: Cullinan, care, atunci când fusese scos la suprafață, avusese peste trei mii o sută de carate, fiind astfel cel mai mare diamant de calitatea unei nestemate găsit vreodată. Piatra fusese tăiată în peste o sută de diamante mai mici, inclusiv Marea Stea a Africii, care avea peste cinci sute de carate, și Steaua mai mică a Africii, care avea mai bine de trei sute de carate. Cele două nestemate finisate făceau parte din Bijuteriile Coroanei Regatului Unit. Piatra sud-africană preferată a lui Krueger era Diamantul Centenar. În formă brută, cântărise cinci sute nouăzeci și nouă de

carate. După tăiere, cântărise peste două sute șaptezeci. Un briliant în formă de inimă modificată și cel mai mare diamant incolor și fără defecte din lume.

Îl durea faptul că se asigura că un astfel de diamant avea să rămână îngropat.

Dar asta era sarcina lui și avea să o ducă la bun sfârșit.

— Continuă, mormăi el către Vimal. Cu cât terminăm mai repede, cu atât te vei întoarce mai rapid la familia ta.

CAPITOLUL 61

Amelia Sachs tocmai trecuse de Podul Brooklyn, aflându-se la doar câteva minute de șantierul Northeast Geo, destinația ei. Motorul mașinii bâzâia într-o tonalitate înaltă.

Rhyme era de părere că Ackroyd – sau cum l-o fi chemat – nu voia să-l ucidă, pur și simplu, pe Vimal Lahori. Nu încă. Trebuia să afle unde găsise băiatul kimberlitul sâmbătă-dimineață, înainte să întrerupă masacrul din atelierul lui Patel. Probabil că misiunea lui Ackroyd era să distrugă sau să scape de orice bucățică de kimberlit pe care o putea găsi, înainte să fugă din oraș, iar singurul loc logic pentru asta ar fi fost șantierul de forare.

Șantierul era în continuare închis, așa că Ackroyd și Vimal s-ar fi putut plimba în voie pe acolo, în timp ce băiatul îi arăta unde găsise bucățile de kimberlit.

Era pe punctul de-a ieși de pe autostradă când îi sună telefonul. Apăsă pe butonul de răspuns, apoi activă difuzorul și așeză telefonul pe scaunul pasagerului, ca să schimbe viteza din a patra în a treia. Mașina depăși o autoutilitară lentă.

— Te aud.

— Amelia, zise Lon Sellitto, am pe cineva care ar vrea să-ți vorbească. Ți-o dau imediat.

Pe *ea?*

— Sigur.

Luă piciorul de pe accelerație.

Se auzi un clic, apoi altul. După aceea, vocea unei femei.

— Doamnă detectiv Sachs?

— Da, cu cine vorbesc?

— Sunt Adeela Badour.

— Prietena lui Vimal.

— Da, așa e.

Părea îngrijorată, dar calmă.

— Domnul detectiv Sellitto m-a sunat și mi-a spus că Vimal a dispărut. Încercați să-l găsiți.

— Ai idee unde ar putea fi?

— Nu știu sigur. Dar detectivul Sellitto mi-a spus despre diamante și despre foraj. Și că bărbatul care se poate să-l fi răpit ar fi interesat de unele pietre pe care le avea Vimal. Ei bine, sâmbătă, în dimineața în care a fost împușcat, m-a sunat de la metrou. Era furios. Domnul Patel îi dăduse o sarcină: să meargă la o groapă de gunoi și să caute ceva. Un anumit tip de pietre.

Kimberlitul, pricepu Sachs.

— Iar în seara aceea, când ne-am văzut, avea o bucată de piatră înfiptă sub piele.

— Da, glonțul a lovit punga cu pietre pe care o avea cu el. Lon, ești acolo?

— Da, Amelia.

— Într-acolo se îndreaptă, îi zise Sachs. L-a dus pe Vimal la groapa de gunoi. Ca să găsească kimberlitul. Nu pe șantier.

— Am înțeles. Voi afla unde își aruncă Northeast Geo deșeurile.

— Ia legătura cu dirigintele de șantier. E un tip pe nume Schoal. Sau, dacă nu dai de el, sună-l pe directorul executiv. Cum îl chema? A apărut la știri. Dwyer, cred.

— Te sun imediat.

— Adeela, Vimal a mai spus ceva despre unde a fost sâmbătă? întrebă Sachs.

— Nu.

— Bine, mulțumesc. Ce ne-ai spus e important.

— I-am dat detectivului Sellitto numărul meu. Dacă aflați ceva…

De data aceasta, vocea i se stinse. Dar se controlă instantaneu.

— Dacă aflați ceva despre el, vă rog să mă sunați.

— Te voi suna. Da.

Tânăra închise telefonul.

Sachs ieși pe acostament și așteptă, alegându-se cu două claxoane și un semn cu degetul mijlociu. Le ignoră pe toate.

— Haide, haide, șopti ea, implorându-l pe Lon Sellitto de la distanță.

Bătu nerăbdătoare din picior și hotărî să nu se holbeze la telefon.

Dar nu-și putea lua ochii de la el.

Apoi îl așeză cu fața în jos pe scaunul de lângă ea.

După trei minute chinuitoare, Sellitto o sună înapoi. Schoal îi spusese că toate resturile de piatră și reziduurile de foraj de pe șantierul Northeast Geo din Brooklyn erau transportate la stația de transfer C și D nr. 4. Pe apă, la est de Cobble Hill.

— Sute de companii o folosesc, îi explică el, din toate colțurile orașului.

— Am priceput, spuse ea.

Smuci schimbătorul de viteze în față și apăsă ambreiajul, intrând în trafic în trei secunde și depășindu-l în cinci.

Cunoștea groapa de gunoi și docul pentru barje. Se aflau la sud de Brooklyn Bridge Park Piers, la circa cinci minute distanță, dacă nu era prea mult trafic. Dar era limpede că lucrurile nu stăteau așa. Așeză lanterna albastră pe bord, reduse viteza și ieși din nou pe acostament. Acceleră din nou, sperând din suflet ca nimeni să nu facă pană și să nu-i iasă în cale.

— Lon, estimez că voi ajunge în cinci minute, sper. Trimite ofițeri și pe cei de la USU la groapa de gunoi. Fără sirene.

— Se rezolvă, Amelia.

Nu se obosi să încheie apelul, ci îl lăsă pe Sellitto să închidă. Nu îndrăzni să-și ia mâinile de pe volan în timp ce înainta pe acostamentul denivelat, cu oglinzile laterale la doar câțiva centimetri de contrafortul de beton din dreapta și traficul din stânga.

„Oare am ajuns prea târziu?” se întrebă ea. Acceleră de la o sută de kilometri pe oră la o sută treizeci.

CAPITOLUL 62

Sachs ajunse la stația de transfer a molozului înaintea polițiștilor și a celor de la USU.

Intră în mare viteză în curtea întinsă, pe care și-o amintea drept o întindere prăfuită și sclipitoare vara, dar care era acum neprimitoare și mohorâtă. Poarta mare era deschisă și nu văzu niciun paznic. Nu exista o parcare în sine, dar, în timp ce străbătea amplasamentul, înaintând cu zgâlțâituri pe terenul denivelat, ajunse la o zonă plană, fără deșeuri, dintre două movile mari de beton spart, lemn în curs de putrezire și tencuială. Un Ford era parcat aici, de unul singur; toate celelalte vehicule erau autobasculante și buldozere. Cele câteva vehicule personale de la fața locului erau camionete și SUV-uri.

Opri brusc și coborî din mașină. Își scoase arma din toc și se îndreptă cu grijă spre Ford. Nu era nimeni înăuntru.

Se aplecă înăuntru și deschise portbagajul.

Se simți ușurată când văzu spațiul gol.

Era posibil ca Vimal Lahori să fie încă în viață.

O mișcare scurtă îi atrase atenția. Două mașini de la secția de poliție locală accelerară și se opriră în apropiere. Patru ofițeri, toți în uniformă, coborâră din mașini.

— Doamnă detectiv, spuse unul dintre ei încet.

Îl cunoștea pe ofițerul zvelt, cu părul nisipiu – Jerry Jones, veteran de circa zece ani.

— Jones, cheamă întăriri.

Jones își vârî o cască în ureche, ca să nu i se audă telefonul Motorola, și făcu solicitarea. Apoi adăugă:

— Ne trebuie acum. Suntem într-o situație tactică. Bine.

Sachs le făcu semn din cap – lui și celorlalți, doi bărbați albi și o femeie afro-americană.

— Aveți descrierea făptașului?

Toți o aveau.

— I-am reținut una dintre arme, zise Sachs, dar presupunem că s-a înarmat din nou. S-ar putea să prefere pistoalele Glock de nouă milimetri. Nu există nicio dovadă că ar avea arme cu țeavă lungă. Va avea și un cuțit. Un cutter. Nu uitați că tânărul care e cu el este ostatic. Indian, brunet, douăzeci și doi de ani. Nu știu cu ce e îmbrăcat. Suspectul a fost văzut ultima dată într-un pardesiu bej, dar a purtat și haine de exterior închise la culoare. Vrem să-l prindem în viață, dacă se poate. Deține informații de care avem nevoie.

— El a amplasat bombele pe conductele de gaz, nu-i așa? întrebă Jones.

— Da. El e.

— Ce caută aici? întrebă femeia ofițer.

— O grămadă de pietre.

Polițiștii se uitară unii la alții.

Nu mai aveau timp de alte explicații.

— Jones, tu și cu mine o luăm spre vest, spre docuri. Voi trei, spre sud. Veți ieși în evidență, din cauza uniformelor…

Pentru că fundalul era bej și gri-deschis.

— Așa că fiți atenți la pozițiile ascunse. Va ucide ca să elimine martorii. N-avem niciun motiv să credem că nu ne va lua în vizor.

— Sigur, doamnă detectiv, spuse unul dintre polițiști, iar cei trei se urniră din loc.

Ea și Jones se deplasară în direcția perpendiculară pe cea în care o apucaseră ei, spre apă.

Apoi se auzi stația radio a lui Jones. Bărbatul ascultă. Sachs nu reuși să audă transmisia. O clipă mai târziu, Jones îi spuse:

— Cei de la USU sunt la zece minute distanță.

Înaintară rapid pe aleile dintre grămezile de pietre și deșeuri. Jones își înclină capul: cineva îi spunea ceva în căști.

— Bine, șopti Jones. Apoi se întoarse spre Sachs. Vehiculul e închiriat pe o lună de la un dealer din Queens. Persoana care l-a închiriat e Andrew Krueger. Permis de conducere sud-african. Adresa e în Cape Town. A trecut și o adresă din New York, dar e un teren viran.

Polițistul își ridică telefonul și-i arătă o imagine cu fotografia de pe permisul auto.

— El e?

Era confirmarea că Krueger se prefăcuse a fi Ackroyd. Sachs încuviință din cap.

La fel ca și Rostov, Krueger trebuia să fi fost unul dintre agenții de securitate din industria diamantelor, care lucra pentru un concurent de-al lui Dobprom.

De obicei nu îți împuști partenerul în cap…

Sachs se concentră la maximum. Într-un caz recent, un suspect puțin nebun, dar foarte fascinant, hotărâse că Sachs era Diana, zeița

romană a vânătorii, reîncarnată.

Unul dintre cele mai frumoase complimente pe care le primise, chiar dacă era de la un nebun.

Se mișcară pe cât de repede le permitea terenul, ținându-se jos și privind constant la stânga și la dreapta spre crestele movilelor de gunoi, care erau într-adevăr locații perfecte pentru lunetiști. Respirau sacadat, cu mușchii încordați.

O, cât de mult îi plăceau Ameliei Sachs toate astea!

Ignoră durerea din partea stângă provocată de căderea în mormântul noroios de pe șantier, ignoră durerea pricinuită de confruntarea cu rusul. Mintea îi era concentrată doar asupra prăzii sale.

Îi făcea semne cu mâna lui Jones, indicându-i unde să se uite, când să se grăbească, când să încetinească. Ocazional el proceda la fel. Sachs bănuia că Jones nu participase niciodată la un schimb de focuri. Era neliniștit, încordat, dar dispus… și capabil: își ținea pistolul Glock cu încredere și pricepere.

Avansară încet. Nu voia să se împiedice de Krueger și să forțeze o luptă; trebuia să-l găsească nepregătit și să-l elimine fără vărsare de sânge.

În viață…

Nu voia nici ca Krueger să îi ia prin surprindere pe ea și pe Jones. La circa șaizeci de metri distanță, un buldoexcavator uriaș umplea o barjă cu resturi. Motorul care răcnea, ca și zdrăngănitul și bubuitul pietrelor turnate în vas mascau toate sunetele. Krueger ar fi putut foarte ușor să se apropie de ei fără să îl audă.

Așa că se uita întruna în față, în lateral și în spate.

Încă cincisprezece metri. Unde, unde, unde?

Ea și Jones aproape că ajunseseră la apă când îi văzu.

Între două grămezi mari de pietre, lemn și metal răsucit, Krueger îl târa pe Vimal după el. Cu mâna stângă înmănușată îl ținea pe băiat de guler; dreapta îi era sub jacheta scurtă și închisă la culoare. Probabil că ținea arma cu ea.

Jones arătă spre el însuși, apoi spre vârful grămezii de deșeuri de lângă Krueger și Vimal. Se afla în dreapta polițistului, la o înălțime de circa șase metri. Apoi arătă spre Sachs și făcu un gest semicircular, arătându-i grămada din stânga.

Bun plan tactic! Jones avea să-l acopere pe Krueger de sus, iar Sachs avea să-l flancheze. Sachs arătă spre zona în care se opriseră, ridică trei degete, indicându-i pe ceilalți polițiști, apoi arătă cu palma spre el. Ceea ce însemna să-și păstreze poziția. Sachs nu voia ca polițiștii ceilalți să nimerească din greșeală în locul unde erau ei și nici nu avea cum să le explice exact unde se afla ținta.

Jones se dădu la o parte și îi apelă încet pe ceilalți. Își vârî arma în toc și începu să se cațăre pe grămada de moloz. Sachs se duse spre stânga, înconjură baza movilei spre dreapta și începu să se apropie de locul în care îi văzuse ultima dată pe Krueger și pe Vimal.

În timp ce înconjura grămada, observă că planul putea să funcționeze dacă reușea să se apropie. Jones ajunsese în vârful mormanului de moloz din dreapta și avea arma ațintită asupra lui Krueger. Sachs trebuia doar să mai reducă un pic distanța, ca să-i poată cere să se predea… și să se facă auzită peste zgomotul produs de buldoexcavatoare și buldozere.

Jones privi spre ea și încuviință din cap.

Îi răspunse în același fel și se apropie mai mult de suspect și de Vimal, care se opriseră. Îl văzu pe Krueger, cu chipul lui rece atât de diferit de cel al bărbatului care se prefăcuse a fi, aplecându-se și șoptindu-i ceva la ureche. Băiatul, care plângea și își ștergea lacrimile, încuviință din cap și privi în jur. Apoi arătă cu degetul și se întoarseră brusc amândoi, coborând degrabă într-o altă vale, departe de Sachs și de Jones. Se părea că Vimal văzuse grămezile de kimberlit.

Se uită la Jones, care clătină din cap și arătă spre ochii lui. Îi pierduse din vizor. Sachs înconjură baza movilei aflate cel mai aproape de Krueger și începu să-i urmărească. Apoi se uită dincolo de ei.

O, nu…

Nu foarte departe, unul dintre polițiști stătea ghemuit, cu spatele la Krueger, la cel mult șase metri de el. Fără să ezite, Krueger scoase pistolul de sub jachetă și îl împușcă pe polițist în spate. Ofițerul căzu în față și-și scăpă arma. Sachs observase că purtau veste de protecție, dar, de la distanța aceea, chiar și un glonț oprit de vestă l-ar fi imobilizat. Ofițerul se strădui să se ridice.

Krueger îl prinse rapid pe Vimal de gât, cu brațul stâng, ca să nu poată fugi, și-l trase aproape. Se îndreptară împreună spre polițistul rănit.

Sachs, care se afla în spatele lor, se apropie de polițistul doborât și ținti.

— Krueger! strigă ea. Aruncă arma!

Krueger nu o auzi, ci se apropie de ofițer și ținti, pregătit să tragă glonțul fatal.

Dacă ar fi încercat să-l imobilizeze cu un glonț, probabil că l-ar fi lovit și pe Vimal.

Așa că, fără să uite că Krueger era singurul care știa unde fuseseră amplasate bombele mortale, Amelia Sachs își coborî centrul de greutate, puse punctul alb al cătării din față pe ceafa lui Krueger și apăsă ușor pe trăgaci până când arma se declanșă.

CAPITOLUL 63

Acum, că știau numele lui Andrew Krueger, puteau să alcătuiască un dosar precis.

În timp ce Sachs percheziționa camera de motel în care se cazase decedatul în Brooklyn Heights, Rhyme, Fred Dellray de la FBI, Poliția Sud-Africană și Serviciul Alternativ de Informații, mereu util, începură să adauge detalii.

Criminalul locuise într-un apartament din Cape Town, nu departe de apă, în zona Victoria & Alfred Waterfront. Potrivit Poliției Sud-Africane, era un cartier foarte elegant. Nu avea antecedente penale, dar, după ce fusese lăsat la vatră din armată, se asociase cu mai mulți oameni de afaceri „dubioși” din comerțul cu diamante. Deși tatăl lui fusese un susținător vocal al apartheidului, Krueger respinsese astfel de prejudecăți, fie pentru că i se păreau respingătoare, fie, mai probabil, pentru că nu erau benefice din punct de vedere economic. Lucra pentru oricine din domeniu care îl plătea, inclusiv pentru unii dintre oamenii de afaceri mai periculoși care se ocupau de „diamante negre”, care proveneau din orașele sărăcite, dar care acum erau înstăriți. În armată, Krueger lucrase la demolări. În calitate de civil, în tinerețe, lucrase în minerit și studiase ingineria,

ceea ce explica perfect cum de știuse să folosească explozibilii ca să imite cutremurele. Desigur, datorită legăturilor lui militare, avusese acces și la C4, și la bombele pentru conductele de gaz.

Compania lui Krueger se numea AK Associates. El era directorul general; partenerul lui era un fost angajator al forței de muncă pentru mine, Terrance DeVoer. Compania era specializată în „lucrări de securitate” pentru industria pietrelor, metalelor și materialelor prețioase.

Descrierea aceea vagă se traducea, le spusese un detectiv SAP, prin „mercenar corporativ”. Încercările lor de a-l interoga pe DeVoer nu avuseseră succes; el și soția lui dispăruseră.

Când se aflase în prezența lui Rhyme, a lui Sachs și a celorlalți, Krueger, în rolul de Ackroyd, demonstrase că avea cunoștințe despre lumea diamantelor, deloc fictive, de altfel. În urma unei razii făcute de SAP la locuința lui din Cape Town, ieșise la iveală o adevărată obsesie față de nestemate: sute de cărți despre acest subiect, fotografii și documente despre diamante, de la cele științifice la cele culturale și artistice. El însuși, îi spusese un inspector, scrisese poezii despre aceste nestemate.

— Versuri foarte nereușite, credeți-mă.

Găsiseră și diamante. Brute și finisate. În valoare de aproape două milioane de dolari, spusese un alt investigator. Erau expuse ciudat pe noptiera lui Krueger, adăugase polițistul. Un reflector de mică putere era orientat în sus sub o lentilă de sticlă transparentă, pe care Krueger așezase vreo șase diamante. Lumina proiecta formele transparente ale pietrelor pe tavan, ca niște constelații, marginile fiecăreia radiind în culorile curcubeului.

Rhyme își aminti că această refracție se numea „foc”.

În urma raziei, găsiseră posibilul angajator. Conform documentelor bancare, fuseseră efectuate două transferuri bancare de câte două sute cincizeci de mii de dolari către compania lui Krueger. Proveneau dintr-un cont din Guatemala City. Fuseseră primite în ultimele două săptămâni. Conform referințelor de plată, acestea reprezentau „Rata 1” și „Rata 2”.

Poliția mai găsise și documente tipărite despre o companie numită Nuevo Mundo Minería, New World Mining, un producător de diamante cu sediul în Guatemala City.

Dar nimic din cele descoperite în timpul raziei sau în urma examinării dosarelor poliției, inclusiv ale Interpolului și Europolului, nu le dezvăluise ceea ce ar fi trebuit să afle de urgență: informații despre locul în care fuseseră amplasate ultimele DEI pe conductele de gaz.

Poate că dovezile de la motelul în care fusese cazat Krueger aveau să le ofere răspunsul la această întrebare. Era pe cale să afle. Își dădu seama după vuietul motorului unei mașini sport și din scârțâitul frânelor pe strada din fața casei.

•

Sachs analizase de două ori locația din motelul cu ședere prelungită din Brooklyn Heights în care se cazase Krueger.

Ea și Lincoln Rhyme studiau acum rezultatele eforturilor din ultimele ore. Mel Cooper prelucra și el unele dintre descoperiri. McEllis era încă prezent și aștepta să-i ajute să restrângă posibilele locații pentru bombe, bazându-se pe cunoștințele lui despre falia geologică de circa opt sute de metri.

În camera de motel a lui Krueger găsiseră diagrame ale șantierului geotermal, fotografii cu operațiunile de foraj, hărți ale zonei din jurul amplasamentului, articole despre exploziile al căror profil seismic fusese interpretat drept cutremure, e-mailuri din conturi nedetectabile cu fișiere atașate privind conținutul de diamante al eșantioanelor de kimberlit, adică exact ceea ce le spusese Don McEllis. Krueger îl verificase și pe Ezekiel Shapiro, precum și mișcarea „Un singur Pământ”. Găsiseră adresa ecologistului decedat pe un bilețel post-it.

Sachs găsise și o servietă care se potrivea cu aceea pe care Krueger o avusese la el în magazinul lui Patel. Conținea un microscop portabil mic, dar puternic, câteva unelte și bucăți de kimberlit. Rhyme presupusese că îl luase cu el la magazinul lui Patel ca să analizeze piatra. Dacă kimberlitul se dovedea a fi bogat în diamante, avea să-l fure și să-l tortureze pe Patel ca să afle mai multe informații. Găsiseră și o cutie de carton care conținea urme de RDX, componenta principală a C4, și o alta cu o etichetă pe lateral, pe care scria „Uttoienn, adică „termostate” în ebraică, aparate pe care trebuiau să le imite dispozitivele explozibile improvizate de pe conductele de gaz.

Sachs lipise pe panou inclusiv fotografii din camere.

— Știi ce era reală? Pasiunea lui pentru jocurile de cuvinte încrucișate. Avea zeci de cărți pe tema asta.

Ceea ce-i aminti lui Rhyme de cadoul primit. Aruncă o privire spre dispozitivul electronic de jocuri de cuvinte încrucișate criptice pe care ucigașul i-l dăruise.

Edward Ackroyd, insul cu care crezuse că s-ar fi putut împrieteni.

„Cuvânt din patru litere care începe cu *I* și înseamnă «trădător».” După care renunță la acel moment de melodramă și îi spuse lui Mel Cooper:

— Vezi dacă are vreun emițător.

— Un…

— Vezi dacă i-a montat naibii vreun microfon, ca să ne înregistreze.

— Ah!

Folosind un set de unelte pentru calculatoare în miniatură, Cooper îndepărtă suportul, apoi îl întoarse pe toate părțile și îl scană cu o baghetă de detectare a transmisiei.

— Nimic. E sigur.

Începu să-l monteze la loc, dar Rhyme îi spuse încet:

— Nu, aruncă-l!

— Nu vrei…

— Aruncă-l!

Cooper îl aruncă, iar Rhyme și Sachs se întoarseră la dovezi.

Unde naiba amplasase bombele?

Nu găsiră un răspuns nici pe hărți, nici în adnotări. Calculatorul lui Krueger era blocat și fusese dus la secție, la Rodney Szarnek, împreună cu două telefoane mobile cu cartelă și cel pe care îl avusese cu el la groapa de gunoi din Brooklyn, care nu era blocat și de pe care apelase un număr din Moscova. Numerele fuseseră apelate după moartea lui Rostov, iar Rhyme era de părere că Krueger însuși o făcuse, pentru a crea impresia că ucigașul lui Vimal era un asociat necunoscut al lui Rostov. Un lucru extrem de puțin probabil, mai ales că Sachs găsise și o țigară rusească și mai multe ruble în buzunarul lui Krueger, care, evident, aveau să fie împrăștiate în jurul cadavrului lui Vimal. O simulare.

Foarte puțin probabil, da, dar până când Rodney avea să confirme că apelurile fuseseră efectuate din același loc în care găsiseră telefoanele lui Krueger, Vimal avea să rămână în siguranță la o secție de poliție locală.

Sachs găsise și cheile de la deja faimoasa Toyota, deși nu se știa unde se afla mașina în sine, precum și pe cele de la locuința lui Rostov.

Mel Cooper spuse:

— Am aflat câteva lucruri despre compania minieră din Guatemala. New World. Companie mare cu mine de diamante în toată America Latină, care produce în mare diamante de tip industrial. Nu e chiar cea mai simpatică echipă de pe pământ. Au fost acuzați de ecologiști și de guvern că au distrus păduri tropicale prin minerit în benzi, defrișări, lucruri de genul ăsta. Plătesc mineri neînsemnați, *garimpeiros*, ca să prade terenuri indigene. Se poartă bătălii, bătălii reale. Zeci de mineri și de indieni au fost uciși.

Rhyme îl sună din nou pe Fred Dellray de la FBI și îl întrebă dacă ar fi putut lua legătura cu cei de la Departamentul de Stat pe care-i cunoștea, astfel încât cei de la securitate și de la ambasada sau consulatul american din Guatemala City să discute cu directorii companiei miniere.

„De parcă ar coopera*, se gândi el sardonic.

— Să analizăm urmele, spuse apoi.

Printre obiectele găsite de Sachs se numărau miere brută, fetru putrezit, argilă, bucăți de izolație electrică veche, bucăți de aripi de insecte, probabil din genul *Apis* (albine, dacă era să se ia după miere, deși se putea foarte bine să nu aibă legătură una cu cealaltă). De asemenea, pe o pereche de cizme din motel găsiseră urmele unui sol agricol neobișnuit: șisturi ușoare, absorbante, argilă și compost care conținea bucăți de paie și fân, dar și îngrășăminte organice.

— Ah…

— Ce e, Lincoln?

Nu-i răspunse lui Cooper, ci intră pe Google și rosti o comandă în microfon.

— Compoziția Rooflite.

Uneori, aveai nevoie de baze de date esoterice, alteori nu.

Primi răspunsul în câteva milisecunde.

— Da!

Sachs, Cooper și McEllis se întoarseră spre el.

Rhyme le spuse:

— E doar o idee, dar nu prea avem alt punct de pornire. Cred că a amplasat cel puțin unul dintre dispozitive la nord de clădirile guvernamentale din Cadman Plaza. În Vinegar Hill.

Era o zonă veche din Brooklyn, adiacentă fostului șantier naval. Cartierul fusese numit după bătălia din Irlanda din 1798, dintre rebelii irlandezi și trupele britanice, și era un amestec curios de reședințe ciudate din perioada victoriană, înconjurate de structuri industriale sumbre și impunătoare.

— De unde știi? întrebă Cooper.

Știa pentru că, deși nu se putea perinda pe străzi așa cum o făcea pe când putea merge, Lincoln Rhyme studia în continuare fiecare comitat, fiecare cartier, fiecare cvartal din orașul lui. „Un criminalist este pe atât de bun pe cât de bine cunoaște locul în care are loc infracțiunea.” Așa scrisese în manualul lui de criminalistică.

Răspunsul specific la întrebarea cu pricina o reprezenta combinația dintre aripile de albine, miere, sol Rooflite, îngrășământ și fetru. Era de părere că materialele respective proveneau din Brooklyn Grange, din fostul șantier naval. Era cea mai mare grădină de pe acoperiș din lume, un hectar întreg pe care creșteau fructe și legume organice. Solul Rooflite era un tip de sol în care legumele puteau crește perfect, dar care cântărea mult mai puțin decât solul obișnuit, care ar fi fost prea greu pentru grădinile de pe acoperișuri. Brooklyn Grange era și un producător important de miere.

Zona rezidențială situată cel mai aproape de el era Vinegar Hill, o zonă plină de structuri vechi din lemn. Ținte perfecte pentru Krueger, al cărui scop fusese să convingă orașul și statul să interzică forajul. Cu cât „cutremurele” provocau incendii mai mari, cu atât efectul era mai benefic.

Don McEllis se aplecă deasupra hărții orașului și, cu un marker roșu, trasă exact pe unde trecea linia de falie de sub Vinegar Hill. Se îndrepta spre nord-vest, apoi cotea spre nord, către port.

— Aici. Eu aș verifica circa trei cvartale în ambele părți. Ar fi fost o căutare mult mai exactă decât întreaga linie de falie, dar erau în

continuare zeci de clădiri în subsolul cărora s-ar fi putut afla dispozitivele.

— Scanează harta, Mel, și trimite o copie către supraveghetorii din zonă, pompieri și polițiști. Chiar acum!

— Desigur.

— Sachs, tu și Pulaski mergeți acolo!

Pe când cei doi se îndreptau rapid spre ușă, Rhyme spuse:

— Mel, sună la pompieri… și poliția locală! Să trimită cât de multe persoane pot ca să verifice subsolurile. Ah, sună și la Biroul Detectivilor! La incendieri. Pune pe cineva să caute spargerile recente după care nu s-a furat nimic.

Cooper încuviință din cap și își luă telefonul.

Rhyme îi strigă:

— Și nu doar pe cei de la patrulare. Să trimită pe oricine are insignă. Pe *oricine*!

CAPITOLUL 64

Era aproape imposibil.

Așa se gândea Sachs în timp ce își accelera mașina, ce părea o pată roșie și estompată pe podul Manhattan din Brooklyn. Aruncă o privire spre stânga, spre Vinegar Hill. Probabil că Ron Pulaski era de aceeași părere.

Cum ar fi putut cineva să găsească dispozitivele? Dominat de un singur coș de fum, care era imens, de la postul de transformare al companiei Algonquin Power, cartierul era mai vast decât se așteptase. Șase cartiere pătrate, îi spusese comandantul secției. Dar nicidecum mici.

Reduse viteza și o luă pe banda de ieșire, patinând pe strada Jay, ceea ce-l făcu pe Ron Pulaski să icnească scurt, deși, după atâția ani, era destul de imun la stilul ei Danica Patrick de a conduce. Lampa albastră străbătu în tăcere – dar în viteză – strada umbrită, străjuită de clădiri industriale, case, apartamente și mansarde rezidențiale. Zidurile din cărămidă, din stuc și din piatră erau zgâriate și răzuite, dar în mare parte fără graffiti. Tomberoanele erau lovite și crăpate, dar gunoiul rămăsese înăuntru.

Mașina puternică avea suspensii dure și Sachs simți denivelările drumului în spate și în genunchi; încă o dureau după loviturile suferite în ultimele zile, iar străzile din Vinegar Hill nu erau integral pavate. Dalele de piatră originale, numite uneori în mod eronat pietre cubice, se uzaseră pe numeroase porțiuni. În altele, dreptunghiurile de granit, netezite de secole de trafic de cai, pietonal și vehicular, nu fuseseră niciodată asfaltate și erau singurul carosabil de acolo.

Sachs viră spre strada John, zona de întâlnire convenită. Se afla vizavi de postul de transformare; curtea vastă părea un platou de film științifico-fantastic: carcase din metal gri, cabluri, transformatoare. Opri patinând în fața unei clădiri industriale din cărămidă roșie. Probabil că fusese o fabrică într-o viață anterioară, dar acum găzduia vreo șase agenții de publicitate, firme de design și producători de tip boutique. Monti's Gourmet Chocolates ocupa tot parterul și, judecând după miros, campania își fabrica produsele ispititoare la fața locului. Se întrebă când mâncase ultima oară și nu reuși să-și amintească. După care uită cu totul întrebarea.

Pe lângă cele patru mașini de pompieri și cea a unui șef de batalion FDNY, vreo șase mașini de poliție marcate și una nemarcată se înghesuiseră pe partea cu postul de transformare de pe strada John. Erau opt polițiști în uniformă, doi detectivi în civil și un căpitan de la secția de poliție, îmbrăcat în costum. Era un afro-american înalt și slab, cu pielea foarte închisă la culoare și în întregime chel. Archie Williams. Mai lucrase cu el și cu alte ocazii. Îi plăcea umorul lui. Liniștise odată o victimă foarte tulburată a unui atac spunându-i că avea să-i fie ușor să-și amintească numele lui: Archi*bald*[11]. Apoi arătase spre capul lui lucios.

— Doamnă detectiv! spuse Williams.

Se uită după aceea la Pulaski, care își spuse numele. Williams încuviință din cap.

Alături de căpitan se afla șeful batalionului FDNY, care purta uniformă. Bărbatul palid și îndesat avea circa cincizeci de ani. Vincent Stanello. Când dădu mâna cu el, Sachs observă o cicatrice extinsă, de la o arsură suferită cu ani în urmă.

Stanello îi spuse că pompierii se răspândeau în tot cartierul, având la ei chei pentru conductele subterane de gaz, niște tije lungi folosite

pentru închiderea acestora. La supapele lor se putea ajunge prin niște uși pătrate și mici situate pe străzi, trotuare și în curți.

— Avem vreo șase echipe care să închidă conductele. Căpitanul Rhyme ne-a spus să ne concentrăm pe centrul zonei. Ne-au trimis asta de la biroul lui.

Își ridică telefonul, pe care era afișată harta lui Don McEllis.

— E linia de falie. Trebuie să cercetăm aproximativ două cvartale în ambele părți.

Stanello oftă.

— Știi că sunt kilometri întregi de conducte pe-aici. Și nu uita că putem opri doar gazele naturale furnizate pentru utilități. Mulți clienți folosesc propan de la companii private. Nu le putem opri decât de la butelia din casă sau din birou.

— Le-am spus oamenilor noștri de la Divizia Centrală de Jafuri să renunțe la orice altceva și să înceapă să verifice documentele, zise Williams. Iar un robot analizează casetele cu înregistrările apelurilor primite la serviciul de urgență din zona Vinegar Hill. Ridică din umeri și adăugă: Dar dacă nu l-a văzut cineva în acțiune, pun pariu că nici măcar nu a fost anunțat. Când a amplasat dispozitivul? întrebă apoi.

— Credem că săptămâna trecută, zise Pulaski. În urmă cu maximum zece zile. Nu știm sigur.

— Deci camerele de filmare nu ne vor ajuta prea mult, spuse Sachs, privind în jur la sutele de structuri, toate vechi și în mare parte construite din lemn. Apoi adăugă: Evacuați!

— Ce să evacuăm? întrebă Stanello.

— Tot. Fiecare clădire de pe două cvartale, în ambele părți ale liniei de falie.

— Asta ar stârni un mare haos, spuse Stanello nesigur. Ar putea exista răniți. Rezidenți vârstnici, copii…

— Iar presa va jubila dacă nu există nicio bombă, zise Williams.

— Și ce vor spune dacă există și nu îi scoatem pe oameni din clădiri?

Ameliei Sachs nu îi plăcea deloc când era nevoită să afirme lucruri evidente.

Supraveghetorii, Williams și Stanello, se priviră unul pe celălalt.

Șeful batalionului întrebă:

— Știți sigur că există un dispozitiv în Vinegar Hill?

„Sigur? Ce lucru e sigur, de fapt?” se gândi Sachs.

Îi răspunse în schimb:

— Absolut. După care adăugă o componentă veridică: Și a amplasat câte unul în fiecare zi, în ultimele două zile. Nu avem niciun motiv să credem că își va schimba tiparul acum. Iar dacă ar fi să ne luăm după celelalte dispozitive, e deja târziu. Mă aștept să se detoneze în orice clipă.

Urmă un moment de liniște, apoi Williams spuse:

— Bine, o facem. Evacuăm cât de multe persoane putem, verificăm conductele de gaz de la subsol, le marcăm ca fiind sigure și apoi locuitorii pot intra din nou în clădire.

Stanello încuviință din cap. Își duse stația radio la buze și îi dădu polițistului său ordin să înceapă evacuarea locatarilor.

— E și o școală pe-aici, nu? întrebă Pulaski.

— Școala primară 307. La câteva cvartale distanță.

— Goliți-o! spuse tânărul polițist.

— Nu se află de-a lungul liniei centrale, zise Stanello, dând din cap spre harta de pe telefonul lui.

Sachs dădu să intervină, dar Pulaski spuse cu fermitate:

— Este zi de școală. Evacuați-o!

Stanello se opri o clipă.

— Bine, mă ocup de asta.

Williams se duse spre ofițerii lui.

— Toată lumea în mașini! Luați difuzoarele! Spuneți doar că e posibil să fie o scurgere de gaz și că oamenii trebuie să iasă imediat din clădiri. Să nu își ia nimic cu ei, doar să iasă din clădire.

— Haide, îi spuse Sachs lui Pulaski. O să începem și noi să batem la uși. Le strigă apoi lui Williams și Stanello: Vom începe din partea de sud, apoi ne vom îndrepta spre est și după aceea spre nord.

Se îngrămădiră în Torino și se îndreptară spre York. Pulaski privea în jur tulburat.

— Câți oameni crezi că locuiesc aici? Unde e zona-țintă?

Sachs estimă că Vinegar Hill avea în jur de cincizeci de mii de locuitori. Mai puțini în zona din jurul liniei de falie, dar probabil că destul de mulți și acolo.

— În perioada asta a zilei, circa opt mii.

— La modul realist, câți crezi că putem evacua?

Sachs doar râse sumbru.

CAPITOLUL 65

Carmella Romero zicea adesea, pe un ton serios, că era spioană.

Femeia de cincizeci și opt de ani le spusese acest lucru celor patru copii și unsprezece nepoți ai ei. Își baza afirmația pe faptul că lucra ca agent pentru guvern.

Deși, în cazul ei, nu lucra pentru CIA sau Serviciul Secret al lui James Bond, ci pentru poliția rutieră din orașul New York.

Femeia îndesată, cu părul cărunt, care locuise toată viața în Brooklyn, hotărâse cu doi ani în urmă, după ce plecase și ultima ei fiică din cuib, să-și găsească un loc de muncă. Fană înrăită a serialelor polițiste, gen *Blue Bloods*, se gândise că o carieră în poliție ar fi putut fi frumoasă (iar Tom Selleck putea fi șeful ei *oricând* voia el!).

Nu plănuia să devină polițistă și să poarte armă, ținând cont de vârsta ei (la NYPD, limita de vârstă pentru recrutare era de treizeci și cinci de ani), dar nu exista nicio limită de vârstă pentru agenții de circulație. În plus, mereu se înfuria când domnul Prill, un vecin de-ai ei, parca oriunde îi venea lui: în fața hidrantului, pe trotuar, pe trecerea de pietoni. Și mai era și mitocan când îi atrăgea atenția! Așa ceva… Se hotărâse că se săturase: el și alții că el nu aveau să mai scape nepedepsiți. Carmella Romero avea și simțul umorului și aprecia această calitate la alții. Îi plăcuse la nebunie când Poliția Rutieră montase indicatoare cu inscripția: „*Nici prin gând să nu-ți treacă să parchezi aici*!” Cum să nu vrea să lucreze pentru un astfel de angajator?

Nu, nu făcea parte din echipa polițiștilor din *Blue Bloods,* dar avea acum ocazia să facă un lucru ce semăna cu ceea ce făceau polițiștii adevărați. Ea și toți ceilalți agenți de circulație (niciodată „colorați”, să nu spui *niciodată* astfel), precum și toți funcționarii din această zonă a orașului Brooklyn fuseseră mobilizați ca să evacueze clădiri și să intre în subsolurile din Vinegar Hill ca să verifice dacă era vreun dispozitiv mic și alb ce semăna cu un termostat montat pe conducta de gaz.

Un DEI!

Dispozitiv explozibil improvizat. (Știa fraza mulțumită… ta-daaa… unui caz instrumentat de fiul lui Tom Selleck; acest lucru nu prea apărea în ședințele de informare ale Poliției Rutiere.)

Preț de o zi, Carmella Rosina Romero avea să facă parte din Trupa de Geniști.

Cvartalul care îi fusese alocat includea clădiri cu trei, patru și cinci etaje, fără lift. La fel ca multe altele din Brooklyn, care aveau acces ușor spre Manhattan, urmau să fie pline ochi de chiriași. Iar construcția era veche. Ce-i drept, era posibil să fi fost renovate recent, ca să devină conforme cu reglementările – poate, dacă proprietarii erau cinstiți –, dar clădirile erau totuși precum cutiile de lemn în comparație cu noile construcții.

Se îndrepta spre prima de pe listă, situată pe colț, când încremeni.

Simți un tremur.

Oare asta fusese? Cutremurul fals despre care ea și ceilalți din oraș fuseseră informați?

Apoi auzi în stația radio: „Atenție! Către toți cei care se ocupă de evacuare! S-a confirmat că a avut loc o detonare a unui DEI lângă Cadman Plaza. Evacuarea este acum de o importanță critică. Aveți circa zece minute până la a doua explozie și apoi urmează incendiul”.

Romero înaintă cu picioarele ei dolofane către clădirea de pe colț, intenționând să apese butonul interfonului și să le poruncească tuturor să evacueze clădirea.

Problemă: nu exista un interfon. Nici măcar o sonerie. Se părea că erai nevoit să anunți dinainte pe cineva când veneai în vizită. Sau poate că doar strigai ca să îți anunți sosirea.

Strigă.

Niciun răspuns.

Gândește, femeie! Gândește, agent! Ce naiba? Scoase o dală desprinsă din pavaj și sparse geamul ușii, sărind în spate ca să nu o atingă cioburile. Deschise ușa din interior și intră în clădire, strigând:

— Poliția! Urgență, scurgere de gaze, evacuați clădirea!

Bătu continuu în uși și repetă avertismentul.

O ușă din spate se deschise și un bărbat de origine latină, îmbrăcat în tricou și blugi, ieși din casă încruntat. Se dovedi că era

administratorul. Îi spuse despre pericol, iar bărbatul, cu ochii cât cepele, încuviință din cap și-i promise că avea să-i anunțe pe chiriași.

Apoi auzi în stație:

— Agent de circulație Romero, răspunde! Terminat!

Cu inima bubuindu-i în piept; căci nu mai fusese apelată direct de dispecerat, răspunse:

— Aici Romero. Terminat!

— Ești pe strada Front?

— Afirmativ. Terminat!

— În ceea ce privește evacuarea, Divizia Centrală de Jafuri din Brooklyn a raportat o spargere în urmă cu o săptămână. Strada Front, numărul 804. O persoană cu vestă reflectorizantă și cască de protecție pe cap a fost văzută folosind un clește ca să intre pe fereastra de la subsol. Nu a fost furat nimic. Corespunde profilului suspectului. Credem că e posibil să fi plasat dispozitivul acolo.

— E la trei uși de mine! apoi își aminti protocolul și adăugă: Terminat!

O spusese pe un ton calm, dar în gândul ei își zicea: „*Dios mío!* Rahat!”

— Echipa de geniști e pe drum, Romero. Încearcă să scoți cât mai multe persoane din clădire. Mai ai circa nouă minute. Nu uita!

În depărtare începură să se audă sirenele.

— Priceput! Terminat!

Alergă spre clădire – era o construcție veche, înaltă, cu patru etaje. Nu era cea mai mare de pe stradă, dar era cea mai vulnerabilă, având în vedere structura ei din lemn. Avea să se aprindă ca o cârpă îmbibată cu benzină. Ferestrele erau închise din cauza frigului de martie, dar văzu câteva lumini în interior.

Nici aici nu exista interfon. Iar clădirea asta nu avea nici ușă cu geam; era toată din lemn masiv.

La naiba!

Mai rămăseseră vreo opt minute, calculă ea.

Privi spre ferestrele de la demisol, protejate de grilaje metalice prinse cu lacăte mari.

— Ieșiți din clădire! începu Romero să strige. E o scurgere de gaze. Ieșiți!

Nu îi răspunse nimeni. Apucă o piatră și o aruncă spre o fereastră de la etajul al doilea. Ferestrele de la primul etaj erau și ele protejate cu grilaje. Proiectilul spulberă un geam. Dacă era cineva înăuntru, atunci fie nu observă, fie alese să nu reacționeze.

Da, asta era ținta! Simțea mirosul de gaz.

— Evacuați clădirea!

Nicio reacție.

Privi în jur și observă vizavi de clădire un șir de mașini parcate paralel. Văzu un Lexus și alte vehicule frumoase, pe lângă unele ceva mai modeste. Agentul Carmella Romero se pricepea la mașini. Se duse spre Lexus și îl lovi cu putere cu genunchiul în aripa din față, îndoind metalul. Alarma începu să urle.

Trecu apoi pe lângă un Taurus și un Subaru, dar izbi un Mercedes și un Infiniti. Alarmele urlară puternic și imediat începură să se deschidă ferestrele. La ultimul etaj al clădirii, Romero văzu o femeie și doi copii mici privind pe geam.

— Ieșiți din clădire! E o scurgere de gaze!

Aparent, uniforma conferea autoritate ordinului. Femeia dispăru rapid. Apărură și alte persoane la ferestre, așa că repetă ordinul în engleză și în spaniolă.

Romero privi în susul și în josul străzii. Încă nu se vedea echipa de geniști. Nici vreun alt polițist.

Mai erau cam șase minute.

Ușa din față se deschise și oamenii ieșiră în fugă. Mirosul de gaz era acum foarte puternic. Le ținu ușa deschisă și îi încurajă să fugă cât mai departe, strigând în același timp pe holul întunecat:

— Scurgere de gaze, scurgere de gaze! Evacuarea! Clădirea va exploda!

Iar dacă erau ocupate doar trei sferturi dintre apartamente, însemna că mai rămăseseră cel puțin douăzeci sau treizeci de persoane în clădire. Poate că unii dormeau, poate că alții aveau dizabilități.

Nu avea cum să-i scoată pe toți.

Carmella Romero trase adânc aer în piept. Apoi, înfuriindu-se pe comisarul Selleck, fugi spre ușa de la demisol. Coborî scările șubrede, simțindu-se sigură pe picioarele ei groase. Nasul i se

încreți din cauza mirosului de ou stricat al gazului. I se făcu brusc greață.

Demisolul era umed și întunecat, singura lumină pătrunzând prin ferestrele mici cu grilaj din față, de undeva de deasupra nivelului ochilor. Îi era greu să vadă ceva, darămite un dispozitiv micuț de pe o conductă de gaz, care oricum fusese ascuns în mod voit. Dar nici vorbă să aprindă vreo lumină.

Se gândi: „Căutăm bombe la subsol! La naiba, ar fi putut să ne dea lanterne la noi!”

Mai rămăseseră patru sau cinci minute, estimă ea.

Părea că jos erau trei încăperi. Cea din față, unde se afla ea, era folosită mai ales pentru depozitare. La o cercetare rapidă, văzu deasupra cabluri și conducte de canalizare, dar niciuna nu părea să fie pentru gaz. În a doua încăpere se aflau centrala și boilerul, zeci de țevi, tuburi și cabluri. Mirosul de gaz era mai puternic aici. Romero începu să amețească și o cuprinse o stare de leșin. Se duse în fugă spre o fereastră, sparse un geam cu un cot, trase adânc aer în piept și se întoarse în a doua încăpere, căutând dispozitivul în labirintul de țevi și de tuburi.

Aruncă o privire spre boiler, dar văzu că era electric. Găsi apoi centrala. Aparatul era fierbinte, dar nu funcționa în momentul respectiv. Trebuia să existe un martor sau un fel de dispozitiv de aprindere. În afară de bomba pe care o montase individul acela, centrala putea porni în orice moment, aprinzând gazul. Găsi comutatorul de oprire de urgență și îl apăsă.

Ameți din nou și căzu în genunchi. Gazul natural era mai ușor decât aerul, așa că se ridica spre tavan; jos, aerul era mai respirabil. Își umplu din nou plămânii cu aer, se împotrivi senzației de vomă, apoi se ridică. Găsi gura de alimentare cu gaz a centralei și o urmări până la conducta de intrare. Avea un diametru de circa doi centimetri și jumătate, iar într-o parte dispărea în zidul de beton. În cealaltă, se ducea spre a treia încăpere. Porni grăbită spre ea și, după ce șovăi puțin, aprinse lanterna de la telefon.

Nicio explozie.

Lumină de-a lungul țevii până în locul în care aceasta dispărea în spatele unui morman de cutii și alte obiecte depozitate de chiriași: covoare rulate, scaune uzate, un birou.

Estimă că mai rămăsese circa un minut.

Auzi voci strigând la fereastra deschisă, în spatele ei. Le ignoră.

Nu mai putea da înapoi acum.

Blue Bloods…

Îndreptă lumina spre dreapta și spre stânga și… da! Iată-l! O cutiuță albă din plastic, lipită de conducta de gaz. Sub ea era o gaură de circa un centimetru, prin care ieșea gaz.

Se năpusti în față, împleticindu-se peste muntele de mobilier și cutii. Nu avea un plan concret. Voia doar să smulgă cutia de pe conductă. Poate chiar să scuipe pe fire. Să-i scoată bateria, dacă exista vreuna. Avea să alerge spre fereastră, s-o arunce afară.

Cu diferite chipuri în gând – răposatul ei soț, dar și cei mai noi membri ai familiei, nepoții ei gemeni –, Carmella Romero smulse dispozitivul de pe conductă și alergă spre scări.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce se uita în jos la dispozitiv, observând că nu avea niciun comutator, acesta scoase un pârâit aproape silențios și o strălfulgerare albastră îi umplu câmpul vizual.

CAPITOLUL 66

Amelia Sachs coti în viteză spre strada Front. Frână rapid, căci tot bulevardul era plin ochi de mașini de pompieri și alte vehicule de urgență.

Coborî din mașină și alergă spre ambulanța în care o femeie solidă, de origine latină, în uniformă, stătea pe o targă.

— Agent Romero? întrebă Sachs.

Femeia, îngrijită de un paramedic, miji ochii.

— Da?

Sachs se identifică și o întrebă:

— Cum te simți?

La rândul său, agentul Poliției Rutiere Carmella Romero îl întrebă pe paramedic:

— Cum mă simt?

Bărbatul slab și musculos, pe nume Spiros, îi spuse:

— O, în mare ești bine! Sprâncenele? Ei bine, o să ai nevoie de machiaj. Și câteva erupții cutanate, să zicem… îți trebuie Bactine.

Atâta tot. Mâinile? Ei bine, acolo lucrurile stau altfel. Nimic grav – și n-o să simți nimic încă, pentru că ți-am făcut anestezie. Dacă erai bărbat, ți-ai fi pierdut o parte sau chiar tot părul și ai fi mirosit o vreme. Uită-te la mine! Păr de maimuță. Așa zice soția mea.

Romero se întoarse spre Sachs.

— Cred că așa mă simt.

— Dar consideră-te norocoasă! spuse Spiros.

— Așa fac, domnule.

Deși, din câte aflase Sachs, norocul nu prea avusese de-a face cu asta. Când se detonase lehabah-ul, Romero salvase clădirea și pe cei aproximativ zece oameni care se mai aflau înăuntru. Scosese de la subsol dispozitivul, care era plin cu gaz, și îl dusese în casa scărilor înainte să explodeze. Ceea ce o rănise fusese explozia inițiatorului, un dispozitiv mecanic ce urma să aprindă substanța chimică menită să topească apoi conducta de gaz. Era foarte inflamabilă. Se aflase însă suficient de departe pentru ca gazul din subsol să nu explodeze.

— I-am spus deja șefului tău, agent Romero. Vei fi citată.

Romero clipi consternată.

Încă o dată. Apoi Sachs zâmbi.

— Ah, nu, nu genul de citare pe care îl emiți *tu* pentru parcare. Mă refeream că vei fi decorată. Chiar de comisar.

Privirea i se lumină – părea să fie și un fel de glumă internă despre comisarul de poliție, pe care Sachs nu o înțelegea.

Când ajunse duba cu echipamentul pentru analizarea locului faptei, Sachs se ridică greoi, cu mișcări cam țepene.

Făcu un semn cu mâna spre dubă, iar șoferul, un tehnician asiatico-american responsabil pentru colectarea probelor, cu care Sachs mai lucrase, o salută din cap și se apropie.

— Doamnă detectiv, spuse Romero pe un ton șovăitor.

Sachs se întoarse spre ea.

— Am o mică problemă, spuse agentul de circulație.

— Adică?

— Pentru a le atrage atenția oamenilor, a trebuit să bușesc câteva mașini. Să pornească alarmele.

— O mișcare inteligentă.

— Așa o fi. Dar am lovit un Lexus, iar proprietarul nu e prea încântat de asta. O să mă dea în judecată. Mi-a spus-o personal. Ar trebui să-mi iau un avocat? Chiar poate să facă asta?

— Unde e?

Romero arătă spre un bărbat de vreo treizeci de ani îmbrăcat în costum, cu părul tuns în stilul Wall Street și cu ochelari rotunzi. Avea un zâmbet superior și fals pe fața-i lungă și părea să-i facă morală unui ofițer de patrulă, împungându-l cu degetul în piept.

Amelia Sachs zâmbi.

— Nu-ți face griji! O să vorbesc eu cu el.

— Sunteți sigură, doamnă detectiv?

— Da, chiar îmi va face plăcere.

•

Vimal Lahori se gândea că mașina veche în care se afla emana un miros de benzină, gaze de eșapament și ulei mult mai puternic decât vehiculele moderne. Desigur, se putea ca acestea să se datoreze faptului că era condusă de o femeie nebună.

— Te simți bine? îl întrebă detectivul Sachs.

— Mă simt bine, da.

Apucă apoi cu o mână centura de siguranță a mașinii și cu cealaltă, cotiera.

Sachs zâmbi și încetini puțin.

— Puterea obișnuinței, mormăi ea.

După ce îi salvase viața și-l împușcase pe ticălosul care-l ucisese pe domnul Patel, detectivul Sachs îi spusese că găsiseră un telefon suspect asupra lui. Fusese folosit pentru a suna în Rusia *după ce* ucigașul rus murise. Să mai fi fost vreo persoană implicată? Ea și domnul Rhyme erau de părere că nu, dar era mai bine să se poarte inteligent, așa că Vimal rămăsese la secția de poliție din Brooklyn până când un expert în informatică de la NYPD confirmase că telefonul fusese un truc pentru ca Andrew Krueger să nu fie suspectat. Vimal era liber să plece și o întrebase pe Amelia Sachs dacă îl putea duce acasă.

Sachs îi spusese că ar fi fost încântată.

Acum coti, apoi opri în fața casei lui din Queens. Înainte să coboare din mașină, ușa din față a casei se deschise, iar mama lui și Sunny porniră în fugă spre el, prin ceață.

Vimal îi spuse detectivului:

— Puteți aștepta o clipă?

— Sigur.

Se întâlniră pe la jumătatea drumului și se îmbrățișară. La început, cu mișcări stângace; apoi Vimal îi ciufuli părul lui Sunny și începură să se împingă și să se lupte, râzând tare.

— Nu ești rănit? îl întrebă mama lui privindu-l cu atenție, ca un diagnostician antrenat.

— Nu, sunt bine.

— Frate, încă o luptă armată? E cam periculos să fii în preajma ta. Incidentul a apărut la știri.

La nici zece minute după ce detectivul Sachs îl împușcase pe criminal, peste zece caravane de știri își făcuseră apariția la groapa de gunoi, ca prin magie.

— A sunat Kakima, îi spuse Sunny. Tocmai din TNC! Ai apărut la știri și acolo!

Teritoriul Național al capitalei Indiei, New Delhi. Ceea ce însemna că era posibil să-l fi văzut zeci de milioane de oameni.

Mătușica avea șaptezeci și opt de ani și petrecea mai mult timp on-line decât orice adolescent pe care-l cunoștea Vimal.

Mama lui îl mai îmbrățișă o dată și se duse spre Fordul maro. Se aplecă și vorbi cu detectivul Sachs, fără îndoială mulțumindu-i că îi salvase fiul.

Sunny îl întrebă dacă văzuse când îl împușcaseră pe tip.

— Era chiar în fața ta? întrebă el.

— Vorbim mai târziu, omule! Trebuie să iau ceva din casă.

Vimal observă că mașina familiei nu era acolo. Asta însemna că tatăl lui era plecat. Slavă Cerului! Nu voia câtuși de puțin să-l vadă pe bărbat. Nu acum. Niciodată, de fapt.

Intră în casă și coborî în atelier. Observă că barele fuseseră înlocuite. Era logic, de altfel, pentru că se aflau totuși în New York, unde nu îți puteai lua niciodată prea multe măsuri de siguranță. Dar încuietorile și balamalele fuseseră scoase de la ușă, la fel și prinderea pentru bara de fier. Mâncarea și cutiile de băuturi nu mai erau acolo.

Atelierul nu mai era Alcatraz.

Vimal se îndreptă spre dulap și găsi ce căuta. Înfășură obiectul într-o foaie de ziar și se întoarse în curtea din față.

Le spuse mamei și fratelui său că avea să intre imediat în casă, apoi se duse spre mașina detectivului și urcă în ea.

— Am ceva pentru dumneata. Și pentru tipul cu care lucrați, domnul Rhyme.

— Vimal! Nu trebuie să faci asta.

— Ba nu, vreau să fac asta. E una dintre sculpturile mele.

Dezveli obiectul și îl așeză pe bord. Era piramida cu patru laturi pe care o sculptase cu un an în urmă și la care se gândise în clipele în care crezuse că avea să moară. Lucrarea avea circa optsprezece centimetri înălțime, iar baza avea tot atât. Sachs se aplecă în față și se uită la ea, apoi mângâie laturile granitului verde-închis.

— Netede.

— Da. Netede. Și drepte.

— Așa e.

Michelangelo era de părere că trebuia să stăpânești formele de bază neînsuflețite înainte să poți reda o formă vie în piatră.

— E inspirată de diamante, spuse Vimal. Majoritatea diamantelor se găsesc în natură sub formă de octaedre. Două piramide unite la bază.

— Apoi sunt despicate în două ca să fie tăiate, zise ea. De obicei, pentru a obține briliante rotunde.

Vimal râse.

— Ah, chiar că ați învățat despre domeniul nostru.

Se aplecă și el în față și atinse sculptura cu un deget.

— A câștigat premiul întâi la un concurs de artă din Brooklyn, anul trecut, apoi premiul întâi la un concurs din Manhattan și premiul al doilea la New England Sculpting Show.

La care, își aminti el, tatăl lui nu-l lăsase să participe. Un prieten înscrisese sculptura în locul lui.

— Premiul întâi, zise ea, încercând evident să pară impresionată, în timp ce studia forma geometrică.

— Nu-i rău pentru un prespapier, nu-i așa? spuse Vimal pe un ton jucăuș.

Sachs îl privi și zâmbi strâmb, apoi îi spuse:

— E mai mult de atât, am eu un presentiment. Apăs vreun buton secret și se deschide?

— Nu chiar, dar sunteți pe-aproape. Uitați-vă dedesubt!

Sachs ridică sculptura și o întoarse. Icni. În interior era sculptată o inimă; nu în genul celor de pe felicitări, ci o inimă corectă din punct de vedere anatomic, cu reproduceri exacte ale venelor, arterelor și camerelor.

Durase optsprezece luni să o sculpteze; lucrase cu cele mai mici instrumente care existau. Ai fi putut spune că era o sculptură negativă: spațiul gol – nu piatra – era organul.

„Cum m-am descurcat, signore Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni?”

— Se numește *Ascuns.*

— Vimal, nu știu ce să spun. E uimitoare. Talentul tău… O așează la loc pe bord, apoi se aplecă și-l îmbrățișă. Vimal se înroși și o strânse stângaci în brațe.

Apoi coborî din mașină și se întoarse în casă, unde îl aștepta familia lui, chiar dacă nu toți membrii ei.

CAPITOLUL 67

La ora nouă seara, Lincoln Rhyme hotărî că sosise timpul pentru o băutură.

Cu o mână instabilă, dar hotărâtă, turnă câteva degete de scotch Glenmorangie – soiul din butoi pentru coniac – într-un pahar Waterford, în care se aflau câteva picături de apă. I se părea că-i confereau whisky-ului un gust mai deschis.

Paharul Waterford era o victorie pentru el. Deși nu avusese în viața lui vreo înclinație către astfel de obiecte de lux, fusese hotărât să treacă de la pahare de plastic rezistente, pe care, fiind tetraplegic, le folosise ani întregi, la ceva elegant. Dacă i-ar fi scăpat din mână, o sută treizeci și șapte de dolari aveau să se spargă pe podea.

Dar reușise să țină paharul. Și era convins, fără să aibă vreo dovadă obiectivă, că whisky-ul avea un gust mai bun dacă era băut din pahare de cristal.

Sachs era sus, făcea duș. Thom era în bucătărie, încropind ceva pentru cină. Rhyme deduse că folosea usturoi și ceva ierburi sau condimente ce miroseau ca lemnul dulce. Poate fenicul. Chiar dacă nu era un gurmand, nici măcar prea interesat de restaurante, Rhyme considera totuși că era util să cunoști mâncărurile. Cu câțiva ani în urmă, se confruntase cu un ucigaș plătit al cărui hobby era să gătească, iar ingredientele folosite în diferitele feluri de mâncare furnizaseră indicii importante pentru capturarea lui. (Pasiunea criminalului nu numai că îi făcuse o mare plăcere, ci îi și oferise ocazia să-și utilizeze cuțitele foarte scumpe și ascuțite. Martorii aveau tendința de a-i spune tot ce voia să afle când erau confruntați cu un cuțit japonez pentru filetare extrem de ascuțit.)

Ținând paharul greu într-o mână, Rhyme își folosi un deget de la cealaltă mână ca să își manevreze scaunul până ajunse în fața diagramelor cu probe din cazul Făptașului 47.

Era recunoscător pentru faptul că Rostov și Krueger ieșiseră din peisaj și că niciunul dintre polițiștii implicați în caz nu fusese rănit grav. Primarul îl sunase ca să-i mulțumească. Îl sunase și Dwyer, șeful operațiunii geotermale. Dar, din punctul lui de vedere, cazul încă nu se încheiase. Mai erau câteva lucruri care rămăseseră neterminate. De exemplu, dispariția muncitorului de la Northeast Geo care îl ajutase pe Krueger să plaseze încărcăturile C4 în puțurile de foraj. Cu siguranță era mort, dar Rhyme avea să dedice timp și să facă eforturi ca să-i găsească trupul, de dragul familiei lui.

Dreptate…

Se părea că Poliția Sud-Africană era mai mult decât dornică să-i urmărească pe angajații companiei de „securitate” a lui Krueger. Adunaseră câțiva angajați administrativi de nivel inferior și îi localizaseră pe Terrance DeVoer și pe soția lui în Lesotho, țara fără ieșire la mare, înconjurată de Africa de Sud. Nu fusese o alegere înțeleaptă de rută de scăpare, având în vedere că se aflaseră pe listele de supraveghere ale companiilor aeriene și că, dacă voiau să meargă cu mașina, ar fi fost nevoiți să se întoarcă chiar în țara în care se emiseseră deja mandate de arestare pe numele lor.

DeVoer avea să fie predat Poliției Sud-Africane cam peste o zi.

Cât despre minele de diamante din spatele complotului, divizia pentru colaborare externă a NYPD ȘI FBI-ul, în colaborare cu statul,

le contactase pe amândouă. Dobprom nu răspunsese, iar lui Rhyme i se spusese să nici nu se aștepte la un răspuns. Mina din Guatemala care îl angajase pe Krueger, New World Mining, răspunsese la apelurile telefonice, dar negase cu vehemență că ar fi fost implicată în vreun fel în incident.

Această parte a anchetei, adică investigațiile din Rusia și America Centrală, se împotmolise.

Cu toate acestea, Rhyme era hotărât să o pună din nou în mișcare.

O altă problemă, chiar și mai presantă, era să afle dacă mai exista sau nu vreun dispozitiv. Doar pentru că se livraseră trei kilograme de explozibil C4 nu însemna că se amplasaseră doar trei bombe în puțurile companiei Northeast Geo. Poate că Krueger împărțise plasticul în patru sau cinci grămezi, amplasând și alte bombe pe conductele de gaz. Polițiștii cercetau încă posibile ținte aflate de-a lungul liniei de falie din preajma șantierului Northeast Geo, iar departamentul de pompieri din New York era încă împrăștiat prin zonă, așteptând un alt cutremur, care ar fi indicat posibilele incendii. Echipa de geniști și USU, împreună cu Northeast Geo, începuseră, în sfârșit, să excaveze cu grijă puțurile.

Lucruri neterminate.

Acum, în timp ce privea spre grafice, îi mai veni în minte o întrebare și îi comandă telefonului să inițieze un apel.

— Hei, Linc! Ce mai faci?

Lon Sellitto părea nerăbdător.

— O monitorizare scurtă a cazului. Când ai venit la mine zilele trecute ca să vorbim despre dispozitivul de pe conducta de gaz care nu a explodat, cel situat la subsolul clădirii în care locuia femeia aceea… Claire Porter…

— Da. Ce-i cu el?

— Ai fost la fața locului înainte să vii aici? Gândește-te bine! E important.

— La ce să mă gândesc? Răspunsul e nu. Eram în centru și m-a sunat cineva. Nu am fost niciodată la fața locului. De ce?

— Lucruri neterminate.

— Mă rog. Altceva? Ne uităm la *The Walking Dead.*

— Ce?

— Noapte bună, Linc!

Acum avea și mai multe întrebări.

Apoi se întoarse spre intrarea în salon și ideea de-a încerca să răspundă la ele fu pusă momentan în așteptare, cât se concentra asupra celui mai important aspect de pe ordinea de zi pentru seara aceea.

Să cineze cu mireasa lui.

Amelia Sachs intră în cameră. Purta o rochie lungă și verde, decoltată și fără mâneci.

— Ești frumoasă! îi spuse el.

Amelia zâmbi. Apoi, nu se putu abține să nu-i spună:

— Iar tu pari îngândurat.

— Poate aștepta.

— Thom! E timpul să cinăm! Ai putea deschide sticla de vin, te rog? Mulțumesc!

Își mută din nou privirea spre Sachs. Chiar că îi plăcea rochia aceea.

V

MIERCURI, 17 MARTIE

BRILIANTIZAREA

CAPITOLUL 68

La fel de calm ca întotdeauna, avocatul mexican Antonio Carreras-López își aranjă vesta și se uită la clientul său, care stătea în fața lui.

Dintre toți infractorii, Eduardo Capilla, El Halcón, Șoimul, aducea cel mai puțin a pasăre. (O poreclă mai potrivită pentru el ar fi fost La Tortuga, adică Țestoasa.) Gras, cu chelie, cu strabism, cu nasul lat și în vânt. Cu toate astea, era unul dintre cei mai periculoși oameni de pe pământ. Avea cătușe la mâini și la picioare, iar acestea erau prinse de inele din oțel fixate de podea.

Încăperea pentru interviuri se afla în tribunalul federal din Districtul de Est al New York-ului, în Cadman Plaza. Clădirea era modernă și elegantă. Numeroși suspecți de pe străzile periculoase trecuseră pe aici, dar, fiindcă infracțiunile comise de ei erau de natură federală, aveau tendința să fie mai îngrijiți decât omologii lor din tribunalul de stat.

Cei doi bărbați prezenți erau îmbrăcați în costum, chiar și inculpatul, așa cum se obișnuia, întrucât un prizonier în salopetă i-ar fi putut face pe jurați să îl considere vinovat, afectând dreptul din cel de-al șaselea amendament de a avea parte de un proces echitabil și imparțial.

Constituția americană, se gândise avocatul mexican de câteva ori, era atât de ciudată, atât de fermecătoare…

În afara încăperii se aflau doi paznici, care trebuiau să se asigure că El Halcón nu avea să scape din coteț, o glumă căreia Carreras-López nu-i putu rezista.

Carreras-López mâzgăli ceva în carnețelul galben din fața lui. Ai fi crezut că notițele pe care le lua aveau de-a face cu informațiile îngrozitoare pe care procurorul federal Henry Bishop tocmai le prezentase, respectiv că o nouă analiză a dovezilor demonstrase cu certitudine că clientul lui nu se ascundea în baie în timpul împușcăturilor, ci că, dimpotrivă, era înarmat și trăgea în polițiști.

Nenorocitul ăla de Lincoln Rhyme îl trăsese pe sfoară.

Era, desigur, o ironie în sine, întrucât Carreras-López îl contactase chiar el pe Rhyme, având ca singur scop să-l tragă *pe el* pe sfoară. Avocatul inventase chestiunea aceea absurdă cum că dovezile fuseseră măsluite doar ca să aibă ocazia să-l întâlnească pe Rhyme și să-l privească în ochi. Carreras-López era maestru în evaluarea oamenilor și și-ar fi dat seama într-o clipă dacă Rhyme bănuia că, de fapt, complotul nu avea nimic de-a face cu vreun filon de diamante din Brooklyn, ci cu totul altceva, care îl implica în mod direct pe El Halcón. Dar nu fusese așa. Poate că criminalistul era genial când venea vorba despre analizarea amprentelor digitale și a urmelor de probe, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla cu adevărat.

Și anume că, în cel mult o oră, El Halcón avea să fie liber. Planul de a-l scoate din tribunal și de a-l duce într-un complex din Venezuela se derula perfect.

Circula un zvon cum că nu exista niciun tratat de extrădare între Statele Unite și acea națiune sud-americană tulburată. Nu era întocmai corect. Tratatul din 1922 dintre cele două națiuni rămânea în vigoare, deși infracțiunile care făceau obiectul extrădării erau un pic bizare, ca de exemplu bigamia. Existau reguli cu privire la repatrierea criminalilor și a traficanților de droguri fugari în SUA, dar, evident, erau aplicate numai dacă autoritățile străine voiau să le aplice. Și, în funcție de cum și unde pica virgula zecimală, motivația celor din Venezuela pentru a le pune în aplicare putea fi puțin cam șubredă.

Planul de evadare fusese pus la cale de multă vreme, încă de când El Halcón fusese arestat după schimbul de focuri din depozitul din Long Island.

Carreras-López știuse că o apărare în instanță nu ar fi funcționat, pentru că El Halcón apucase, într-adevăr, pistolul administratorului

depozitului, Chris Cody, și-l împușcase pe Barry Sales, polițistul din echipa tactică. Evadarea era singura opțiune. Sunase un așa-numit „depanator”, la care apelau uneori cartelurile din Mexic, un om din Geneva, Elveția, pe nume François Letemps. Carreras-López achitase un avans de un milion de dolari din onorariul de trei milioane de dolari, pentru ca Letemps să-l scoată pe El Halcón din arest.

Letemps sugerase ca evadarea să aibă loc în altă localitate, nu în New York, pe care îl considera problematic. Dar nu era posibil. Nu puteau schimba locul, deoarece Districtul de Est din New York avea jurisdicție exclusivă. Și, odată condamnat, așa cum avea să fie, cu siguranță, urma să fie dus într-o închisoare de înaltă securitate până când avea să fie transferat cu un avion guvernamental la închisoarea de maximă siguranță din Colorado, de unde nu avea cum să evadeze.

Nu, New York era singura opțiune. Și, din moment ce tribunalul federal din Brooklyn era cel mai vulnerabil punct al sistemului, Letemps începuse să pună la punct un plan care să necesite evacuarea în masă a tribunalului în timp ce El Halcón se afla înăuntru. În haosul creat, ar fi trebuit să fie posibil să se preia controlul dubei blindate de transport, astfel încât să poată evada.

Dar Letemps fusese de părere că, dacă ar fi sunat pur și simplu să reclame o amenințare cu bomba, de exemplu, ar fi fost mult prea bătător la ochi și ar fi adus și mai multe forțe de ordine care să îl păzească pe El Halcón.

Prin urmare, hotărâse să creeze o scurgere de gaze potențial letală în tribunal, din motive care să pară că nu aveau nicio legătură cu o tentativă de evadare. Mai exact, planul lui Letemps presupunea ca un mercenar, angajat să saboteze forajele geotermale din apropiere, să amplaseze bombe cu gaz în zonă.

Letemps aranjase ca un transport de kimberlit bogat în diamante să fie livrat la New York din Botswana. Carreras-López îi pusese pe câțiva dintre oamenii lui, care îl însoțiseră din Mexic, să arunce pietrele pe șantierul geotermal și la groapa de gunoi unde fusese dus molozul de pe șantier. Unul dintre bărbați dusese câteva bucăți de kimberlit și la un celebru tăietor de diamante, Jatin Patel, care îl analizase și constatase că era, într-adevăr, o piatră bogată în

diamante. Părerea lui Patel despre piatră era irelevantă. Complotul depindea doar de faptul că piatra de kimberlit trebuia să ajungă la el.

Letemps însuși se prefăcuse a fi contractorul care reprezenta compania New World Mining din Guatemala, care, în realitate, nu era implicată în niciun fel. Îl angajase pe Andrew Krueger ca să amplaseze bombele și să-i ucidă pe Patel și pe evaluatorul Weintraub. Apoi apăruse rusul ăla nebun, îngrijorat la rândul lui de diamantele descoperite… Dar, în cele din urmă, nimic din toate astea nu mai contase. Important era că poliția era convinsă că existau mai multe dispozitive amplasate pe conductele de gaz din Brooklyn, în apropierea tribunalului.

Oricare alte scurgeri de gaze aveau să îi fie atribuite imediat lui Krueger, în încercările lui de a sabota forajul.

Bietul Andrew Krueger! Fusese doar un pion ignorant. Crezuse că fusese angajat de compania minieră din Guatemala și habar nu avusese că fusese păcălit. Și menit să eșueze, din moment ce o parte esențială a planului fusese să se asigure că poliția descoperea complotul pentru sabotarea filonului de diamante.

Lincoln Rhyme se ocupase fără să vrea de acest lucru.

Carreras-López se încruntă concentrat și mai scrise câteva lucruri în carnețel. Apoi clătină din cap și tăie una dintre notițe. Adăugă o alta. Era un document important: o listă de produse alimentare pentru o cină pe care intenționa să o prepare în seara următoare în Ciudad de México. Soției lui nu îi plăcea să gătească; lui, da.

Pui, ardei poblano, smântână, coriandru, vin alb de Burgundia (*Chablis?*).

Acum, în timp ce El Halcón se prefăcea că citește documente juridice și visa la tequila anejo, clădirea se zgudui ușor.

Era rezultatul unei încărcături de explozibil C4, amplasată nu de Krueger, ci de unul dintre oamenii lui Carreras-López de pe șantierul geotermal. Dispozitivul cu pricina nu avusese cronometru, fiind detonat prin semnal radio, deoarece explozia trebuia să aibă loc pe când El Halcón se afla la tribunal.

Paznicii de pe hol se uitară scurt unul la celălalt, apoi priviră din nou în gol.

Telefonul mobil al lui Carreras-López sună scurt. Se uită la mesaj.

Mătușa ta a fost externată din spital.

Aceasta însemna că oamenii lui începeau să dea drumul odorizantului cu miros de gaze naturale, nu gazului în sine, în sistemul de ventilație al tribunalului din afara clădirii.

Carreras-López comută ecranul pe știrile locale. O știre de ultimă oră raporta o nouă explozie menită să imite un cutremur. Locuitorii din Brooklyn erau îndemnați să fie atenți la scurgerile de gaz și să evacueze imediat clădirea dacă descopereau așa ceva. Primi un alt mesaj:

> Mașina ei a sosit.

Elicopterul aterizase și aștepta lângă un șantier de construcții din Brooklyn, lângă apă. Avea să-i ducă pe Carreras-López și pe El Halcón până la o pistă de aterizare de pe Staten Island, unde îi așteptau avioane private ce aveau să-i transporte rapid în Caracas, respectiv în Ciudad de México.

Carreras-López se pregăti pentru ceea ce urmă: evacuarea de urgență a tribunalului. Echipajul de paznici avea să-i ceară lui Carreras-López să plece, apoi avea să-l escorteze rapid pe El Halcón la duba blindată de lângă platforma de încărcare de la parter, ca să fie transportat înapoi spre centrul de detenție.

Dar evacuarea lui El Halcón nu avea să decurgă întocmai cum plănuiseră polițiștii federali. Duba blindată de transport nu avea să fie condusă de paznicii desemnați. Oamenii lui Carreras-López, îmbrăcați în uniforme de gardieni, îi vor fi împușcat deja cu arme cu amortizor și vor fi preluat deja controlul dubei. Aveau să conducă până la ieșire, unde urmau să îi aștepte pe El Halcón și pe cei doi gardieni care îl însoțeau. După ce aveau să urce în dubă și să închidă ușa, și gardienii respectivi aveau să fie uciși, iar duba avea să se îndrepte cu viteză spre elicopter.

A doua zi, El Halcón avea să se bucure deja de viață în complexul lui din afara orașului Caracas. Iar Carreras-López, a cărui legătură cu acest complot nu avea să poată fi dovedită vreodată, urma să fie acasă, gătind o variantă hispanică de coq au vin, după rețeta proprie.

Și minunându-se de planul acesta.

Gracias, domnule François Letemps.

Sau, mai bine zis, *merci.*

Odată cu acest gând, simți și primul suflu de gaze naturale.

Își ridică privirea spre clientul lui. El Halcón se încruntă ușor. Carreras-López smulse lista de cumpărături din carnețelul galben, o împături cu grijă și o vârî în buzunar.

Doar șaizeci de secunde mai târziu, ușa se deschise și gardienii intrară în încăpere.

— Trebuie să evacuăm clădirea.

Unul dintre ei îi spuse lui Carreras-López:

— Mergeți către ieșirea principală. În față. Apoi se întoarse spre El Halcón: Tu vii cu noi. Niciun cuvânt. Ține capul aplecat și mergi unde îți spunem noi.

Din amabilitate – sau poate pentru că așa erau regulile –, repetară afirmația și în spaniolă. El Halcón se ridică în picioare și un gardian se aplecă și-i desfăcu ambele cătușe din inelele fixate în podea.

Cu o mină îngrijorată, Carreras-López întrebă:

— Dar ce se întâmplă?

— Scurgere de gaze. Tâmpitul ăla care a pus bombe cu gaz, cel de la știri… A pus una și aici sau în apropiere. Haideți! Acum!

— *Dios mío!* mormăi Carreras-López și, după ce-și făcu semnul crucii, se îndreptă spre ușă.

CAPITOLUL 69

Își dorise haos și haos primise.

Antonio Carreras-López se afla peste drum de rampa de încărcare din dreptul intrării pentru prizonieri a tribunalului federal. Se afla la etajul al doilea al unei cafenele, de unde plănuise să observe operațiunea.

Străzile erau pline de personal de salvare. De fapt, de personal ce *se pregătea* pentru salvare, de vreme ce încă nu avusese loc vreo explozie sau conflagrație. Mașini de pompieri, de poliție, ambulanțe. Și presa, bineînțeles. Plus o mulțime de oameni care căscau ochii, cu mâinile ridicate, ca niște fasciști ce salutau, ținându-și telefoanele sus, ca să poată înregistra carnajul anticipat. Dintr-o portavoce răsunau îndemnuri ca trecătorii și privitorii să treacă în spatele baricadelor.

— Chiar acum! Există un risc major de incendiu și explozie! Dați-vă înapoi! anunțau vocile sever, dar nimeni nu lua în seamă avertizările.

Limuzina lui Carreras-López aștepta în spatele cafenelei. Era încrezător în planul lui Letemps, dar, fiind un tip cu adevărat pragmatic, avocatul își făcuse și un plan de rezervă. Dacă planul lor avea să eșueze, ceea ce, bineînțeles, era mereu o posibilitate, iar gardienii aveau să-i împuște și să-i ucidă oamenii, reținându-l în custodie pe baronul drogurilor din Mexic, atunci avocatul avea s-o șteargă din țară.

Acasă îl așteptau o familie, o avere și o întâlnire gastronomică. Și mai avea și un avion particular plătit în avans.

Se crispă. Văzu înaintând duba de transport blindată desemnată pentru El Halcón. Primise un alt mesaj.

Mătușa ta este în drum spre casă.

Asta însemna că gardienii din dubă erau morți și că oamenii lui Carreras-López preluaseră locurile șoferului și al gardianului însoțitor.

Urma momentul cel mai important.

Cei doi gardieni din fața camerei de interogatoriu aveau să își facă în curând apariția, însoțindu-l pe El Halcón spre dubă. Carreras-López mai numără încă trei gardieni înarmați cu arme semiautomate, care se aflau în momentul acela afară, supraveghind mulțimea. I se părură distrași, ceea ce era de înțeles, de altfel. Era limpede că nu și-ar fi dorit ca prizonierul lor să evadeze, dar nici să ardă de vii dacă totuși gazul avea să explodeze; în momentul de față, probabil că mirosul era deja copleșitor. Și cu siguranță știau, la fel ca restul orașului, că cronometrul de pe conducta de gaz era aproape de final: zece minute de la vibrație la explozie.

Apoi El Halcón și cei doi gardieni, doar doi, își făcură apariția în cadrul ușii.

Se îndreptară cât de rapid putură spre dubă, ținând cont de faptul că infractorul notoriu avea picioarele încătușate, și deschiseră ușa. Intrară și ușa se trânti la loc.

Apoi, foarte vag, văzu câteva străfulgerări de lumină în dubă.

Pistolul cu amortizor folosit ca să-i ucidă pe gardieni.

Duba ieși pe strada ce fusese eliberată de trafic, acceleră și apoi coti.

Un alt mesaj.

> Se simte bine.

Ultimul mesaj codat însemna că gardienii erau morți și că duba se îndrepta spre punctul de întâlnire.

Carreras-López se întoarse și coborî degrabă scările din spatele cafenelei, îndreptându-se spre limuzina lui. Urcă în ea. Șoferul îl salută și se urniră, Cadillac-ul ocolind străzile blocate. Ajunseră în scurt timp pe autostradă, cam la cinci minute în spatele dubei.

Cu siguranță că duba securizată avea GPS; progresul ei avea să fie urmărit. Așa că Letemps alesese un punct de întâlnire care se afla chiar lângă autostradă, în drum spre centrul de detenție. Oricine ar fi urmărit mașina și ar fi văzut-o ieșind de pe autostradă avea să creadă că ocolise doar un blocaj din trafic.

Avea să oprească scurt, ca să îi lase pe El Halcón și pe ceilalți să coboare. În cele din urmă, oprirea avea să alarmeze personalul de pază de la centrul de detenție. Dar până să ajungă întăririle la locul cu pricina, El Halcón și Carreras-López aveau să fie de mult plecați.

Cadillac-ul în care se afla Antonio Carreras-López se apropie tot mai mult de dubă. O vedea la circa nouăzeci de metri în față. În șaizeci de secunde ajunseră la ieșirea de pe autostradă, iar duba și mai apoi limuzina lui Carreras-López virară într-o parcare goală năpădită de buruieni, ce împrejmuia o fabrică dărăpănată. Pe firma impunătoare se putea citi doar *H&R Fab icat* s, *I c.* Literele rămase, înalte de aproape doi metri, trebuie să fi fost cândva de un roșu aprins, dar acum erau deteriorate și de un roz bolnăvicios.

Duba și limuzina se opriră în apropierea elicopterului, ale cărui rotoare încetineau, și a unei dube în fața căreia se aflau oamenii avocatului.

Carreras-López privi în urmă și nu văzu nicio mașină de poliție. Nici vreun elicopter deasupra lor sau bărci în apele agitate, acolo unde East River întâlnea portul.

Autoritățile nu suspectau nimic. Urmau să aibă la dispoziție zece minute înainte ca cineva de la centrul de detenție să înceapă să se îngrijoreze de absența dubei și să trimită mașini să verifice.

Carreras-López coborî din limuzină.

— Pleacă acum, îi spuse șoferului.

Îi dădu cinci bancnote de o sută de dolari și îi strânse mâna.

— Mulțumesc, domnule. Mi-a făcut plăcere să vă fiu șofer. Ne vedem când vă întoarceți.

Adică niciodată. Cu toate acestea, îi răspunse:

— Abia aștept.

Cadillac-ul ieși încet din parcarea cu spărturi, denivelată.

Carreras-López făcu un semn spre dubă, unde El Halcón probabil că le lua gardienilor morți banii și armele. Clientul lui ucisese cândva un om ca să-i ia portofelul. Nu pentru bani, ci pentru că îi plăcuse pielea în relief… și poza cu soția și fiica victimei. El Halcón îi spusese lui Carreras-López că păstrase ani întregi poza aceea pe noptieră.

Un gând care și acum îi dădea fiori avocatului. Ce mai client avea și el!

Ușa dubei se deschise.

— *Hola!* spuse Carreras-López. Apoi încremeni. *Mierda!* spuse el în șoaptă.

Deoarece nu El Halcón coborî din vehicul, ci o polițistă roșcată, îmbrăcată cu un echipament tactic complet și înarmată cu o mitralieră. În urma ei coborâră alți trei, ba nu, patru, ba nu, șase ofițeri: jumătate dintre ei aveau trecute literele *ESU* pe armura de corp. Jumătate, *FBI.*

— Nu! strigă el.

Doi dintre ofițeri fugiră spre elicopter și îl traseră afară pe pilot, iar ceilalți îi arestară pe oamenii de lângă dubă. Polițista se duse rapid spre avocat, împreună cu un ofițer blond mai tânăr.

— Mâinile sus! strigă ea.

Avocatul suspină, își linse buzele cu limba uscată și ridică mâinile. Își aminti că o văzuse în apartamentul lui Lincoln Rhyme.

Cum? Cum se întâmplase una ca asta?

Un plan perfect.

Distrus cu măiestrie.

Cum? se întreba întruna.

Când femeia îi puse cătușele și bărbatul îl percheziționă, încercă să-i dea de cap.

Mesajele-text fuseseră codificate corect.

El Halcón urcase în dubă. L-am *văzut* cu ochii mei.

Am văzut străfulgerările de la focurile de armă.

Sau poate că nu?

El însuși un om isteț, se gândi: Nu, nu, nu. Trebuie să fi aflat sau să fi ghicit planul și să-i fi localizat pe oamenii lui înainte ca aceștia să apuce să îi ucidă pe șofer și pe gardian. Probabil că poliția făcuse o înțelegere cu ei în schimbul codurilor și al detaliilor privind evadarea.

Luminile din dubă nu fuseseră focuri de armă, ci blițuri de la un telefon sau o lanternă, ca să convingă pe oricine ar fi privit că uciseseră și a doua pereche de gardieni. De cum ieșise din câmpul vizual, duba fusese deviată și înlocuită cu cea de acum, cea care transporta echipa tactică de ofițeri, și continuase drumul până la fabrică.

Dar asta nu îi răspundea la cea mai importantă întrebare: Cum? Cum de ajunsese cineva, mai mult ca sigur Lincoln Rhyme, să suspecteze că exista un plan de evadare în derulare în primul rând?

— Așezați-vă aici, îi spuse polițista. Vă ajut eu.

Îl puse încet la pământ.

— Vă rog spuneți-mi cum v-ați dat seama? Cum de-ați știut ce facem? Vreau să știu. Îmi spuneți, vă rog?

Femeia îl ignoră, atenția fiindu-i atrasă de o limuzină neagră ce se apropie de ei. Se opri și din ea coborî un bărbat înalt și slab.

Carreras-López oftă. Era Henry Bishop, procurorul general.

Polițista se duse spre el și începură să discute. Deloc surprinzător, în timp ce vorbiră stătură amândoi cu ochii pe el.

În cele din urmă, Bishop încuviință din cap. Se îndreptară apoi amândoi, cu pași lenți, spre avocat.

CAPITOLUL 70

Rhyme se afla în duba lui accesibilă, nu departe de locul de captură, pe malul apei în Brooklyn.

Se uita pe geam și asculta vocile sacadate ce se auzeau prin stația radio a poliției.

Într-adevăr, cu o seară înainte, el și Sachs avuseseră parte de o cină minunată.

Dar nu discutaseră despre filme sau politică, nici despre zecile de alte subiecte mari și mărunte pe care le abordau un soț și o soție la masă, ci despre detaliile care rămăseseră neelucidate și care îi stârniseră interesul lui Rhyme în privința cazului din Districtul Diamantelor.

— Anomalii, Sachs. Piese care nu prea se potrivesc.

— Cum ar fi?

Sachs degustase un vin de Burgundia absolut savuros. Chardonnay, desigur. Dar nu cu o aromă prea pronunțată de stejar, subtilitate pe care francezii, spre deosebire de californieni, reușiseră să o stăpânească. Rhyme trebuia să o creadă pe cuvânt. El înlocuise în schimb Glenmorangie-ul cu un Cabernet. Dacă trebuia să bei vin, atunci era musai să fie roșu și formidabil.

Îi explicase detaliul care i se păruse cel mai evident:

— Cum a intrat Jatin Patel în posesia kimberlitului, în primul rând?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, îi răspunsese ea, lăsându-și capul pe spate. Bună întrebare.

— S-a întâmplat pur și simplu ca cineva care se plimba pe lângă șantierul geotermal sau pe lângă groapa de gunoi să găsească o bucată de rocă de culoare închisă, care nu iese câtuși de puțin în evidență, și să o ducă la un comerciant de diamante ca să o evalueze? întrebase el pe un ton ironic.

— Nu are logică.

— O altă problemă: toată povestea cu aceste cutremure false nu ți s-a părut puțin cam neverosimilă? Ca și cum ar fi trebuit să ne dăm seama că fusese înscenată.

— Ce-i drept, când te prinde un caz care se derulează rapid, nu mai dai înapoi.

— Să zicem că există domnul Y, îi zisese Rhyme.

— „X” e luat?

Rhyme zâmbise.

— Nu mai ții minte că l-am folosit deja?

— Bine, continuă. Domnul Y.

— Și el are un plan. Domnul Y sau cineva care lucrează pentru el îl sună pe Krueger, anonim, și susține că lucrează pentru New World

Mining. Sunt toți înnebuniți pentru că pe un șantier de foraj din Brooklyn au ieșit la suprafață bucăți de kimberlit bogat în diamante. Îl angajează pe Krueger ca să creeze cutremure false, ca să se sisteze forajele și ca să îi ucidă pe Patel și pe oricine altcineva mai știe despre asta.

— Și, spusese Sachs, domnul Y trimite niște kimberlit din Africa și îl plantează pe șantierul geotermal.

— Exact. Îți mai amintești urmele găsite? *Coleonema pulchellum*, arbustul confetti, care e originar tot din Africa.

Rhyme mai luase atunci o îmbucătură de vițel în sos cremos de fenicul, stropit cu vermut. Demult, timp de câțiva ani după accident, Thom fusese nevoit să îl hrănească. De ceva vreme însă, dacă îi tăia cineva mâncarea sau dacă era tăiată în mod normal în bucăți numai bune de înghițit, se putea ocupa destul de bine și singur de partea cu mâncatul.

— Am înțeles până acum, îi zisese ea. Domnul Y elaborează un plan complex de a provoca o serie de cutremure false, ca să oprească producția de diamante… dar, de fapt, plănuiește cu totul altceva. Ce anume?

— Nu am reușit să-mi dau seama. Nu la început. Însă apoi m-am întrebat de ce Brooklyn, de ce șantierul Northeast Geo? Domnul Y putea alege orice șantier din zonă. Așa că nu, trebuia să fie ceva special la Cadman Plaza. Și ce anume era deosebit acolo?

— Clădirile guvernamentale. Tribunalele.

Rhyme zâmbise din nou.

— Și a mai existat vreo piesă de puzzle care să întregească imaginea?

— Am impresia, zisese Sachs, că e o întrebare extrem de retorică.

— Zilele trecute, Pulaski a simțit miros de gaz în casă. Am presupus că era din cauză că Lon tocmai se întorsese de la apartamentul lui Claire Porter, de unde recuperase lehabah-ul, bomba cu gaz. Nu explodase, dar topise conducta de gaz și produsese o scurgere gravă. M-am gândit că mirosul s-a imprimat în hainele lui. Dar l-am sunat și mi-a spus că nu fusese la locul faptei.

— Atunci, de unde a venit mirosul?

— De la cutia cu actele din cazul El Halcón. Pe care mi le-a adus domnul Y.

— Domnul Y! zisese ea și ochii îi sclipiseră. Carreras-López.

— Exact. Una dintre gărzile lui personale mi-a adus dosarele. Trebuie să le fi depozitat în același loc cu odorizantul. Poate că l-au testat, poate că s-a scurs. Cert e că a ajuns pe dosare. Deci bombele cu gaz aveau ceva de-a face cu avocatul lui El Halcón și, probabil, cu procesul lui.

— Așa se explică de ce Carreras-López a apelat la tine cu povestea aia despre cineva care ar fi plantat reziduuri de la focurile de armă în depozit, zisese Sachs gânditoare.

— Așa-i. Voia să aibă acces la operațiunea Făptașul 47. Să ne urmărească, să se asigure că nu vom suspecta că povestea cu diamantele este falsă. Dacă nu i-aș fi dat lui Bishop indiciul principal despre crimă, cred că ar fi devenit un oaspete recurent… Sau, mai bine zis, spion.

Sachs lăsase furculița din mână.

— Dar, Cerule mare, Rhyme! Va încerca să-l elibereze pe El Halcón… Poate chiar mâine. Și noi stăm aici ca blegii.

— Până atunci nu se poate face nimic, zisese el, ridicând din umeri. Mi-am sunat noul prieten, pe Hank Bishop, și am aflat că El Halcón ajunge mâine la ora zece. În plus, nu am terminat de mâncat.

Sachs îl privise șireată și îi spusese:

— Și i-ai chemat deja pe Lon, Ron, Fred Dellray și probabil și pe cineva de la ESU. Când vor ajunge?

— Într-o jumătate de oră. Apucăm să mâncăm și desertul. Thom! *Thom!* Nu trebuia să flambezi ceva special pentru Amelia?

Apoi, în dimineața aceea, Sellitto și Dellray demaraseră operațiunea pe care o plănuiseră în seara dinainte. Deciseseră că, cel mai probabil, Carreras-López avea să își pună oamenii, îmbrăcați în gardieni, să deturneze mașina de transport, așa că agenții FBI și detectivii sub acoperire îi controlaseră pe gardienii din interiorul și din preajma tribunalului. Găsiseră doi impostori înarmați cu arme prevăzute cu amortizoare de sunet. Dellray, în stilul lui unic și intimidant, îi convinsese să le spună detalii despre complot în schimbul unor sentințe reduse.

— Vă garantez de trei ori că nu vă veți bucura de *închisoare*, ca să nu mai vorbim despre populația din locul în care veți ajunge dacă nu colaborați. Ne-am înțeles?

Până aici, totul bine.

Apoi urmase dezbaterea dintre Rhyme, Sachs, Dellray și Sellitto, precum și câțiva ofițeri cu vechime din cadrul NYPD și câțiva angajați ai primăriei.

Știau că nu exista riscul real al unui atac cu gaze. Oamenii lui Carreras-López aveau să elibereze doar odorizantul, pentru a demara evacuarea; nu puteau risca să își incendieze clientul cu o scurgere de gaze reală. Șerifii federali și poliția ar fi putut să ignore pur și simplu odorizantul și să dea de veste că nu exista de fapt un pericol real. Să deschidă geamurile, să ventileze locul. Și să lase procesul să continue.

Dar Rhyme era de părere că, dacă l-ar fi putut captura pe Carreras-López, ar fi putut să cadă la învoială cu avocatul dacă le-ar fi spus cine era partenerul lui El Halcón.

Asta însemna că ar fi trebuit să lase planul de evadare să decurgă așa cum fusese stabilit, dar să deturneze duba în care se afla El Halcón și să folosească o alta plină cu ofițeri de tactică, ce aveau să purceadă către elicopter și să îi captureze pe avocat și întregul lui echipaj.

Și exact așa se întâmplase, fără niciun fel de probleme.

Telefonul lui Rhyme vibră. Primi un mesaj.

> Ca să știi, Carreras-López a acceptat înțelegerea. L-a identificat pe partenerul din SUA: Roger Whitney, Garden City, Long Island. Mersi, Lincoln.
>
> H. Bishop.

Rhyme auzi portiera de la Sprinter deschizându-se în spatele lui. Se întoarse.

O văzu pe Sachs în ușă cu mitraliera pe umăr, cu țeava în jos. În mâna stângă își ținea casca. Rhyme se gândi că era la fel de atrăgătoare în această ținută precum fusese în rochia verde.

— Puteți să mă luați și pe mine? întrebă ea.

— Cred că reușim să ne înghesuim.

Sachs urcă în mașină și trânti ușa după ea. Se așeză, apoi scoase magazia din armă și glonțul din camera cartușului. Privirile li se întâlniră.

— Deci, spuse ea. Asta a fost.

— Asta a fost, Sachs.

CAPITOLUL 71

Vimal Lahori nu își văzuse tatăl cu o zi în urmă.

După ce luase cina cu mama și fratele lui, Vimal își petrecuse seara cu Adeela. Se întorsese târziu, iar când ajunsese acasă, văzuse mașina tatălui lui pe alee, dar el se dusese deja la culcare.

Când se trezise în dimineața aceea, aflase că Papa plecase din nou.

Orice treabă ar fi avut de rezolvat, nu îi spusese soției lui despre ce era vorba și cu atât mai puțin fiului lui mai mic. Dar, la o adică, Papa nu împărtășea niciodată nimic, decât dacă era un ordin divin.

Vimal știa, fără nicio îndoială, dar cu o oarecare groază, care era misiunea lui: să îi găsească un alt loc în care să fie ucenic. Dar nu avea să fie ușor, în pofida aptitudinilor lui. Tânărul era mânjit. Era asociat cu cele mai groaznice lucruri care se puteau întâmpla în lumea diamantelor: un jaf și o crimă. Ce-i drept, nu se făcea el însuși vinovat de nimic, iar infracțiunile cu pricina se dovediseră a fi cu totul altceva, dar diamantarii nu aveau să își piardă timpul cu astfel de distincții, ci aveau să-l asocieze mereu cu moartea geniului Jatin Patel, unul de-al lor.

Vimal Lahori devenise un memento al laturii sumbre și periculoase a acestor nestemate miraculoase, de la diamantele însângerate din Africa până la munca asemănătoare sclaviei din Siberia și jafurile armate din Belgia.

Dar tatăl lui avea să cerșească sau să-l ridice-n slăvi până când cineva avea să-l accepte.

În momentul acela, se afla în atelierul lui, uitându-se la o bucată de lapislazuli de circa un kilogram. Lui Vimal îi plăcea la nebunie acest mineral de un albastru intens. Era folosit în general pentru bijuterii, dar puteai găsi și bucăți suficient de mari pentru sculptură, la prețuri rezonabile. Roca metamorfică avea o istorie lungă atât în domeniul bijuteriilor, cât și al artei. Apărea pe masca funerară a lui Tutankhamon, iar artiștii chinezi obișnuiau să sculpteze sate montane în miniatură pe bucăți verticale, așa cum făceau și în cazul

jadului. Lapisul fusese descoperit pentru prima oară în provincia Badakhshan din Afganistan, iar în prezent se găsea tot acolo, precum și în alte locuri exotice ca Siberia, Angola, Burma, Pakistan și cel din care provenea și piatra în cauză, adică Pleasant Gulch, Colorado.

Întorcea piatra în mână, așteptând să-i vorbească și să-i explice în ce ar fi vrut să se întrupeze prin mâinile dibace ale lui Vimal. Deși, în clipa aceea, nu-i spunea nimic.

Apoi auzi pași pe scări.

Vimal recunoscu sunetul pașilor. Puse jos piatra albastră și strălucitoare, stratificată cu pirită, și se așeză pe scaunul de lucru.

— Fiule…

Vimal îl salută din cap pe bărbatul cu ochi încețoșați. Își spuse în gând că trebuia să fie greu să vinzi o târfă pe care n-o voia nimeni.

Papa ținea în mâini două plicuri, unul mare și unul mic. Vimal se uită la ele și presupuse că erau contracte pentru proiecte de tăiere. Își ridică apoi privirea spre tatăl lui.

— Te-am ratat aseară, îi spuse acesta. Eram foarte obosit, așa că m-am dus la culcare. Dar mama ta mi-a spus că ești bine. Nevătămat după incidentul cu bărbatul acela. Criminalul…

Incident…

— Da.

— Am fost foarte recunoscător pentru asta, zise Papa, după care păru să își dea seama de absurditatea vorbelor lui.

Privi fix la lapis.

— Copiii domnului Patel și familiile lor au venit la oraș. Au organizat funeraliile și incinerarea în privat, împreună cu sora lui.

În religia hindusă, incinerarea era singurul mod acceptabil de a trata corpul. În India, funeraliile și incinerarea se țineau în același loc. Desigur, în mod tradițional, trupul era ars pe un rug funerar. Acolo însă, riturile funerare hinduse, antyesti, erau adaptate pentru a se conforma obiceiurilor și legilor occidentale.

— Dar organizează o slujbă de pomenire în seara asta, acasă la sora lui, adăugă tatăl lui. E unul dintre motivele pentru care am fost plecat. I-am ajutat cu asta. Vei veni?

— Desigur. Da, bineînțeles.

— Poți spune ceva dacă dorești. Dar nu e obligatoriu s-o faci.

— Voi spune.

— Bine. O să te descurci foarte bine.

Apoi urmă un moment de tăcere.

Unul dintre motivele pentru care am fost plecat…

Acum era momentul să afle și celălalt motiv. Cine avea să fie noul lui stăpân?

Ei bine, se hotărî Vimal Lahori, nimeni nu avea să fie noul lui stăpân. Avea să se termine totul acum. Avea să refuze.

În sfârșit, avea să se poată împotrivi.

Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să o facă, dar tatăl lui îi înmână cel mai mic dintre plicuri. Observă că mâna nu îi tremura chiar atât de tare în ziua aceea.

— Poftim!

Vimal renunță la monologul pe care fusese pregătit să îl susțină și luă plicul. Își privi tatăl în ochi.

Papa ridică din umeri, îndemnându-l să-l deschidă.

Vimal îl deschise. Se uită la conținutul plicului și, preț de o clipă, i se tăie răsuflarea. Își privi tatăl, apoi cercetă din nou conținutul plicului.

— E… dădu el să spună, apoi se înecă de-a dreptul.

— Da, un cec de la compania lui Dev Nouri.

Încasabil doar de către Vimal Lahori. Doar de către el.

— Papa, sunt aproape o sută de mii de dolari.

— Va trebui să plătești impozit pe sumă. Dar îți vor rămâne oricum circa două treimi din ea.

— Dar…

— Piatra brută pe care ai tăiat-o pentru el. Paralelogramul acela, zise el, rostind cuvântul oarecum ciudat. Dev l-a vândut la o licitație privată cu trei sute de mii de dolari. Avea de gând să îți dea zece la sută.

Un tăietor de diamante talentat din zona New York-ului se putea aștepta la un câștig anual de circa cincizeci de mii de dolari. Cei treizeci de mii oferiți de domnul Nouri pentru o treabă de-o zi erau o sumă foarte generoasă după orice standard de pe mapamond.

— Dar l-am refuzat. Apoi am discutat puțin. După cum vezi, a fost de acord să îți dea treizeci și trei la sută. Nu reiese fix o sută de mii,

pentru că a insistat să scadă ce ți-a plătit deja. M-am gândit că nu avem cum să obiectăm în privința asta.

Vimal zâmbi fără să vrea.

— Deschide-ți un cont la bancă, depune-i! Sunt banii tăi. Poți face ce vrei cu ei. Acum, să-ți mai spun ceva. Te vor suna mulți. Toți diamantarii din zona New York-ului vor să lucrezi pentru ei. M-au contactat deja o parte dintre cei care și-ar dori să îți faci ucenicia la ei. Toți au auzit despre paralelogram. Unii o numesc „tăietura Vimal”.

Ce vești interesante! Însemna că nu era o paria. Dar erau și descurajatoare. Tatăl lui punea din nou presiune pe el. Mai subtil, ce-i drept, dar totuși o făcea.

— Poți alege să lucrezi pentru oricare dintre ei și vei fi foarte bine plătit, bombăni Papa. Dar, înainte să o faci, gândește-te la asta, îi zise el, apoi îi întinse plicul cel mare.

Vimal scoase din el un catalog de prezentare al unei facultăți din cadrul unei universități acreditate cu program de patru ani din Long Island. În mijlocul lui era lipit un bilețel galben. Vimal deschise la pagina respectivă, care descria programul de masterat în arte plastice. Era și o specializare de sculptură, care includea un semestru de studii în străinătate, în Florența și Roma.

Îi stătu inima-n loc și își ridică privirea spre tatăl lui.

— Deci, îi zise acesta, eu am fost mesagerul. Restul depinde de tine. Bineînțeles, s-ar putea să vrei să mergi la altă școală. Deși eu și mama ta speram – dacă vei merge la școală – să devii totuși un Michelangelo al Jackson Heights-ului, nu al Los Angeles-ului. Dar, așa cum am mai spus, ține de tine, fiule!

Vimal nu avusese de gând să își îmbrățișeze tatăl, dar nu se putu abține.

Stânjeneala trecu rapid și se îmbrățișară mult mai mult decât anticipase el… Sau tatăl lui, din câte bănui. Apoi se dădură în spate.

— Vom pleca spre sora domnului Patel la ora cinci, zise tatăl lui, apoi se întoarse și o porni spre scări. Ah, și ce-ar fi s-o inviți și pe Adeela?

— De unde…? spuse Vimal.

Mina tatălui lui era enigmatică, dar mesajul era limpede: nu subestima niciodată inteligența sau informațiile de care dispun părinții tăi.

Tatăl lui plecă din atelier și urcă apăsat scările. Vimal apucă piatra de lapislazuli și începu să o învârtească din nou pe toate părțile, așteptând ca ea să-i vorbească.

CAPITOLUL 72

Rhyme se afla în salon, cu telefonul pus pe difuzor.

— Barry…

— Lincoln… Sunt supărat foc pe tine și o știi bine.

— Da? De ce?

— Eram genul nepretențios la băuturi. Tu m-ai făcut să-mi placă scotch-ul *adevărat.* Ăla scump. De fapt, Joan e supărată foc pe tine. Eu mai puțin.

Urmă o pauză.

— L-am prins, Barry, îi zise Rhyme. Va sta la răcoare mult și bine. El Halcón.

— Hristoase! Parcă nu era un caz sigur.

— A devenit sigur.

Urmă un nou moment de tăcere.

— Și l-am prins și pe partenerul lui. Pe american.

Rhyme îi auzea răsuflarea.

— Ai avut ceva de-a face cu asta?

— Nu prea. Puțin de tot.

Sales râse.

— Gogoși, zise el. Pe asta n-o mai cred.

— Păi, crezi ce vrei…

— Ăsta-i Lincoln Rhyme pe care-l știu și-l iubesc. Hei, zise Sales apoi, renunțând la comentariile siropoase. Ai vorbit cu soră-mea? I-a venit o idee. O să îmi fac o proteză temporară. Doar un cârlig momentan. Și o să-i aducă pe copii încoace și… ghici ce? O să fac pe Wolverine. O să le placă la nebunie.

— Pe cine o să faci?

— Știi tu, filmul…

— Există un film despre lupi?

— Nu prea ieși în lume, nu-i așa, Lincoln?

— Mă bucur că s-a sfârșit totul cu bine.

— Ne vedem curând. Cumpăr eu whisky-ul.

Închiseră, iar Rhyme se întoarse spre masa cu probe, dar imediat îi sună telefonul.

Răspunse.

— Lincoln, se auzi o voce acoperită de o cacofonie de triluri de chitară.

— Rodney, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Rhyme la el. Dă muzica mai încet.

— Sper că *știi* că e Jimmy Page.

Rhyme oftă, deși expertul în infracțiuni informatice nu avea cum să-l audă din pricina decibelilor din jur.

— Bine. Doar ziceam și eu. Știai că Led Zeppelin deține locul al doilea pentru cele mai multe albume vândute în Statele Unite? Szarnek reduse volumul. O idee. Te-ai fi așteptat să aibă părul creț până la umeri, tatuaje și piercinguri și să poarte cămăși desfăcute până la buric. Dacă așa ar fi arătat și acum chitariștii din trupele heavy-metal… În realitate însă, arăta întocmai ca un tocilar care se pricepea la informatică.

Amelia Sachs intră în salon, apoi se aplecă și îl sărută pe Rhyme.

— Am descoperit câteva lucruri pe care ai vrea să le știi despre afacerea cu kimberlitul.

— Așa îi zici? întrebă Sachs amuzată.

— Îmi cam place. Ție nu? Sună bine. Bun, uite care-i treaba! Mi-ai trimis numărul cartelei avocatului Carreras-López. Am verificat lista de apeluri. Multe dintre acestea au fost efectuate către cei care au fost capturați la tribunal și în locul în care a aterizat elicopterul, dar și către bulău.

— Către ce?

— O închisoare. Ca pe vremuri, în westernuri. Mititica.

— Rodney, treci la subiect!

— Uite un lucru interesant: *majoritatea* apelurilor și mesajelor erau primite de la și trimise către cineva din Paris. Din Al Șaselea Arondisment. Adică „district”.

— Știu, îi zise Sachs.

— În interiorul și în jurul zonei Jardin du Luxembourg. E o grădină. Dar probabil că știai și asta.

— Pe asta nu am știut-o.

— Oricine ar fi, avocatul l-a sunat – sau a sunat-o – de multe ori în ultimele câteva săptămâni, adăugă Szarnek. Ca și cum i-ar fi dat raportul.

— Poate că era un consultant, zise Sachs în timp ce se îndrepta spre cartonașele cu probe de pe o masă de examinare. Credeai că avocatul este domnul Y, cel care a pus totul la cale, dar poate că a fost persoana asta.

— Se poate.

— Rhyme, zise Sachs, ridicând o pungă cu dovezi.

Era agenda lui Carreras-López. Pe interiorul copertei era lipit un bilețel pe care scria *François Letemps.* Lângă nume erau trecute mai multe numere. Poate numere de cont bancar.

Era un nume francez. Să fi fost oare bărbatul cu care comunicase în Paris?

— Și acum vine partea ciudată, le zise Szarnek.

Într-un caz care oricum era ciudat.

— Mesajele au fost criptate cu același algoritm despre care întrebai zilele trecute. Duodecimal. Folosind numere de la zero la nouă, plus doi și trei răsturnate. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Hristoase! Rhyme își întoarse privirea lent spre panoul cu dovezi.

— Și nu avem cum să-l descifrăm?

— Cam aceleași șanse ca eu să apar la *Dansează cu mine.*

— Ce naiba e aia?

— Să zicem doar că e imposibil.

— Trebuie să te las.

Rhyme închise și îl strigă pe nici Cooper.

— Pachetul pe care l-am primit de la Serviciul Alternativ de Informații, cel din străinătate… unde e?

Ajunsese cu o seară în urmă, dar Rhyme fusese prea preocupat de caz ca să-l deschidă.

Cooper deschise cutia. Nu era nicio scrisoare, ci doar un bilețel de la Daryl Mulbry.

„*Poftim. Orice idee ne-ar fi de ajutor*”.

Cooper ridică un plic mic cu dovezi. În interiorul lui se afla bucățica de metal în formă de semilună care ieșise pozitivă la testarea pentru radiații, deși nu în doze periculoase. Rhyme o studie cu atenție.

Își aminti că Mulbry era îngrijorat că bucățica de metal flexibil ar fi putut face parte din temporizatorul unei bombe artizanale, respectiv dintr-un detonator mecanic, menit să evite măsurile de contracarare a detonării unuia electronic.

Rhyme își dădu seama că nu era așa.

Dar adevărul pe care îl ascundea bucățica de metal era, într-un fel, și mai tulburător.

Îl sună apoi pe Mulbry.

— Lincoln! Ce mai faci?

— Nu am prea mult timp la dispoziție. S-ar putea să avem o problemă. Bucățica de metal pe care mi-ai trimis-o, îți amintești?

— Da, răspunse Mulbry sobru.

— Aș vrea să te mai întreb câteva lucruri.

— Bineînțeles.

— Ai mai descoperit și altceva despre suspectul tău, cel care a scăpat-o?

— Am aflat în sfârșit în ce cafenea își făcea veacul în timpul multor dintre apeluri. Era…

— …lângă Jardin du Luxembourg.

— *Mon Dieu,* Lincoln. Da. Cum…

— Și ce-a descoperit unitatea INFOPROB?

— Nimic. Nu au fost amprente, nici urme utilizabile, nici ADN. Doar o descriere.

— Și anume?

— Bărbat alb, în jur de patruzeci sau cincizeci de ani. Vorbea fluent franceza, posibil cu un accent american.

Rhyme își lăsă capul pe spate, pe tetiera din piele. Gândurile i se învălmășiră în minte.

— Nu e o bombă, Daryl. Nu are treabă cu terorismul.

— Nu?

— Nu aveți pentru ce să vă faceți griji, zise el. Apoi făcu o pauză. Dar eu, da.

— Tu? E un pic cam vag.

— Îți voi trimite un raport detaliat, îi zise Rhyme, închizând telefonul.

Apoi reveni la diagrame. Era imposibil. Și totuși…

— Rhyme, ce s-a întâmplat? întrebă Sachs, care-l văzu încruntându-se.

Nu răspunse, ci îl sună din nou pe Rodney Szarnek și îi ceru numărul de telefon din Paris pe care îl apelase Carreras-López.

— E un număr de cartelă mort, Lincoln. L-am verificat de zeci de ori.

— Tu doar dă-mi numărul, te rog.

Rodney i-l dictă.

— Mersi, murmură Rhyme, apoi închise telefonul, holbându-se la număr.

Dădu o comandă vocală telefonului, pentru a trimite un mesaj pe numărul francez. Era simplu:

> „Trimite un mesaj sau sună la numărul acesta.
> Lincoln Rhyme”.

După ce închise, îi spuse lui Sachs:

— N-am zis noi că planul era complicat?

— Așa e.

— Și îți amintești cum se numesc funcțiile suplimentare ale unui ceas? Cum ar fi data, fazele lunii, mareea, diferitele fusuri orare…

— Se numesc complicații. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Pachetul de criptare pe care îl folosea suspectul lui Mulbry în Paris, cel pe care l-au folosit și Carreras-López și persoana lui de contact, a fost scris în sistemul duodecimal. Doisprezece. Ca orele ceasului. Făcu semn cu capul spre bucățica de metal. Nu e un detonator, ci un arc de ceas. Iar radiația nu e de la o bombă artizanală, ci trebuie să fie de la radiul provenit din cadranul unui ceas sau al unui ceas de mână. Bărbatul pe care îl suspecta SAI… și cel angajat să elaboreze planul de evadare pentru El Halcón sunt unul și același. Și are un hobby: să construiască diverse ceasuri.

— Rhyme, nu!

El însă era de părere că avea dreptate.

Individul cu pricina era nimeni altul decât Charles Vespasian Hale, deși folosea deseori un pseudonim preferat, Richard Logan, dacă avea nevoie să nu iasă în evidență. Rhyme însă se gândea mereu la el după porecla lui: Ceasornicarul.

Închise ochii și își aminti că se gândise chiar zilele trecute la Ceasornicar, când își spusese că planul Făptașului 47, deși inteligent, nu se ridica la nivelul de geniu de care dădea dovadă Hale. Acum însă, știind că Krueger era doar o piesă, ar fi putut spune că era limpede că fusese un plan genial.

— Rhyme, zise Sachs. Letemps. Înseamnă „timp” în franceză.

Rhyme râse scurt.

— Are și legături mexicane. Îți aduci aminte de cazul acela, din urmă cu câțiva ani? Ceasornicarul a fost angajat de un cartel. Era vorba despre un asasinat, dacă îmi amintesc eu bine. Deci Carreras-López trebuie să fi știut despre el, așa că l-a racolat ca să-i scoată clientul din închisoare.

— Crezi că îți va răspunde? întrebă Sachs. Îmi închipui că, de cum a auzit că operațiunea a eșuat, și-a azvârlit telefonul în Sena.

Dar Rhyme știa că telefonul era funcțional. Ceasornicarul îl păstrase pentru un singur motiv.

Nici zece minute mai târziu, telefonul lui Rhyme sună de mai multe ori, dându-i de veste că primise mai multe mesaje.

> Bună, Lincoln. A trecut ceva vreme… Am auzit că îți merge bine. Of, mi-a fost teamă că o să se întâmple așa. Am încercat să planific evadarea lui El Halcón oriunde altundeva, nu în New York, întrucât eram îngrijorat că te vei implica. Din păcate însă, nu am reușit să schimb locația… Nici pentru El Halcón, nici pentru planul meu. Brooklynul era singura verigă slabă în materie de securitate.
>
> Așa că am elaborat un plan cât mai inteligent ca să te prostesc, dar am văzut amândoi ce s-a întâmplat. Am primit avansul pentru lucrare, dar din cauza ta am pierdut restul plății de trei milioane de dolari. Nu îmi pasă prea tare de asta. Mă neliniștește însă prejudiciul la adresa reputației mele. Se va duce vestea și oamenii ar putea începe să creadă că poate ceasurile mele nu mai ticăie atât de precis ca înainte. La urma urmei, și un ceas care rămâne în urmă doar cu o miime de secundă pe an este tot un ceas defect. Timpul este absolut.
>
> Astfel de lucruri nu se pot repeta. Data viitoare când ne vom întâlni – și îți făgăduiesc că ne vom întâlni din nou – va fi și ultima. Pe curând, Lincoln! Te las cu gândul acesta, la care sper că vei medita în nopțile fără somn: *Quidam hostibus potest neglecta; aliis hostibus mori debent.*
>
> Cu stimă, Charles Vespasian Hale

Rhyme nu era un savant al limbilor clasice, dar știa să traducă propoziția din final:

Unii inamici pot fi ignorați; alții trebuie să moară.

Mai citi o dată, ca să verifice dacă nu cumva Ceasornicarul strecurase vreun indiciu despre locația lui sau despre unde avea de gând să meargă. Nimic. Iar în momentul acela telefonul fusese cu siguranță distrus. Îi spuse lui Cooper să-i oprească și lui telefonul, să-i scoată bateria, apoi să-l arunce. După care să sune la furnizor și să anuleze numărul.

După aceea se duse la telefonul fix și rosti în microfonul atașat:

— Sună-l pe Daryl Mulbry. SAI.

Cifrele se derulară rapid pe cadran când telefonul formă numărul.

Sună de două ori, apoi se auzi o voce plictisită de femeie:

— Da?

— Cu Daryl Mulbry, vă rog.

— Îmi pare rău. Nu este disponibil.

— Este important.

— Mă voi asigura că primește mesajul. Dacă ați…

— Vă rog să îi spuneți că îl sună Lincoln Rhyme. Urmă o pauză.

— Un moment, domnule. Îl anunț chiar acum.

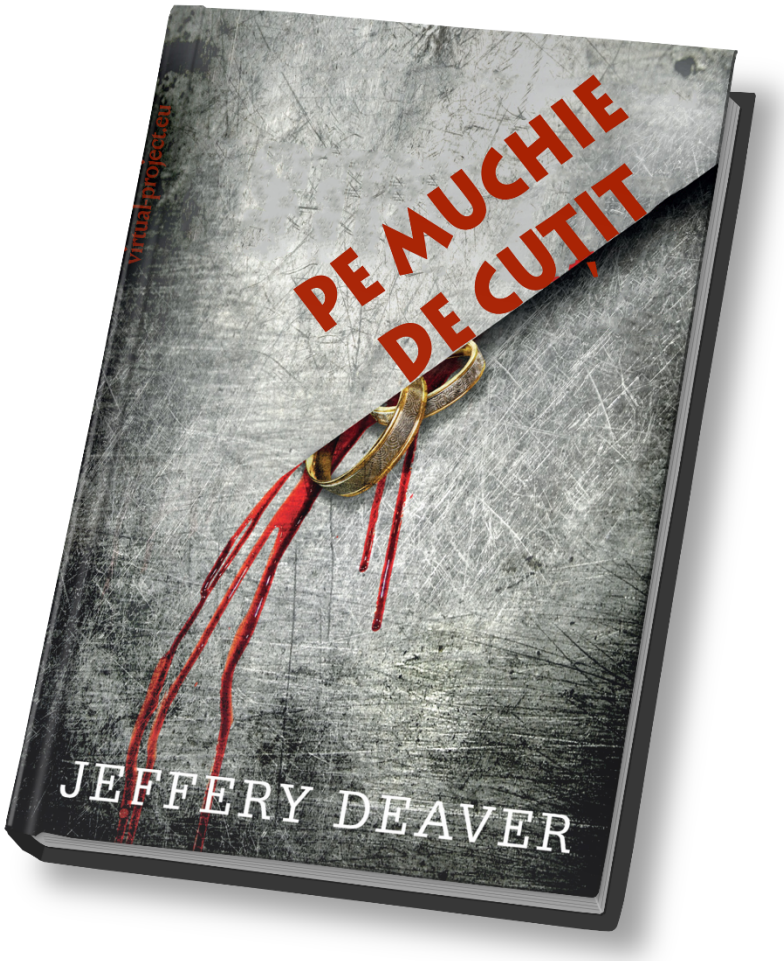

virtual-project.eu

violin

Observații

[←1]
Mai straniu decât ficțiunea (n.tr.).

[←2]

Prescurtare de la OK, folosită cu precădere în mesajele-text și în chat (n.tr.).

[←3]

Poveste foarte tristă și neterminată despre fumul care se ridică (8) (n.tr.).

[←4]
Poveste (n.tr.).

[←5]
Țigară (n.tr.).

[←6]
Tragic (n.tr.).

[←7]
Zonă din România bogată în petrol (4) (n.tr.).

[←8]

Reședința și biroul oficial al prim-ministrului Angliei (n.tr.).

[←9]
Administrația Federală a Aviației (n.tr.).

[←10]

Film american western (n.tr.).

[←11]

„Bald” înseamnă „chel” în limba română, astfel că adjectivul face trimitere la o trăsătură fizică a personajului (n.tr.).

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025